CAMILLA

LÄCKBERG

CRIME

Făuritoarea de îngeri

FICTION CONNECTION

TREI

Camilla Läckberg

Făuritoarea de îngeri

Traducere din suedeză și note
de Gabriella Eftimie

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Bogdan Perdivară

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Datacraft Co Ltd

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Ana-Maria Tamaş
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LÄCKBERG, CAMILLA
Făuritoarea de îngeri / Camilla Läckberg ; trad.:
Gabriella Eftimie. - Bucureşti : Editura Trei, 2014
ISBN 978-606-719-008-3
I. Eftimie, Gabriella (trad.)
821.113.6-31=135.1

Titlul original: Änglamakerskan
Autor: Camilla Läckberg

Copyright © Camilla Läckberg, 2011
Ediția originală a fost publicată de Editura Forum, Suedia

Copyright © Editura Trei, 2014
Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu Nordin Agency AB, Suedia

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-008-3

„Dacă un om poate fi capabil de atâta ură,
imaginează-ți de câtă dragoste putem fi capabili
împreună."

Aveau de gând să iasă din perioada asta dureroasă prin renovarea casei. Niciunul dintre ei nu era convins că-i un plan bun, dar era singurul care le trecuse prin minte. Asta, sau să se întindă pe jos și să piară încet.

Ebba trecu rașcheta peste pereții casei. Vopseaua se curăța ușor. Începea să se decojească în unele locuri, așa că nu trebuia decât să-i dea o mână de ajutor. Era iulie și soarele încălzea atât de tare, încât bretonul i se lipise de fruntea care îi strălucea de sudoare, iar brațele îi zvâcneau de durere. Era a treia zi de râcâit și executat aceleași mișcări monotone, sus, jos, sus, jos. Dar Ebba nu se ferea de durerea fizică, dimpotrivă. Când aceasta se întețea, cea din sufletul ei amorțea pentru un timp.

Se întoarse și îl privi pe Mårten, care stătea pe gazonul din fața casei și tăia niște scânduri cu fierăstrăul. Probabil că-și dăduse seama că e privit, pentru că înălță capul și o salută ridicând mâna, de parcă ar fi fost un cunoscut de pe stradă. Ebba ridică mâna și ea, schițând același gest stângaci.

Deși trecuse mai bine de o jumătate de an de când viața lor fusese distrusă, nici acum nu prea știau cum să se comporte unul cu celălalt. În fiecare seară, la culcare, își întorceau unul altuia spatele în patul dublu, îngroziți că o atingere involuntară ar putea declanșa ceva incontrolabil. Era ca și când durerea i-ar fi copleșit într-atât, încât nu mai aveau loc pentru altceva în suflet. Nici pentru dragoste, nici pentru căldură, nici pentru compătimire.

Sentimentul de vinovăție atârna greu și nerostit deasupra lor. Ar fi fost mai ușor dacă l-ar fi putut defini și decide unde să-l plaseze. Dar acesta se mișca în voie printre ei, metamorfozându-se și intensificându-se, atacându-i tot timpul din direcții neașteptate.

Ebba continuă să rașcheteze. Sub mâinile ei, vopseaua albă cădea în foițe mari, dezvăluind lemnul de dedesubt. Femeia mângâie scândurile cu palma liberă. Casa avea un suflet al ei, lucru pe care nu-l mai simțise nicăieri. Căsuța din Göteborg pe care o cumpărase cu Mårten era aproape nouă. Pe vremea aceea se bucurau mult că totul strălucea și părea complet neatins. Acum, noutatea era doar o amintire, o urmă a ceea ce fusese cândva, iar casa aceasta bătrână i se potrivea mai bine, cu toate crăpăturile și neajunsurile ei. Se recunoștea pe sine în acoperișul găurit, prin care ploua în casă, în boilerul care pornea doar dacă îi trăgea un șut și în ferestrele prost izolate, din cauza cărora nu puteau să aprindă lumânări pe pervaz. Ploua, iar vântul șuiera și în sufletul ei. Lumânările pe care încerca să le aprindă se stingeau imediat din cauza curentului.

Poate că sufletul ei avea să se întremeze aici, pe insula Valö. De locul acesta n-o lega nicio amintire și, cu

toate astea, era ca și când ea și insula s-ar fi recunoscut imediat. Valö se afla la o azvârlitură de băț de Fjällbacka. Dacă se ducea până la capătul pontonului, vedea orășelul mic de pe coastă întinzându-se în fața ei, pe celălalt mal. Căsuțele albe și mici și adăposturile roșii pentru bărci se înlănțuiau sub poalele stâncilor abrupte, ca un șirag de mărgele. Ebbei i se păreau atât de frumoase încât i se strângea inima când le vedea.

Sudoarea i se prelingea pe frunte și ochii parcă îi ardeau. Se șterse cu tricoul și se uită spre soare. Deasupra ei se roteau pescărușii. Țipetele lor stridente se amestecau cu uruitul bărcilor care treceau prin strâmtoare. Ebba închise ochii și se lăsă purtată departe de sunete. Departe de ea însăși, departe de...

— Nu vrei să luăm o pauză de-o baie?

Vocea lui Mårten răzbătu până la ea prin fundalul zgomotos și Ebba tresări. Scutură din cap ametită, apoi fu de acord.

— Ba da, cum să nu, spuse și coborî de pe schelă.

Costumul de baie era pus la uscat în spatele casei. Ebba aruncă de pe ea hainele de muncitor, transpirate, și își puse costumul din două piese.

Mårten fusese însă mai rapid și o aștepta deja, nerăbdător.

— Hai, mergem? spuse și o luă înainte pe cărarea ce ducea spre plajă.

Insula era destul de mare și nu la fel de pustie precum celelalte insulițe din arhipelagul Bohuslän. Poteca era mărginită de copaci cu coroană deasă și iarbă înaltă. Ebba iuți pasul. Șerpii o înspăimântau și temerile ei fuseseră confirmate când, cu câteva zile în urmă, zărise o viperă care se încălzea la soare.

Panta se înclina domol spre apă și Ebba nu se putu abține să nu se întrebe câte sute de picioare de copii bătuseră cărarea aceea de-a lungul anilor. Locul se numea și acum „tabăra copiilor", deși ultima se desființase prin anii '30.

— Fii atentă pe unde mergi, spuse Mårten și arătă spre câteva rădăcini de copaci ieșite la suprafață.

Grija lui ar fi trebuit s-o emoționeze, dar i se părea mai degrabă sufocantă. Ebba păși demonstrativ peste rădăcini. După încă vreo câțiva metri simți nisip aspru sub tălpi. Valurile se izbeau de întinderea nesfârșită a plajei. Ebba aruncă prosopul și intră în apă fără să ezite. Un mănunchi de alge o mângâie pe picioare și răceala bruscă îi tăie respirația, dar nu peste mult timp reuși în sfârșit să se bucure de apa răcoritoare. În spatele ei îl auzi pe Mårten, strigându-i numele. Prefăcându-se că nu-l aude, continuă să înainteze în larg. Când nu mai atinse fundul apei, începu să înoate și, după doar câteva brațe, ajunse la pluta cea mică, ancorată la doar câteva sute de metri de mal.

— Ebba! strigă Mårten de pe plajă, dar ea continuă să-l ignore și apucă pluta.

Avea nevoie de un moment de liniște. Dacă se întindea și închidea ochii, putea să se joace de-a epava, să-și imagineze c-a eșuat pe marea nemărginită. Singură. Fără să trebuiască să țină cont de nimeni.

Cineva înota înspre ea. Pluta începu să se legene când se urcă Mårten, iar Ebba strânse ochii și mai tare, ca să mai rămână o vreme în lumea ei. Voia să fie singură — singură. Nu ca în ultimul timp, cu Mårten, când erau singuri împreună. Apoi deschise ochii, fără chef.

*

Erica stătea la masa din camera de zi și în jurul ei părea că a explodat o bombă cu jucării. Mașinuțe, păpuși, tot felul de costume de carnaval, amestecate de-a valma. Casa arăta tot timpul așa din cauza copiilor, toți trei sub patru ani. Dar, ca de obicei, Ericăi îi plăcea să profite de puținele clipe de răgaz pe care le avea la dispoziție și să scrie, în loc să facă ordine.

Când auzi ușa de la intrare, ridică privirea din calculator și îl zări pe bărbatul ei.

— Salut, ce cauți aici? Nu era vorba că te duci la Kristina?

— N-am găsit-o acasă pe mama. Bineînțeles, dacă n-am sunat să-i zic, spuse Patrik și își aruncă din picioare papucii de plajă.

— Chiar trebuie să porți oribilitățile alea? Și mai și conduci cu ei?

Erica arătă spre încălțările urâte care, pe deasupra, mai erau și verde-fosforescent. Sora ei, Anna, îi dăruise papucii în glumă lui Patrik, doar că acum acesta refuza să-i mai scoată din picioare.

Patrik se apropie de ea și o sărută.

— De ce, dacă arată bine, spuse el și se duse spre bucătărie. Apropo, au reușit să dea de tine cei de la editură? Cred că erau porniți rău, din moment ce m-au sunat și pe mine.

— Vor să știe dacă pot să ajung la târgul de carte de anul ăsta, cum le-am promis. Numai că nu prea pot să mă decid.

— Bineînțeles c-o să te duci. Am eu grijă de copii în weekendul ăla, oricum, doar știi c-am aranjat deja la serviciu.

— Mulțumesc, spuse Erica și în sinea ei aproape că se supără pe ea însăși pentru că se simțea atât de îndatorată față de soțul ei.

Ea de câte ori nu-l ajutase când îl chemau la secție în ultima secundă, sau când weekendurile, sărbătorile sau serile le erau distruse din cauză că el era polițist, iar un polițist trebuia să se prezinte la datorie indiferent că era liber sau nu? Îl iubea pe Patrik mai mult decât orice, dar uneori i se părea că soțului ei nu-i prea păsa că ea rezolva toate treburile legate de casă și copii. Doar și ea avea cariera ei și încă una cât se poate de reușită.

Oamenii îi spuneau, de multe ori, cât de minunat trebuie să fie că putea trăi din scris. Că putea să-și administreze singură timpul și că era propriul ei șef. Erica se enerva de fiecare dată pentru că, deși își iubea mult profesia și își dădea seama că era într-adevăr norocoasă, realitatea era complet diferită. Ea n-ar fi asociat niciodată libertatea cu profesia de scriitor. Dimpotrivă, proiectul unei cărți îi mânca tot timpul și-i ocupa toate gândurile, șapte zile pe săptămână. Câteodată, chiar îi invidia pe cei care se duceau la serviciu, stăteau opt ore acolo, apoi se întorceau acasă la sfârșitul programului. Ea nu putea să se detașeze niciodată de ceea ce făcea și, odată cu succesul, era obligată să onoreze așteptări și cerințe care trebuiau împăcate cu rolul de mamă a trei copii mici.

Și nu prea putea nici să afirme că munca ei era mai importantă decât cea a lui Patrik. El proteja oamenii, rezolva cazuri și contribuia la bunul mers al societății, pe când ea scria doar cărți care erau privite drept divertisment. Înțelegea și accepta faptul că ea ieșea în pierdere, chiar dacă uneori îi venea să se ridice și să țipe cât o țineau puterile.

Se ridică oftând și se duse după bărbatul ei în bucătărie.

— Ce fac ăia micii, dorm? întrebă Patrik și scoase ingredientele pentru sendvișul lui preferat: pâine crocantă, unt, caviar și cașcaval.

Erica se înfioră când se gândi că în clipa următoare o să-l înmoaie în ciocolată caldă.

— Da, mare minune. Am reușit să-i bag în pat pe toți trei deodată. S-au jucat foarte frumos înainte de masă, așa că erau complet terminați.

— Ce bine, spuse Patrik și se așeză la masă ca să mănânce.

Erica se întoarse în camera de zi cu gândul să mai scrie puțin înainte să se trezească cei mici. Ore furate. Pentru moment trebuia să se mulțumească şi cu atât.

Visa că arde casa. Vincent stătea cu nasul lipit de un geam, cu ochii îngroziți. În spatele lui, Ebba vedea flăcările ridicându-se tot mai mult. Se apropiau de el, îi topeau zulufii blonzi și el țipa fără să scoată vreun sunet. Voia să se arunce spre fereastră și să-l salveze pe Vincent din fața flăcărilor care amenințau să-l înghită. Dar, oricât ar fi încercat, corpul ei refuza să se supună.

Apoi auzi vocea lui Mårten. Vocea lui plină de reproșuri. O ura pentru că nu îl putuse salva pe Vincent, pentru că stătuse nemișcată și se uitase în timp ce el ardea de viu în fața lor.

— Ebba! Ebba!

Vocea lui îi dădu curajul să încerce iar. Trebuia să alerge acolo și să spargă geamul. Trebuia să...

— Ebba, trezește-te!

Cineva o zgâlțâia de umeri, încercând s-o facă să se ridice în capul oaselor. Visul dispăru încet, dar ea ar fi vrut să se agațe de el, să se arunce în flăcări și să simtă

micuțul corp al lui Vincent măcar pentru o clipă, înainte să moară amândoi.

— Trezește-te! Arde casa!

Ebba se trezi brusc. Mirosul de fum îi zgâria nările. Tuşi, simțind că îi arde gâtul. Când ridică ochii, văzu fumul ce năvălea prin ușa întredeschisă.

— Trebuie să ieșim! țipă Mårten. Târăște-te pe sub dâra de fum. Vin și eu imediat. Dar mai întâi vreau să văd dacă pot să sting focul.

Ebba se dădu jos din pat, se împletici și se prăbuși pe podea. Simți imediat, în obraji, căldura degajată de podea. Plămânii o usturau tare și era groaznic de obosită. Dar cum să iasă de acolo? Îi venea să se dea bătută și să adoarmă la loc. Închise ochii și simți cum o amorțeală grea i se răspândește în tot corpul. O să se odihnească acolo. O să doarmă doar un pic.

— Scoală-te! Trebuie!

Vocea lui Mårten o izbi în urechi și Ebba se trezi din amețeală. Lui Mårten nu-i era niciodată frică. Acum o trăgea cu brațele încordate, ajutând-o să se ridice.

Ebba începu să-și miște mâinile și genunchii, fără voie. Frica se cuibărise și-n corpul ei. Simțea cum, cu fiecare respirație, plămânii i se umpleau de și mai mult fum, ca de o otravă cu acțiune lentă. Mai bine murea intoxicată cu fum decât arsă. Gândul c-ar putea să-i ia foc pielea fu de ajuns ca s-o mobilizeze și s-o convingă să se târască din cameră.

Dar, ajunsă afară, se pierdu imediat. Ar fi trebuit să știe în ce direcție se aflau scările, dar avea impresia că i s-a blocat creierul. În fața ei se întindea o ceață compactă, cenușie. Începu să se târască drept înainte, înspăimântată, cu gândul ca măcar să nu rămână prinsă în capcana de fum.

În clipa în care ajunse la scări, Mårten țâșni pe lângă ea cu un extinctor în mână. Coborî câte trei trepte o dată și Ebba privi în urma lui. Exact ca în vis, corpul ei părea că n-o mai ascultă. Membrele refuzau să se miște. Ebba rămase pe loc neajutorată, în patru labe, în timp ce fumul se îngroșa tot mai mult. Tuși din nou, mai mult. Ochii îi lăcrimau tot mai tare și gândul îi zbură la Mårten, dar n-avea puterea să-și facă griji pentru el.

Simți din nou cât de ademenitor ar fi fost să renunțe. Să dispară, să scape de durerea care-i sfâșia trupul și sufletul. Începuse să vadă negru în fața ochilor și se întinse cu grijă, sprijinindu-și capul pe brațe, apoi închise ochii. În jurul ei era cald și moale. Somnolența o copleși din nou și ea nu se opuse. Amorțeala nu-i voia răul, ci doar s-o întâmpine și s-o întregească din nou.

— Ebba!

Mårten o trase de braț, dar ea se împotrivi. Voia să fie purtată cât mai departe, spre locul acela frumos și liniștit spre care începuse să pășească în vis. În clipa următoare însă, simți o palmă și obrazul începu s-o usture. Se ridică zguduită, privindu-l drept în ochi pe soțul ei. Privirea lui Mårten părea neliniștită și furioasă în același timp.

— Am stins focul. Dar nu putem să stăm înăuntru, spuse el.

Dădu s-o ridice, dar Ebba se apără. Îi răpise singura posibilitate de a se odihni și asta o făcu să-și piardă cumpătul și să-l izbească cu pumnii în piept. Îi făcea bine să scape de toată furia și dezamăgirea acumulată și lovi cât putu de tare, până când Mårten o prinse de încheieturi. Și, într-o strânsoare de fier, o trase cu forța spre pieptul lui. Îi lipi fața de obrazul lui și o ținu aproape. Ebba îi

auzi inima bătându-i repede și sunetul acela monoton o făcu să-i dea lacrimile. Și atunci îl lăsă s-o ridice. Iar el o purtă în brațe până afară. Ebba se înmuie și fu doborâtă de toropeală când simți aerul rece al nopții.

Fjällbacka, 1908

Sosiseră în zori. Mama se trezise deja cu ăia micii, în timp ce Dagmar stătea în pat și se bucura de căldura de sub plapumă. Asta pentru că era copilul adevărat al mamei și nu unul dintre puii ăia de lele de care mai aveau grijă părinții ei. Dagmar era specială.

— Ce se întâmplă? strigă tatăl ei dintr-un colț al camerei.

Și el, și Dagmar se treziseră din cauza unor bubuituri îndărătnice în ușă.

— Deschideți! Poliția!

Se părea că persoana în cauză nu mai avea răbdare, pentru că, în clipa următoare, ușa se trânti de perete și un bărbat în uniformă de polițist dădu buzna în casă.

Dagmar se ridică îngrozită în pat și încercă să se ascundă sub plapumă.

— Poliția?

Tatăl ei ieși din bucătărie și se încheie neîndemânatic la pantaloni. Pieptul său îngust era acoperit ici-colo de câteva fire de păr cenuşiu.

— Stați să-mi pun cămașa și rezolvăm imediat. Trebuie să fie o neînțelegere. Aici stau doar oameni cinstiți.

— Și Helga Svensson? Nu stă aici? întrebă polițistul.

În spatele lui mai așteptau doi bărbați. Erau nevoiți să stea lipiți unul de celălalt pentru că bucătăria era destul de înghesuită și plină de paturi. Pentru moment, aveau cinci copii mici în grijă.

— Mă numesc Albert Svensson și Helga e soția mea, spuse tatăl.

Între timp apucase să-și pună o cămașă și acum stătea cu brațele încrucișate pe piept.

— Și soția dumneavoastră? Unde e?

Vocea polițistului pretindea un răspuns.

Dagmar observă ridul săpat între ochii tatălui ei. Mama zicea că prea își făcea griji din nimic. Avea nervii slabi.

— Mama e în spate, în grădină. Cu ăia micii, spuse Dagmar.

Polițiștii nu păreau s-o fi observat până atunci.

— Mulțumesc, spuse polițistul care preluase rolul purtătorului de cuvânt și făcu stânga-mprejur.

Tatăl ei o porni după polițiști.

— Nu puteți să dați buzna așa, pe nepusă masă, în casa unor oameni cinstiți. Ne-ați speriat de moarte. Trebuie să ne explicați ce se întâmplă. Chiar acum.

Dagmar aruncă plapuma de pe ea, puse picioarele pe podeaua rece a bucătăriei și se năpusti după ei, în cămașă de noapte. Dar, ajunsă la colțul casei, înmărmuri. Doi dintre polițiști o țineau de brațe pe mama ei. Aceasta încerca să se împotrivească. Bărbații răsuflau greu, străduindu-se s-o țină pe loc. Copiii țipau ca din gură de șarpe și rufele pe care mama le agățase la uscat fuseseră smulse de pe frânghie în învălmășeala luptei.

— Mamaaa! strigă Dagmar și alergă spre ea.

Se aruncă peste picioarele unuia dintre polițiști și îl mușcă tare de pulpă. Bărbatul țipă și-i dădu drumul mamei ei, se răsuci și îi trase o palmă atât de puternică, încât fetița

căzu pe spate. Uluită, Dagmar rămase nemișcată în iarbă, apoi își mângâie obrazul care-o ustura. Nu mai luase bătaie de la nimeni în cei opt ani ai ei. Sigur, o văzuse pe mama ei cotonogindu-i când și când pe ăia micii, dar niciodată pe Dagmar. Mama n-ar fi ridicat niciodată mâna asupra ei. Și, tocmai de aceea, nu îndrăznise s-o facă nici tatăl ei.

— Cum vă permiteți să dați în fiica mea?

Mama îi lovi pe bărbați cu piciorul, oarbă de furie.

— Asta nu e nimic față de ce-ai făcut matale, spuse polițistul și o strânse din nou de braț pe Helga. Sunteți suspectată de pruncucidere și avem dreptul să vă percheziționăm toată casa. Și credeți-mă c-o s-o facem cât se poate de meticulos.

Dagmar își văzu mama prăbușindu-se. Obrazul o ustura și acum, iar inima i se zbătea în coșul pieptului. În jurul ei, copiii urlau de parcă ar fi fost ziua judecății. Și poate că așa și era. Pentru că, deși Dagmar nu pricepea ce se întâmplă, expresia de pe chipul mamei îi dădea de înțeles că lumea ei tocmai pierise.

— Patrik, dai tu o fugă până la Valö? Am primit un apel de urgență, referitor la un incendiu, s-ar putea să fie o tentativă de omor.

— Ce? Scuze, n-am auzit. Ce-ai spus?

Patrik se dăduse deja jos din pat. Lipi telefonul de ureche, ținându-l cu umărul în timp ce-și trăgea jeanșii. Aruncă o privire buimacă spre ceas. Șapte și un sfert. Preț de o clipă, Patrik se întrebă ce căuta Annika la ora aia la secție.

— Ziceam că a fost un incendiu pe insula Valö, spuse Annika pe un ton răbdător. Pompierii au fost acolo de dimineață, dar ziceau că ar fi vorba de o tentativă de omor.

— Unde pe Valö?

Erica se răsuci în pat, lângă el.

— Ce se întâmplă? bâigui.

— E de la serviciu. Trebuie să dau o fugă până la Valö, șopti Patrik.

Când gemenii nu se trezeau la șapte și jumătate, cum le era obiceiul, i se părea inutil să-i scoale el.

— În tabără de copii, spuse Annika la telefon.

— OK. Iau barca și mă duc până acolo. Sun și-l trezesc și pe Martin. Parcă noi doi eram de serviciu azi, sau nu?

— Da, voi doi. Bine, ne vedem mai târziu la secție.

Patrik închise telefonul și își trase pe el un tricou.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Erica și se ridică în capul oaselor.

— Pompierii bănuiesc că cineva a provocat un incendiu în fosta tabără pentru copii.

— În tabăra de copii? A încercat cineva să-i dea foc?

Erica își aruncă piciorul peste marginea patului.

— Îți promit că-ți dau detalii mai târziu, spuse Patrik și-i zâmbi. Știu că face parte din proiectul tău special.

— Asta da coincidență stranie. Oare de ce încearcă cineva să-i dea foc tocmai acum, după întoarcerea Ebbei?

Patrik scutură din cap. Știa din proprie experiență că Erica își băga deseori nasul unde nu-i fierbea oala, că o apuca entuziasmul și că trăgea de multe ori concluzii deplasate. E drept că uneori avea dreptate, dar de cele mai multe ori încurca ițele rău de tot.

— Annika zicea că ar putea fi vorba de o tentativă de omor. Deocamdată nu știm mai mult. Deci nu-i sigur că asta e.

— Nu, dar totuși, replică Erica. E ciudat că se întâmplă tocmai acum. Chiar nu pot să vin cu tine? Oricum aveam de gând să vorbesc puțin cu Ebba.

— Și cine o să aibă grijă de copii, ce zici? Cred că Maja e cam mică să le pregătească terciul băieților.

O sărută pe Erica pe obraz și se năpusti spre scări. În spatele lui îi auzi pe gemeni scoțând un țipăt, la unison.

Patrik și Martin nu schimbară prea multe cuvinte în drum spre Valö. Gândul c-ar putea fi o tentativă de omor

era înfricoșător și greu de înțeles, iar când se apropiară de insulă și zăriră peisajul idilic, li se păru și mai puțin probabil.

— Ce frumos e aici, spuse Martin în timp ce urcau pe cărarea ce pornea de la pontonul unde Patrik legase barca.

— Ce, n-ai mai fost? îl întrebă Patrik fără să se întoarcă. Dacă nu altcândva, măcar atunci, de Crăciunul acela.

Martin bâigui ceva în loc de răspuns. Nu prea voia să-și amintească de acel Crăciun fatal, când fusese implicat, fără să vrea, într-o tragedie de familie.

— Am multe amintiri frumoase de aici, spuse Patrik. Veneam pe insulă de câteva ori pe an, cu școala, și într-o vară am fost și într-o tabără de navigație. Ce de fotbal am mai jucat pe peluza aia de acolo! Și *brännboll*[1].

— Da, păi, cred că toți am fost în tabără aici. Ciudat că i se zice tabăra de copii de când mă știu.

Patrik ridică din umeri în timp ce se apropiau de casă cu pași repezi.

— Probabil că așa i-a rămas numele. Un timp a fost școală cu internat și mă gândesc că nimeni n-avea chef să boteze locul după von Schlesinger ăla, care a locuit aici înainte.

— Da, am auzit și eu de moșul ăla nebun, spuse Martin și înjură când fu plesnit de o creangă peste față. Cine mai e proprietarul acum?

— Bănuiesc că perechea aia care a cumpărat casa de curând. Din câte știu, după cele întâmplate în 1974, a fost trecută în administrația primăriei. Păcat că a ajuns în paragină, dar se pare că s-au apucat s-o renoveze.

---

[1] Joc similar baseballului practicat în țările scandinave în parcuri sau spații verzi.

Merseră până la scările de piatră care duceau spre ușa de la intrare. În jurul casei atmosfera părea liniștită și câțiva membri ai Pompierilor Voluntari din Fjällbacka tocmai se pregăteau să-și adune lucrurile. Probabil că transpirau groaznic pe sub costumele alea largi, își spuse Patrik în gând. Căldura începuse să fie cam agasantă, deși era dimineața devreme.

— Salutare!

Șeful pompierilor, Östen Ronander, se apropie de ei și îi salută dând din cap. Mâinile îi erau negre de scrum.

— Salut, Östen. Ce s-a întâmplat aici? Annika zicea că bănuiți o tentativă de omor...

— Da, așa se pare. Dar noi nu putem să tragem o astfel de concluzie, nu suntem destul de dotați din punct de vedere tehnic. Sper că Torbjörn e pe drum.

— L-am sunat din barcă și mi-a zis că ajunge peste... — Patrik se uită la ceas — ... peste vreo jumătate de oră, cam așa.

— Bine. Vrei să aruncăm un ochi până atunci? Am încercat să nu facem prea mare dezordine pe-aici. Proprietarul a stins focul cu extinctorul până să ajungem, așa că n-am făcut mare lucru, ne-am asigurat doar că nu arde pe undeva mocnit. În rest, nu prea aveam ce să facem. Uitați-vă aici.

Östen arătă în direcția holului. În fața pragului, pe podea, se vedea o pată arsă, neregulată.

— Trebuie să fi fost nişte lichid inflamabil, spuse Matrin și-l privi întrebător pe Östen. Acesta dădu din cap.

— Aș zice că cineva a vărsat nişte lichid sub prag și apoi i-a dat foc. După miros, pare benzină, dar probabil că Torbjörn și băieții lui se pot pronunța mai bine.

— Unde sunt cei din casă?

— Sunt în spatele casei, așteaptă mașina salvării, care se pare că întârzie din cauza unui accident în trafic. Par destul de zguduiți și mă gândeam să-i las să se liniștească. Și-apoi nu cred că e nevoie să se plimbe lumea pe aici cât timp nu s-au luat probe.

— Bine gândit, spuse Patrik și-l bătu pe umăr pe Östen, apoi se întoarse spre Martin. Să mergem să stăm de vorbă cu ei?

Nu așteptă răspuns, ci porni direct spre spatele casei. Ajunși acolo, zăriră un grup de piese de mobilier de grădină așezate puțin mai deoparte. Erau vechi și păreau mâncate de vânt și de ploaie. La masă stătea un cuplu — cei doi păreau să aibă în jur de treizeci și cinci de ani. Când bărbatul îi observă, se ridică și le ieși în întâmpinare. Le întinse mâna. Palma lui era aspră și plină de bătături, de parcă ar fi muncit ani la rând cu unelte grele.

— Mårten Stark.

Patrik și Martin se prezentară și ei.

— N-am înțeles nimic. Pompierii ziceau ceva de tentativă de omor?

Soția lui Mårten înaintă spre ei. Era mică și firavă și, cu toate că Patrik avea o înălțime medie, nu-i ajungea decât până la umeri. Părea fragilă și slăbuță și dârdâia de frig în plină caniculă.

— Nu neapărat. Încă nu știm sigur, spuse Patrik pe un ton liniștitor.

— Ea e nevasta mea, Ebba, le zise Mårten și-și trecu mâna peste față, cu un gest obosit.

— Putem să ne așezăm? întrebă Patrik. Am vrea să ne spuneți mai multe despre ce credeți că s-a întâmplat.

— Da, sigur, putem să stăm aici, spuse Mårten și arătă spre mobilierul de grădină.

— Cine a descoperit incendiul?

Patrik îl privi pe Mårten, care avea o pată întunecată pe frunte și mâinile negre de funingine, ca și Östen. Mårten îi surprinse privirea și se uită la mâinile lui de parcă abia atunci și-ar fi dat seama că erau murdare. Își șterse palmele pe blugi cu mișcări lente, înainte de-a răspunde.

— Eu. M-am trezit din cauza mirosului ciudat. Mi-am dat seama aproape imediat că arde ceva la parter și atunci am încercat s-o trezesc și pe Ebba. Dar mi-a luat ceva timp. Dormea dusă. Până la urmă am reușit s-o dau jos din pat. Am alergat după extinctor cu un singur gând în cap: că trebuie să sting focul.

Mårten vorbise atât de repede, încât nu mai avea aer. Tăcu și își trase sufletul.

— Am crezut c-o să mor. Eram sigură de asta.

Ebba își frângea mâinile și Patrik o privi cu compătimire.

— Am luat extinctorul și am împroșcat ca nebunul flăcările de jos, din hol, continuă Mårten. La început părea că nu se întâmpla nimic, dar nu m-am dat bătut și dintr-odată focul s-a stins. Dar fumul nu s-a risipit. Era fum peste tot, spuse, respirând iarăși greu.

— De ce ar vrea cineva, nu înțeleg...

Ebba părea complet absentă. Patrik presupuse că Östen avea dreptate: era în stare de șoc. Asta explica și de ce tremura de parcă i-ar fi fost cumplit de frig. Când personalul ambulanței avea să ajungă, trebuia să o examineze neapărat și să se asigure că nici ea, nici Mårten nu pățiseră nimic din cauza fumului. Mulți nu știau că fumul era mai periculos decât însuși focul. Inhalarea lui putea să aibă efecte care se observau abia mai târziu.

— De ce credeți că-i vorba de un incendiu provocat? întrebă Mårten și își frecă din nou obrajii.

Nu pare să fi dormit prea mult, se gândi Patrik.

— Nu știm încă nimic sigur, cum ziceam, răspunse cu glas tărăgănat. Există semne care indică acest lucru, dar nu vreau să spun prea multe înainte ca experții să confirme și ei. Azi-noapte n-ați auzit vreun zgomot înainte să izbucnească focul?

— Nu, v-am spus deja. Eu m-am trezit abia când ardea.

Patrik arătă din cap spre o casă îndepărtată.

— Vecinii nu sunt acasă? Oare n-au văzut vreo persoană necunoscută pe-aici?

— Sunt în concediu, așa că în capătul ăsta al insulei nu suntem decât noi.

— Cunoașteți pe cineva care să vă vrea răul? interveni Martin.

De cele mai multe ori îl lăsa pe Patrik să conducă interogatoriul, dar asculta cu atenție și nu lăsa să-i scape nicio reacție de pe chipul celor cu care stătea de vorbă. Lucru cel puțin la fel de important ca adresarea întrebărilor potrivite.

— Nu, nu cunoaștem pe nimeni.

Ebba clătină încet din cap.

— Nu stăm de mult aici. Doar de două luni, spuse Mårten. E casa părintească a Ebbei, dar a fost închiriată mai mulți ani și ea nu a mai fost pe aici deloc. Ne-am hotărât să o punem puțin la punct și să deschidem o afacere.

Patrik și Martin făcură schimb de priviri. Casa și, împreună cu ea, povestea Ebbei erau cunoscute de toți localnicii. Dar ăsta nu era momentul potrivit ca să discute despre așa ceva. Patrik se bucura că Erica nu venise cu el. Sigur nu s-ar fi putut abține.

— Și unde ați stat înainte de asta? întrebă Patrik, deși putea să ghicească răspunsul după accentul lui Mårten.

— În Götlaborg[2], spuse Mårten fără a schița niciun zâmbet.

— Și n-aveți nimic de împărțit cu vreunul de pe-acolo?

— Nu, nimic, cu nimeni, nici din Göteborg, nici de altundeva.

Răspunsul lui Mårten fusese răspicat.

— Și care a fost motivul pentru care v-ați mutat aici? întrebă Patrik.

Ebba se uită spre masă, jucându-se cu lănțișorul de la gât. Era din argint, cu un pandantiv înfățișând un înger.

— Băiatul nostru a murit, spuse ea și trase atât de tare de înger, încât lănțișorul îi intră în piele.

— Aveam nevoie de o schimbare de decor, spuse Mårten. Casa asta a stat și s-a degradat fără să-i fi păsat nimănui. Am zis că-i o șansă pentru un nou început. Eu provin dintr-o familie de proprietari de restaurante, așa că mi s-a părut normal să deschid ceva al meu. Ne-am gândit să începem cu un *bed and breakfast* și apoi să încercăm să-i atragem pe turiștii care vin aici pentru conferințe.

— Am impresia că o să aveți ceva treabă, spuse Patrik privind spre casa cea mare, cu fațada albă, decojită.

Preferă să nu întrebe mai multe despre fiul mort. Durerea de pe chipurile lor era prea proaspătă, prea intensă.

— Nu ne e frică de muncă. Și o să facem singuri cât o să putem. Dacă n-o să mai avem resurse, o să angajăm pe cineva. Dar nu prea vrem să aruncăm cu banii în stânga și-n dreapta. Oricum, o să fie greu și așa cu finanțele.

---

[2] Pronunția indică dialectul din zona Göteborgului.

— Deci ziceți că nu cunoașteți pe nimeni care să vrea să vă saboteze activitatea? insistă Martin.

— Activitatea? Care activitate? întrebă Mårten pe un ton ironic. Oh, nu, nu, cum spuneam, nu ne putem da seama deloc de ce ar vrea să ne facă rău cineva. Noi n-am trăit o viață din aia, ieșită din comun. Suntem niște Svensoni[3] obișnuiți.

Patrik își aminti de trecutul Ebbei. Nu toți Svensonii aveau un mister fatal în trecutul lor. În Fjällbacka și în împrejurimi circulau mai multe variante și speculații fanteziste legate de ceea ce se întâmplase cu familia ei.

— Asta dacă nu cumva...?

Mårten îi aruncă o privire întrebătoare Ebbei, care nu păru să priceapă din prima la ce se referă. Bărbatul rămase cu privirea ațintită asupra ei.

— Singurul lucru la care mă pot gândi sunt felicitările alea, de ziua ta.

— Ce felicitări? întrebă Martin.

— Ebba primește, încă din copilărie, câte o felicitare pe an, de ziua ei. Nu știm de la cine. Cineva care se semnează cu G și atât. Părinții ei adoptivi n-au reușit să afle cine le trimite. Un lucru e sigur: că au continuat să sosească și după ce s-a mutat de acolo.

— Și nici Ebba n-are idee de la cine pot fi? întrebă Patrik și își dădu seama că vorbea despre ea de parcă n-ar fi fost acolo, așa că se întoarse spre femeie și repetă: n-ai idee cine poate fi persoana asta care îți trimite felicitările?

— Nu.

— Nici părinții tăi adoptivi? Ești sigură că nu știu nimic?

— Habar nu au nici ei.

---

[3] Nume de familie comun, folosit ca sinonim pentru „cetățeanul tipic suedez".

— Și „G" ăsta te-a mai contactat în vreun fel? Te-a amenințat vreodată?

— Nu, niciodată. Nu-i așa, Ebba? răspunse Mårten în locul ei.

Mårten își mută mâna mai aproape de Ebba, de parcă ar fi vrut s-o atingă, dar se răzgândi și o lăsă să-i cadă pe genunchi.

Femeia scutură din cap.

— Uite-l pe Torbjörn, spuse Martin și schiță un gest în direcția cărării.

— Bine, atunci eu zic să punem punct aici ca să vă odihniți și voi puțin. O să vină și paramedicii de la Salvare și dacă vor vrea să vă ducă la spital, eu zic să mergeți. Lucrurile astea trebuie luate în serios.

— Mulțumesc, spuse Mårten și se ridică. Dați un semn dacă aflați mai multe.

— Așa o să facem.

Patrik aruncă o ultimă privire neliniștită spre Ebba. Aceasta părea închisă, în continuare, în balonul ei ermetic. Patrik se întrebă în ce măsură fusese afectată de tragedia aceea din copilăria ei, dar se hotărî să renunțe la idee. În momentul acela trebuia să se concentreze asupra sarcinii din prezent. Aceea de a prinde un posibil incendiator.

Fjällbacka, 1912

Dagmar nu înțelegea nici acum cum se putuse întâmpla una ca asta. Îi luaseră totul și rămăsese singură. Oriunde s-ar fi dus, oamenii îi șopteau vorbe de ocară pe la spate. O urau pentru ce făcuse mama ei.

Uneori, noaptea, tânjea atât de tare după mama și după tata, încât trebuia să muște perna ca să nu plângă în hohote. Dacă ar fi făcut-o, maștera aia la care stătea ar fi umplut-o de vânătăi. Dar nu putea să-și înghită totdeauna țipetele când o bântuiau stafiile și se trezea scăldată în sudoare. În vis, vedea mereu capetele tăiate ale părinților ei. Pentru că, până la urmă, părinții ei fuseseră executați. Dagmar nu asistase la moartea lor, dar imaginea aceea îi zgâria, oricum, retina.

Uneori, și copilașii o alergau în vis. Poliția găsise opt bebeluși îngropați în pământul bătătorit din pivniță. Cel puțin așa îi spusese maștera cea rea. „Bieții copii", spunea și scutura din cap mâhnită de câte ori îi veneau prieteni în vizită. Iar prietenii își întorceau privirile tăioase către Dagmar. „N-are cum să nu fi observat ceva", ziceau. „Că doar nu era așa de mică, o fi înțeles ea ce se întâmpla în casa aia."

Dagmar însă refuza să se lase prigonită. N-avea nicio importanță dacă vorbele lor erau adevărate sau nu. Mama

și tata o iubeau, iar pe mucoșii ăia murdari și gălăgioși nu-i voia oricum nimeni. De asta ajunseseră la mama. Cât se chinuise cu ei, Doamne, și, drept mulțumire că se îngrijise de niște copii nedoriți, oamenii ăia au umilit-o, au batjocorit-o și au omorât-o. Și la fel și pe tata. Tata o ajutase pe mama să îngroape copiii și lumea zisese că merita să moară și el.

Dagmar fusese plasată la mașteracea rea după ce poliția îi ridicase pe mama și pe tata. Nimeni nu voia s-o primească în casă, nici rudele, nici prietenii. Nimeni nu voia să aibă de-a face cu familia ei. „Făuritoarea de îngeri din Fjällbacka", așa o botezaseră pe mama ei în ziua aceea, în care se găsiseră scheletele acelea mici. Oamenii inventaseră și cântece despre ea. Despre ucigașa de copii care înecase copiii într-o cadă și despre bărbatul ei care îi îngropase în pivniță. Dagmar le știa pe de rost, mucoșii celei ce-o avea în grijă i le cântau de câte ori aveau ocazia.

Și totuși, nu se dădea bătută. Era prințesa mamei și a tatei, știa că fusese un copil dorit și iubit. Singurul lucru care o făcea să tremure de frică erau pașii târșâiți ai tatălui ei vitreg. În clipele alea, Dagmar își dorea să-i urmeze pe mama și pe tata pe tărâmul de dincolo.

Josef îşi trecu agitat degetul mare peste piatra din mâna lui. Întâlnirea asta era foarte importantă şi Sebastian n-avea voie să-i pună bețe în roate.

— Iată, spuse Sebastian şi arătă schițele de pe masa din sala de conferințe. Cam asta ar fi viziunea noastră. *A project for peace in our time.*

Josef oftă în sinea lui. Nu era convins că angajații primăriei aveau să fie impresionați de niște vorbe goale în engleză.

— Ce încearcă să zică partenerul meu e că avem de-a face cu o ocazie fantastică pentru primăria orașului Tanum, care ar putea să profite şi să facă ceva pentru o cauză nobilă. E o inițiativă care vă dă o imagine bună.

— Da, pace pe pământ, da, sună frumos. Şi nu sună rău, nici dacă ne gândim dintr-o perspectivă strict economică. Ar însemna venituri crescute din turism şi locuri de muncă noi pentru locuitorii zonei. Şi ştiți ce înseamnă asta.

Sebastian ridică mâna şi-şi frecă degetele.

— Mai mulți bani în puşculiță pentru întreaga comună.

— Da, dar mai ales, un proiect important pentru pace, spuse Josef și se abținu să nu-i tragă lui Sebastian un șut în fluierul piciorului.

Știuse c-o să fie așa din clipa în care acceptase banii lui Sebastian, dar nu avusese încotro.

— Da, sună interesant, spuse Erling. Ne-ați putea spune mai multe despre cum v-ați imaginat toată chestia asta?

Sebastian trase aer în piept, cu gând să-i răspundă, dar Josef i-o luă înainte.

— Asta e o bucățică de istorie, spuse și le arătă piatra. Știți că Albert Speer a cumpărat granit din cariera din Bohuslän, pentru nemți. Avea niște planuri grandioase de tot cu Hitler, despre cum o să transforme ei Berlinul în capitala lumii. Orașul cel nou urma să se numească Germania și granitul urma să fie transportat în țară cu niște nave și folosit acolo ca material de construcții.

Josef se ridică și începu să se plimbe în sus și-n jos în timp ce vorbea. În cap auzea tropăitul cizmelor soldaților germani. Sunetul despre care părinții lui îi povestiseră de atâtea ori cu groază.

— Dar războiul a luat o întorsătură neașteptată, continuă el. Germania n-a rămas decât un model la care Hitler a putut visa până la capătul zilelor sale. Un vis neîmplinit, o viziune despre monumente impunătoare și clădiri care ar fi urmat să fie ridicate cu prețul vieții a milioane de evrei.

— Vai, ce cumplit, spuse nepăsător Erling.

Josef îl privi deznădăjduit. Nu înțelegeau, nimeni nu înțelegea nimic. Dar n-avea de gând să-i lase să uite.

— O mare parte din granitul ăla n-a apucat să fie trimis niciodată în Germania...

— Și în punctul ăsta intervenim noi, îl întrerupse Sebastian. Ne gândeam că am putea să fabricăm diferite artefacte din bucata asta de granit, simboluri ale păcii, pe care să le vindem mai apoi. Asta ne-ar putea aduce o grămadă de bani, dacă reușim să administrăm bine proiectul.

— Și pentru banii obținuți am putea construi un muzeu cu tematică evreiască, ceva legat de istoria evreilor și poziția Suediei față de acest popor. Spre exemplu, legat de presupusa noastră neutralitate din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, adăugă Josef.

Apoi se așeză la loc și Sebastian îl strânse de umăr. Josef se abținu din răsputeri să nu-i înlăture mâna. Se simțea la fel de fals ca atunci, pe Valö. Nici atunci, nici acum nu avea nimic în comun cu Sebastian sau cu ceilalți așa-numiți prieteni ai lui. Oricât s-ar fi străduit, nu reușea să pășească în lumea aceea sofisticată din care proveneau John, Leon sau Percy și nici n-ar fi vrut.

Dar în clipa asta avea nevoie de Sebastian. Era singura lui șansă să-și îndeplinească visul acela vechi: visul de-a aduce un omagiu originii sale și de a informa cât mai bine lumea despre abuzurile comise împotriva poporului evreu. Dacă asta însemna că era obligat să încheie un pact cu diavolul, era gata s-o facă. Spera că avea să scape de el cândva.

— Cum spunea și partenerul meu, zise Sebastian, o să avem un muzeu trăsnet pentru turiști din toată lumea. Și voi o să beneficiați de tot creditul pentru proiectul ăsta.

— Nu sună rău, spuse Erling. Ce zici? întrebă și se întoarse spre Uno Brorsson, asistentul lui de la primărie care, în ciuda vremii călduroase, purta o cămașă din flanel în carouri.

— Poate ar trebui să aruncăm o privire, bâigui Uno. Mă rog, depinde cu cât trebuie să contribuie primăria. Trăim vremuri grele.

Sebastian îi zâmbi larg.

— Sunt sigur că putem să ajungem la o înțelegere. Important e să existe interes și voință. Doar știți că o să contribui și eu cu o sumă considerabilă.

Da, dar nu le zici ce condiții mi-ai pus, se gândi Josef și își încleștă fălcile. N-avea ce să facă, trebuia să accepte tacit ce i se oferea și să țină ochii pe minge. Se aplecă și dădu mâna cu Erling. De aici încolo, nu mai era cale de întoarcere.

Un semn mic pe frunte, niște cicatrici pe corp și un șchiopătat ușor erau singurele urme vizibile ale accidentului pe care-l suferise în urmă cu un an și jumătate. Accidentul în urma căruia pierduse copilul pe care-l aștepta cu Dan și fusese cât pe ce să moară ea însăși.

Dar, pe dinăuntru, era altceva. Anna se simțea în continuare schilodită.

Preț de o clipă, ezită în fața ușii. Uneori se simțea aiurea să se întâlnească cu Erica și să vadă cât de bine se aranjaseră lucrurile în viața acesteia. Sora ei nu avea nicio cicatrice la vedere și nu pierduse nimic. În același timp, îi făcea bine să o vadă. Rana din sufletul Annei durea și ustura, dar, totuși, orele petrecute alături de Erica o ajutau să se vindece.

Nu și-ar fi putut imagina, în ruptul capului, că procesul de vindecare avea să fie atât de greoi. Dacă ar fi bănuit cât avea să țină, poate că nu s-ar fi trezit niciodată din starea aceea de apatie în care zăcuse după ce viața ei se făcuse țăndări. Cu ceva timp în urmă îi spusese în glumă Ericăi

că se simțea ca una din vazele alea vechi pe care le vedea când lucra pentru firma de licitații. O vază care căzuse și se spărsese și care fusese apoi lipită cu grijă. Chiar dacă de la distanță părea întreagă, crăpăturile ieșeau la iveală, dureros de clar, dacă te apropiai. Dar, de fapt, nu era deloc amuzant, își dădu seama Anna sunând la ușa Ericăi. Chiar așa stăteau lucrurile. Semăna cu o vază spartă.

— Intră! strigă Erica de dinăuntru.

Anna intră și își aruncă pantofii din picioare.

— Vin imediat, tocmai îi schimbam pe gemeni.

Anna intră în bucătărie, unde se simțea ca acasă. Ea și sora ei crescuseră în casa aceea, așa că îi cunoștea fiecare colțișor. Cu câțiva ani în urmă, casa aceea provocase un scandal imens, cât pe ce să distrugă relația dintre ele. Dar lucrurile astea se întâmplaseră parcă într-o altă epocă, într-o altă lume. În ultimul timp puteau chiar să glumească pe seama subiectului și să vorbească despre ELL sau EDDL, ceea ce însemna „Epoca lui Lucas" și „Epoca de după Lucas". Anna se înfioră. Își promisese, sus și tare, că n-avea să se mai gândească la fostul ei soț, Lucas, și la ce-i făcuse. Lucas dispăruse din viața ei. Copiii, Emma și Adrian, erau singurul lucru bun rămas de la el.

— Ai chef de o cafea și o prăjiturică? o întrebă Erica intrând în bucătărie cu câte un geamăn sprijinit pe fiecare şold.

Doar ce-au văzut-o pe mătușa lor și fețele băieților s-au luminat. Erica îi puse pe podea. Cei doi au alergat spre Anna ca să i se urce în poale.

— Gata, gata, aveți loc amândoi, spuse Anna și-i ridică pe rând.

Apoi privi spre Erica.

— Depinde ce ai pe-acasă, zise și întinse gâtul ca să vadă ce îi oferea Erica.

— Ce zici de prăjitura cu rubarbă și marțipan a bunicii? o întrebă Erica și ridică o pungă transparentă, cu o bucată de prăjitură în ea.

— Glumești. Așa ceva n-ai cum să refuzi.

Erica împărți prăjitura în felii mari și le așeză pe o farfurie pe care o puse pe masă. Noel se aruncă imediat spre farfuria cu prăjituri, dar Anna îl trase de-acolo în ultima secundă. Luă o felie și rupse câte o bucățică pentru Noel și Anton. Bucuros, Noel o îndesă imediat în gură pe a lui, pe când Anton mușcă o bucățică dintr-un colț și trase un zâmbet până la urechi.

— Sunt incredibil de diferiți, spuse Anna și-i ciufuli pe micuți.

— Pe bune? spuse Erica ironic și scutură din cap.

Turnă cafeaua în cești și o așeză pe a Annei în afara razei de acțiune a gemenilor. Părea obișnuită cu astfel de măsuri de precauție.

— Ești OK sau vrei să te scap măcar de unul? întrebă ea și se uită la Anna care se străduia să jongleze simultan cu prăjitura, cafeaua și copiii.

— Nu, nu, îmi place să-i simt aproape.

Anna adulmecă ușor creștetul lui Noel.

— Apropo, Maja unde e?

— Stă cu ochii lipiți de televizor. Cu Mojje, marea ei dragoste, mai nou. Mojje și Mimmi sunt în Caraibe, știi. Cred că vomit dacă mai aud o dată: „pe o plajă însorită din Caraibe".

— Adrian al meu e obsedat de Pokemon, o să mă înnebunească, cred.

Anna sorbi cu grijă din cafea. Îi era tare frică să n-o verse pe băieții neastâmpărați, în vârstă de un an și jumătate, de pe genunchii ei.

— Și Patrik?

— E la serviciu. Incendiere premeditată, pare-se. Pe Valö.

— Pe Valö? Unde, la cine?

Erica zăbovi puțin.

— În tabăra de copii, spuse apoi cu o exaltare prost ascunsă în voce.

— Nu. Ce înfricoșător! Întotdeauna mă trec fiorii când mă gândesc la locul ăla. Cum au dispărut așa, brusc, cu toții...

— Știu. Mai făceam din când în când cercetări pe acolo, mă gândeam că poate scot o carte dacă găsesc ceva interesant. Dar de unde, că n-aveam pe ce să mă bazez. Până acum.

— Ce vrei să spui?

Anna luă o îmbucătură mare din prăjitura cu rubarbă. Primise și ea rețeta de la bunica lor, dar făcea prăjituri cam la fel de des cum apreta cearșafuri. Adică niciodată.

— S-a întors.

— Cine?

— Ebba Elvander. Numai că acum o cheamă Stark.

— Fetița aia?

Anna se holbă la Erica.

— Exact. Ea și bărbatul ei s-au mutat pe Valö și au de gând să renoveze casa. Și acum cineva a încercat să-i dea foc. Asta te pune pe gânduri.

Erica nici nu mai încerca să-și ascundă entuziasmul.

— Crezi că-i o coincidență?

— S-ar putea. Dar e cam ciudat, totuși. Că, de îndată ce se întoarce Ebba, se întâmplă tot felul de lucruri.

— S-a întâmplat *un singur lucru*, sublinie Anna.

Știa că Erica avea o imaginație bogată și nu-i trebuia mult să înceapă să-și construiască teoriile. Faptul că sora ei scrisese mai multe cărți bazate pe cercetări minuțioase era o minune și un mister pe care Anna nu reușise să-l dezlege niciodată.

— Da, da, una singură, spuse Erica și dădu din mână. Abia aștept să vină Patrik. De fapt, aș fi vrut să mă duc acolo cu el, dar n-aveam cu cine să las copiii.

— Nu crezi c-ar fi părut aiurea să te duci acolo cu Patrik?

Anton și Noel se plictisiseră de stat pe genunchii Annei. Coborâră și se năpustiră spre camera de zi.

— Ei, la un moment dat o să discut eu cu Ebba, oricum.

Erica umplu din nou ceștile.

— Da, chiar mă întreb ce s-o fi întâmplat cu familia aia, spuse Anna gânditoare.

— Mamaaaaaaaa! Ia-i de aici! țipă Maja ca din gură de șarpe din camera de zi, iar Erica se ridică oftând.

— Mi s-a părut mie c-am stat liniștită cam mult. Așa fac tot timpul. Maja se supără imediat pe frățiorii ei. Fac intervenții din astea urgente de nu știu câte ori pe zi.

— Mmm, spuse Anna și privi în urma Ericăi, care pleca grăbită.

O săgeta în inimă. Ce n-ar fi dat să nu aibă nici ea o clipă de liniște.

Fjällbacka apărea din unghiul ei cel mai avantajos. De pe pontonul din fața danei, unde stătea cu nevasta și socrii lui, John vedea întregul golf în care se afla portul. Vremea frumoasă ademenise mai mulți veliști și turiști decât de obicei și bărcile se înșirau lipite una de cealaltă de-a lungul pontoanelor. Dinspre ele se auzea

muzică și râsete. Bărbatul urmări spectacolul viu cu ochii mijiți.

— Păcat că în Suedia de azi e așa de greu să zici ce gândești.

John ridică paharul și luă o înghițitură din vinul roze bine răcit.

— Se vorbește despre democrație și despre faptul că toate vocile trebuie să se facă auzite, dar noi nu avem voie să ne spunem părerea. Mai bine nici n-am fi. Dar uită de un singur lucru: că poporul e cel care ne-a ales. Există destui suedezi care au arătat că n-au deloc încredere în felul în care se fac lucrurile pe aici. Vor o schimbare și noi am promis că o să le-o dăm.

Puse paharul pe masă și se apucă din nou să curețe creveți. Pe farfurie se vedea deja un morman de cochilii.

— Da, e ca dracu', spuse socrul lui, întinzându-se după bolul cu creveți și luând un pumn zdravăn. Dacă e democrație, apoi să plece urechea la popor.

— Cu toții știm că mulți imigranți vin aici doar pentru ajutoarele sociale, interveni soacra lui. Dacă ar veni numai din ăia care vor să muncească și să contribuie la dezvoltarea societății ar mai fi cum ar fi. Dar eu una n-am chef să plătesc taxe ca să-i întrețin pe parazitii ăștia, spuse cu limba deja împleticită.

John oftă. Idioții. Habar n-aveau despre ce vorbeau. Exact ca majoritatea celor din turma de alegători, și socrii lui simplificau problemele. Nu vedeau deloc imaginea de ansamblu. Socrii lui erau întruchiparea ignoranței pe care o ura el și acum trebuia să-i suporte încă o săptămână.

Liv îl mângâie liniștitor pe pulpă. Știa ce părere avea despre ei și, în mare, era de acord. Dar Barbro și Kent erau, totuși, părinții ei și nu prea avea ce să le facă.

— Cel mai rău mi se pare cum se amestecă toți, mai nou, spuse Barbro. În cartierul nostru s-a mutat de curând o familie în care mama e suedeză și tatăl arab. Vă dați seama ce viață are săraca femeie. La cum se poartă ăștia cu nevestele lor! Și mai încolo și copiii or să aibă de suferit, că fii sigur, toți își vor bate joc de ei la școală. Să nu se mire nimeni dacă or să ajungă niște criminali și atunci poate o să se gândească și femeia aia că ar fi fost mai bine să se încurce cu unul de-al nostru.

— Că bine zici, o aprobă Kent și încercă să muște din sendvișul lui plin cu creveți.

— Nu vreți să-l scutim un pic pe John de politică? spuse Liv pe un ton acuzator. Are destule pe cap cu problemele de imigrare la Stockholm. Măcar aici se mai odihnește și el.

John îi aruncă o privire recunoscătoare. Își admira nevasta. Era perfectă. Blondă, cu părul ca mătasea, pieptănat pe spate, dând la iveală toată fața. Cu trăsături clare și ochi albaștri, senini.

— Iartă-mă, scumpa mea. Nu ne-am dat seama. Suntem tare mândri de realizările lui John, de asta vorbeam. Dar gata, schimbăm subiectul. Cu mica ta afacere cum mai merge?

Liv începu să-i povestească despre pățaniile ei cu cei de la Vamă, care-i complicau munca. Livrările din Franța întârziau tot timpul. De acolo importa toate obiectele de decor pe care le vindea pe internet. Dar John știa că interesul ei pentru magazin pălise. Se dedica tot mai mult activității partidului. Restul i se părea neimportant.

Pescărușii se roteau tot mai jos deasupra pontonului. John se ridică.

— Eu zic să strângem masa. Păsările astea au început să mă calce pe nervi la cât de jos zboară, spuse și își luă farfuria, se duse până la capătul pontonului și aruncă toate resturile în apă.

Pescărușii plonjară după ele, încercând să prindă cât mai multe cu putință. Crabii aveau să se ocupe de restul.

Rămase un timp pe loc, inspiră adânc și privi spre linia orizontului. Privirea i se opri asupra insulei Valö și, ca de obicei, simți cum începe să se înfurie. Din fericire, gândurile i-au fost întrerupte de un zbârnâit ce venea din buzunarul drept al pantalonilor. Scoase repede telefonul și aruncă o privire pe ecran înainte să răspundă. Era prim-ministrul.

— Tu ce zici de felicitările alea? întrebă Patrik ținând ușa pentru Martin.

Aceasta era atât de grea, încât fu nevoit să o sprijine cu umărul. Secția de poliție din Tanum fusese construită în anii '60 și Patrik se simțise abătut din prima clipă în care intrase în clădirea aceea ca un buncăr. Între timp însă, se obișnuise atât de tare cu galbenul ăla murdar și bejul din interior, încât nici nu-i mai păsa de lipsa atmosferei plăcute.

— Sună ciudat. Cine i-ar trimite cuiva felicitări anonime, în fiecare an, de ziua lui?

— Nu-s chiar anonime. Știi că erau semnate de un anume „G".

— Da, dar asta nu simplifică lucrurile, spuse Martin, și Patrik râse.

— Ce e așa de amuzant? îi întrebă Annika când intrară, ridicând capul de după panoul de sticlă de la recepție.

— Nimic special, zise Martin.

Annika roti scaunul și se postă în cadrul ușii de la cămăruța în care avea biroul.

— Cum a mers acolo, pe insulă?

— O să așteptăm puțin, să vedem ce-a găsit Torbjörn, dar se pare că cineva a încercat să-i vină de hac casei.

— Pun de cafea și vorbim, spuse Annika și o luă înainte, mânându-i pe Martin și Patrik.

— I-ai dat raportul lui Mellberg? întrebă Martin când intrară în bucătărie.

— Nu, am zis că nu-i nevoie să-l anunțăm încă pe Bertil. Că doar e liber în weekend. Doamne ferește să-l deranjăm pe șefu' în weekend.

— Ai dreptate, spuse Patrik și se așeză pe unul din scaunele de lângă fereastră.

— Uită-te la ei, stau și-și beau cafeaua fără mine.

Gösta apăru în cadrul ușii, cu fața pleoștită.

— Ah, erai aici? Credeam că azi ești liber. De ce nu ești pe terenul de golf?

Patrik trase un scaun spre colegul lui.

— E prea cald. Am zis că mai bine vin și scriu niște rapoarte și îmi iau câteva ore libere într-o zi mai răcoroasă. Pe unde ați umblat? Annika zicea ceva de un incendiu premeditat.

— Da, se pare că asta și e. Cineva a turnat benzină sau ceva de genul ăsta pe sub ușă și i-a dat foc.

— Ptiu, drace.

Gösta luă un biscuit umplut și desfăcu cele două straturi.

— Și unde anume?

— Pe Valö. În vechea tabără de copii.

Gösta încremeni.

— În tabăra de copii?

— Da, e cam ciudat, așa e. Nu știu dacă ai auzit, dar fiica cea mică, singura care a rămas aici după dispariția familiei, s-a întors și și-a reintrat în drepturi.

— Da, zvonurile circulă repede, spuse Gösta fixând cu privirea tăblia mesei.

Patrik îl privi curios.

— Așa e, tu trebuie să fi lucrat pe atunci la cazul ăla. Sau nu?

— Ai dreptate. Vezi ce bătrân sunt, constată Gösta. Mă întreb de ce a vrut să se întoarcă acolo.

— Spunea că și-a pierdut copilul, spuse Martin.

— Ebba a pierdut un copil? Când? Cum?

— N-a intrat în detalii.

Martin se ridică și aduse cutia de lapte din frigider.

Patrik se încruntă. Nu era stilul lui Gösta să se implice atât de mult, doar mai fusese martor la astfel de fenomene. Fiecare polițist mai în vârstă avusese parte de un caz din ăla, cu C mare. Un caz la care să mediteze și să se întoarcă tot timpul, sperând c-o să găsească, până la urmă, un răspuns. Înainte să fie prea târziu.

— Cazul ăla a însemnat mult pentru tine, nu-i așa?

— Da, a fost un caz special. Aș da orice să aflu ce s-a întâmplat în ajunul ăla de Paști.

— Nu ești singurul, cred, interveni Annika.

— Și acum s-a întors și Ebba.

Gösta se scărpină pe bărbie.

— Și cineva a încercat să dea foc casei.

— Nu doar casei, spuse Patrik. Incendiatorul și-a dat seama, sau, mai mult, se aștepta ca Ebba și bărbatul ei să fie acasă și să doarmă. Noroc că Mårten s-a trezit și a putut să stingă focul.

— Da, e o coincidență cam stranie, nu încape îndoială, spuse Martin și tresări când Gösta dădu cu pumnul în masă.

— E clar că nu-i o coincidență!

Colegii lui îl priviră nedumeriți și, preț de o clipă, în bucătărie se făcu liniște.

— Poate ar trebui să aruncăm o privire asupra cazului ălui vechi, spuse până la urmă Patrik. De siguranță, nu de alta.

— Pot să adun materialul, spuse Gösta.

Fața lui îngustă, ca de ogar, se însufleți din nou.

— Am mai răsfoit eu dosarul ăla din când în când, așa că știu unde găsim ce ne trebuie.

— Foarte bine. Și apoi ne ajutăm între noi să parcurgem materialul. Poate găsim ceva nou dacă ne uităm iar, dintr-un alt unghi. Annika, poți să aduni tot ce găsești în registru despre Ebba, te rog?

— Mă ocup, spuse colega lor și începu să adune cești-le.

— Probabil c-ar trebui să verificăm și cum stau cu banii cei din familia Stark. Și dacă au asigurare pe casa de pe Valö, spuse Martin pe un ton precaut și aruncă o privire spre Gösta.

— Adică, vrei să zici că au făcut-o chiar ei? E cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată. Doar erau în casă când a izbucnit incendiul și bărbatul Ebbei a fost cel care l-a stins.

— Mă rog, eu zic că merită verificat. Cine știe, poate i-a dat foc și-apoi s-a răzgândit? Mă ocup eu de asta.

Gösta deschise gura ca să zică ceva, dar o închise la loc și ieși din bucătărie pufnind.

Patrik se ridică.

— Cred că și Erica a adunat ceva informații.

— Erica? De ce?

Martin se opri în mijlocul gestului.

— Cazul ăsta a preocupat-o mult timp. Știi doar că e o poveste cunoscută de toți cei de aici, din Fjällbacka. Mă mir că Erica nu și-a băgat nasul mai demult, având în vedere că-i scriitoare.

— Vorbește cu ea, atunci. Orice detaliu ne ajută, cât de mic.

Patrik încuviință din cap, dar nu era deloc sigur. Bănuia deja cum o să fie dacă o s-o implice și pe Erica.

— Sigur, o să discut cu ea, spuse cu speranța că n-o să regrete.

Mâna lui Percy, tremurând ușor, turnă câte o duşcă în două pahare din coniacul lui cel mai scump. Îi întinse un pahar soției sale.

— Nu înțeleg ce-i în capul lor, spuse Pyttan, sorbind repede și des.

— Bunicul s-ar învârti în mormânt dacă ar ști ce se întâmplă.

— Trebuie s-o rezolvi cumva, Percy.

Femeia îi întinse paharul și soțul ei îl umplu fără a ezita. E drept că nu era nici miezul zilei, dar undeva, în lume, ceasul trecuse deja de cinci. Ziua aceea necesita ceva tare.

— Eu? Ce-aș putea să fac eu?

Vocea îi şovăia. Percy începu să tremure atât de tare, încât jumătate din coniac ateriză pe lângă paharul lui Pyttan.

Aceasta își retrase mâna.

— Ce naiba faci, idiotule?

— Iartă-mă, iartă-mă.

Percy se prăbuși într-unul din fotoliile mari și jerpelite din bibliotecă. Se auzi un foșnet puternic și bărbatul își dădu seama că tapițeria se rupsese. În mă-sa!

Sări în sus și începu să tragă șuturi în mobilă, orbește. Totul se ducea naibii în jurul lui. Întregul castel era în pragul prăbușirii, moștenirea lui se dusese de mult pe apa sâmbetei și acum nenorociții ăia de la Fisc voiau să iasă la înaintare cu o sumă mare, de care nu dispunea.

— Calmează-te.

Pyttan își șterse mâinile cu un șervețel.

— Sigur se poate rezolva într-un fel. Dar nu înțeleg unde au dispărut toți banii.

Percy întoarse privirea spre ea. Știa cât de terorizată era de idee, dar nu simțea decât dispreț la adresa ei.

— Unde au dispărut toți banii? țipă el. Ai idee câți bani cheltuiești în fiecare lună? Pricepi cât costă totul, toate călătoriile, mesele, hainele, genții, pantofii și bijuteriile și dracu' mai știe ce cumperi tu?

Nu-i stătea în fire să urle în halul ăla și Pyttan tresări. Se holbă la el. O cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că în clipa aceea cântărește alternativele: să se ia la harță sau să se gudure pe lângă el. Când trăsăturile i se netezir brusc, își dădu seama că optase pentru cea din urmă variantă.

— Iubitule, doar n-o să ne certăm pentru niște bani amărâți?

Îi aranjă cravata și îi îndesă cămașa în pantaloni.

— Uite, așa. Acum arăți iar ca stăpânul castelului.

Se lipi de el și Percy simți că începe să se înmoaie. Azi purta rochia aceea Gucci și, ca de obicei, îi era greu să-i reziste.

— Uite cum facem: tu-l suni pe contabil și verifici încă o dată facturile. N-are cum să fie așa de grav. Sigur te vei liniști după ce vei vorbi cu el.

— Trebuie să vorbesc cu Sebastian, bâigui Percy.

— Cu Sebastian? spuse Pyttan strâmbându-se de parcă ar fi mușcat din ceva acru și ridică privirea spre Percy. Știi că nu-mi place să vă văd împreună. Asta înseamnă că trebuie s-o suporți și pe anonima aia de nevastă-sa. Oamenii ăia n-au pic de clasă. Pot să aibă câți bani vor ei, că tot țărani rămân. Am auzit că Fiscul îl ține sub observație de mult, doar că n-a găsit încă nicio dovadă incriminatorie. Dar e doar o chestiune de timp și, dacă-i așa, n-ar trebui să avem de-a face cu el.

— Banii nu miros, spuse Percy.

Știa ce avea să-i zică contabilul. Că nu mai avea bani deloc. Nu-i mai rămăsese nimic. Și ca să iasă din încurcătura asta și să salveze Fygelsta avea nevoie de capital. Își pusese toată speranța în Sebastian.

Făcuseră un drum până la spitalul din Uddevalla, dar totul părea în regulă. Nu inhalaseră deloc fum. Primul șoc se atenuase și Ebba se simțea de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis straniu.

Își dădu seama că lucrează pe întuneric, așa că se ridică și aprinse lampa de pe birou. Vara, întunericul se furișa pe nesimțite în cameră. Ebba își forța mereu ochii până să-și dea seama că avea nevoie de mai multă lumină.

Îngerul la care lucra îi făcea probleme. Ebba se străduia să monteze inelușul în care se introducea lanțul. Mårten nu înțelegea de ce făcea bijuteriile de mână, în loc să le dea la prelucrat în Thailanda sau China, mai ales

acum când începeau să-i sosească mai multe comenzi prin magazinul online. Dar atunci munca asta nu i s-ar mai fi părut semnificativă. Voia să facă fiecare bijuterie de mână, să depună același efort pentru fiecare colier pe care-l expedia. Să-și împletească tristețea și amintirile în fiecare înger. În plus, o liniștea să stea și să lucreze la ele în fiecare seară, după atâta vopsit, bătut cuie și tăiat scânduri. Când se trezea dimineața o durea fiecare mușchi, dar lucrul cu bijuteriile îi calma gândurile.

— Gata, am încuiat peste tot, spuse Mårten.

Ebba tresări în scaunul ei. Nu-l auzise intrând.

— La naiba, înjură când văzu că inelușul pe care era cât pe-aci să-l prindă căzuse din nou.

— Nu vrei să faci o pauză în seara asta? o întrebă precaut Mårten și se postă în spatele ei.

Ebba știa că ezită dacă să-i pună sau nu mâinile pe umeri. Înainte de întâmplarea cu Vincent obișnuia să o maseze deseori pe spate. Adora atingerile lui hotărâte și moi în același timp. Acum nu suporta aproape deloc s-o atingă și riscul să-i dea deoparte mâinile din reflex și să-l rănească astfel și mai mult creștea în fiecare zi.

Ebba încercă să prindă din nou inelușul și, într-un final, reuși.

— Are vreo importanță dacă încuiem? spuse fără să se întoarcă. Ușile încuiate nu par să-l fi împiedicat pe individul ăla care a vrut să ne ardă de vii noaptea trecută.

— Și atunci ce vrei să facem? întrebă Mårten. Nu vrei măcar să mă privești în ochi când vorbești cu mine? E vorba de ceva important, totuși. Ce dracu, nu vezi că cineva a încercat să dea foc casei și nici măcar nu știm de ce? Nu ți se pare înfricoșător?

Ebba se întoarse lent spre el.

— De ce să-mi fie frică? Ce era mai rău s-a întâmplat deja oricum. Cu sau fără încuiat. Așa că nu-mi pasă.

— Dar nu putem să continuăm așa.

— De ce? Doar am făcut ce mi-ai propus. M-am mutat înapoi, am fost de acord cu planul tău măreț să renovăm cuibul ăsta de ciori și să-mi trăiesc zilele până la adânci bătrâneți în micul nostru paradis, în timp ce musafirii noștri se perindă pe aici. Ce mai vrei de la mine? Auzea cât de rece și de implacabilă îi suna vocea.

— Nimic, Ebba. Nu vreau nimic.

Vocea lui Mårten era la fel de rece. Apoi bărbatul făcu stânga-mprejur și ieși din cameră.

Fjällbacka, 1915

În sfârșit, era liberă. Găsise de lucru ca slujnică la o gospodărie din Hamburgsund și scăpase de mama vitregă și de copiii ei urâcioși. Și, mai ales, de tatăl vitreg. Vizitele lui nocturne se înmulțiseră cu cât crescuse și se mai împlinise. După ce sângerase pentru prima oară, începuse să se teamă că înăuntrul ei o să crească un copil. N-avea de gând să fie ca fetele alea cu ochii roșii de plâns, speriate, care băteau la ușa mamei cu un prunc țipând în brațe. Începuse să le disprețuiască încă de mică, le ura pentru slăbiciunea și resemnarea lor.

Dagmar își adună cele câteva lucrușoare. Din casa părintească nu-i mai rămăsese nimic și aici nu primise ceva de valoare, care să merite păstrat. Dar n-avea de gând să plece cu mâinile goale. Se furișă în dormitorul tutorilor ei. Într-o cutie de sub pat, lipită de perete, mama vitregă ținea bijuteriile moștenite de la maică-sa. Dagmar se întinse pe jos și scoase cutia. Mama vitregă era în Fjällbacka și copiii se jucau în curte, așa că n-avea s-o deranjeze nimeni.

Scoase capacul și zâmbi, mulțumită. Erau destule lucruri valoroase acolo cât să-i asigure un trai fără griji pentru un

timp și se bucura de pe-acum că maștera avea să sufere după bijuteriile de familie.

— Ce faci?

Vocea tatălui vitreg, venind dinspre cadrul ușii, o făcu să tresară.

Dagmar crezuse că e în șopron. Preț de o secundă, inima i se zbătu nebunește, apoi simți, ușor, cum se calmează. Nimic n-avea să-i încurce planurile.

— Ce ți se pare că fac? spuse și scoase toate bijuteriile din cutie, apoi le vârî în buzunarul fustei.

— Ți-ai pierdut mințile, fetițo? Vrei să furi bijuteriile?

Bărbatul făcu un pas spre ea și Dagmar ridică mâna.

— Așa este. Și te-aș sfătui să nu încerci să mă oprești. Pentru că atunci mă duc direct la domnul și-i zic ce-ai făcut cu mine.

— Îndrăznește numai!

Bărbatul își frângea mâinile, dar în clipa următoare i se lumină fața.

— Și cine crezi c-ar avea încredere în fiica Făcătoarei de îngeri?

— Pot să fiu destul de convingătoare, nu te teme. Și zvonurile or să se răspândească mai repede decât ai crede.

Bărbatul se întunecă din nou la față, părea că ezită. Dagmar se hotărî să-i dea o mână de ajutor.

— Am o propunere. Când draga mea mamă vitregă o să descopere că bijuteriile au dispărut, o să faci tot posibilul ca s-o liniștești și s-o faci să înțeleagă c-ar fi mai bine să lase lucrurile așa cum sunt. Dacă-mi promiți asta, o să te răsplătesc într-un fel special înainte să plec de aici.

Dagmar înaintă către tatăl vitreg. Ridică încet mâna, îi apucă penisul și începu să-l maseze. Ochii stăpânului casei începură să lucească. Dagmar știa că-l avea sub stăpânire.

— Ne-am înțeles? întrebă ea și-i desfăcu pantalonii, cu mișcări lente.

— Ne-am înțeles, spuse el cuprinzându-i ceafa, apăsându-i capul în jos.

Turnul de sărituri de pe Badholmen se înălța spre cer la fel de maiestuos ca întotdeauna. Erica alungă cu încăpățânare imaginea unui bărbat care se bălăngănise acolo, suspendat într-un laț. Nu voia să se întoarcă la întâmplarea aceea oribilă nici măcar în gând, iar Badholmen făcea tot posibilul ca să-i distragă atenția. Insula cea mică din imediata apropiere a Fjällbackăi arăta ca o bijuterie în apă. Cabana de acolo era populară printre turiști și deseori ocupată la capacitate maximă în timpul verii, iar Erica își dădea seama de ce. Jocul, la care se adăuga șarmul clădirii vechi, alcătuiau o combinație irezistibilă. Dar azi nu prea avea chef să admire priveliștea.

— Suntem toți?

Privi agitată în jur și numără copiii.

Trei siluete sălbatice, în veste de salvare de un portocaliu țipător, alergau în toate direcțiile pe ponton.

— Patrik! Poate mă ajuți și tu puțin, spuse și-și înfipse unghiile în gulerul mare al vestei de salvare a Majei când fiica ei țâșni pe lângă ea, periculos de aproape de marginea pontonului.

— Și cine crezi c-o să pornească barca?

Patrik ridică mâinile neputincios. Avea fața stacojie.

— Poți s-o pornești mai încolo, dacă reușim să-i băgăm în barcă înainte să cadă în apă, spuse Erica.

Maja se zvârcoli ca un viermișor să se elibereze, dar Erica se agățase bine de ochiul din guler și o ținu pe loc. Cu mâna liberă îl culese pe Noel, care-l fugărea pe Anton cu picioarele-i grăsuțe. Nu-i mai rămăsese decât un copil neprins.

— Ia, prinde-i.

Îi cără pe copiii îndărătnici la barca de lemn ancorată lângă ponton și Patrik se cățără cu o mină iritată pe puntea de lemn, ca să-i ia în primire pe Maja și pe Noel. Erica se întoarse rapid ca să-l înșface pe Anton, aflat deja lângă podețul de piatră dintre Badholmen și uscat.

— Anton! Stai pe loc! strigă ea fără să obțină vreo reacție.

Dar, deși băiețelul alerga destul de repede, Erica reuși să-l ajungă numaidecât din urmă. Fiul ei se împotrivi și începu să țipe isteric, dar Erica îl ridică în brațe cu o expresie îndârjită.

— Doamne, unde mi-a fost capul când am zis că-i o idee bună? spuse când reuși să-l plaseze lui Patrik pe Anton, care plângea cu sughițuri.

Desfăcu parâma, leoarcă de transpirație și sări în barcă.

— Se liniștesc când ajungem în larg.

Patrik întoarse cheia și motorul porni din prima, slavă cerului. Se aplecă și dezlegă parâma din spate în timp ce încercă să îndepărteze cu mâna barca de celelalte ambarcațiuni. Nu era chiar ușor să ieși. Bărcile erau ancorate unele lângă altele și, dacă n-ar fi fost dotate cu

amortizoare, n-ar fi scăpat nezgâriată nici barca lui, nici cea a vecinilor.

— Scuze că m-am răţoit la tine, spuse Erica şi luă loc, după ce-i aşeză cu forţa pe copii.

— Am şi uitat deja, strigă Patrik şi manevră cârma cu grijă, în aşa fel încât barca să se întoarcă cu pupa spre port şi cu prova spre Fjällbacka.

Era o dimineaţă de duminică însorită, cu cer senin şi o mare netedă ca o oglindă. Pescăruşii se roteau deasupra lor ţipând şi, când privi în jur, Erica descoperi că oamenii îşi luau micul dejun pe cele mai multe dintre bărcile din port. Probabil că majoritatea dormeau încă, încercând să se odihnească după agitaţia de ieri. Serile de sâmbătă se lăsau cu băute pentru tinerii care veneau în vizită aici. Ce bine că am trecut de fazele astea, îşi spuse şi le aruncă o privire mai afectuoasă copiilor, care acum stăteau pe podea liniştiţi.

Erica se lipi de Patrik şi-şi sprijini capul de umărul lui. Acesta o luă în braţe şi o sărută pe obraz.

— Auzi, spuse dintr-odată. Adu-mi aminte să te întreb ceva despre Valö şi tabăra de copii, după ce ancorăm.

— Ce vrei să ştii? întrebă curioasă Erica.

— Discutăm mai încolo, în linişte, spuse Patrik şi o sărută din nou.

Dar ea ştia că zicea aşa numai ca să-i facă în ciudă. Curiozitatea o făcu să simtă furnicături prin tot corpul, dar se strădui să se controleze. Îşi umbri ochii cu palma, fără să spună nimic, şi se uită spre casa cea mare şi albă. Oare avea să afle vreodată ce se întâmplase acolo cu mulţi ani în urmă? Ura cărţile şi filmele care se terminau în coadă de peşte. Nu-i plăcea nici să citească articole de ziar despre crime neelucidate. Şi, când scormonise în dosarul

Valö, nu se lămurise niciun pic, oricât ar fi încercat să găsească o explicație. Adevărul era la fel de ascuns ca și casa, care abia se întrezărea printre copaci.

Martin stătu un timp nemișcat, cu mâna în aer, înainte de-a apăsa cu degetul pe sonerie. Îndată auzi pași înăuntru și se abținu cu greu să nu se întoarcă și să plece. Ușa se deschise și Annika îl privi mirată.

— Ah, tu ești? Ce s-a întâmplat?

Martin zâmbi în silă. Dar pe Annika nu puteai s-o păcălești atât de ușor și, într-un fel, ăsta și era motivul pentru care se dusese la ea. Annika fusese ca o mamă pentru el, încă de când începuse serviciul, și tot cu ea ar fi vrut să vorbească acum.

— Păi, eu..., dar mai mult nu reuși să bâiguie.

— Intră, îl întrerupse Annika. Ne așezăm în bucătărie și bem o cafea. Și-mi povestești care-i baiul.

Martin intră, se descălță și o urmă în bucătărie.

— Ia loc, spuse femeia și începu să umple, cu mișcări sigure, filtrul de cafea. Pe Pia și pe Tuva unde le-ai lăsat?

— Sunt acasă. Le-am zis că mă duc să fac o plimbare, așa că nu pot să stau mult. Am propus să mergem până la plajă.

— Aha. Da, și Leia se dă în vânt după bălăcit. Am fost la plajă acum câteva zile și abia am reușit s-o scot din apă când am vrut să plecăm. E un peștișor. Lennart tocmai a plecat cu ea pe afară, m-a lăsat să fac ordine pe aici.

Chipul Annikăi se lumina când povestea despre fiica ei. În curând se împlinea un an de când o aduseseră din China pe fiica lor adoptivă, după multe chinuri și amânări. Acum toată existența ei gravita în jurul Leiei.

Martin nu și-ar fi putut imagina o mamă mai devotată decât Annika. Era o persoană caldă și afectuoasă și

îl făcea să se simtă în siguranță. În clipa aceea nu și-ar fi dorit nimic altceva decât să-și lipească capul de umărul ei și să dea frâu liber lacrimilor care-i ardeau pleoapele, dar se abținu. Dacă se punea pe plâns, nu mai reușea să se oprească.

— Cred c-o să scot niște prăjiturele.

Annika scoase un pachet din frigider și îl vârî în cuptorul cu microunde. Le-am făcut ieri și mă gândeam să duc câteva și la secție.

— Sper că știi că nu ești obligată să ne hrănești, spuse Martin.

— Hm, probabil că Mellberg n-ar fi de acord cu tine. Dacă mă uit mai bine la contractul meu de muncă, sigur o să găsesc pe undeva, scris cu litere mici: „Se obligă să aprovizioneze secția de poliție din Tanum cu prăjituri".

— Aoleu, asta ar mai lipsi. Fără tine și brutărie, Bertil n-ar supraviețui nicio zi.

— Nu, mai ales de când Rita l-a pus la dietă. Paula zice că, mai nou, acasă la Rita și Bertil nu se mănâncă decât legume și pâine integrală.

— Pe asta aș vrea s-o văd și eu, spuse Martin și izbucni în râs.

Deja se simțea mai relaxat.

Discuția fu întreruptă de clinchetul cuptorului cu microunde. Annika așează prăjiturelele calde pe o farfurie și aduse și două cești pline cu cafea.

— Gata, am terminat. Și acum să aud ce te supără. Am observat deja mai demult că nu prea ești în apele tale, dar am zis c-o să-mi povestești tu când o să ai chef.

— S-ar putea să nu fie nimic grav și n-aș vrea să te împovărez cu problemele mele, dar...

Martin constată, frustrat, că plânsul îl strângea deja de gât.

— Prostii. De asta suntem aici. Hai, povestește-mi.

Martin respiră adânc un timp.

— Pia e bolnavă, spuse și auzi cum îi răsună cuvintele între pereții bucătăriei.

Annika păli. Probabil că nu se așteptase la asta. Martin învârti ceașca între mâini și își făcu din nou curaj. Dintr-odată, începu să turuie:

— Se simțea obosită de ceva timp. De fapt, de la nașterea Tuvei, dar ne gândeam că e normal, că toate mămicile se simt obosite după naștere. Dar Tuva are aproape doi ani și nu i-a trecut, dimpotrivă, e tot mai rău. Și apoi Pia a început să simtă niște gâlme în gât...

Annika duse mâna la gură, de parcă ar fi anticipat încotro se îndrepta discuția.

— Și, acum câteva săptămâni, m-am dus cu ea la o consultație și mi-am dat seama imediat ce bănuia medicul. I-a dat trimitere urgent la Uddevalla și am fost acolo ca să-și facă analizele. Are programare mâine după-masă la oncolog, să-i dea rezultatul, dar știm deja ce-o să-i zică.

Lacrimile începură să-i curgă. Martin le șterse, furios.

— E așa de nedrept! Pia n-are decât treizeci de ani și Tuva e atât de mică! Am căutat pe Google niște statistici și, dacă e ce bănuim, atunci șansele-s foarte mici. Pia e foarte puternică, dar eu sunt doar un papă-lapte, un pișăcios, n-am curaj să vorbesc cu ea. Nici nu pot s-o văd cu Tuva sau s-o privesc în ochi. Mă simt ca ultimul neputincios!

Nu mai reuși să-și stăvilească lacrimile, își lăsă capul pe masă, sprijinit în brațe, și plânse în hohote.

Un braț îl cuprinse de umeri. Martin simți obrazul Annikăi pe al lui. Colega lui nu zicea nimic, doar sta acolo și-l mângâia pe spate. După un timp, Martin se întoarse spre ea și se cuibări în brațele ei, iar Annika începu să-i îngâne ceva, cum făcea şi cu Leia la culcare.

Aveau noroc că găsiseră o masă liberă la Café Bryggan. Terasa era plină de obicei și în jurul lui Leon toată lumea comanda sendvișuri cu creveți. Locația aceea din Piața Ingrid Bergman era perfectă, cu mese de-a lungul pontonului, până la apă.

— Eu zic să cumpărăm casa, spuse Ia.

Bărbatul se întoarse spre soția lui.

— Zece milioane nu-s bani de buzunar.

— Am zis eu că sunt?

Femeia se aplecă și-i aranjă pătura pe genunchi.

— Lasă-mă cu pătura asta nenorocită. Mor de cald.

— Știi bine că n-ai voie să răcești.

O chelneriță veni la masa lor și Ia comandă un pahar de vin pentru ea și o apă minerală pentru el. Leon o privi pe tânără.

— O bere la halbă, mare, spuse.

Ia îi aruncă o privire dojenitoare, dar bărbatul dădu doar din cap spre chelneriță. Aceasta reacționă la fel ca toți oamenii cu care se întâlnea. Cu toții se străduiau, în mod vizibil, să nu se holbeze la urmele lui de arsură. Când fata plecă, Leon îşi îndreptă privirea spre suprafața apei.

— Miroase exact cum îmi aminteam.

Mâinile pline de cicatrici adânci i se odihneau în poale.

— Mie tot nu-mi place ideea asta. Dar sunt de acord să cumpărăm casa. N-am de gând să stau într-o cocioabă și

nici să rămân aici în fiecare vară. Câteva săptămâni pe an îmi ajung.

— Deci nu ți se pare absurd să cumperi o casă de zece milioane, pe care s-o folosești doar câteva săptămâni pe an?

— Astea-s condițiile mele, spuse femeia. Altfel n-ai decât să stai acasă, singur. Și asta iese din calcul, mă gândesc...

— Da, știu că nu mă descurc singur. Ai tu grijă să-mi reamintești cât poți de des, dacă uit cumva, fără să vreau.

— Tu te-ai gândit vreodată câte sacrificii am făcut de dragul tău? Am tolerat toate escapadele tale tâmpite, fără ca tu să te gândești vreodată la ce-am simțit. Și acum vrei să te muți aici. Nu te-ai ars cam tare ca să te joci și-acum cu focul?

Chelnerița sosi cu vinul și berea și așeză paharele pe fața de masă în carouri alb-albastre. Leon luă câteva înghițituri și mângâie paharul rece cu degetul mare.

— OK, facem cum zici tu. Sună-l pe agentul ăla și zi-i că vrem să cumpărăm casa. Dar atunci vreau să ne mutăm cât mai repede cu putință. Urăsc să stau la hotel.

— Foarte bine, spuse Ia fără vreo urmă de bucurie în voce. În casa aia o să rezist și eu, probabil, câteva săptămâni pe an.

— Ești așa de curajoasă, draga mea.

Femeia îi aruncă o privire întunecată.

— Sper că n-o să-ți pară rău pentru decizia asta.

— Între timp s-au întâmplat prea multe, spuse el liniștit.

În clipa următoare auzi pe cineva răsuflând agitat în spatele lui.

— Leon?

Bărbatul tresări. Nu era nevoie să întoarcă capul pentru a recunoaşte vocea. După atâția ani, se întâlnise cu Josef.

*

Paula privi fiordul strălucitor, bucurându-se de razele calde. Își puse o mână pe burtă și zâmbi când simți loviturile.

— Gata, eu zic că-i timpul pentru o înghețată, spuse Mellberg și se ridică.

Aruncă o privire spre Paula și o admonestă cu degetul.

— Bănuiesc că știi că nu-i bine să-ți expui burta la soare?

Paula privi nedumerită în urma lui Mellberg, care se îndrepta spre chioșc.

— Face mișto de mine?

Paula se întoarse spre mama ei.

Rita începu să râdă.

— Bertil îți vrea doar binele.

Paula mormăi ceva, dar până la urmă își acoperi burta cu o eșarfă. Leo țâșni pe lângă ei gol pușcă, dar Johanna îl înhăță iute.

— Are dreptate, spuse. Te poți alege cu tulburări de pigmentație de la ultraviolete, așa că dă-ți pe față ca lumea cu loțiunea aia.

— Tulburări de pigmentație? întrebă Paula. Doar sunt negricioasă deja.

Rita îi întinse un flacon cu factor de protecție 30.

— Eu m-am umplut de pete maro pe față când eram gravidă cu tine, așa că nu mă mai contrazice.

Paula se conformă și Johanna se unse și ea, temeinic, pe pielea deschisă la culoare.

— Oricum, ești norocoasă, spuse. Nu trebuie să te agiți ca să te bronzezi.

— Da, dar m-aș bucura dacă Bertil ar lua-o mai ușor, spuse Paula și își turnă o porție zdravănă de loțiune de plajă în palmă. Acum câteva zile l-am surprins că-mi citea revistele pentru mămici. Și alaltăieri mi-a adus o cutie de chestii cu Omega-3 de la magazinul naturist. A citit el într-una din revistele alea că ajută la dezvoltarea creierului copilului.

— E tare fericit că ești gravidă. Lasă-l să-și facă damblaua, spuse Rita și începu să-l dea cu cremă din nou pe Leo, din cap până-n picioare.

Acesta moștenise pielea pistruiată, sensibilă a Johannei și se ardea imediat. Paula se întreba, uneori, dacă bebelușul avea să moștenească trăsăturile ei sau pe cele ale donatorului anonim. Pentru ea nu conta. Leo era copilul ei și al Johannei. Nici nu se mai gândea, în ultimul timp, că fusese implicată și o a treia persoană. Și cu copilul ăsta avea să fie la fel.

Gândurile îi fură întrerupte de strigătul vesel al lui Mellberg.

— Haideți la înghețată!

Rita îi aruncă o privire nimicitoare.

— Sper că nu ți-ai cumpărat și ție.

— Doar una mică de tot, un Magnum. Știi c-am fost cuminte toată săptămâna, spuse Mellberg zâmbind și îi făcu cu ochiul partenerei sale, încercând s-o înduplece.

— Nimic, nu stau la discuții, spuse Rita pe un ton calm, apoi îi luă înghețata și o aruncă la gunoi.

Mellberg mormăi ceva.

— Ce-ai spus?

Bărbatul înghiți în sec.

— Nimic. Absolut nimic.

— Știi ce-a zis doctorul. Faci parte din grupul de risc și în privința diabetului, și în cea a problemelor cardiace.

— Nu cred c-aș fi pățit nimic de la un amărât de Magnum. Mai trebuie să și trăiesc puțin, spuse el și împărți celelalte înghețate.

— Mai avem o săptămână de concediu, spuse Paula ferindu-și ochii de soare și apucându-se să mănânce din înghețata ei.

— Chiar nu cred că ar trebui să te întorci la serviciu, spuse Johanna. Nu mai ai mult. Ai putea să-ți iei prenatal dacă ai vorbi cu asistenta de la maternitate. Trebuie să te odihnești.

— Alo, spuse Mellberg. Am auzit ce-ai zis, să știi. Nu uita că eu sunt șeful Paulei, zise și se scărpină gânditor pe creștetul acoperit de păr cărunt și rar. Dar sunt de acord. Nu cred nici eu c-ar trebui să lucrezi.

— Am purtat discuția asta de o mie de ori. O s-o iau razna dacă trebuie să stau acasă și să nu fac nimic, doar să aștept. În plus, e o perioadă destul de liniștită.

— Ce vorbești, dragă? se holbă la ea Johanna. Doar știi că-i cea mai agitată perioadă a anului, cu beții și tot ce vrei.

— Zic doar că deocamdată nu lucrăm la nicio anchetă serioasă. Munca asta de rutină, cu spargeri și alte mărunțișuri, pot s-o fac și-n somn. Și nu-i nevoie să plec neapărat cu băieții pe teren. Pot să stau la secție și să mă ocup de hârțogăraie. Așa că terminați, vă rog, cu scandalul. Sunt gravidă, nu și bolnavă.

— Mai vedem noi, spuse Mellberg. Dar așa-i, ai dreptate și tu într-o privință. Pentru moment, e destul de liniște la noi.

Era aniversarea căsniciei lor și, ca în fiecare an, Gösta cumpărase flori proaspete pentru mormântul lui

Maj-Britt. Altfel nu prea se ocupa de el, dar asta n-avea nimic de-a face cu sentimentele lui pentru Maj-Britt. Avuseseră parte de mulți ani frumoși împreună și lui Gösta i se făcea dor de ea și acum, în fiecare dimineață. Sigur că se obișnuise cu viața de văduv și zilele lui erau atât de ocupate, încât, uneori, traiul lor în căsuța aceea i se părea un vis îndepărtat. Dar faptul că se obișnuise așa nu însemna că-i și era pe plac.

Se lăsă pe vine și urmări liniile gravate în piatră care formau numele băiețelului lor. Nu avea nicio poză cu el. Crezuseră c-or să aibă destul timp să-l fotografieze, nu se gândiseră la asta când se născuse. Și, când murise, nu îi făcuseră nicio poză. Pe vremea aia oamenii nu se ocupau cu așa ceva. Acum era altfel, își dăduse el seama între timp, dar pe-atunci oamenii uitau și mergeau mai departe.

Faceți cât mai repede încă unul, fusese sfatul primit când părăsiseră spitalul, în stare de șoc. Dar n-a fost să fie. Singurul copil fusese fetița. Feticuța, cum îi ziceau. Poate ar fi trebuit să facă mai multe ca s-o păstreze, dar durerea era prea mare și nu credeau, atunci, c-ar putea să-i ofere căldura de care avea nevoie. Decât pentru scurt timp.

Maj-Britt fusese cea care luase până la urmă decizia. El îi sugerase, precaut, că ar fi putut să aibă grijă, totuși, de fetiță. Dar Maj-Britt îi spusese, îndurerată și cu sufletul marcat pe veci de pierderea suferită: „Fata are nevoie de frați". Așa că micuța dispăruse din casa lor destul de repede. Nu mai vorbiseră despre ea niciodată, dar Gösta nu izbutise s-o uite cu adevărat. Dacă ar fi primit un bănuț ori de câte ori se gândise la ea, s-ar fi îmbogățit.

Gösta se ridică. Curățase mormântul de câteva buruieni care prinseseră rădăcină acolo, apoi așezase buchetul

în vază, frumos. Auzi, limpede, vocea lui Maj-Britt: „Hai, măi, Gösta, de ce te prostești? De ce strici florile alea frumoase pe mine?“ Soția lui nu crezuse niciodată că merită mai mult decât orice om obișnuit. Gösta își dorea s-o fi ignorat mai des și s-o fi răsfățat mai mult. Să-i fi oferit flori atunci când se putea bucura de ele. Acum nu putea decât să spere că le vedea de undeva de sus și că îi făceau plăcere.

Fjällbacka, 1919

La familia Sjölin era iar distracție. Dagmar se bucura de fiecare dată când dădeau o petrecere. Banii în plus îi picau bine și era grozav să-i poată observa îndeaproape pe toți oamenii ăia bogați și frumoși. Trăiau o viață atât de minunată și de lipsită de griji! Mâncau și beau bine, dansau, cântau și râdeau până în zori. Și-ar fi dorit să aibă și ea o viață la fel, dar deocamdată trebuia să se mulțumească cu asta, să-i servească pe cei fericiți și să se afle în preajma lor câtva timp.

Petrecerea asta părea a fi ieșită din comun. Ea și ceilalți servitori fuseseră duși pe insula din afara Fjällbackăi înainte de masă. Vasul circulase toată ziua înainte și înapoi, aducând mâncare, vin și oaspeți.

— Dagmar! Du-te și mai scoate niște vin din pivniță! strigă nevasta doctorului Sjölin.

Dagmar îi făcu pe plac numaidecât. Ținea neapărat să se facă plăcută de nevasta doctorului. Asta ar mai fi lipsit, ca doamna Sjölin s-o ia la ochi. Ar fi observat sigur privirile și pișcăturile drăgăstoase pe care Dagmar le primea de la bărbatul ei când era petrecere. Uneori își permitea și mai multe, doamna se scuza și se ducea la culcare, iar ceilalți cheflii erau prea beți sau ocupați cu propriile ghidușii ca să le pese

de ceea ce se întâmpla în jurul lor. După incidentele alea, doctorul îi mai strecura câte o monedă în plus când venea ziua de salariu.

Dagmar apucă repede patru sticle de vin și urcă cu ele. Le ținea lipite de piept, dar se ciocni de cineva și le scăpă pe jos. Două dintre ele se sparseră. Dagmar își dădu seama, cu disperare, că stăpânii aveau s-o taxeze la salariu. Lacrimile începură să-i curgă și se uită la bărbatul din fața ei.

— Undskyld! spuse el, dar cuvântul danez suna nefiresc.

Consternarea și disper rea ei se transformară în furie.

— Ce faceți? N-aveți voie să blocați ușa asta!

— Undskyld, repetă bărbatul. Ich verstehe nicht[4].

Brusc, Dagmar își dădu seama cine e. Se ciocnise de oaspetele de onoare al serii: eroul de război german, pilotul care luptase cu vitejie în război, dar care, după înfrângerea usturătoare a Germaniei, își câștiga pâinea din zboruri demonstrative. Ceilalți șușotiseră despre el toată ziua. Pare-se că locuise la Copenhaga și se zvonea că fusese nevoit să se mute în Suedia în urma unui scandal.

Dagmar se holbă la el. Era cel mai fercheş bărbat pe care-l văzuse vreodată. Nu părea deloc beat, așa cum erau ceilalți oaspeți, și avea o privire fermă când i se uită în ochi. Cei doi rămaseră pe loc și se priviră îndelung. Apoi Dagmar se îndreptă de spate. Știa că era frumoasă. Mulți bărbați îi confirmaseră asta plimbându-și mâinile pe corpul ei și șoptindu-i vorbe indecente la ureche. Dar niciodată nu se bucurase mai mult de frumusețea ei.

Pilotul se aplecă, fără a-și lua ochii de la ea și culese de pe jos cioburile sticlelor sparte. Le duse cu grijă afară şi le aruncă. Apoi îşi lipi un deget de buze, coborî în pivniță și mai

[4] Scuzați-mă (daneză).

aduse două. Dagmar zâmbi plină de recunoștință și veni să ia sticlele. Privirea îi căzu pe mâinile lui și descoperi că-i sângera degetul arătător stâng.

Îi făcu semn că vrea să se uite la mâna lui și bărbatul așeză sticlele jos. Rana nu era adâncă, dar sângera destul de puternic. Cu privirea ațintită asupra lui, Dagmar luă degetul în gură și supse tacticoasă sângele. Pupilele lui se lărgiră și fata descoperi în ochii lui lucirea aceea bine cunoscută. Se retrase și ridică sticlele. Când porni spre petrecăreți îi simți privirea în spinare.

Patrik își convocase colegii pentru o ședință de recapitulare. Mai ales Mellberg trebuia informat despre ce se întâmplase. Patrik își drese glasul:

— Care-i problema?

Mellberg îl privi ca și când ar fi vrut să urgenteze răspunsul.

— A avut loc un incendiu sâmbăta asta, în tabăra de copii de pe Valö. Înclin să cred c-a fost premeditat.

— Un incendiu premeditat?

— Încă n-am primit nicio confirmare. Așteptăm raportul lui Torbjörn, spuse Patrik şi ezită puțin înainte de-a continua. Dar există destule motive care indică un singur lucru: că trebuie să continuăm investigația.

Patrik arătă spre Gösta, care stătea lângă tablă cu un marker în mână.

— Gösta a început să adune material despre familia care a dispărut de pe Valö. El... începu Patrik, dar fu întrerupt.

— Știu ce vrei să spui. Povestea aia veche o cunoaștem toți. Dar ce-are de-a face una cu alta? întrebă Mellberg.

Se aplecă și-l scărpină pe Ernst, câinele lui, care stătea lungit sub scaun.

— Nu știm.

Patrik se simțea deja istovit. Îl oboseau nespus discuțiile astea cu Mellberg care, teoretic, era șeful secției, dar care, în practică, îi cedase toată responsabilitatea lui Patrik. Asta atâta timp cât îl lăsa să culeagă laurii după fiecare caz rezolvat.

— Deocamdată investigăm fără să avem vreo ipoteză. Dar e ciudat că s-a întâmplat chiar acum, când fata familiei dispărute s-a întors acasă pentru prima oară după treizeci și cinci de ani.

— Pun pariu că ei sunt ăia care s-au jucat cu chibriturile. Ca să încaseze banii de asigurare, spuse Mellberg.

— Tocmai verificam situația economică a familiei, zise Martin, care stătea lângă Annika și părea neobișnuit de reținut. O să am rezultatele mâine-dimineață, mai mult ca sigur.

— Bine. O să vedeți că asta o să rezolve misterul. Au descoperit că i-ar costa prea mult să renoveze cocioaba aia și s-au gândit că fac o afacere mai bună dacă-i dau foc. Chestii din astea se întâmplau tot timpul cât am lucrat la Göteborg.

— Ți-am zis, nu ne blocăm la o singură explicație, replică Patrik. Și acum cred c-ar trebui să-l lăsăm pe Gösta să ne povestească ce-și amintește.

Se așeză și dădu din cap spre Gösta îndemnându-l să înceapă. I se păruse fascinant ce-i povestise Erica în timpul excursiei lor prin arhipelag și era curios ce are de spus Gösta despre ancheta aceea veche.

— Povestea o cunoașteți destul de bine și voi, dar, dacă nu vă deranjează, o s-o zic de la început.

Gösta aruncă o privire în jur și colegii lui dădură din cap la unison.

— Pe 13 aprilie 1974, în ajun de Paști, cineva a sunat la poliția din Tanum cerându-le să vină la internatul de pe Valö. N-a spus de ce, apoi a închis. Apelul a fost preluat de fostul șef de poliție. A zis că nu se putea distinge dacă era voce de bărbat sau de femeie.

Gösta închise ochii și, preț de o secundă, păru să se fi întors în timp.

— Eu și colegul meu, Henry Ljung, am primit ordin să ne deplasăm la fața locului și să vedem ce și cum. Am ajuns acolo într-o jumătate de oră și am găsit ceva foarte ciudat. În sufragerie, masa era așternută ca pentru un prânz de Paști, se vedea că oamenii mâncaseră, dar nu apucaseră să termine. Familia care locuia acolo dispăruse fără urmă. Rămăsese doar fetița lor de un an, Ebba, care umbla pe acolo singură. Era ca și când restul familiei s-ar fi evaporat de tot. De parcă s-ar fi ridicat în timp ce luau masa de prânz și ar fi dispărut pur și simplu.

— Pufff, spuse Mellberg, iar Gösta îi aruncă o privire nimicitoare.

— Și toți elevii ăia? Unde erau? întrebă Martin.

— Acasă la familiile lor, că doar era vacanța de Paști. Nu mai erau decât câțiva pe insulă, însă când am ajuns acolo n-am găsit pe nimeni. Abia mai încolo au apărut cinci țânci, într-o barcă. Ne-au zis c-au fost la pescuit câteva ore. În săptămânile ce au urmat i-am interogat pe îndelete pe toți, dar nu știau ce s-a întâmplat cu familia respectivă. Chiar eu am vorbit cu ei, dar spuneau cu toții același lucru: că nu fuseseră invitați la prânzul de Paști și că au preferat să se ducă la pescuit. Când au plecat, totul era în ordine.

— Și barca familiei era la locul ei, lângă ponton? îl întrebă Patrik.

— Da. Și am luat la puricat toată insula, dar n-am găsit nimic, spuse Gösta scuturând din cap.

— Câți erau, de fapt?

Contrar obiceiului său, Mellberg părea curios și se aplecă în față ca să audă mai bine.

— Doi adulți și patru copii. Dar unul dintre ei era micuța Ebba, așa că au dispărut cei doi adulți și trei copii.

Gösta se întoarse și începu să scrie pe tablă.

— Tatăl familiei, Rune Elvander, era directorul internatului. Fost ofițer, îi venise ideea de-a înființa o școală pentru băieții cu părinți cu pretenții mari în privința nivelului de educație. În plus, la școală domnea o disciplină ca de armată. Educația de primă mână, un regulament care să le modeleze caracterul și exercițiile fizice în aer liber menite să-i întărească — așa ceva nu era pentru buzunarul oricui. Internatul era gândit pentru băieți din familii înstărite. Asta era descrierea din broșura informativă, din câte îmi amintesc.

— Isuse, sună de zici că-i din anii '20, spuse Mellberg.

— Mereu au existat părinți nostalgici după vremurile vechi și Rune Elvander le oferea exact ce-și doreau, spuse Gösta și își continuă relatarea. Mama Ebbei se numea Inez. Avea douăzeci și trei de ani când a dispărut. Era, deci, mult mai tânără decât Rune, care avea în jur de cincizeci. Rune avea trei copii din prima căsnicie: Claes, de nouăsprezece ani, Annelie, de șaisprezece, și Johan, de nouă ani. Mama lor, Carla, murise cu câțiva ani înainte ca Rune să se recăsătorească. Conform celor cinci băieți, se pare că familia avea unele probleme, dar n-am reușit să aflăm mai multe.

— Câți tineri erau la internat când nu era vacanță? îl întrebă Martin.

— Păi, depinde. În jur de douăzeci, cam așa. În afară de Rune mai existau doi profesori, dar erau liberi și ei pe timpul vacanței.

— Și aveau un alibi pentru ziua aia, bănuiesc, spuse Patrik și-l privi cu atenție pe Gösta.

— Da. Unul dintre ei era la rude în Stockholm, sărbătorea Paștele. Celălalt ni s-a părut cam dubios la început, nu prea voia să zică pe unde a umblat. Dar după aia am aflat că se dusese în vacanță la mare cu prietenul lui, de asta era așa de secretos. Nu voia să se afle că era homosexual și la școală ascunsese asta foarte bine, până atunci.

— Și ceilalți elevi, cei care erau în vacanță? I-ați verificat și pe ei? întrebă Patrik.

— Pe toți. Și, de fiecare dată, familiile lor au confirmat c-au sărbătorit Paștele acasă și că n-au călcat pe insulă. Toți păreau mulțumiți de influența școlii asupra copiilor și erau foarte revoltați că nu mai aveau unde să-i trimită. Unii mi-au lăsat impresia că nu-i prea tolerau pe copii acasă nici măcar pe perioada vacanțelor.

— OK, deci n-ați găsit vreo urmă concretă, care să vă dea de înțeles ce s-a întâmplat cu familia respectivă?

Gösta scutură din cap.

— Sigur, pe vremea aia n-aveam nici dotarea, nici cunoștințele de azi și din punct de vedere tehnic eram de-a dreptul retardați. Dar toți am făcut ce-am putut, doar că nu, n-am reușit să găsim nimic. Și totuși, mereu am avut senzația că ne-a scăpat ceva, numai că nu pot să-mi dau seama ce.

— Și cu fetița ce s-a întâmplat? întrebă Annika, a cărei inimă se strângea de fiecare dată când auzea de copii suferinzi.

— Nu mai avea nicio rudă în viață, așa că au plasat-o la o familie din Göteborg. Din câte știu, mai încolo au adoptat-o.

Gösta amuți și-și privi mâinile.

— Aș îndrăzni să zic c-am făcut treabă bună. Am verificat toate indiciile posibile și am încercat să găsim un motiv. Am scormonit în trecutul lui Rune, dar n-am dat peste niciun schelet în șifonier. Am umblat din ușă-n ușă prin toată Fjällbacka, pentru a vedea dacă cineva a observat ceva ieșit din comun. Pe scurt, am abordat cazul din toate perspectivele posibile, dar n-am ajuns la nicio concluzie. Fără dovezi ne-a fost imposibil să stabilim ceva concret: dacă au fost omorâți, răpiți sau dacă au plecat, pur și simplu, de bunăvoie.

— Da, fascinant, fără discuție, spuse Mellberg și își drese vocea. Dar tot nu înțeleg de ce mai insistăm pe lângă povestea asta. N-avem niciun motiv să complicăm lucrurile inutil. Ori acceptăm că Ebba și bărbatul ei au dat foc la coșmelie, ori e altceva, nu știu, niște ștrengari care au vrut să se amuze.

— Mi se pare un plan prea avansat ca să cred c-au fost niște adolescenți blazați, spuse Patrik. Ăștia, dacă vor să dea foc la ceva, o fac în oraș, nu se duc cu barca pe o insulă. Și, cum spuneam, Martin verifică deja dacă e vorba de o fraudă, dacă vor să încaseze banii de asigurare. Dar, cu cât aud mai multe despre cazul cel vechi, cu atât presimt mai tare că incendiul ăla este legat de dispariția familiei.

— Da, tu şi presimțirile tale, spuse Mellberg. N-avem nicio legătură concretă care să ne indice asta. Știu c-ai mai avut dreptate în trecut, dar de data asta bați câmpii,

spuse Mellberg și se ridică, vizibil mulțumit de ultima replică, un fel de „maxima zilei" după părerea lui.

Patrik ridică din umeri și-l ignoră. Nu-i mai păsa de mult de părerile lui Mellberg, asta dacă îi păsase vreodată. Împărți sarcinile și suspendă ședința.

Dar, când să iasă, Martin se apropie de el.

— Pot să-mi iau liber azi după-masă? Știu că nu te-am anunțat din timp, dar...

— Da, normal, dacă e ceva important. Ce s-a întâmplat?

Martin părea că ezită.

— E o chestiune privată. N-aș vrea să discut despre asta chiar acum. Dacă-i OK.

Ceva din vocea lui îl convinse pe Patrik să nu-i mai pună întrebări, dar se simțea puțin lezat că Martin nu voia să își împărtășească problemele. Trăise cu impresia că deveniseră apropiați de-a lungul anilor de lucru împreună, că Martin începuse să se simtă suficient de în largul lui ca să-i spună dacă îl supăra ceva.

— Nu prea am putere, spuse Martin de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Dar zici că-i în regulă dacă o șterg după pauza de masă?

— Sigur, nicio problemă.

Martin schiță un zâmbet și dădu să plece.

— Auzi? spuse Patrik. Să știi că sunt aici dacă vrei să vorbești.

— Știu.

Martin mai ezită o secundă. Apoi dispăru pe coridor.

Anna știa deja, coborând scările, ce priveliște o aștepta în bucătărie. Dan, în halatul lui de baie ponosit, adâncit în ziar, cu o ceașcă de cafea în mână.

Când o văzu pășind peste prag, se lumină la față.

— Bună dimineața, iubito, spuse și se întinse după un sărut.

— Bună dimineața, spuse Anna și se feri. Îmi miroase gura de dimineață, se scuză, dar paguba era deja făcută.

Dan se ridică fără o vorbă și își puse ceașca în chiuvetă.

Nu s-ar fi gândit c-avea să fie atât de-al naibii de greu. Tot timpul făcea sau spunea ceva greșit. Și, de fapt, nu voia decât să îndrepte lucrurile, să fie totul ca înainte. Voia să regăsească felul acela firesc în care se comportaseră unul cu celălalt înainte de accident.

Dan adună farfuriile de la micul dejun. Anna se duse la el și-l cuprinse pe la spate, lipindu-și obrazul de spinarea lui. Dar nu simțea decât frustrarea dintr-un corp încordat. Senzația o contamină și pe ea și Annei îi pieri tot cheful de intimitate. Și era imposibil de zis când avea să mai simtă din nou așa ceva.

Îi dădu drumul lui Dan, cu un oftat, apoi se așeză la masa din bucătărie.

— Trebuie să mă urnesc din loc și să mă apuc de lucru, spuse ea întinzându-se după o felie de pâine și cuțitul pentru unt.

Dan se întoarse spre ea, se sprijini de blat și-şi încrucișă brațele pe piept.

— Și ce vrei să faci?

Anna întârzie cu răspunsul.

— Aș vrea să pornesc o afacere proprie, spuse într-un final.

— Ce idee grozavă! Și la ce te-ai gândit? Un magazin? Pot să mă interesez dacă-i ceva liber.

Dan zâmbi cu toată fața și, dintr-un motiv ciudat, entuziasmul lui îl anulă pe al ei. Doar era ideea ei și nu

voia s-o împartă cu nimeni. De ce, asta nu putea să-și explice.

— Aș vrea s-o fac eu, singură, spuse și își auzi din nou tonul acela dur din voce.

Veselia de pe chipul lui Dan dispăru imediat.

— Bine, fă cum vrei, spuse el și începu să zdrăngăne cu vasele.

„În mă-sa, în mă-sa!" înjură Anna în gând cu degetele încleștate.

— Da, m-am gândit la un magazin. Dar aș lua și comenzi pentru amenajări interioare, aș căuta antichități și tot așa.

Continuă să sporovăiască, încercând să capteze din nou atenția lui Dan. Dar soțul ei își vedea de farfurii și pahare, fără să reacționeze. Spatele lui era dur și implacabil.

Anna puse sendvișul pe farfurie. Îi pierise pofta de mâncare.

— Mă duc puțin pe-afară, spuse și se ridică, cu gândul să urce la etaj și să se schimbe. Dan nu-i răspunse nici de data asta.

— Ce drăguț c-ai putut să vii până la noi pentru un prânz scurt, spuse Pyttan.

— Mă bucur c-am putut să vin și să văd ce face cealaltă jumătate.

Sebastian râse și-l bătu pe spate pe Percy, atât de tare, încât acesta începu să tușească.

— Lasă, că nici la voi nu-i prea modest.

Percy râse pe sub mustață. Pyttan nu se ferise niciodată să-i spună ce crede despre casa pompoasă a lui Sebastian, cu două piscine și teren de tenis. Casa nu era la

fel de mare ca Fygelsta, ce-i drept, dar compensa prin lux. „Bunul gust nu-l cumperi cu bani", obișnuia să spună după ce plecau de acolo, nemulțumită la văzul ramelor aurite și al candelabrelor enorme de cristal. Și Percy înclina să-i dea dreptate.

— Haide, ia loc, spuse și-i arătă lui Sebastian masa așternută pe terasă.

În perioada aceea a anului, Fygelsta arăta de milioane. Parcul frumos se întindea cât vedeai cu ochii. Fusese îngrijit cu pricepere timp de mai multe generații, dar acum era doar o chestiune de timp până când avea să cadă în paragină, asemenea castelului. Trebuiau să se descurce fără grădinar până-și puneau ordine în finanțe.

Sebastian se așeză și se lăsă pe spate în scaun, cu ochelarii de soare împinși în sus, pe frunte.

— Puțin vin?

Pyttan întinse spre el o sticlă de Chardonnay de prima mână. Chiar dacă soția lui nu era deloc împăcată cu ideea că trebuia să ceară ajutorul lui Sebastian, Percy știa că ar fi făcut orice ca să-l ajute, odată ce decizia a fost luată. Și nici nu aveau prea multe alternative. De fapt, nu prea aveau niciuna.

— Și zici că aveți probleme cu fiscul?

— De, ce să mai zic, spuse Percy. Ăștia n-au nimic sfânt.

— Așa e, cum zici. Nu mai merită să muncești în țara asta.

— Nu. Altfel era pe vremea lui taică-meu.

Percy începu să-și taie sendvișul după ce-i aruncă o privire întrebătoare lui Pyttan.

— Normal ar fi să aprecieze efortul pe care l-am investit în prezervarea acestui monument cultural. E o parte

semnificativă din istoria Suediei, pentru care familia noastră și-a asumat răspunderea și a avut grijă de ea până acum.

— Da, dar acum bate un vânt nou, spuse Sebastian și agită furculița. E adevărat că aerul ăsta socialist adie de mult pe la noi și se pare că nu contează nici c-avem un guvern burghez. Dacă ar fi după ei, n-ar trebui să deținem mai mult decât vecinii, că dacă nu, al dracu' dacă nu-ți iau tot ce ai. Am simțit-o și eu pe pielea mea. Anul ăsta am plătit o diferență de impozit babană de tot, noroc că numai pe ce am aici, în Suedia. Că trebuie să fii deștept și să-ți plasezi bunurile în străinătate, unde fiscul nu poate să pună gheara pe ce-ai agonisit.

Percy dădu din cap.

— Da, numai că majoritatea capitalului eu l-am avut blocat tot timpul în castel.

Nu era prost. Știa că Sebastian profita de el cât era anul de lung. În general, Sebastian folosea castelul pentru întâlnirile cu clienții, ședințe de vânătoare, petreceri și aventuri amoroase cu vreuna dintre numeroasele dame cu care se afișa. Percy era curios dacă nevasta lui Sebastian nu bănuia nimic, dar nu voia să-și bage nasul. Pe el Pyttan îl ținea din scurt și oricum n-ar fi îndrăznit să calce strâmb. După el, oamenii puteau să facă ce voiau în căsniciile lor.

— Dar nici moștenirea de la moșul nu-i de aruncat, spuse Sebastian și întinse paharul gol spre Pyttan.

Aceasta îl umplu ochi, fără a se trăda măcar cu o zvâcnire a feței la ce se gândește.

— Da, dar știi cum e...

Percy se foi pe scaun. Nu suporta să discute despre bani.

— Costă enorm să întreții locul ăsta și cheltuielile de zi cu zi cresc tot timpul. Totul e îngrozitor de scump în ziua de azi.

Sebastian râni.

— Da, viața de zi cu zi costă o grămadă.

Nu se feri să se uite la Pyttan, cercetându-i îndelung cerceii cu diamante și pantofii cu toc. Apoi se întoarse spre Percy.

— Și cu ce te pot ajuta?

— Păi...

Percy trăgea de timp, dar după ce aruncă o privire spre soția lui își făcu din nou curaj. Trebuia să rezolve treaba asta, altfel n-avea decât să-și caute alte surse de venit.

— E vorba doar de un împrumut pe termen scurt, bineînțeles.

Se lăsă o liniște neplăcută, dar Sebastian nu păru deranjat. În colțul gurii i se ivi un zâmbet discret.

— Am o propunere, zise tărăgănat. Dar cred că-i mai bine să discutăm între patru ochi, ca niște vechi colegi de școală ce suntem.

Pyttan părea gata să protesteze, dar Percy îi aruncă o privire neobișnuit de dură și femeia își ținu gura. Bărbatul îl privi apoi pe Sebastian, părând că vorbește cu el fără cuvinte.

— Da, e mai bine așa, spuse și lăsă capul în jos.

Sebastian afișă un zâmbet larg. Întinse încă o dată paharul spre Pyttan.

Era prea cald ca să atârne pe schele când soarele bătea cel mai tare, așa că, de obicei, pe la miezul zilei își făceau de lucru înăuntru.

— Vrei să ne apucăm de podea? întrebă Mårten în timp ce stăteau și inspectau sufrageria.

Ebba trase, de probă, de o bucățică de tapet și rupse o fâșie mai mare decât ar fi vrut.

— Nu ne apucăm de pereți?

— Nu sunt sigur că o să țină podeaua. Am văzut câteva scânduri putrezite. Mai bine rezolvăm asta înainte să ne apucăm de altele.

Apăsă cu piciorul o scândură, care se îndoi sub bocancul lui.

— OK, atunci începem cu podeaua, spuse Ebba și își puse ochelarii de protecție. Cum facem?

N-avea nimic împotrivă să tragă tare și să muncească la fel de mult ca Mårten. Dar el era cel cu experiență și era nevoită să se bazeze pe cunoștințele lui.

— Cred că cel mai bine ar fi să lucrăm cu barosul și cu o rangă. Iau eu barosul și tu ranga?

— Da.

Ebba luă instrumentul de la Martin. Apoi s-au apucat de lucru.

Ebba simțea adrenalina pompându-i în vene și senzația aceea plăcută de usturime din brațe de fiecare dată când împingea ranga în crăpăturile dintre planșe și rupea lemnul. Atâta timp cât își forța corpul până la limită, nu se mai gândea la Vincent. Când transpirația-i curgea și acidul lactic îi umplea mușchii, era liberă pentru un timp. Nu mai era mama lui Vincent. Era Ebba, care își punea la punct casa moștenită, care dărâma și construia ceva nou.

Nu se gândea nici la incendiu. Dacă închidea ochii își amintea senzația de panică, fumul de la care-o usturau plămânii, fierbințeala care o făcea să-și dea seama cam

cum s-ar fi simțit dacă focul i-ar fi ars pielea. Și își amintea sentimentul acela plăcut, resemnarea.

Așa că se concentră pe sarcina care-i fusese dată, cu privirea ațintită înainte și încordându-se mai mult decât era nevoie ca să scoată cuiele ruginite din buștenii de susținere de sub podea. După un timp însă, gândurile i se furișară din nou în cap. Cine le voise răul și de ce? Întrebarea revenea tot timpul, dar variantele de răspuns nu duceau nicăieri. Nu cunoștea pe nimeni care să fi vrut să-i facă rău. Singurii care-și voiau răul erau ei înșiși. De multe ori se gândise că ar fi fost mai bine să nu mai fi trăit și știa că și Mårten gândea la fel despre el. Dar cei din anturajul lor se arătaseră plini de compasiune. Fără rea-voință, fără ură, doar înțelegere pentru grozăvia prin care trecuseră. În același timp, n-avea cum să ignore faptul că cineva se furișase până la ei pe întuneric și voise să-i ardă de vii. Gândurile i se învârteau în cap alandala. Ebba se ridică și-și șterse fruntea umedă.

— E al dracului de cald aici, spuse Mårten și dădu cu barosul de pământ, făcând așchiile să zboare, apoi își dădu jos tricoul și-l agăță de centura pentru scule.

— Vezi să nu-ți sară vreo așchie în ochi.

Ebba îi studie corpul în lumina soarelui care năvălise prin ferestrele murdare. Arăta exact ca atunci când se cunoscuseră. Un corp zvelt, care, în ciuda muncii fizice grele, nu devenise mai musculos. Ea însăși își pierduse formele feminine în acele șase luni care trecuseră. Nu mai avea deloc poftă de mâncare și slăbise, probabil, cel puțin zece kilograme. Nu prea știa exact și nici n-avea chef să se cântărească.

Munciră un timp în tăcere. O muscă se lovi furioasă de un geam. Mårten se duse și-l deschise larg. Afară nu

bătea deloc vântul, așa că nu intra niciun pic de răcoare, dar măcar scăpau de bâzâitul enervant al muștei.

Ebba simțea necontenit prezența trecutului. Istoria casei era impregnată în pereți. Parcă-i auzea pe toți copiii care mergeau acolo vara în tabără, pentru aerul curat și sănătos, așa cum citise într-un articol dintr-un număr vechi din Fjällbacka-Bladet. Casa avusese și alți proprietari, nu numai pe tatăl ei, dar cu toate astea ea se gândea mai mult la copii. Ce aventură trebuie să fi fost pentru ei să plece de lângă mama și tata și să stea în aceeași casă cu alți copii necunoscuți. Zile însorite și băi sărate, ordine și disciplină, joacă și ghidușii. Ebba auzea râsetele, dar și țipetele lor. Articolul se referea și la un caz de abuz și jurnalistul lăsa de înțeles că s-ar putea să nu fi fost totul așa de idilic cum părea. Uneori se întreba dacă țipetele veneau doar dinspre tabăra de copii sau dacă nu cumva felul ei de-a percepe casa se amesteca și cu niște amintiri timpurii. Sunetele acelea i se păreau cunoscute într-un mod oarecum înfricoșător, dar ea nu fusese decât un țânc când plecase de acolo. Dacă era vorba de amintiri, atunci trebuie să fi fost amintirile casei, nu ale ei.

— Crezi că-i dăm de capăt? întrebă Mårten sprijinindu-se de baros.

Ebba, adâncită în gânduri, tresări speriată la sunetul vocii lui. Mårten luă tricoul de pe centură, se șterse pe față și o privi. Ebba nu voia să se uite în ochii lui, așa că îl privi pe furiș, continuând să tragă de o scândură care se încăpățâna să rămână pe loc. Părea că bărbatul ei se referă la lucrările de renovare, dar Ebba își dădu seama că era mai mult de atât. Doar că nu știa ce să-i răspundă.

Văzând că nu spune nimic, Mårten oftă și ridică din nou barosul. Îl trânti de podea, icnind la fiecare lovitură.

În fața lui începuse să se formeze o ditamai gaura. Mårten ridică iarăşi barosul. Şi iarăşi îl coborî.

— Ce naiba-i asta? Ebba, uită-te aici! spuse și îi făcu semn să se apropie.

Ebba continua să se chinuie cu scândura încăpățânată, dar curiozitatea o năpădi împotriva voinței ei.

— Ce e? întrebă, apropiindu-se.

Mårten arătă spre gaura din podea.

— A ce seamănă?

Ebba se lăsă pe vine și privi. Apoi se încruntă. În locul în care podeaua fusese îndepărtată se vedea o pată mare, închisă la culoare. Smoală, fu primul ei gând. Apoi își dădu seama ce putea să fie.

— Arată ca o pată de sânge, spuse. Mult sânge.

Fjällbacka, 1919

Dagmar nu era proastă nici ea și se prinse că bogații o chemau să servească la petreceri nu numai datorită abilităților sale sau frumuseții ei fizice. Șușotelile nu erau niciodată prea discrete. Gazdele se asigurau mereu ca zvonurile legate de originea ei să se răspândească repede pe la mese. Dagmar ajunsese să recunoască de-acum privirile avide de senzații tari ale musafirilor.

„Mama ei... făuritoarea de îngeri... i-au tăiat capul..." Cuvintele zburau prin aer ca niște viespi mici și înțepăturile erau tare dureroase, dar Dagmar zâmbea neîncetat și se prefăcea că nu aude nimic.

Nici petrecerea asta nu era diferită. Când trecu pe lângă ei, creştetele se apropiară și oaspeții dădură din cap semnificativ. O cucoană își duse mâna la gură, îngrozită, și se holbă cu tupeu la Dagmar, care turna vin în pahare. Pilotul german urmărea consternat agitația pe care o stârnise prezența ei. Dagmar îl văzu, cu coada ochiului, cum se apleacă spre vecina lui. Femeia îi șopti ceva la ureche și Dagmar așteptă cu sufletul la gură reacția. Privirea neamțului se schimbă, dar în clipa următoare ochii îi străluciră. O studie liniștit un timp,

apoi ridică paharul, de parcă ar fi vrut s-o salute. Dagmar îi zâmbi și simți că inima îi bate și mai repede.

Gălăgia de la masa cea lungă a petrecăreților se întețea cu cât treceau orele. Începuse să se întunece și, chiar dacă seara de vară era destul de călduță, câțiva dintre oaspeți se ridicară și se retraseră în casă, în camera de zi, unde continuară să ciocnească. Familia Sjölin era generoasă și se părea că și pilotul băuse destul de mult. Dagmar îi umpluse paharul, cu mâna tremurândă, de mai multe ori. Reacția lui o uimise. Întâlnise destui bărbați și unii dintre ei erau chiar chipeși. Cei mai mulți știau exact ce să-i spună și cum s-o atingă, dar niciunul nu-i provocase senzația aceea în stomac.

Când se duse să-i umple paharul din nou, mâna lui o atinse pe a ei. Nimeni nu păru să fi observat. Dagmar se străduí să pară neafectată, dar își scoase pieptul în afară un pic mai mult.

— Wie heissen Sie? o întrebă el, privind-o cu ochi lucitori.

Dagmar îl privi nedumerită. Nu vorbea decât suedeza.

— Cum vă numiți? băigui un bărbat din fața pilotului. Vrea să știe cum o cheamă pe domnișoară. Spuneți-i domnului pilot și poate mai încolo puteți să-i stați în poale un pic. Și să simțiți cum e un bărbat adevărat...

Râse la propria-i glumă și se bătu peste pulpele grase.

Dagmar se strâmbă și-și îndreptă privirea, din nou, către neamț.

— Dagmar, spuse. Mă cheamă Dagmar.

— Dagmar, repetă neamțul și arătă cu un gest exagerat spre pieptul cămășii. Hermann, spuse. Ich heisse Hermann.

După o pauză scurtă, ridică mâna și-i atinse ceafa. Dagmar simți cum i se face pielea ca de găină. Bărbatul spuse iarăși ceva în germană și fata se uită la grăsanul din fața lui.

— Zice că se întreabă cum arăți cu părul desfăcut.

Bărbatul hăhăi din nou, de parcă ar fi spus ceva grozav de amuzant.

Dagmar duse automat mâna la cocul de pe ceafă. Părul ei blond era atât de des, încât nu reușea să-l pieptene niciodată cum trebuie; câteva șuvițe se încăpățânau mereu să se desprindă din coc.

— Zi-i că n-are decât. Zi-i asta, spuse și dădu să plece.

Grăsanul râse și rosti câteva replici în germană. Neamțul nu râse. Dagmar îi simți din nou mâna pe ceafă. Cu un gest brusc, bărbatul îi scoase pieptenele din coc, astfel că părul i se revărsă pe spate. Dagmar se întoarse spre el lent, cu corpul încordat. Preț de câteva secunde se priviră, acompaniați de râsetele zgomotoase ale bărbatului gras. O înțelegere tacită se înfiripă între ei și, cu părul rămas desfăcut, Dagmar o porni spre casa unde țipetele și chiotele musafirilor tulburau și acum liniștea nopții.

Patrik stătea pe vine, lângă gaura cea mare din podea. Plăcile erau vechi și putrezite. Era limpede că podeaua trebuia scoasă de tot. Dar ce se afla sub ea era cu atât mai surprinzător. Patrik simți cum i se strânge stomacul.

— Ați făcut bine că ați sunat imediat, spuse fără a-și lua privirea de la gaură.

— Nu-i așa că-i sânge? întrebă Mårten și înghiți în sec. Nu știu cum arată sângele închegat, s-ar putea să fie și smoală sau ceva de genul ăsta. Dar dacă ne gândim la...

— Ba da, pare a fi sânge. Gösta? Poți să-i suni pe băieții de la laborator? Să vină și să verifice temeinic.

Patrik se ridică și se strâmbă când auzi cum îi pocniră oasele. Asta ca să-și aducă aminte că nu întinerea.

Gösta dădu din cap scurt și se duse ceva mai încolo, butonând pe telefonul mobil.

— Crezi că mai e ceva... acolo, dedesubt? întrebă Ebba, cu voce tremurândă.

Patrik își dădu imediat seama la ce se referea.

— N-avem cum să știm. Trebuie să spargem și restul podelei și să ne uităm.

— E drept că aveam nevoie de ajutor la renovat, dar la asta nu ne-am gândit, spuse Mårten și râse abătut.

Dar nimeni nu-i urmă exemplul.

Gösta, care terminase convorbirea, se întoarse la ei.

— N-au cum să ajungă decât mâine. Așa că sper să rezistați încă o zi. Să nu atingeți nimic. Să nu vă apucați să strângeți sau să faceți curat pe-aici.

— Nu ne atingem de nimic. De ce am face-o? întrebă Mårten.

— Nu, spuse Ebba. Acum, că în sfârșit am ocazia să aflu ce s-a întâmplat aici...

— Poate vreți să ne așezăm și să stăm un pic de vorbă, spuse Patrik îndepărtându-se, cu spatele, de podeaua smulsă din loc, însă imaginea i se întipărise în minte.

În ceea ce-l privea pe el, era convins că era sânge. Un strat gros de sânge închegat care nu mai era roșu, ci întunecat din pricina timpului. În jur de treizeci de ani, dacă estima corect.

— Putem să stăm în bucătărie, acolo am făcut ordine cât de cât, spuse Mårten și i-o luă înainte lui Patrik.

Ebba rămase pe loc, împreună cu Gösta.

— Nu vii?

Mårten se întoarse și o privi.

— Mergeți voi. Vin și eu imediat cu Ebba, spuse Gösta.

Patrik vru să spună că Ebba era cea căreia voia să-i vorbească mai mult. Dar, când văzu chipul ei palid, își dădu seama că Gösta procedase corect. Ebba avea nevoie de un pic de răgaz și ei nu se grăbeau nicăieri.

În bucătărie totuși nu era tocmai ordine. Peste tot se vedeau unelte și pensule, iar chiuveta era plină cu vase nespălate și resturi de la micul dejun.

Mårten se așeză la masă.

— De fapt, suntem niște tipicari. Și eu, și Ebba. Am fost, mai bine zis, se corectă. E greu de crezut când vezi ce-i aici, nu-i așa?

— Renovatul ăsta e o pacoste mare, spuse Patrik și se așeză pe un scaun, după ce îndepărtă firimiturile de pe el.

— Nu ne mai pasă de ordine.

Mårten se uită afară pe geamul bucătăriei. Acesta era acoperit de praf și peisajul părea ascuns după un voal.

— Ce știi despre trecutul Ebbei? întrebă Patrik.

Îi auzea pe Gösta și pe Ebba discutând în sufragerie, dar nu reușea să distingă ce spuneau, oricât ar fi încercat. Comportamentul lui Gösta îl puse pe gânduri. Și mai devreme, la secție, când dăduse buzna peste el în birou ca să-l anunțe ce s-a întâmplat. Se purtase într-un fel pe care Patrik nu-l mai văzuse. Dar apoi se închise în el ca o scoică și nu mai scoase o vorbă până la Valö.

— Părinții mei și părinții adoptivi ai Ebbei sunt prieteni apropiați, iar trecutul ei n-a fost niciodată un secret. Așa că știam de mult că părinții ei au dispărut fără urmă. Mai mult de atât nu știe nimeni.

— Nu, ancheta s-a înfundat deși am investit mult timp și energie în ea. Toți au încercat să afle ce s-a întâmplat. Chiar că e un mister cum au putut să dispară așa.

— Poate au fost aici tot timpul?

Vocea Ebbei îi făcu să tresară.

— Nu cred că sunt îngropați acolo, spuse Gösta și se opri în cadrul ușii. Dacă cineva ar fi forțat podeaua, am fi observat. Dar părea neatinsă și n-am văzut nici urme de sânge pe nicăieri. Probabil că s-a infiltrat printre scânduri.

— În orice caz, vreau să mă asigur că nu sunt acolo, spuse Ebba.

— Criminaliştii vor cerceta mâine-dimineață fiecare milimetru, fii sigură de asta, spuse Gösta și o cuprinse de umeri pe Ebba.

Patrik se holbă la el. De obicei, când erau pe teren, colegul lui nu depunea mai mult efort decât era nevoie. Și Patrik nu-și amintea să-l fi văzut, vreodată, să pună mâna pe cineva.

— Ai nevoie de niște cafea tare, spuse Gösta, bătând-o pe umăr pe Ebba, apoi se îndreptă spre cafetieră.

Când cafeaua începu să se scurgă în vas, se duse la chiuvetă și spălă câteva cești.

— Nu vrei să ne povestești ce știi despre ziua aceea? întrebă Patrik și îi trase un scaun Ebbei.

Femeia se așeză. Patrik rămase surprins de cât de firavă era. Tricoul îi atârna larg pe corp și clavicula i se distingea clar pe sub material.

— Nu cred că pot să vă povestesc ceva ce nu știe deja toată lumea din zonă. Aveam doar un an când au dispărut, așa că nu-mi amintesc nimic. Nici părinții mei adoptivi nu știu mai mult decât că cineva a sunat la poliție și a spus că a avut loc un incident. Când ați ajuns aici, ai mei dispăruseră și eu eram singură. Era în ajun de Paști. Au dispărut în ajun de Paști.

Scoase lanțul ascuns sub tricou și începu să tragă de medalion. Patrik o văzuse făcând asta și data trecută, ceea ce îi dădea un aer și mai fragil.

— Poftim, spuse Gösta.

Puse o ceașcă de cafea în fața Ebbei și încă una în fața lui, apoi se așeză. Patrik nu se putu abține să nu zâmbească. Acum își recunoștea colegul.

— N-ai vrea să ne torni și nouă un pic?

— Arăt eu a chelner?

Mårten se ridică.

— Mă ocup eu.

— E adevărat că ai rămas absolut singură după ce au dispărut? Că nu mai aveai nicio rudă în viață? întrebă Patrik.

Ebba dădu din cap.

— Da, mama era singură la părinți și bunica din partea ei a murit înainte ca eu să fi împlinit un an. Tata era mult mai în vârstă și părinții lui muriseră de mult. Singura familie pe care am avut-o au fost părinții mei adoptivi. Într-un fel, cred c-am avut noroc. Berit și Sture m-au făcut să mă simt mereu de parcă aș fi fost fiica lor.

— Mai erau aici niște băieți de la școală, în vacanța de Paști. Îți amintești să fi avut contact cu ei?

— Nu, de ce aș fi avut?

Ochii Ebbei se făcură mari pe fața îngustă.

— Înainte să ne hotărâm să ne mutăm aici n-am avut nicio legătură cu locul ăsta, spuse Mårten. Ebba a moștenit casa de la părinții ei biologici când aceștia au fost declarați morți, dar între timp a fost închiriată de mai multe ori. Uneori a stat și goală. Da, de asta avem atâta de lucru cu renovările. Nimănui nu i-a păsat de casă. Toți au peticit-o pe unde au apucat, când era chiar nevoie.

— Probabil că era inevitabil să venim noi și să spargem podeaua, spuse Ebba. Totul are o menire.

— Crezi? întrebă Mårten. Chiar crezi asta?

Dar Ebba nu-i răspunse. Mårten îi conduse afară în timp ce ea rămase în urmă, tăcută.

Patrik se gândi la același lucru după ce lăsară în urmă insula. Ce rost ar fi avut să li se confirme că pata aceea de sub podea era de sânge? Cazul fusese suspendat și

trecuse mult timp de atunci, dar n-aveau nicio garanție c-or să găsească vreun răspuns acum. Așa că ce rost avea descoperirea asta? Cârmui barca spre casă, cu capul plin de gânduri tulburi.

Medicul termină de vorbit și în încăpere se făcu liniște. Singurul sunet pe care îl auzea Martin era bătaia inimii lui. Se uită la medic. Cum putea să pară așa de insensibil când tocmai le dăduse o veste atât de cumplită? Oare dădea vești din astea de mai multe ori pe săptămână și, dacă da, cum făcea față?

Martin se forță să respire. Era ca și când ar fi uitat cum se face. Fiecare inspirație era un act conștient, o comandă clară dată creierului.

— Cât timp mai avem? reuși să bâiguie.

— Există mai multe tipuri de tratament și medicina progresează, după cum știm...

Medicul ridică mâinile, neputincios.

— Cum arată diagnosticul, din punct de vedere statistic? întrebă Martin încercând să pară liniștit.

Cel mai mult ar fi vrut să se arunce peste masă, să înșface halatul medicului și să-l scuture până când le dădea un răspuns clar.

Pia nu scotea niciun cuvânt. Martin nu avusese, încă, puterea să se uite la ea. Dacă ar fi făcut-o, ceva ar fi plesnit în el. Acum nu voia decât să se concentreze pe date exacte. Pe ceva palpabil, ceva la care să se poată raporta.

— Nu pot să vă spun sigur, sunt mai mulți factori aici.

Aceeași expresie plină de regret, aceleași mâini în aer. Martin ura deja gestul acela.

— Dar răspundeți-mi odată, fir-ar să fie! țipă el și aproape că tresări când își auzi vocea.

— Păi, vrem să începem tratamentul imediat. Vom vedea cum o să răspundă Pia la el. Dar având în vedere aria de contaminare și cât de agresiv pare cancerul de acest tip... da, aș zice o jumătate de an, un an.

Martin se holbă la el. Auzise bine? Tuva n-avea nici doi ani. Nu se putea să-și piardă mama. Începu să tremure. În cameră era o căldură apăsătoare, dar Martin tremura de frig și-i clănțăneau dinții. Pia puse o mână pe brațul lui.

— Calmează-te, Martin. Trebuie să ne păstrăm firea. Știi că sunt șanse să nu fie așa și fac orice..., spuse și se întoarse spre medic. Dați-mi cel mai dur tratament pe care-l cunoașteți. Am de gând să mă lupt cu nenorocirea asta.

— O să te internăm imediat. Du-te acasă și fă-ți bagajul, până atunci fac eu rost de un loc.

Lui Martin i se făcu rușine. Pia era puternică, în timp ce el era în pragul nebuniei. În cap i se învârteau imagini cu Tuva, de când se născuse și până ieri, când se jucase cu ei în pat. Părul negru îi zbura în jurul capului și îi râdeau ochii. Și acum râsul acela avea să amuțească? Avea să-și piardă cheful de viață, încrederea în faptul că totul era în regulă și că ziua de mâine avea să fie și mai frumoasă?

— Trecem și peste asta.

Pia avea fața pământie, dar dădu dovadă de o tărie despre care Martin știa că se explica printr-o doză mare de încăpățânare. Acum avea să aibă nevoie de acea încăpățânare pentru cea mai importantă luptă a vieții ei.

— Ne ducem s-o luăm pe Tuva de la mama și mergem la cofetărie, spuse ea și se ridică. O să discutăm liniștiți când o să se culce. Și o să-mi fac bagajul. Cam cât timp ziceți c-o să fiu departe de casă?

Martin se ridică în picioare, dar acestea abia îl mai țineau. Pia fusese mereu o fire practică.

Medicul ezită.

— Fă-ți un bagaj cât pentru o perioadă mai lungă.

Își luă rămas-bun de la ei și se îndreptă spre celălalt pacient.

Martin și Pia rămaseră în urmă pe coridor și se luară tăcuți de mână.

— Le dai suc cu biberonul? Nu crezi că le strică dinții?

Kristina se uită nemulțumită la Anton și Noel, care stăteau pe canapea și sorbeau din biberon.

Erica respiră adânc. Nu avea nicio problemă cu soacra ei și în ultimul timp chiar se mai dăduse pe brazdă, dar uneori putea fi cicălitoare rău.

— Am încercat să le dau apă, dar nu vor s-o bea. Și pe căldura asta trebuie să bea ceva. Oricum, sucul ăla l-am diluat bine.

— Da, tu știi mai bine. Oricum, să nu zici că nu ți-am zis. Eu le dădeam numai apă lui Patrik și Lotta și vezi că n-au pățit nimic. N-au avut nicio carie înainte să se mute de acasă și dentistul mă lăuda tot timpul pentru dinții lor.

Erica își mușcă pumnul dereticând prin bucătărie, unde Kristina n-o vedea. Funcționa perfect să stea cu ea câte puțin și se descurca de minune cu copiii, dar era o provocare de câte ori rămânea la ei câte o jumătate de zi.

— Cred că mă duc să bag o mașină, Erica, spuse Kristina ridicând tonul și continuă să vorbească pentru sine. Că-i mai ușor dacă aduni de pe aici tot timpul și ții casa curată, să nu te trezești cu mormanele astea. Fiecare lucru la locul lui și ai grijă să le pui de unde le-ai luat, ca să

nu mai zic că Maja e destul de măricică, de-acum, ca să adune după ea. Altfel o să se facă o adolescentă din aia răsfățată care nu se mai mută niciodată de acasă și se așteaptă să fie servită tot timpul. Prietena asta a mea, Berit, știi, ți-am povestit că fiu-său tocmai a împlinit patruzeci de ani, și cu toate astea...

Erica își vârî degetele în urechi și se sprijini de un dulap din bucătărie. Dădu ușor cu capul de suprafața rece de lemn și se rugă pentru răbdare. O bătaie hotărâtă pe umăr o făcu să tresară.

— Ce faci?

Kristina stătea lângă ea, cu un coș de rufe plin la picioare.

— Nu mi-ai răspuns când vorbeam cu tine.

Cu degetele arătătoare încă în urechi, Erica încerca să inventeze o explicație plauzibilă.

— Ăăă..., încercam să scap de presiunea asta din urechi.

Se strânse de nas și suflă tare.

— Am avut niște probleme în ultimul timp cu urechile.

— Aoleu, spuse Kristina. Așa ceva trebuie luat în serios. Nu cumva e o inflamație? Copiii ăștia se aleg cu te miri ce de la grădiniță. Am zis eu că nu e bine să-i dați la grădiniță. Eu am stat acasă cu Patrik și Lotta până când au început clasa a cincea. N-au trebuit să stea la grădiniță sau cu bona nici măcar o zi, dar nici nu mi s-au îmbolnăvit. Da, medicul nostru de familie mă lăuda tot timpul că...

Erica o întrerupse puțin cam abrupt.

— Copiii n-au fost la grădiniță de câteva săptămâni, așa că nu cred că asta-i problema.

— Ah, bine, spuse Kristina cu o expresie rănită. Mă rog, părerea mea. Știu eu pe cine sunați când copiii sunt

bolnavi și voi trebuie să munciți. Eu sunt aia care trebuie să vă sară în ajutor.

Își dezmorți gâtul și plecă cu rufele murdare.

Erica numără încet până la zece. N-avea cum să nege că soacra lor îi ajuta când aveau nevoie. Dar, uneori, prețul era cam mare.

Părinții lui Josef trecuseră bine de patruzeci de ani când mama lui primise vestea neașteptată că e gravidă. Se resemnaseră deja de ani buni cu ideea că n-aveau să aibă copii și își organizaseră viața conform acestei certitudini. Investiseră timp și energie în micuța croitorie din Fjällbacka. Venirea pe lume a lui Josef schimbase însă totul și, oricât de mult s-ar fi bucurat pentru fiul lor, îi apăsase responsabilitatea de a-și duce neamul mai departe, prin el.

Josef privi cu nostalgie fotografia părinților lui, pe care o ținea într-o ramă groasă de argint pe birou. Întotdeauna fusese centrul vieții lor, la fel cum și ei aveau să fie centrul vieții lui. Familia sa trebuia să accepte acest lucru.

— Mâncarea e aproape gata, spuse Rebecka și păși cu grijă în camera de lucru.

— Nu mi-e foame. Mâncați voi, spuse el fără a ridica măcar privirea.

Avea lucruri mai importante de făcut decât să mănânce.

— Nu vrei să vii și tu acum, când sunt și copiii acasă?

Josef o privi, mirat. De obicei nu insista. Simți cum îl cuprinde iritația, dar se stăpâni și trase aer în piept. Soția lui avea dreptate. Copiii nu prea mai veneau pe la ei în ultima vreme.

— Vin, spuse oftând și închise carnetul de notițe.

Acesta era plin de gânduri referitoare la proiecte în curs de dezvoltare. Josef îl purta mereu la el în caz că-i venea vreo idee.

— Mulțumesc, spuse Rebecka și ieși din cameră.

Josef ieși în urma ei. În sufragerie, masa era deja pusă. Josef observă că Rebecka scosese farfuriile din porțelan scump. Mereu avusese o pasiune pentru lucrurile luxoase și lui Josef nu-i plăcea deloc că făcea așa o mare chestie de dragul copiilor, dar nu spuse nimic.

— Salut, tată, spuse Judith și-l pupă pe obraz.

Daniel se ridică, se duse la el și-l îmbrățișă. Preț de o secundă, inima i se umplu de mândrie și își dori ca tatăl lui să-și fi văzut nepoții crescând.

— Haideți să ne așezăm înainte să se răcească mâncarea, spuse el și se așeză în capul mesei.

Rebecka gătise felul favorit al lui Judith, pui la cuptor cu piure de cartofi. Dintr-odată, Josef își dădu seama cât îi era de foame, de fapt, și că uitase să ia prânzul. După ce bâigui rugăciunea de dinaintea mesei, Rebecka îi servi pe toți și cei patru începură să mănânce în tăcere. Când foamea se mai potoli, Josef lăsă jos tacâmurile.

— Și școala? Merge bine?

Daniel încuviință din cap.

— Am luat punctaj maxim la toate examenele de vară. Acum nu trebuie decât să-mi găsesc un loc de practică la toamnă.

— Și mie îmi place jobul ăla de vară, interveni Judith.

Ochii îi străluceau de entuziasm.

— Dacă ai vedea ce curajoși sunt copiii ăia, mamă. Trebuie să treacă prin niște operații grele și tratamente lungi cu raze și tot ce vrei, dar nu plâng și nu se dau bătuți. Sunt incredibili.

Josef respiră adânc. Succesele copiilor lui nu-i alinau cu nimic neliniștea mereu prezentă în suflet. Știa că puteau să dea mai mult, că puteau să ajungă și mai departe. Aveau atâtea așteptări de satisfăcut și atâtea revanșe de luat, încât trebuia să se asigure că se străduiau foarte mult.

— Și munca de cercetare? Sper că ai timp și de ea.

Își ațintì ochii asupra lui Judith și văzu cum îi dispare entuziasmul de pe chip. Fiica lui voia să audă vorbe de laudă, dar dacă le dădea impresia că ceea ce făceau era de ajuns, n-aveau să se mai străduie. Și așa ceva era exclus.

Nici nu așteptă răspunsul lui Judith și se întoarse spre Daniel.

— Săptămâna trecută am vorbit cu responsabilul cu prezența la cursuri și mi-a spus că ai lipsit în ultimele două zile din semestru. De ce?

Cu coada ochiului, Josef văzu că Rebecka îi aruncă o privire dezamăgită, dar n-avea ce să-i facă. Cu cât îi cocoloșea ea mai mult, cu atât trebuia el să se chinuie mai tare ca să-i dea pe brazdă.

— Am fost bolnav cu stomacul, spuse Daniel. Probabil că nu le-ar fi plăcut să mă vadă că vomit într-o pungă la curs.

— Deci vrei să faci pe glumețul?

— Nu, ți-am răspuns sincer, atâta tot.

— Știi bine că aflu dacă minți, spuse Josef.

Tacâmurile zăceau în continuare neatinse pe farfurie. Își pierduse pofta de mâncare. Ura faptul că nu-și mai putea controla copiii la fel ca atunci când stăteau acasă.

— M-a durut stomacul, repetă Daniel și-și coborî privirea.

Și el părea să-și fi pierdut apetitul.

Josef se ridică grăbit.

— Am treabă.

Refugiat în camera de lucru, se gândi că probabil se bucurau că scăpaseră de el. Prin ușa închisă le auzea vocile și zăngănitul vaselor. Apoi Judith râse, tare și eliberator, iar râsul ei pătrunse prin lemnul ușii și se auzi la fel de limpede ca şi cum ar fi stat lângă el. Dintr-odată își dădu seama că râsetele copiilor, veselia lor se atenua mereu în prezența lui. Judith râse din nou și Josef avu impresia că cineva îl înjunghiase în inimă. Fiica lui n-ar fi râs așa în prezența lui. Josef se întrebă dacă ar fi putut să schimbe vreodată asta. În același timp, n-avea nicio idee cum s-o facă. Îi iubea atât de tare, că-l durea, dar nu putea să fie tatăl pe care și-l doreau ei. Era tatăl format de viața pe care o trăise și-i iubea în felul lui, prin dorința de a-și continua moștenirea prin ei.

Gösta se holbă la lumina pâlpâitoare a televizorului. Imaginile se mișcau, oamenii se perindau pe acolo și, fiindcă difuzau „Crimele din Midsomer", sigur era vorba de cineva care fusese omorât. Dar pierduse de mult firul. Gândurile lui erau în cu totul alt loc.

Pe masa din fața lui se afla o farfurioară cu două sendvișuri. Două felii de franzelă cu unt și salam. În principiu, nu mânca nimic altceva când era acasă. Era prea obositor și deprimant să gătească doar pentru el.

Canapeaua pe care stătea era deja ponosită, dar nu-i venea s-o arunce. Își aminti cât de mândră fusese Maj-Britt când o primiseră. O surprindea de multe ori trecându-și palma peste materialul lucios, înflorat de parcă ar fi mângâiat un pui de pisică. Pe el abia dacă-l

lăsase să stea pe canapea în primul an. Dar fetița avea voie să țopăie pe ea și să se joace de-a toboganul. Maj-Britt o ținea de mânuțe, zâmbind, în timp ce copilul sărea tot mai sus pe arcurile flexibile.

Acum materialul era șters și găurit. Într-un loc, pe brațul drept, ieșise un arc. Dar el stătea, oricum, mereu în colțul stâng. Ăsta fusese locul lui, și colțul drept, locul lui Maj-Britt. În vara aceea, feticuța obișnuise să stea între ei. Nu mai văzuse niciodată un televizor, așa că începea să țipe bucuroasă de fiecare dată când se întâmpla ceva. Programul ei preferat era „Drutten și Gena"[5]. Când îi vedea, nu putea să stea locului. Era atât de bucuroasă, că sărea stând în fund.

Nimeni nu mai țopăise de mult pe canapea. Era ca și când fetița le-ar fi răpit cheful de viață când dispăruse și serile se făcuseră tot mai tăcute. Niciunul dintre ei nu bănuise că regretele puteau să doară atât. Crezuseră c-au procedat corect și, când își dăduseră seama că făcuseră o nebunie, era prea târziu.

Gösta privi cu ochi goi la comisarul Barnaby care mai găsise un cadavru. Luă un sendviș cu salam și mușcă din el. Era o seară ca multe altele. Și care avea să fie urmată de multe seri la fel.

---

[5] Film animat suedez, inspirat de cartea rusească pentru copii „Crocodilul Gena".

Fjällbacka, 1919

Nu puteau să se afișeze în dormitorul servitorilor, așa că Dagmar aștepta un semn de la el, ca să știe când să se retragă în camera lui. Ea fusese cea care făcuse patul și dereticase prin cameră, fără a ști că mai târziu avea să tânjească să se afle în așternuturile acelea frumoase din bumbac.

Petrecerea era încă în toi când primi semnalul pe care-l aștepta. Pilotul se cam clătina pe picioare, părul blond îi era răvășit și ochii-i străluceau. Dar nu era atât de beat încât să nu-i poată strecura, pe furiș, cheia de la camera lui. Scurta atingere a mâinii lui îi făcu inima să-i bată mai repede și, fără a se uita la el, ascunse cheia în buzunarul șorțului. La ora aia nimeni n-avea să observe dacă dispărea. Atât gazdele, cât și musafirii erau prea băuți ca să le pese de altceva în afara paharului și de faptul că mai erau destui servitori care să îl umple.

Dagmar privi totuși în jur înainte de a descuia ușa camerei de oaspeți și, când intră, se opri cu spatele lipit de ușă și respiră adânc de câteva ori. La simpla vedere a patului cu așternuturi albe și plapuma aranjată frumos simți furnicături prin tot corpul. El putea să sosească în orice clipă, așa că Dagmar se repezi spre baia cea mică. Își

netezi iute părul, își scoase hainele de servitoare și se spălă la subțiori. Apoi își mușcă buzele și se ciupi tare de obraji, ca să pară mai îmbujorați, cum știa că e la modă la fetele de la oraș.

Când auzi clanța, se grăbi să se așeze pe pat, îmbrăcată doar în jupon. Își răsfiră părul pe umeri, conștientă de felul în care îi lucea la lumina lunii care se strecura prin fereastră.

Nu fu dezamăgită. Când o văzu, pilotul căscă ochii mari și închise repede ușa. O privi un timp înainte de-a se apropia de pat, o prinse de bărbie și îi întoarse capul spre el. Apoi se aplecă încet și buzele lor se uniră într-un sărut. Apoi își strecură cu grijă, aproape în glumă, vârful limbii între buzele ei întredeschise.

Dagmar îi întoarse săruturile cu nerăbdare. Nu mai trăise niciodată așa ceva și avea impresia că bărbatul acesta îi fusese trimis de către o putere divină, ca să se unească cu ea și s-o întregească. Preț de câteva clipe i se făcu negru în fața ochilor și imaginile din trecut îi reapărură înainte. Copiii puși într-o covată, acoperiți cu o greutate, ca să nu mai miște. Polițiștii care dăduseră năvală în casă și îi luaseră pe mama și pe tata. Cadavrele mici care fuseseră dezgropate în pivnița de acasă. Mașteră și tatăl vitreg. Bărbații care gemuseră deasupra ei, cu respirația puțind a băutură și fum de țigară. Toți cei care o folosiseră și își bătuseră joc — acum aveau să fie nevoiți să se încline în fața ei și să-și ceară iertare. Când aveau s-o vadă alături de eroul acela blond aveau să regrete vorbele pe care le șușotiseră pe la spatele ei.

Bărbatul îi ridică poalele juponului peste burtă. Dagmar își ridică brațele deasupra capului ca să-l ajute să-l dea jos. Nu voia decât să-i simtă pielea pe pielea ei. Îi descheie cămașa, nasture cu nasture, și bărbatul și-o azvârli de pe el.

După ce toate hainele ajunseră pe podea, bărbatul se întinse peste ea. Nimic nu-i mai putea despărți.

Când se uniră, Dagmar închise ochii. În clipa aceea nu mai era fiica Făuritoarei de îngeri. Era o femeie pe care soarta, în sfârșit, o binecuvânta.

Se pregătise săptămâni la rând. Era greu să obții un interviu cu John Holm la Stockholm, dar înainte să vină la Fjällbacka, în concediu, Kjell reușise să smulgă de la el o oră ca să facă portretul politicianului din Bohuslän.

Știa că John îl cunoștea pe tatăl lui, Frans Ringholm, care fusese unul dintre fondatorii partidului Prietenii Suediei, reprezentat acum de John. Simpatiile naziste erau printre motivele pentru care Kjell se îndepărtase de tatăl lui. Abia înainte să moară se împăcase cu el cumva, dar nu izbutise niciodată să se împace cu opiniile politice ale tatălui său. La fel de puțin cum se putea obișnui cu Prietenii Suediei și cu succesele lor recente.

Stabiliseră întâlnirea la adăpostul pentru barcă al lui John și drumul cu mașina de la Uddevalla până la Fjällbacka dură aproape o oră în traficul verii. Parcă mașina pe spațiul acoperit cu pietriș din fața căsuței, cu o întârziere de zece minute, sperând ca întârzierea să nu-i fie tăiată din timpul dedicat interviului.

— Poți să faci niște poze în timp ce-i iau interviul, în caz că n-o să avem timp după, îi spuse colegului său când coborâră din mașină.

Știa că n-avea să fie o problemă. Stefan era cel mai experimentat fotograf și făcea mereu treabă bună, indiferent de circumstanțe.

— Bine ați venit! spuse John ieșindu-le în întâmpinare.

— Mulțumim, spuse Kjell.

Fu nevoit să facă un efort ca să strângă mâna întinsă a lui John. Pe lângă faptul că opiniile sale politice erau dezgustătoare, mai era și unul dintre cei mai periculoși oameni din Suedia.

John le-o luă înainte, prin adăpostul mic pentru barcă, și ieși pe ponton.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe tatăl tău. Dar am înțeles că a fost o persoană ce impunea respect.

— Da, anii de pușcărie pot avea efectul ăsta.

— Îmi imaginez că n-a fost ușor să crești în condițiile astea, spuse John și se așeză pe banca de lângă planșa ce proteja de vânt.

Preț de o secundă, Kjell fu cuprins de invidie. Părea atât de nedrept ca un om precum John Holm să aibă un loc atât de frumos, cu vedere spre port și arhipelag. Ca să disimuleze dezgustul care trebuie că se citea clar pe chipul lui, se așeză față-n față cu John și începu să se joace cu dictafonul. Era conștient de faptul că viața era nedreaptă și că John crescuse în puf.

Caseta începu să se deruleze. Părea că funcționează cum trebuie și Kjell puse prima întrebare.

— De ce crezi că ai obținut un loc în Parlament?

Era mai bine să începi prin a tatona terenul. Știa și că avea noroc că-l prinsese singur pe John. La Stockholm ar fi fost prezenți, cu siguranță, și secretarul de presă și alții. Acum erau doar el cu John. Kjell spera că liderul partidului avea să fie mai relaxat în concediu, pe teren propriu.

— Cred că poporul suedez s-a maturizat. Am devenit conștienți de lumea care ne înconjoară și de felul în care ne afectează ea. Mult timp am fost prea binevoitori, dar acum ne-am trezit. Prietenii Suediei au privilegiul de-a fi purtătorii de cuvânt ai bunului-simț în această perioadă de deșteptare, spuse John cu un zâmbet.

Kjell înțelegea de ce oamenii se simțeau atrași de el. Avea o charismă ușor perceptibilă și o siguranță de sine care te făcea să crezi ce spune. Dar Kjell trecuse prin destule ca să nu se lase păcălit de genul ăsta de șarm și îi displăcea profund felul în care John folosea pronumele „noi" referindu-se la el însuși și la poporul suedez. John Holm nu era sub nicio formă un purtător de cuvânt al suedezilor. Concetățenii lui erau mai deștepți de atât.

Continuă să-i pună întrebări inofensive: cum era în parlament, cum fuseseră întâmpinați de colegi, ce părere avea despre activitatea politică de la Stockholm. Stefan se învârtea pe lângă ei tot timpul, cu camera lui, și Kjell avea impresia că vede fotografiile în fața ochilor. John Holm stând pe ponton, cu marea strălucind pe fundal. Era cu totul altceva decât fotografiile serioase cu el la costum și cravată pe care le vedea de obicei în ziare.

Kjell aruncă, pe furiș, o privire pe ceas. Trecuseră douăzeci de minute din timpul convenit și atmosfera era plăcută, chiar dacă nu și caldă. Venise vremea pentru întrebările adevărate. În săptămânile trecute de când primise confirmarea pentru interviu, citise nenumărate articole despre John Holm și văzuse multe fragmente din emisiuni de dezbateri televizate. Majoritatea jurnaliștilor făcuseră o treabă de mântuială. Râcâiau doar la suprafață și, dacă reușeau cumva să pună vreo întrebare inteligentă, uitau să insiste pe subiect și acceptau cu naivitate

răspunsurile sigure ale lui John, deseori pline de cifre din statistici greșite și de minciuni sfruntate. Uneori îi era rușine că e jurnalist, dar, spre deosebire de colegii lui, el își făcuse temele.

— Bugetul vostru se bazează în totalitate pe marea economisire pe care ar putea-o face societatea dacă ar pune stop imigrării, cel puțin după părerea voastră. Vorbiți de șaptezeci și opt de miliarde. Cum ați ajuns la această sumă?

John încremeni. Ridul dintre sprâncene trăda o ușoară iritare, dar dispăru repede și fu înlocuit de același zâmbet împăciuitor.

— Calculele acelea se bazează pe fapte reale.

— Ești sigur de asta? Eu zic că există o mulțime de argumente care spun că sunt greșite. Permite-mi să-ți dau un exemplu: susțineți că doar zece la sută din cei care emigrează în Suedia își găsesc un serviciu.

— Da, așa este. Avem o rată a șomajului extrem de ridicată în rândul persoanelor pe care le primim în Suedia, ceea ce înseamnă costuri imense pentru societate.

— Dar conform statisticii pe care am citit-o eu, șaizeci și cinci la sută din imigranții din Suedia, cu vârste cuprinse între douăzeci și șaizeci și patru de ani, au o slujbă.

John stătea fără să spună nimic. Kjell își dădu seama că mintea îi lucra la capacitate maximă.

— Cifra care mi s-a dat mie e zece la sută, spuse într-un final John.

— Dar nu știi cum s-a ajuns tocmai la această cifră?

— Nu.

Lui Kjell începea să-i placă situația.

— Mai departe, calculele voastre pornesc de la premisa că societatea ar economisi sume mari prin costurile

scăzute pentru ajutoare sociale dacă s-ar stopa imigrarea. Dar un studiu care se referă la perioada 1980–1990 arată că taxele plătite de imigranți sunt cu mult deasupra costurilor suportate de stat pentru imigrare.

— Asta nu sună deloc credibil, spuse John cu un zâmbet fad. Poporul suedez nu se mai lasă păcălit de astfel de studii măsluite. Toți știm că imigranții profită de sistemul de ajutoare sociale.

— Am la mine o copie a studiului. Poți s-o păstrezi dacă vrei și s-o cercetezi mai îndeaproape.

Kjell scoase un teanc de hârtii și îl puse în fața lui John.

Acesta nici nu se uită la ele.

— Am angajați care se ocupă de asta.

— Aha, dar se pare că nu prea ești la curent cu datele, spuse Kjell. Și ar mai fi problema cheltuielilor. Cât credeți c-o să ne coste serviciul militar obligatoriu pe care vreți să-l reintroduceți? N-ai vrea să-mi faci o schemă cu privire la costurile pe care le implică propunerea asta, doar ca să știm ce vorbim?

Împinse spre John un caiet și un creion, pe care acesta le privi de parcă ar fi fost ceva dintr-o altă lume.

— Toate cifrele noastre se regăsesc în buget. Le poți consulta acolo.

— Ah, deci nu le știi pe de rost? Din câte știu, cifrele din bugetul unui partid sunt chiar baza pentru felul în care acesta vrea să facă politică.

— Bineînțeles că le cunosc.

John împinse caietul mai încolo.

— Dar n-am de gând să stau aici și să fac scheme de circ.

— Atunci să lăsăm cifrele din buget pentru moment. Poate o să avem prilejul să ne întoarcem la ele mai târziu.

Kjell căută în servietă și scoase un alt document, o listă scoasă la imprimantă.

— Pe lângă o politică de imigrare mai restrictivă, vreți să pledați pentru un sistem de pedepse mai strict pentru cei care încalcă legea.

John se îndreptă de spate.

— Da, e scandalos cât de lax e sistemul din Suedia. Dar, dacă reușim să ne impunem viziunile, nimeni n-o să mai scape doar cu un șut în fund. Avem niște așteptări ridicate și la nivelul partidului, mai ales că știm că în trecut am fost asociați cu... da, niște elemente de nedorit.

Elemente de nedorit. Da, puteai să-i zici și așa, se gândi Kjell, dar preferă să tacă. Părea că reușise să-l manevreze pe John exact acolo unde își dorise.

— Am eliminat toate elementele dubioase de pe listele noastre din Parlament și nu tolerăm nicio abatere. Toți membrii partidului au semnat o înțelegere conform căreia sunt obligați să listeze toate sentințele și condamnările mai vechi. Nicio persoană cu trecutul pătat n-are voie să reprezinte Prietenii Suediei.

John se lăsă pe spate picior peste picior.

Kjell îl lăsă să se simtă în siguranță preț de câteva secunde, înainte de a pune lista pe masă.

— Și cum se face că n-aveți aceleași pretenții față de cei care lucrează la sediul partidului? Nici mai mult, nici mai puțin de cinci colegi de-ai tăi au un istoric de infracțiuni pentru care au și fost condamnați. E vorba de ultraj, amenințări, jaf și violență împotriva unui agent de poliție. Secretarul tău de presă, de pildă, a fost condamnat în 2001 pentru că a maltratat un bărbat etiopian în piața centrală din Ludvika.

Kjell împinse lista astfel încât să ajungă chiar în fața lui John. Pe gâtul liderului de partid se zăriră niște pete de un roșu aprins.

— Nu mă ocup nici de interviurile de angajare, nici de procedurile de la sediu, așa că nu mă pot pronunța în chestiunea asta.

— Având în vedere că ești responsabil pentru tot personalul angajat, nu crezi că problema asta ar trebui să ajungă pe biroul tău, chiar dacă nu te ocupi personal de partea practică?

— Toți avem dreptul la o a doua șansă. De cele mai multe ori, e vorba de păcate din tinerețe, ca să zic așa.

— O a doua șansă, zici? De ce să merite o a doua șansă doar angajații tăi și nu și imigranții care au încălcat legea? După părerea voastră, ar trebui expulzați imediat după ce-au fost condamnați.

John își încleștă gura, astfel că trăsăturile lui deveniră mai aspre.

— Am spus că nu sunt implicat în procesul de recrutare. Va trebui să mă documentez și să revin cu un răspuns mai târziu.

Preț de o clipă, Kjell cântări dacă ar trebui sau nu să-l mai preseze pe John, dar timpul se scurgea repede. John putea să se sature oricând și să pună capăt interviului.

— Aș mai avea câteva întrebări personale, spuse el și se uită peste însemnări.

De fapt, cunoștea întrebările pe de rost, dar știa din experiență că întrebările îi puteau intimida pe subiecți dacă erau trecute și pe hârtie. Asta sugera respect.

— Ai povestit că ai început să te implici în problema imigrării după un incident care s-a petrecut când aveai douăzeci de ani. Ai fost atacat și bătut de doi studenți

africani, colegi de-ai tăi de facultate, din Göteborg. Ai raportat incidentul la poliție, dar ancheta a fost anulată și ai fost nevoit să-i privești în ochi pe vinovați în fiecare zi, la școală. Cei doi te-au ridiculizat, au râs de tine și, implicit, de societatea suedeză, pe tot parcursul semestrelor rămase. Am citat dintr-un interviu cu tine din *Svenska Dagbladet*, din primăvara asta, spuse Kjell și se uită la John, care dădu din cap cu o mină serioasă.

— Da, e o întâmplare care a lăsat urme adânci și a jucat un rol important în formarea perspectivei mele asupra lumii. Mi-a arătat cum funcționează societatea, m-a lămurit că suedezii au fost trecuți pe post de cetățeni de mâna a doua, în timp ce indivizi pe care i-am primit cu naivitate în țara noastră sunt tratați cu mănuși.

— Interesant, spuse Kjell și înclină capul. Am făcut niște cercetări, apropo de incidentul ăla, și am găsit mai multe detalii care sunt cam... da, oarecum ciudate.

— Ce vrei să spui?

— Una la mână: n-am găsit nicio sesizare de genul ăsta în registrul poliției și, doi, la facultatea pe care ai terminat-o tu n-a existat niciodată vreun student african. De fapt, n-a existat niciun student african în toată universitatea în perioada în care ai studiat acolo.

Kjell văzu cum mărul lui Adam urca și cobora în gâtul lui John, care înghițea în sec.

— Îmi amintesc foarte bine ce s-a întâmplat. Așa că te înșeli.

— N-ai zice mai degrabă că părerile tale politice au fost formate încă din casa părintească? Am aici niște date conform cărora tatăl tău nutrea puternice simpatii naziste.

O privire rapidă la ceas îi aminti că mai avea doar cinci minute de interviu. Kjell simți o nemulțumire

amestecată cu satisfacție. Interviul nu dăduse niciun rezultat concret, dar îi făcuse plăcere să-l dezechilibreze pe John. Și n-avea de gând să se oprească aici. Interviul acesta fusese doar începutul. Urma să sape până când găsea ceva care să-l scoată din joc pe John Holm. Probabil că avea să fie nevoit să se întâlnească cu el din nou, așa că nu conta dacă încheia interviul cu o întrebare care n-avea de-a face cu politica. Kjell îi zâmbi bărbatului din fața lui.

— Am înțeles c-ai fost elev la internatul de pe Valö când a dispărut familia aceea. Mă întreb ce s-a întâmplat acolo.

John îi aruncă o privire și se ridică repede.

— Timpul pentru interviu a expirat și mai am o grămadă pe cap azi. Presupun că găsiți drumul și singuri.

Instinctul de jurnalist al lui Kjell nu-l trădase niciodată. Reacția lui John îi activă creierul. Găsise un punct slab, ceva ce John nu voia să se afle. Abia aștepta să se întoarcă la redacție și să se apuce de săpat în zona asta.

— Martin unde e?

Patrik își privi ceilalți colegi din bucătăria secției de poliție.

— Și-a luat concediu medical, spuse Annika încercând să evite o întrebare nouă. Dar am aici raportul lui despre situația economică a familiei și societatea de asigurare.

— Și eu am adunat tot materialul vechi, spuse Gösta și arătă spre câteva dosare groase de pe masă.

— V-ați mișcat repede, spuse Mellberg. De obicei, ne ia o veșnicie să scoatem din arhivă dosare vechi.

Gösta tăcu un timp, apoi spuse:

— Eu le aveam acasă pe ale mele.

— Ce? Ții materiale de arhivă acasă? Ți-ai pierdut mințile, omule?

Mellberg se ridică abrupt de pe scaun. Ernst, care stătea culcat la picioarele lui, se sprijini pe labele din față și ciuli urechile. Lătră de câteva ori, dar constată că totul era în ordine și se culcă la loc.

— M-am mai uitat pe ele din când în când. Mi s-a părut inutil să alerg tot timpul la arhive. Și noroc că le aveam la mine, că altfel nu le puteam consulta așa de repede.

— Cât de prost poți să fii... continuă Mellberg, însă Patrik își dădu seama că e cazul să intervină.

— Hai, stai jos, Bertil. Important e că avem acces la materiale. Chestiunile legate de abateri disciplinare le putem discuta și mai târziu.

Mellberg mormăi ceva, dar se conformă și se așeză, cam fără chef.

— Criminaliștii au început, măcar, să adune probe?

Patrik dădu din cap.

— Chiar acum sparg podeaua ca să culeagă mostre de sânge. Torbjörn mi-a promis că ne anunță imediat ce-a aflat ceva.

— Îmi poate explica cineva de ce irosim timp și resurse pentru un caz deja prescris? întrebă Mellberg.

Gösta se holbă la el furios.

— Ai uitat că cineva a vrut să ardă casa?

— Nu, n-am uitat. Dar mă întreb ce garanții avem că astea două se leagă, spuse articulând răspicat, de parcă ar fi vrut să-l enerveze și mai tare pe Gösta.

Patrik oftă iar. Erau ca doi mucoși.

— Tu hotărăști, Bertil, dar eu zic c-ar fi o greșeală să nu verificăm mai îndeaproape urmele găsite ieri de familia Stark.

— Știu eu ce crezi, problema e că nu tu o să le dai explicații celor din conducere când te întreabă de ce ne

irosim puținele resurse pe un caz cu termenul de garanție expirat.

— Dacă are legătură cu incendiul, cum zice Hedström, atunci dispariția aia e mai mult decât relevantă, spuse Gösta pe un ton insistent.

Mellberg tăcu preț de câteva secunde.

— Bine, atunci aveți câteva ore pentru asta, spuse. Dați-i drumul.

Patrik răsuflă ușurat.

— Așa. Atunci începem cu datele adunate de Martin.

Annika își puse ochelarii și se uită la raport.

— Martin n-a găsit nicio abatere. Soții Stark nu aveau o asigurare ca lumea pentru casa din tabăra de copii, dimpotrivă, nu vor obține mare lucru de pe urma unui incendiu. În ceea ce privește situația lor economică, se pare că au destul de mulți bani la bancă, fiindcă și-au vândut casa din Göteborg. Bănuiesc că au de gând să-i investească în renovări și celelalte costuri de zi cu zi până când pun la punct pensiunea. Ah, da, și Ebba are o firmă înregistrată pe numele ei. Se cheamă „Îngerul meu". Se pare că face bijuterii de argint cu îngerași și le vinde pe internet, dar veniturile-s mai degrabă modeste.

— Bine. Nu ignorăm întru totul indiciul ăsta, dar deocamdată nimic nu pare să indice c-ar vrea să păcălească firma de asigurări. Și apoi mai avem descoperirea de ieri, spuse Patrik și se întoarse spre Gösta. Îți amintești cum arăta casa când ați cercetat-o, după dispariția familiei?

— Sigur. Puteți să vă uitați și la fotografii, spuse Gösta și deschise un dosar.

Scoase un teanc de fotografii îngălbenite și le împărți. Patrik rămase uimit. În ciuda vechimii lor, erau niște poze făcute profesionist.

— În sufragerie n-am găsit nicio urmă din care să ne dăm seama ce s-a întâmplat, spuse Gösta. Mâncaseră din prânzul de Paști, dar n-am găsit nicio urmă de altercație. Nimic nu era spart și podeaua era curată. Uitați-vă și voi, dacă nu mă credeți.

Patrik se conformă și studie îndeaproape pozele. Gösta avea dreptate. Părea că familia se ridicase pur și simplu de la masă și plecase. Patrik se înfioră. Masa pusă, mâncarea terminată pe jumătate și scaunele împinse frumos sub masă — toate aveau ceva fantomatic. În mijlocul mesei se vedea o vază mare, cu un buchet de narcise. Lipseau doar oamenii, și urma găsită sub podea dădea o dimensiune nouă imaginilor. Acum înțelegea de ce investise atâta timp Erica în cercetarea circumstanțelor misterioase în care dispăruse familia Elvander.

— Și dacă-i sânge? Putem să tragem concluzia că e al membrilor familiei? întrebă Annika.

Patrik scutură încet din cap.

— Nu e domeniul meu de specialitate, dar n-aș crede. Aș zice că e prea vechi ca să putem face astfel de analize. Singurul lucru care sper c-o să ni se confirme este că e sânge uman. Și oricum, n-avem cu ce să-l comparăm.

— Ebba trăiește, remarcă Gösta. Dacă sângele provine de la Rune sau de la Inez, e posibil să obținem un profil ADN care să se potrivească cu cel al Ebbei.

— Da, probabil. Dar cred că sângele se alterează foarte repede și știm c-au trecut atâția ani. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat în ziua aceea de Paști, indiferent de rezultatul analizelor de sânge. Trebuie să ne întoarcem în trecut, spuse Patrik și puse fotografiile pe masă. Trebuie să citim tot materialul cu audierile persoanelor de la internat și să vorbim din nou cu ei. Adevărul se află pe acolo pe

undeva. O familie întreagă n-are cum să dispară în ceață chiar așa. Și dacă ni se confirmă că-i vorba de sânge uman, înseamnă că în încăperea aia s-a comis o crimă.

Se uită la Gösta, care dădu încet din cap.

— Da, ai dreptate. Trebuie să ne întoarcem în trecut.

Probabil că era cam ciudat să aibă atâtea fotografii la vedere într-o cameră de hotel. Oricum, nimeni n-a îndrăznit să-i atragă atenția c-ar fi așa. Ăsta era avantajul cu un apartament de lux. Toți trăiau cu impresia că o persoană cu bani era și excentrică, automat. În plus, datorită aspectului său fizic, putea să facă ce voia, fără să-i pese de părerea celorlalți.

Fotografiile erau importante pentru el. Le avea de când se știa și se numărau printre puținele lucruri despre care Ia n-avea nimic de comentat. În rest, era dependent de grija și atenția ei, știa asta. Dar nu putea să-i ia ce realizase cândva și nici persoana care fusese.

Leon se deplasă cu scaunul pe rotile spre comoda pe care se aflau fotografiile. Închise ochii și, preț de câteva clipe, se lăsă purtat înapoi, spre locurile înfățișate în poze. Își aminti cum îi ardea fața vântul din deșert și cum îi înghețaseră degetele de la mâini și de la picioare din cauza frigului extrem. Iubise durerea. *No pain, no gain*, ăsta fusese mereu motto-ul lui. Și acum avea parte de durere în fiecare zi, în fiecare secundă, ironia sorții. Fără să primească ceva în schimb.

Fața care-i zâmbea din fotografii era frumoasă, sau, mai degrabă, chipeșă. A spune că era frumoasă ar fi însemnat să se considere feminin, ceea ce era complet greșit. Întreaga lui ființă emana masculinitate și putere.

Fusese un spirit aventuros, dorindu-şi necontenit adrenalina care-i invadase de atâtea ori corpul.

Întinse mâna stângă care, spre deosebire de cea dreaptă, era nevătămată, şi apucă fotografia lui preferată. Fusese făcută pe vârful Everestului. Traseul fusese anevoios şi mai mulţi membrii ai expediţiei abandonaseră urcatul, după diverse etape. Unii renunţaseră înainte să înceapă. Genul ăsta de slăbiciune i se părea de neînţeles. Renunţarea ca alternativă — aşa ceva nu exista pentru el. Mulţi clătinaseră din cap când le spusese că vrea să atingă vârful fără a folosi masca de oxigen. N-avea cum să reuşească, ziceau cei care se pricepeau la alpinismul extrem. Până şi conducătorul expediţiei îl implorase să folosească masca de oxigen, dar Leon ştiuse c-o să reuşească. Reinhold Messner şi Peter Habeler o făcuseră în 1978. Părea imposibil şi atunci, nici măcar băştinaşii din Nepal nu reuşiseră să urce aşa. Dar ei izbândiseră, ceea ce însemna că şi el avea să reuşească. Şi chiar ajunsese în vârful muntelui Everest din prima încercare — fără mască de oxigen. În poză zâmbea cu gura până la urechi, cu steagul suedez în mână şi cu steguleţele de rugăciune colorate fluturând în spatele lui. În clipa aceea se aflase pe cel mai înalt punct al lumii. Arăta puternic. Fericit.

Leon puse la loc, cu grijă, fotografia şi o ridică pe următoarea. Paris–Dakar. Cursa de motociclete, bineînţeles. Îl deranja şi acum că nu câştigase. Trebuise să se mulţumească cu un loc între primii zece. De fapt, ştia că fusese o prestaţie fantastică, dar pentru el nu conta decât locul întâi, aşa fusese dintotdeauna. Trebuia să urce pe prima treaptă a podiumului, orice s-ar fi întâmplat. Mângâie sticla de pe fotografie cu degetul mare şi se abţinu să

nu zâmbească. De fiecare dată când zâmbea, pielea de pe un obraz i se întindea dureros și ura senzația aceea.

Ia se temuse groaznic. Unul dintre concurenți suferise un accident mortal încă de la începutul cursei și ea se rugase și îl implorase să se retragă. Dar accidentul îl stimulase și mai mult. Faptul că știa că se implică în ceva periculos îl motiva și mai tare, intuiția că putea oricând să piardă totul. Pericolul îl făcea să iubească și mai mult părțile bune ale vieții. Șampania avea gust mai bun, femeile păreau mai frumoase, așternuturile de mătase erau mai moi pe piele. Averea lui valora mai mult dacă o punea la bătaie tot timpul. Ia, în schimb, se temea să nu piardă totul. Ura faptul că el îi râdea morții în nas și că arunca banii prin cazinourile din Monaco, Saint-Tropez și Cannes. Ea nu înțelegea fiorul pe care îl simțea el când pierdea sume mari, ca apoi, în seara următoare, să joace din nou. În nopțile acelea nu putea să doarmă şi se învârtea în pat, în timp ce el savura o țigară pe balcon.

În sinea lui, se bucura de neliniștea ei. Știa că ținea la viața pe care i-o oferise. Și nu doar că ținea la ea, dar avea nevoie de ea și o revendica. De asta se bucura și mai mult când bila se rotea în direcția greșită, când își mușca obrajii pe dinăuntru ca să nu țipe atunci când el paria pe roșu și ieşea negrul.

Leon auzi cheia învârtindu-se în yală. Puse, greoi, fotografia la loc pe comodă. Bărbatul de pe motocicletă îi zâmbi larg.

Fjällbacka, 1919

Era o zi superbă când se trezi. Dagmar se întinse ca o pisică. Acum totul avea să se schimbe. În sfârșit, făcuse cunoștință cu cineva care avea să astupe gurile tuturor și avea să le facă pe babele bârfitoare să-și înghită râsetele. Fiica Făuritoarei de îngeri și pilotul — asta avea să le dea destule motive de bârfit. Dar n-aveau s-o mai atingă, pentru că oricum urma să plece cu el. Încă nu știa unde și nici n-avea vreo importanță.

În noaptea aceea o atinsese într-un fel cum n-o mai făcuse nimeni altul. Îi șoptise cuvinte multe la urechi, vorbe nedesluşite, dar despre care în sinea ei știa că erau promisiuni referitoare la viitorul lor comun. Respirația lui fierbinte o făcuse să se înfioare în tot corpul și i se oferise cu totul.

Dagmar se ridică încet pe marginea patului, apoi se duse la fereastră, dezbrăcată, și o deschise larg. Afară păsările ciripeau și soarele tocmai răsărise. Se întreba unde era Hermann. Poate că se dusese să facă rost de micul dejun?

Se spălă meticulos în baie. De fapt, n-ar fi vrut să spele mirosul lui de pe corpul ei, dar, în același timp, voia să miroasă ca cel mai parfumat trandafir când se întorcea el. Și

în scurt timp avea să-i simtă din nou mirosul. Avea o viață întreagă ca să-i aspire mirosul.

Când termină, se întinse pe pat și aşteptă, dar el întârzia și Dagmar fu cuprinsă de nerăbdare. Soarele urcase şi mai sus în fața ferestrei, iar ciripitul păsărilor devenise insuportabil. Oare unde dispăruse Hermann? Nu-și dădea seama că-l aștepta?

Până la urmă se dădu jos din pat, se îmbrăcă și ieși pe ușă cu capul sus. De ce i-ar fi păsat dacă o vedea cineva? În curând aveau să afle, oricum, intențiile lui Hermann.

În casă era liniște. Toți dormeau duși după beție și probabil c-aveau să mai doarmă câteva ore. Oaspeții se trezeau, de obicei, abia pe la unsprezece. Dar din bucătărie se auzeau niște zgomote. Servitorii se treziseră devreme și pregăteau micul dejun. Petrecăreții aveau o poftă de mâncare ca de lup și trebuiau să găsească ouăle fierte și cafeaua făcută. Dagmar aruncă, pe furiș, o privire în bucătărie. Nu, nici picior de Hermann. Una dintre bucătărese o văzu și ridică o sprânceană, dar Dagmar întoarse capul și închise ușa după ea.

După ce căută prin toată casa, coborî până la ponton. Oare ieşise să facă o baie matinală? Hermann era atât de atletic, sigur coborâse până la ponton ca să facă o baie înviorătoare.

Grăbi pașii și începu să alerge spre plajă. Avea impresia că picioarele îi plutesc deasupra ierbii și, când ajunse la ponton, cercetă zâmbitoare suprafața apei. Zâmbetul i se șterse în curând. Hermann nu era acolo. Se mai uită o dată în jur, dar nu văzu pe nimeni, nici în apă și nici hainele lui pe ponton. Unul dintre băieții care lucrau pentru medic și soția lui se apropie de ea, târându-și picioarele.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnișoară? o întrebă mijind ochii în soare.

Când se apropie mai mult de ea și văzu cine e, băiatul izbucni în râs.

— Măi să vezi, e Dagmar. Ce faci aici la ora asta? Am auzit că n-ai dormit cu servitoarele și că te-ai distrat pe altundeva.

— Taci din gură, Edvin, spuse ea. Îl caut pe pilotul german. Nu l-ai văzut?

Edvin vârî mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Pilotul? Acolo ai fost, așadar, spuse râzând la fel de ironic. Știa săracul că se culcă cu fiica unei ucigașe? Sau poate străinilor le place asta?

— Termină cu prostiile tale! Mai bine mi-ai răspunde la întrebare. L-ai văzut sau nu azi-dimineață?

Edvin tăcu îndelung. Doar o privea din cap până-n picioare.

— Noi doi ar trebui să ne întâlnim cândva, spuse până la urmă și făcu un pas spre ea. N-am avut ocazia să ne cunoaștem mai bine.

Dagmar îl țintui cu privirea, furioasă. Oh, ce-i ura pe bărbații ăștia scârboși, fără finețe sau o situație materială bună. Bărbații ca el n-aveau dreptul s-o atingă cu mâinile lor murdare. Ea merita mai mult. Merita o viață bună, așa-i spuseseră mama și tata.

— Ei, ce aștepți? spuse. Ai auzit ce-am zis.

Băiatul scuipă pe jos, o privi în ochi și îi spuse pe un ton malițios:

— A plecat.

— Cum adică? Unde?

— A primit o telegramă dis-de-dimineață, despre un zbor, ceva. A plecat cu barca acum două ore.

Lui Dagmar i se tăie respirația.

— Minți! spuse și vru să-l lovească cu pumnii pe Edvin peste fața schimonosită de rânjet.

— Nu trebuie să mă crezi, făcu acesta și se întoarse cu spatele la ea. Dar nu mai e, asta-i clar.

Femeia se uită peste apă, în direcția în care dispăruse Hermann, și jură să-l găsească iar. Avea să fie a lui, oricât timp i-ar fi luat. Pentru că așa le era menit.

Erica se simțea un pic vinovată, chiar dacă, de fapt, nu-l mințise pe Patrik, ci doar omisese să-i spună adevărul. În plus, în seara precedentă încercase să-i povestească despre planurile ei, dar nu găsise momentul potrivit, soțul ei era într-o dispoziție ciudată. Întrebase dacă s-a întâmplat ceva la serviciu, dar Patrik încercase să schimbe subiectul și seara trecuse în liniște, în fața televizorului. Urma să-i explice mai târziu excursia de azi.

Erica acceleră și se înclină peste barca de lemn. Îi mulțumi în gând tatălui ei, Tore, care insistase să își învețe fiicele să navigheze. Ținea de responsabilitatea fiecăruia, susținea el, să știe să manevreze o barcă dacă locuia pe malul mării. Și, dacă era să fie sinceră, se pricepea mai bine decât Patrik să acosteze, chiar dacă-l lăsa pe el să se ocupe de asta, de dragul păcii în familie. Bărbații aveau niște egouri foarte sensibile.

Salută o barcă a salvamarilor care se îndrepta spre Fjällbacka. Părea să vină dinspre Valö. Erica se întrebă ce treabă puteau să aibă acolo. Dar, după un timp, abandonă gândul acela și se concentră la acostat. Alunecă elegant cu barca pe lângă ponton. Spre mirarea ei, se simțea

agitată. După ce dedicase atâta timp poveștii ăsteia, era cam ciudat să se întâlnească pe viu cu unul dintre personajele principale. Își luă poșeta și sări pe mal.

Nu mai fusese de mult pe Valö și, la fel ca mulți alții din Fjällbacka, asocia locul cu tabere și excursii cu școala. Avu impresia că simte mirosul cârnaților la grătar și al chiflelor rumenite când porni printre copaci.

Dar se opri uluită, în fața casei. Oamenii munceau de zor și pe scări se vedea o figură bine cunoscută, care gesticula. Porni din nou și grăbi pașii, aproape că alerga.

— Salut, Torbjörn! zise făcându-i semn cu mâna și reușind într-un final să-i capteze atenția. Ce faceți aici?

Bărbatul o privi mirat.

— Erica? Același lucru te-aș putea întreba și eu. Patrik știe că ești aici?

— Ăă... nu, probabil că nu știe. Da zi-mi, ce faceți voi aici?

Torbjörn păru că se gândește ce să-i răspundă.

— Proprietarii au găsit ieri ceva în casă când munceau, spuse în cele din urmă.

— Ce au găsit? Au găsit familia dispărută? Unde erau?

Torbjörn scutură din cap.

— Mai mult de atât nu pot să-ți zic, din păcate.

— Pot să intru, să mă uit? zise Erica şi urcă o treaptă.

— Nu, nu, nimeni n-are voie să intre. Nu putem să le permitem persoanelor neautorizate să se plimbe pe aici în timp ce muncim, spuse Torbjörn zâmbind. Presupun că îi cauți pe proprietari. Sunt în spatele casei.

Erica făcu un pas înapoi.

— OK, spuse fără a-și putea ascunde dezamăgirea.

O luă pe lângă zid și, când dădu colțul casei, zări un bărbat și o femeie cam de vârsta ei. Cei doi stăteau

încruntați, cu privirile îndreptate spre casă. Nu vorbeau unul cu celălalt.

Erica ezită. În entuziasmul ei, nici nu se gândise la o explicație pentru o astfel de vizită. Dar ezitarea dură doar câteva secunde. Întrebările curioase și scormonitul în secretele oamenilor ținea de munca ei, totuși. Trecuse de mult peste perioada în care era nesigură și știa că romanele ei le plăceau, de obicei, tuturor persoanelor implicate. În plus, era mai ușor atunci când acțiunea avea loc în trecutul îndepărtat, ca în cazul acesta. De obicei rănile erau deja vindecate și tragediile începeau să se transforme în istorie.

— Bună! strigă, iar cei doi își îndreptară privirile spre ea.

Apoi femeia îi zâmbi, ca și când ar fi recunoscut-o.

— Pe dumneavoastră vă cunosc. Erica Falck. V-am citit toate cărțile și le ador pe toate, spuse ea și tăcu apoi, speriată, de parcă i-ar fi fost jenă pentru îndrăzneală.

— Bună ziua. Dumneavoastră trebuie să fiți Ebba.

Erica dădu mâna cu ea. Mâna Ebbei părea fragilă când o luă în palmă, dar bătăturile vizibile dovedeau că muncea din greu la renovat.

— Mulțumesc pentru compliment.

Ebba îl prezentă pe bărbatul ei, în continuare timidă, și Erica îl salută și pe acesta.

— Ați picat la țanc, spuse Ebba și se așeză.

Părea că se aștepta să ia loc și Erica.

— Cum adică?

— Păi, bănuiesc că vreți să scrieți despre dispariție? Că dacă da, ați venit exact când trebuia.

— Da, spuse Erica. Am auzit că ați găsit ceva în casă.

— Da, am descoperit o pată când am spart podeaua din sufragerie, spuse Mårten. Nu prea știam ce e, dar am

presupus c-ar putea fi sânge. Poliția a venit, s-a uitat și au hotărât că trebuie cercetat îndeaproape. De asta e atâta lume aici.

Erica începea să înțeleagă de ce era atât de prost dispus Patrik atunci când îl întrebase ce s-a întâmplat. Era curioasă ce părere avea el despre toată povestea, dacă bănuia că familia fusese ucisă în sufragerie și cadavrele ascunse pe undeva. Îi veni să-i întrebe pe cei doi dacă au găsit și altceva, dar reuși să se stăpânească.

— Îmi imaginez că e neplăcut. Eu nu pot să neg că întâmplarea aceea m-a interesat întotdeauna, dar pentru dumneavoastră e ceva personal și apropiat.

Ebba scutură din cap.

— Eram atât de mică, încât nu-mi amintesc nimic despre familia mea. Nu pot să plâng după niște oameni pe care nu mi-i amintesc. Nu e ca și când...

Se opri și-și feri privirea.

— Cred că soțul meu, Patrik Hedström, e unul dintre polițiștii care au fost aici și a venit și sâmbătă. Un incident înfricoșător, nu?

— Da, l-am putea numi și așa. Înfricoșător a fost, în orice caz, și nu înțeleg cine ar vrea să ne facă rău.

Mårten ridică mâinile, neputincios.

— Patrik crede că s-ar putea să aibă legătură cu ceea ce s-a întâmplat în 1974, spuse Erica dintr-un foc.

Apoi, în sinea ei înjură. Știa cât de furios putea să fie Patrik dacă dezvăluia ceva ce ar fi putut influența ancheta.

— Ce legătură să aibă? Doar s-a întâmplat demult, spuse Ebba și privi spre casă.

Nu vedeau nimic din unghiul acela, dar auzeau bine pocnetele plăcilor de lemn sparte.

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări legate de dispariția aceea, dacă nu vă deranjează, spuse Erica.

Ebba dădu din cap.

— Sigur. Cum îi spuneam și soțului dumneavoastră, nu cred că pot să contribui cu ceva, dar, sigur, întrebați-mă.

— E vreo problemă dacă înregistrez conversația? întrebă Erica scoțând un dictafon din poșetă.

Mårten îi aruncă o privire întrebătoare Ebbei care ridică din umeri.

— Nu, nu mă deranjează.

Când caseta începu să zumzăie, Erica simți cum i se strânge stomacul de curiozitate. Nu îndrăznise s-o caute pe Ebba în Göteborg, deși se gândise de multe ori s-o facă. Și iat-o acum față-n față cu ea. Cine știe, poate izbutea să afle ceva care ar fi putut-o ajuta să avanseze cu munca de cercetare.

— Aveți vreun obiect pe care l-ați păstrat de la părinții dumneavoastră? Ceva ce ați luat de aici?

— Nu, n-am nimic de genul ăsta. Părinții mei adoptivi mi-au spus că am ajuns la ei doar cu o geantă mică, plină cu haine. Și nici măcar pe alea nu cred să le fi luat de aici. Mama spunea că o persoană miloasă mi-a croit un rând de haine și mi-a brodat inițialele pe fiecare hăinuță în parte. Le mai am și acum. Mama le-a păstrat în caz că aș fi avut o fetiță.

— Nicio scrisoare, nicio poză, nimic? întrebă Erica.

— Nu. Eu n-am văzut așa ceva.

— Și părinții dumneavoastră n-aveau nicio rudă care să se fi ocupat de asta?

— Nu, n-aveau pe nimeni. I-am spus asta și soțului dumneavoastră. Din câte știu, nu mai trăiau nici bunicii din partea maică-mii, nici cei din partea lui taică-meu.

Nici frați sau surori. Poate că au existat niște rude mai îndepărtate, în orice caz, n-au luat legătura cu mine. Nu mă voia nimeni.

Suna incredibil de trist și Erica o privi înduioșată, dar Ebba zâmbi.

— Dar n-am pățit nimic. Am o mamă și un tată care mă iubesc și doi frați grozavi. N-am dus lipsă de nimic.

Erica îi zâmbi și ea.

— Puțini oameni au șansa să poată spune asta.

Simțea că-i place din ce în ce mai mult de femeia firavă din fața ei.

— Mai știți ceva despre părinții dumneavoastră naturali?

— Nu, cred că nu m-a interesat să aflu mai multe. Sigur că uneori mă întreb ce s-a întâmplat cu ei, dar, într-un fel, mereu am avut impresia că nu vreau să amestec partea aceea în viața mea de acum. Probabil că n-am vrut să-i neliniștesc pe mama și pe tata, să-i fac să creadă că nu-mi ajung. M-am gândit că s-ar fi simțit prost dacă aș fi început să mă interesez de părinții mei biologici.

— Crezi că interesul pentru ei ar fi mai mare dacă ați avea copii? întrebă cu precauție Erica.

Nu știa multe despre Ebba și Mårten. Poate că era o întrebare delicată.

— Am avut un băiat, spuse Ebba.

Erica tresări de parcă ar fi primit o palmă. Nu se aștepta la un asemenea răspuns. Voia să întrebe mai multe dar, judecând după limbajul corporal al Ebbei, își dădea seama că aceasta n-avea de gând să-i spună nimic.

— Faptul că ne-am mutat aici poate fi privit drept felul ei de a-și căuta rădăcinile, spuse Mårten.

Bărbatul se foi pe loc, neliniștit. Erica își dădu seama că cei doi soți se îndepărtau unul de celălalt, aparent fără să-şi dea seama, de parcă n-ar fi suportat să stea aproape. Atmosfera se stricase și, dintr-odată, Erica avu impresia că se băgase în sufletele lor și că fusese martoră la un moment intim.

— Am făcut câteva cercetări referitoare la istoria familiei dumneavoastră și am aflat mai multe. Am materialele acasă, spuse ea.

— Ce drăguț, replică Ebba fără entuziasm.

I se părea că nu mai are niciun pic de energie. Erica își dădu seama că discuția nu mai avea rost. Se ridică.

— Mulțumesc pentru că am stat un pic de vorbă. O să vă contactez, sau poate vreți să mă contactați dumneavoastră?

Scoase un carnețel, își scrise numărul de telefon și adresa de e-mail, rupse foaia și le-o întinse. Apoi închise dictafonul și îl puse în poșetă.

— Știți unde ne găsiți. Nu facem oricum nimic decât muncim la casă, non-stop, spuse Mårten.

— Da, am văzut. Vă descurcați singuri?

— Da, ăsta e planul. În orice caz, cât o să putem.

— Dacă știți pe cineva prin zonă care se pricepe la amenajări interioare puteți să ne spuneți, interveni Ebba. Nici Mårten și nici eu nu ne pricepem.

Erica tocmai se pregătea să spună că nu știa prea multe despre domeniul ăla, când îi veni o idee.

— Știu pe cineva care ar putea să vă ajute. O să revin cu un telefon.

Își luă rămas-bun și se îndreptă din nou spre fațada casei. Torbjörn își instruia doi colegi din echipă.

— Cum mai merge? strigă Erica încercând să acopere huruitul unui fierăstrău cu lanț.

— Asta nu te privește, îi strigă la rândul lui Torbjörn. Dar o să-l sun diseară pe bărbatul tău, așa că poți să-l întrebi chiar pe el.

Erica râse și-i făcu din mână. Dar, în timp ce se îndreptă spre ponton, se încruntă. Oare unde dispăruseră lucrurile familiei Elvander? De ce se comportau așa de ciudat unul cu altul soții Stark? Și, nu în ultimul rând: oare nu mințeau spunând că nu știu cine încercase să-i ardă de vii? Chiar dacă discuția cu Ebba nu se desfășurase chiar cum sperase, capul îi era plin de gânduri. Porni barca și o cârmi spre larg.

Gösta mormăi ceva, ca pentru sine. De fapt, nu i-o luase în nume de rău lui Mellberg când îl criticase, dar i se părea inutil să fie certat pentru că luase acasă materialele de arhivă. Rezultatul conta, sau nu? Toate materialele de dinainte de digitalizare erau greu de găsit. Acum nu mai trebuiau să-și bată capul cu căutatul dosarelor în arhivă.

Se înarmă cu stilou și hârtie și deschise prima mapă. Oare câte ore din viață meditase asupra celor întâmplate la internat? De câte ori privise fotografiile alea, de câte ori cercetase transcrierile interogatoriilor și rapoartele de la fața locului? Dacă voiau să facă treabă serioasă acum, era important să nu-i scape nimic. Patrik îi spusese să întocmească o listă cu persoanele pe care le audiaseră cu prilejul primei anchete. Nu puteau să-i interogheze pe toți deodată, așa că era important să înceapă cu cine trebuia.

Gösta se prăbuși pe scaun și începu să răsfoiască rapoartele plictisitoare de la interogatorii. Știa că n-o să găsească nimic concret în ele, pentru că le parcursese de nenumărate ori, așa că trebuia să descopere nuanțele și să citească printre rânduri. Dar nu prea reușea să se concentreze. Gândurile îi zburau tot timpul la fetiță, care se făcuse mare între timp. Ar fi fost ciudat s-o revadă și să adauge o imagine nouă, adevărată la cea din visele lui.

Se foi neliniștit în scaun. Trecuse mult timp de când nu se mai implicase în vreun caz cu atâta entuziasm și, deși se simțea motivat, avea impresia că mintea lui nu vrea să colaboreze. Dădu rapoartele deoparte și luă din nou fotografiile la verificat. Le găsise și pe cele cu băieții rămași la școală pe timpul vacanței. Gösta închise ochii și își aminti de ajunul acela de Paști din 1974, însorit, dar puțin răcoros. Împreună cu fostul lui coleg, Henry Ljung, care nu mai era în viață, se plimbaseră până la casa cea mare și albă. Totul era atât de liniștit, aproape înfricoșător de liniștit, dar asta putea să fie doar o impresie de moment. Și totuși, își amintea cum se înfiorase când urcaseră pe poteca aceea. El și Henry făcuseră schimb de priviri, neștiind la ce să se aștepte după apelul acela ciudat la secție. Șeful lor de atunci ceruse doi agenți. Voia să se deplaseze și să verifice că totul era în regulă. „Probabil că țâncii ăia au vrut să ne joace feste", le spusese și îi trimisese acolo, mai mult ca să se asigure că nu fusese decât o glumă a unor puști de bani gata, plictisiți. Avusese niște probleme la începutul semestrului, la școală, dar după ce șeful îl sunase pe Rune Elvander toate problemele dispăruseră. Gösta habar n-avea cum

reușise să-i îmblânzească directorul, dar avusese efect, orice ar fi făcut. Până acum.

Se opriseră în fața ușii de la intrare. Din casă nu se auzea nici pâs. Apoi liniștea fusese perturbată de un țipăt de copil, care-i trezise din neputința de moment. Bătuseră la ușă o dată, apoi intraseră. „Alo", strigase Gösta. Acum când stătea la biroul secției, după mai mulți ani, se întreba cum de-și amintea, oare, totul cu atâta exactitate. Nu-i răspunsese nimeni, dar țipetele copilului erau tot mai puternice. Cei doi se grăbiseră într-acolo și înmărmuriseră când au intrat în sufragerie. O fetiță se agita acolo, singură cuc, și țipa ca din gură de șarpe. Gösta se repezise la ea din instinct și o luase în brațe.

— Și ceilalți unde sunt? întrebase Henry, privind în jur. Alo? strigase și ieșise din nou pe coridor.

Niciun răspuns.

— Verific și sus, a strigat.

Gösta a dat din cap, ocupat cu liniștitul fetiței.

Nu mai ținuse un copil mic în brațe și nu prea știa cum să se comporte ca să o facă să nu mai plângă. A legănat-o cu mișcări stângace, îngânând o melodie inventată pe loc. Spre mirarea lui, funcționa. Plânsetul micuței se transforma treptat în sughițuri mici. Gösta simțea cum pieptul ei se ridică și se lăsă în timp ce își lipeşte capul de umărul lui. A continuat să o legene și să-i cânte, copleșit de sentimente indescriptibile.

Henry intrase din nou în sufragerie.

— N-am găsit nici sus pe nimeni.

— Dar unde au dispărut? Cum pot să lase singură o așa păpușică? Putea să pățească ceva, Doamne ferește!

— Da, și cine dracu' o fi sunat?

Henry şi-a scos șapca și s-a scărpinat în cap.

— Or fi plecat să se plimbe puțin, aici pe insulă?

Gösta a privit sceptic masa, cu prânzul de Paști consumat pe jumătate.

— Fără să termine de mâncat? Înseamnă că-s niște oameni tare ciudați.

— Asta e clar.

Henry și-a pus din nou șapca.

— Ce face o păpușică aici, singură? a zis și s-a apropiat de fetița din brațele lui Gösta.

Copilul începuse să plângă imediat și-l apucase de gât pe Gösta, atât de tare, încât acesta abia mai reușise să respire.

— Las-o în pace, a zis și a făcut un pas înapoi.

Un sentiment de satisfacție i-a încălzit pieptul. S-a întrebat dacă ar fi fost la fel în caz că băiatul lui și al lui Maj-Britt ar fi trăit. Dar a alungat repede gândul. Se hotărâse, doar, să nu se mai gândească la ce ar fi putut fi.

— Barca era jos? a întrebat după un timp când fetița se mai liniștise.

Henry s-a încruntat.

— Am văzut o barcă lângă ponton, dar parcă aveau două, sau nu? Cred c-au cumpărat barca de lemn a lui Sven-Ivar toamna trecută. Eu n-am văzut decât barca de plastic. Doar nu crezi c-au plecat cu barca, fără fata asta? N-au cum să fie atât de tâmpiți, așa orășeni cum sunt.

— Inez e de aici, l-a corectat Gösta, absent. Familia ei provine din Fjällbacka, trăiesc acolo de mai multe generații.

Henry a oftat.

— Da, oricum e ciudat. Cred că va trebui s-o luăm cu noi pe fetiță și să vedem, poate apare careva, a spus, dând să plece.

— Masa e pusă pentru șase persoane.

— Da, e vacanța de Paști, probabil că a rămas doar familia.

— Chiar crezi că putem să lăsăm totul așa?

Situația se arăta cel puțin stranie, iar faptul că nu putea să aplice nicio procedură standard îl neliniștise pe Gösta. Căzuse pe gânduri.

— Facem cum zici, luăm copila cu noi și dacă nu ne sună nimeni, ne întoarcem iar mâine. Dacă nu apar până atunci, înseamnă că nu-i a bună. Și dacă-i așa, atunci trebuie să cercetăm locul.

În continuare nesiguri că procedează cum trebuie, cei doi ieșiseră și închiseseră ușa după ei. Se îndreptaseră spre ponton și, ajunși la câțiva metri de el, zăriseră o barcă apropiindu-se pe apă.

— Uite, e barca cea veche a lui Sven-Ivar, a zis Henry, arătând către orizont.

— Văd mai mulți în ea. Poate e restul familiei.

— În cazul ăsta o să le zic eu vreo două. Cum să lași copila asta aici? Îmi vine să le trag o mamă de bătaie.

Henry pornise spre ponton, cu pași grăbiți. Gösta alergase după el, dar nu îndrăznise să mențină aceeași viteză, de teamă să nu se împiedice și să cadă cu fetița. Barca acostase și un băiat în jur de cincisprezece ani sărise pe ponton. Avea părul negru ca pana corbului și părea extrem de furios.

— Ce vreți să faceți cu Ebba? a șuierat.

— Dar tu cine ești? a întrebat Henry când băiatul s-a proțăpit în fața lui, cu mâinile în șolduri.

Încă patru băieți s-au dat jos din barcă, apropiindu-se de Henry și de Gösta, care tocmai ajunsese acolo.

— Unde-s Inez și Rune? a întrebat băiatul cu părul negru.

Ceilalți stăteau tăcuți în spatele lui și așteptau. Era clar că el era șeful.

— Asta ne întrebam și noi, a zis Gösta. Am primit un telefon la secție cum că s-a întâmplat ceva aici și când am ajuns, n-am găsit pe nimeni în casă, în afară de fetiță.

Băiatul se holbase la el, uluit.

— Ce, numai Ebba era acolo?

Așa o cheamă, deci, Ebba, se gândise Gösta.

Fetița a cărei inimă bătea aproape de inima lui.

— Sunteți elevii lui Rune? a întrebat Henry pe un ton oficial, dar băiatul nu părea deloc intimidat.

L-a privit liniștit pe polițist și i-a răspuns politicos:

— Suntem elevi la școala de aici. Am rămas pe insulă în vacanță.

— Și unde ați fost? s-a încruntat Gösta.

— Am fost de azi-dimineață în larg cu barca. Familia urma să ia prânzul de Paști și pe noi nu ne-au invitat. Așa că am plecat mai bine la pescuit, ca să „ne modelăm caracterele".

— Și ați prins ceva?

Tonul lui Henry dădea de înțeles că n-are încredere în vorbele băiatului.

— Am prins o plasă plină de pești, a spus băiatul și a arătat spre barcă.

Gösta s-a uitat într-acolo și a zărit plasa prinsă de pupa bărcii.

— O să veniți cu noi la secție până când o să rezolvăm problema asta, a spus Henry și a luat-o înainte spre barca lui.

— Nu putem să ne spălăm mai întâi? Suntem murdari și putim a pește, a zis unul dintre băieți, vizibil speriați.

— Facem cum ne-au zis domnii sergenți, s-a răstoit băiatul cu atitudine de lider. Bineînțeles că mergem cu

dumneavoastră. Vă rugăm să ne scuzați dacă am fost nepoliticoși. Ne-am speriat când am văzut-o pe Ebba cu niște străini. Pe mine mă cheamă Leon Kreutz.

Băiatul întinsese mâna și-l salutase pe Gösta.

Henry se urcase deja în barcă și îi aștepta. Gösta îi urmase pe băieți, cu Ebba în brațe. Aruncase o ultimă privire spre casă. Unde, pentru numele Domnului, era familia aia? Ce se alesese de ei?

Gösta se reîntoarse în prezent. Amintirile erau atât de vii, încât mai că simțea căldura fetiței în brațele lui. Se îndreptă de spate și scoase o fotografie din teanc. Aceasta fusese făcută la secție și-i înfățișa pe toți cei cinci băieți: Leon Kreutz, Sebastian Månsson, John Holm, Percy von Bahrn și Josef Meyer. Aveau părul ciufulit, haine murdare și o expresie încruntată. Toți, în afară de Leon. Acesta zâmbea spre cameră și părea trecut de șaisprezece ani, cât avea în realitate. Era un băiat chipeș, aproape frumos, își dădu seama Gösta privind fotografia cea veche. Pe atunci nu îi trecuse asta prin cap. Răsfoi materialul anchetei. Leon Kreutz. Oare ce se alesese de el? Gösta își notă ceva în carnețel. Din cei cinci băieți, pe Leon îl ținea minte cel mai bine. Poate avea să înceapă cu el.

Fjällbacka, 1920

Fetița țipa întruna, zi și noapte. Dagmar n-ar fi reușit s-o acopere nici dacă și-ar fi astupat urechile și ar fi urlat cât o țineau plămânii. Așa auzea și plânsetele ei și bocănitul vecinului în pereți.

Nu se așteptase la una ca asta. Îi simțea în continuare mâinile pe corp, îi vedea privirea de atunci, când stătea goală în pat, lângă el. Era convinsă că sentimentele fuseseră reciproce, așa că sigur trebuia să se fi întâmplat ceva neprevăzut. Altfel n-ar fi lăsat-o în mizeria aia, și umilită. Poate trebuise să se întoarcă în Germania? Sigur că aveau nevoie de el. Era un erou care se întorcea acasă la nevoie, când îl chema patria, chiar dacă îi plângea inima că trebuia s-o părăsească.

Îl căutase cât putuse, peste tot, încă dinainte să-și fi dat seama că e însărcinată. Îi scrisese mai multe scrisori ambasadorului Germaniei de la Stockholm și întrebase fiecare persoană care îl cunoștea pe eroul de război Hermann Göring dacă știe ce s-a întâmplat cu el. Dacă afla că are un copil cu ea, s-ar fi întors cu siguranță. Indiferent ce treburi importante ar fi avut în Germania, sigur avea să lase totul ca s-o salveze pe ea și pe Laura. Un om ca el n-ar lăsa-o să se chinuie așa, printre oameni scârboși care o disprețuiau și n-o credeau când

le povestea cine era tatăl Laurei. Ce mirare când aveau să-l vadă pe Hermann la ușa ei, arătos, în uniformă de pilot, cu brațele deschise și cu o mașină scumpă așteptându-l!

Fetița plângea din ce în ce mai tare în leagănul ei. Dagmar era tot mai nervoasă. Nu putea să stea liniștită niciun minut. Copila o făcea dinadins, se vedea în ochii ei. La cât era de mică, părea că o disprețuiește pe Dagmar la fel de mult ca şi ceilalți. Dagmar îi ura pe toți. Puteau să ardă în iad, babe bârfitoare. Și curvarii care, în ciuda vorbelor de ocară, veneau seara la ea și îi scoteau ochii cu câțiva bănuți ca s-o batjocorească. Dar când zăceau deasupra ei și se scremeau, atunci da, atunci era bună.

Dagmar aruncă pătura de pe ea și intră în bucătăria cea mică. Peste tot numai vase nespălate. Dinspre resturile de mâncare uscate venea un miros acru. Dagmar deschise ușa cămării. Nu găsi decât o sticlă de spirt sanitar, cu care o plătise farmacistul. Dagmar o luă și se întoarse în pat. Fetița continua să plângă. Vecinul bătu din nou, tare, în perete, dar lui Dagmar nu-i păsa. Scoase dopul, șterse cele câteva firimituri lipite de gura sticlei cu mâneca cămășii de noapte și duse sticla la gură. Nu trebuia decât să bea suficient și toate zgomotele aveau să amuțească în jur.

Josef deschise enervat ușa biroului lui Sebastian. Pe birou se vedeau planurile terenului pe care sperau să poată construi muzeul, într-un viitor nu foarte îndepărtat.

— Felicitări! spuse Sebastian și îi ieși în întâmpinare. Primăria a acceptat proiectul, zise și îl bătu tare, pe spate, pe Josef.

— Bine.

De fapt, se aștepta la asta. Cum să fi refuzat o asemenea ocazie?

— Când putem să începem?

— Liniștește-te. Nu cred că-ți dai seama cât o să avem de lucru. Trebuie să prelucrăm simbolurile păcii, să planificăm construcția, și gândește-te că o să trebuiască să facem rost și de bani.

— Dar văduva Grünewald ne-a cedat terenul și am primit și destule donații. Și fiindcă tu ești constructorul, tot tu hotărăști și când începem, sau cum?

Sebastian râse.

— Să nu crezi că e gratis doar fiindcă firma mea construiește muzeul. Trebuie să plătesc salariile oamenilor și

să cumpăr materialele. O să ne coste ceva să construim clădirea asta, spuse și bătu cu degetul în schițe. Trebuie să cooptez niște furnizori și nimeni nu face acte de caritate. Ca mine.

Josef oftă și se așeză pe scaun. Era cel puțin sceptic în privința motivelor lui Sebastian.

— Începem cu granitul, spuse Sebastian și-și trânti picioarele pe birou. Am primit niște schițe drăguțe despre niște variante posibile pentru simbolul păcii. Și apoi ne trebuie doar niște material de marketing, un ambalaj care să le ia ochii și putem să le vindem gogoașa.

Sebastian văzu expresia de pe fața lui și rânji.

— Râzi numai, râzi. Pentru tine totul se reduce la bani. Nu înțelegi ce simbolistică poate avea chestia asta? Granitul, care ar fi trebuit să fie o parte din cel de-al Treilea Reich și care acum e ca o mărturie a înfrângerii naziștilor și a faptului că a învins binele. Și putem să facem ceva din asta și să creăm lucruri de genul ăsta pe termen lung, spuse și arătă spre desene, tremurând de furie.

Rânjetul de pe chipul lui Sebastian se lărgi și mai tare. Bărbatul ridică neputincios din mâini.

— Nu te obligă nimeni să lucrezi cu mine. Pot să rup contractul în clipa asta și după aia poți să te duci la cine vrei.

Era o idee tentantă și, preț de o clipă, Josef se gândi să facă exact ce-i spusese Sebastian. Apoi se prăbuși pe scaun. Trebuia să ducă la bun sfârșit proiectul. Până acum doar își irosise viața. Nu avea nimic de arătat lumii, nimic care să omagieze amintirea părinților lui.

— Știi bine că ești singurul la care pot să apelez, spuse în cele din urmă.

— Și ținem unul la altul.

Sebastian își coborî picioarele de pe masa de scris și se aplecă în față.

— Ne știm de mult. Suntem ca frații, mă cunoşti. Mereu sar când e vorba de un frate.

— Da, ținem unul la altul, spuse Josef și cercetă chipul lui Sebastian. Ai auzit că s-a întors Leon?

— Am auzit ceva zvonuri. Închipuie-ți, să-l vezi iar aici. Și pe Ia. N-aș fi crezut asta în ruptul capului.

— Nu-i așa c-au cumpărat casa aia, care era de vânzare mai sus de Brandparken?

— Păi, au capital, așa că, de ce nu? Apropo, poate că și Leon ar vrea să investească aici. Nu l-ai întrebat?

Josef scutură tare din cap. Ar fi făcut orice ca să grăbească lucrările la muzeu. Orice, dar pentru nimic în lume nu s-ar fi înhăitat cu Leon.

— Apropo, ieri m-am întâlnit cu Percy, spuse Sebastian.

— Cum îi mai merge? întrebă Josef, bucuros că putea să schimbe subiectul. Mai are castelul?

— Da, are noroc că Fygelsta se încadrează la *fidei comissum*[6]. Dacă ar fi trebuit să împartă moștenirea cu frații lui, ar fi dat faliment de mult. Dar acum se pare că sacul cu bani s-a golit definitiv. De asta a luat legătura cu mine. Ca să-mi ceară un ajutor temporar, cum l-a numit el.

Sebastian schiță nişte ghilimele în aer.

— Oricum, fiscul e pe urmele lui. Pe ei nu-i prea poate aburi cu obiceiuri de nobil și nume cu rezonanță.

— Și? O să-l ajuți și pe el?

— Nu te speria. Încă nu știu. Ți-am spus că întotdeauna o să ajut un frate și Percy mi-e frate în aceeași măsură ca și tine, sau nu?

---

6 Bun ce nu poate vândut, ci doar moștenit.

— Ba da, spuse Josef și aruncă o privire pe fereastră, spre întinderea de apă.

Erau frați pentru totdeauna, uniți de același trecut întunecat. Își îndreptă din nou privirea spre schițe. Întunericul avea să fie alungat prin lumină. Avea s-o facă de dragul tatălui său și al lui.

— Auzi? Ce-a pățit Martin?

Patrik stătea în cadrul ușii biroului Annikăi. Nu se putuse abține să nu întrebe. Ceva nu era în regulă și asta îl neliniștea.

Annika se întoarse spre el și își împreună mâinile pe genunchi.

— Nu pot să-ți spun nimic. Când Martin o să fie pregătit, o să-ți povestească.

Patrik oftă și, cu capul amețit de gânduri, se așeză pe scaunul de lângă ușă, destinat vizitatorilor.

— Și despre cazul ăsta ce părere ai?

— Cred că ai dreptate.

Annika părea vizibil ușurată că Patrik hotărâse să schimbe subiectul.

— Incendiul și dispariția familiei aceleia sunt legate, într-un fel sau altul. Și dacă ne gândim și la ce au găsit sub podea, e clar că cineva se temea de ce o să descopere Ebba și bărbatul ei în timp ce renovau casa.

— Draga de nevastă-mea a fost fascinată de cazul ăsta.

— Și acum ți-e frică să nu cumva să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala, completă Annika.

— Da, dar poate s-a învățat minte între timp și știe, de data asta, că-i mai bine să stea în banca ei.

Annika zâmbi. Patrik își dădu seama că nici măcar el nu crede ce spune.

— Probabil că a adunat o grămadă de date din trecut, la cât e de pricepută să facă cercetări. Dacă se poate abține cu săpatul în prezent, probabil că te poate ajuta, spuse Annika.

— Da, problema e că nu se poate abține.

— Dar știe să aibă grijă de ea. Hai, zi-mi, cu ce vrei să începi?

— Nu prea știu.

Patrik își săltă un picior peste celălalt și se jucă absent cu șiretul de la pantof.

— Trebuie să-i audiem pe toți cei care au fost prezenți pe insulă la data dispariției. Gösta caută datele de contact ale tuturor profesorilor și elevilor de la școală. Cel mai important, bineînțeles, e să vorbim cu cei cinci băieți care se aflau pe insulă în ajunul ăla de Paști. L-am rugat pe Gösta să facă o listă de priorități și să decidă el cu cine să începem. Apoi m-am gândit că tu ai putea să faci unele cercetări, legate de profilul fiecăruia, pe baza materialelor adunate de Gösta. Nu prea mă bazez pe capacitățile lui administrative. De fapt, ar fi fost mai bine să-ți fi dat tot ție sarcina aia. Dar știi că, în cazul ăsta, el e specialistul.

— Pare... implicat e puțin spus. E o excepție de la regulă, spuse Annika. Și cred că știu de ce se comportă așa. Din câte știu, fetița lui Elvander a stat la el și la nevastă-sa un timp.

— Ebba a stat la Gösta?

— Așa am auzit.

— Asta explică de ce s-a comportat așa de ciudat acolo pe insulă, spuse Patrik și și-l reaminti pe Gösta privind-o insistent pe Ebba.

Cât de grijuliu fusese cu ea, cum o atinsese!

— Un lucru e sigur, că n-a putut să uite cazul ăla. Probabil că s-au atașat de fată, spuse Annika și privirea îi rătăci spre fotografia înrămată cu Leia de pe birou.

— Da, clar, spuse Patrik.

Erau atâtea detalii pe care nu le cunoștea, atâtea lucruri pe care trebuia să le afle în ceea ce privește dispariția familiei aceleia de pe Valö! Dintr-odată, sarcina din fața lui păru copleșitoare. Oare era posibil să rezolvi un caz vechi, după atâția ani? Și cât de repede trebuia să se miște?

— Crezi că cel care a provocat incendiul o să încerce din nou? îl întrebă Annika de parcă i-ar fi citit gândurile.

Patrik cântări răspunsul. Apoi dădu din cap.

— Nu știu. Poate. Dar nu putem să ne asumăm riscuri. Trebuie să ne apucăm de lucru cât mai repede, să încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu adevărat în ajunul ăla de Paști. Oricine ar fi persoana care a vrut să le facă rău lui Mårten și Ebba, eu zic că trebuie oprită, înainte ca el sau ea să mai facă vreo mișcare.

Anna stătea goală în fața oglinzii și lacrimile îi înțepau ochii pe după pleoape. Nu se mai recunoștea. Ridică încet mâna și se mângâie pe păr. Între timp, îi crescuse la loc. Acum, după accident, era mai închis la culoare și mai aspru, și deocamdată încă mult prea scurt față de cum îl purta de obicei. Poate că o vizită la coafor ar fi rezolvat problema asta, dar Anna n-avea niciun chef de așa ceva. Corpul ei n-avea să se schimbe datorită unei coafuri noi.

Urmări, cu mâna tremurândă, cicatricele care se întindeau pe trupul ei formând o hartă misterioasă. Între timp deveniseră mai șterse, dar n-aveau să dispară niciodată. Anna își apucă o bucată de piele de pe burtă,

apatică. Ea, care fusese mereu slabă, care putea să spună fără falsă modestie că era mulțumită de felul cum arată... Acum privea cu dispreț pielea ce-i atârna. Din cauza leziunilor, nu putuse să facă suficientă mișcare și nu îi mai păsase de ce băga în ea. Anna ridică privirea spre chipul din oglindă, dar nu fu în stare să se privească în ochi. Datorită copiilor și a lui Dan, se străduise să se întoarcă la viața asta, se întorsese din întunericul care fusese mai adânc decât tot ce pătimise în trecut, incluzând și perioada cu Lucas. Întrebarea era dacă meritase. Răspunsul nu-l știa nici acum.

Zbârnâitul soneriei o făcu să tresară. Era singură acasă și doar ea putea să deschidă ușa. După o ultimă privire peste corpul ei gol, se îmbrăcă repede cu hainele de casă care zăceau pe podea și se repezi pe trepte. Se simți ușurată când văzu că era Erica.

— Salut, ce faci? întrebă Erica.

— Nimic. Intră. Copiii unde sunt?

— Acasă. Kristina are grijă de ei și eu aveam ceva de rezolvat în oraș. Așa că m-am gândit să trec pe la tine înainte s-o las să plece acasă.

— Bun, spuse Anna și se duse să pună de cafea.

Imaginea cu pielea albă, atârnând, reapăru în mintea ei, dar o alungă repede și scoase câteva prăjituri cu ciocolată din frigider.

— Aoleu, n-ar trebui să mai mănânc din astea, se strâmbă Erica. M-am văzut în costum de baie în weekend și n-a fost deloc amuzant.

— Ei, arăți foarte bine, spuse Anna pe un ton amar.

Erica n-avea de ce să se plângă.

Umplu o carafă cu suc. Erica o urmă spre grădina cea mică din spatele casei.

— Ce mobilă frumoasă! E nouă?

Erica își trecu palma peste lemnul vopsit în alb.

— Da, am găsit-o la Paulsson, lângă fosta alimentară Eva, știi.

— Chiar te pricepi să găsești piesele potrivite, spuse Erica, și mai convinsă că Annei avea să-i placă propunerea ei.

— Mulțumesc. Dar unde ziceai c-ai fost?

— În tabăra de copii, spuse Erica și îi povesti în mare ce se întâmplase acolo.

— Ce palpitant! Deci au găsit sânge, dar niciun cadavru? Înseamnă că tot s-a întâmplat ceva.

— Da, așa se pare.

Erica întinse mâna după o prăjiturică. Luă un cuțit ca s-o împartă, apoi se răzgândi și mușcă cu poftă din ea.

— Zâmbește, spuse Anna și se lăsă copleșită de amintirea aceea din copilărie.

Erica își dădu seama imediat ce avea de gând și zâmbi cât putu de larg, cu dinții plini de cremă de ciocolată.

— Uită-te aici, spuse apoi și luă două paie de pe tăviță. Le vârî în nas, uitându-se cruciș și zâmbind cu gura până la urechi.

Anna nu se putu abține să nu chicotească. Își aminti cât de mult îi plăcea în copilărie când sora ei mai mare se prostea. Erica fusese întotdeauna matură și serioasă, mai mult o mamă decât o soră mai mare.

— Pun pariu că nu mai știi să bei cu nasul, spuse Erica.

— Ba bineînțeles că știu, spuse Anna și își strecură câte un pai în fiecare nară.

Se aplecă, vârî paiele în pahar și inspiră. Când sucul îi ajunse în nări, începu să tușească și să strănute fără să se poată opri. Erica izbucni în râs.

— Voi ce faceți aici?

Dan apăruse brusc în spatele casei. Când văzură expresia de pe chipul lui, cele două femei începură să râdă și mai tare. Arătau una spre cealaltă și încercau să spună ceva, dar nu reușeau să scoată o vorbă.

— Să înțeleg că n-am ce căuta acasă fără să anunț în prealabil, spuse Dan scuturând din cap și plecă.

Până la urmă reușiră să se calmeze. Anna simți că mușchii încordați ai stomacului ei se mai relaxaseră. Erica și ea avuseseră certurile lor, dar nimeni nu reușea s-o miște atât de tare ca sora ei. Nimeni nu putea s-o scoată din sărite mai tare decât Erica; la fel și invers. Tot ea era cea care o binedispunea cel mai iute. Erau legate pe veci cu o panglică invizibilă. Anna își dădu seama, în timp ce-și ștergea lacrimile de la atâta râs, cât de multă nevoie avea de sora ei.

— Să nu te aștepți să se dea la tine diseară, după ce te-a văzut așa, spuse Erica.

Anna pufni.

— Nu știu dacă mai contează. Dar aș prefera să schimbăm subiectul. Mi se pare cam incestuos să discut despre viața mea intimă când sora mea a avut de-a face cu prietenul meu...

— Dumnezeule, da, acum o sută de ani. Sinceră să fiu, nici nu-mi mai amintesc cum arăta în pielea goală.

Anna își vârî, demonstrativ, degetele în urechi. Erica scutură din cap, râzând.

— OK, promit să discutăm despre altceva.

Anna își scoase degetele din urechi.

— Povestește-mi mai multe despre Valö. Cum ți s-a părut fiica familiei dispărute? Cum o chema? Emma?

— Ebba, spuse Erica. Stă pe insulă cu soțul ei, Mårten. Vor să renoveze casa și s-o transforme în pensiune.

— Și chiar crezi că e un plan realist? Sezonul nu-i cine știe ce lung aici.

— Habar nu am, dar mi s-a părut că n-o fac pentru bani. Că proiectul are alt scop.

— S-ar putea să reușească. Locul ăla are potențial, asta e clar.

— Știu. Și aici intri tu în ecuație, spuse Erica și arătă spre ea.

Dintr-odată, părea nerăbdătoare.

— Eu? întrebă Anna. Eu ce treabă am?

— Niciuna, deocamdată, dar s-ar putea să ai. Mi-a venit o idee trăsnet!

— Ești modestă, ca de obicei, pufni Anna, dar deveni curioasă.

— De fapt, Ebba și Mårten au deschis subiectul. Ziceau că se pricep la partea cu renovatul și la munca manuală, dar au nevoie de cineva cu simț estetic, care să găsească stilul potrivit pentru pensiune. Și tu te pricepi la amenajări interioare, la antichități și ai gusturi bune. Ești persoana perfectă pentru jobul ăsta!

Erica își trase sufletul și luă o gură de suc.

Annei nu-i venea să creadă. Era ocazia perfectă ca să afle dacă se putea lansa ca decorator pe cont propriu, ar fi putut fi prima ei sarcină de consultant. Începu să zâmbească.

— Le-ai zis tu asta? Crezi că vor să angajeze pe cineva? Își permit? Ce stil crezi că le-ar plăcea? Nu-i nevoie să cumpere cine știe ce scumpeturi, mai amuzant ar fi să meargă la licitații de la țară și să găsească mobilier de calitate și decorațiuni la prețuri mici. Eu zic că s-ar potrivi un stil mai tradițional, mai romantic, și știu un loc unde au materiale frumoase...

Erica ridică o mână.

— Alo, calmează-te! Răspunsul e nu. Nu le-am zis nimic despre tine. Le-am zis doar că știu pe cineva care i-ar putea ajuta. Habar n-am ce buget au, dar dă-le un telefon și întreabă-i. Mergem împreună cu barca, dacă vor să se întâlnească cu tine și par interesați.

Anna se opri și se uită lung la Erica.

— Ah, tu cauți o scuză ca să te duci iar acolo și să adulmeci.

— Poate... Dar cred și c-ar fi grozav dacă v-ați întâlni cumva. Cred că te-ai descurca de minune cu chestia asta.

— Da, mă tot gândesc să-mi fac firmă.

— Păi, și ce aștepți? Îți dau numărul lor și-i suni în clipa asta.

Ceva nou se trezi în sufletul Annei. Un soi de entuziasm. Probabil că ăsta era cuvântul potrivit pentru ce simțea. Pentru prima oară după mult timp, era entuziasmată.

— OK, dă-l încoace până nu mă răzgândesc, spuse și-și scoase telefonul mobil.

Interviul ăla nu-i dădea pace nici acum. Fusese atât de frustrant să-și controleze vorbele și să nu spună ce gândește cu adevărat. Jurnalistul ăla de azi-dimineață era un idiot. Oamenii în general erau niște idioți. Nu vedeau realitatea așa cum era, prin urmare, responsabilitatea lui creștea.

— Crezi că asta o să afecteze partidul?

John plimbă paharul cu vin printre degete.

Soția lui ridică din umeri.

— Nu-i nicio problemă, sunt sigură. Doar nu e un ziar din ăla cu distribuție națională, spuse și-și dădu părul după urechi, își puse ochelarii și începu să citească teancul gros de documente din față.

— Un interviu se poate difuza repede. Sunt cu ochii pe noi ca vulturii, abia așteaptă un motiv să ne atace.

Liv se uită la el pe deasupra ochelarilor de citit.

— Să nu-mi zici că ești surprins. Știi bine cine deține puterea media în țara asta.

John dădu din cap.

— Nu-i nevoie să-i predici unui om mântuit.

— La următoarele alegeri o să fie altfel. Oamenii își vor da seama, între timp, cum arată societatea.

Zâmbi triumfătoare și continuă să răsfoiască hârtiile.

— Aș vrea să cred în omenire la fel de mult ca tine. Uneori mă întreb dacă o să înțeleagă vreodată ceva. Oare suedezii au devenit prea leneși și proști, prea nepăsători și degenerați ca să-și dea seama că paraziții se răspândesc? Poate că au prea puțin sânge curat în vene ca să mai merite să luptăm pentru ei.

Liv termină de citit. Ochii îi scăpărară când își privi bărbatul.

— Ascultă la mine, John. Încă de când ne-am cunoscut, ai știut care e scopul tău. Ai știut ce trebuie să faci, care ți-e menirea. Și dacă nu te ascultă nimeni — atunci va trebui să vorbești mai tare. Și dacă cineva se îndoiește de tine — asta e, argumentezi mai bine. În sfârșit, suntem în parlament și poporul, poporul de care te îndoiești, e cel care a avut grijă să ajungem acolo. Ce contează dacă un jurnalist de duzină se îndoiește de felul nostru de a calcula bugetul. Ajunge că noi știm că avem dreptate. Asta e tot ce contează.

John o privi zâmbitor.

— Vorbești exact ca atunci când ne-am cunoscut la Uniunea Tinerilor. Dar trebuie să-ți spun că arăți mai bine cu păr decât fără.

Se apropie și o sărută pe creștet.

În afară de temperamentul imprevizibil și retorica provocatoare, nimic nu mai amintea la soția lui rece, îmbrăcată întotdeauna elegant și frumos, de fosta *skinhead* în haine militărești de care se îndrăgostise atunci. Dar acum o iubea și mai mult.

— E doar un articol dintr-o gazetă locală, spuse Liv și-i strânse mâna, care se odihnea pe umărul ei.

— Da, probabil că ai dreptate, replică John, dar rămase neliniștit.

Trebuia să ducă proiectul la bun sfârșit. Parazitul trebuia eliminat și el era cel care primise sarcina de a-l stârpi. Își dorea doar atât: să fi avut mai mult timp la dispoziție.

Faianța din baie îi răcorea fruntea. Ebba închise ochii și se lăsă învăluită de răcoare.

— Vii la culcare?

Auzi vocea lui Mårten din dormitor, dar nu-i răspunse. Nu voia să se ducă în pat. De fiecare dată când se întindea lângă Mårten avea impresia că-l dezamăgește pe Vincent. În prima lună nu reuşise să stea cu el în aceeași casă. Nici nu se putea uita la el. Când își vedea propriii ochi în vreo oglindă, privea în altă direcție. Sentimentul de vinovăție era omniprezent.

Părinții ei o îngrijiseră zi și noapte, o alintaseră ca pe un bebeluș. Stătuseră de vorbă cu ea, o rugaseră să vorbească cu Mårten, zicându-i că aveau nevoie unul de celălalt. Până la urmă începuse să-i creadă, sau, pur și simplu, se dăduse bătută. Era mai ușor așa.

Se apropiase de el încet și fără chef. Se mutase din nou acasă. Primele săptămâni au trecut în tăcere.

Amândurora le era frică de ce s-ar fi putut întâmpla dacă începeau să vorbească unul cu celălalt și ziceau ceva ce nu se mai putea retracta. Apoi începuseră să spună lucruri banale de genul:

— Dă-mi untul.

— Ai spălat?

Lucruri inofensive, nepericuloase, care n-ar fi putut da naștere niciunei acuzații. Și, cu timpul, propozițiile deveniseră mai lungi și subiectele de conversație inofensive se înmulțiseră. Începuseră să discute despre Valö. Mårten venise cu ideea să se mute acolo. Dar și Ebbei i se păruse o ocazie bună de-a lăsa în urmă tot ce-i amintea de o altă viață. O viață care nu fusese perfectă, dar în care a fost fericită.

Acum însă, stând în baie, cu fruntea lipită de faianță, se îndoia, pentru prima oară, că făcuse ce trebuie. Casa era vândută, casa în care trăise timp scurt cu Vincent. Casa în care a schimbat scutece, unde s-a plimbat nopțile prin toată casa cu el pe umăr, casa în care copilul ei a învățat să meargă de-a bușilea și apoi în picioare, casa în care a învățat să vorbească. Nu mai era a lor. Ebba se întrebă dacă făcuse bine că o vânduse sau dacă doar fugise de greutăți.

Acum erau aici, însă. Într-o casă în care poate că nici nu se aflau în siguranță, unde toată podeaua din sufragerie era smulsă pentru că, mai mult ca sigur, familia ei fusese măcelărită acolo. Și asta o afecta mai mult decât ar fi vrut să recunoască. De-a lungul tinereții ei nu se gândise prea mult la familia ei biologică. Dar nu mai putea să ignore trecutul. Când văzuse pata aceea mare și ciudată de sub podea, își dăduse seama, într-o clipă de clarviziune teribilă, că nu mai

era un mister. Era ceva real. Mama și tatăl ei muriseră, probabil, chiar acolo. Într-un fel ciudat, asta părea mai credibil decât faptul că cineva încercase să-i omoare pe ea și pe Mårten. Nu știa ce atitudine să aibă față de realitatea asta și cum să trăiască în ea, dar de ascuns n-avea unde să se ascundă.

— Ebba?

Își dădu seama, după tonul lui, că în curând avea să coboare din pat și s-o caute dacă nu-i răspundea. Așa că înălță capul și strigă înspre ușă:

— Vin imediat!

Se spălă meticulos pe dinți, privindu-se în oglindă. În seara asta nu-și feri privirea. Se uită la femeia cu ochi morți, la mama fără copil. Apoi scuipă în chiuvetă și își șterse gura cu prosopul.

— Ai stat ceva, nu glumă.

Mårten avea o carte deschisă în mâini, dar Ebba observă că era la aceeași pagină ca în seara precedentă.

Nu-i răspunse nimic, ridică doar plapuma și se cuibări în pat. Mårten puse cartea pe noptieră și stinse veioza. Datorită storurilor pe care le instalaseră în cameră era beznă totală, cu toate că afară nu se înserа niciodată de tot.

Ebba rămase nemișcată holbându-se la tavan. Simți cum mâna lui Mårten o caută, ezitând, pe a ei. Se prefăcu că nu observă degetele bâjbâitoare, dar nici Mårten nu-și retrase mâna, ca de obicei. Continuă să înainteze spre pulpe, pe sub tricou și o mângâie pe burtă. Ebba simți cum i se face rău, instantaneu. Mâna se mișca spre piept, îi atingea sânii. Aceiași sâni care-l alăptaseră pe Vincent, aceleași sfârcuri la care supsese cu gura lui mică și flămândă.

Gustul de fiere îi umplu gura. Se ridică brusc din pat, alergă spre baie și ridică iute capacul toaletei, înainte să i se întoarcă stomacul pe dos. Când termină, se prăbuși fără putere pe podea. Îl auzi pe Mårten în dormitor, cum izbucnește în plâns.

Fjällbacka, 1925

Dagmar se uită la ziarul aruncat pe jos. Laura o trase de mânecă și îngână întruna „mama, mama", dar Dagmar n-o băgă în seamă. Se săturase să asculte vocea aceea smiorcăită, revendicatoare și cuvântul acela repetat atât de des, încât se temea c-o s-o înnebunească. Se aplecă încet și ridică ziarul. Era după-masa târziu și privirea începuse să i se încețoșeze deja, dar nu încăpea nicio îndoială. „Göring, pilotul erou german, se întoarce în Suedia", scris negru pe alb.

— Mama, mama!

Laura trăgea tot mai tare de ea și Dagmar își smuci brațul atât de brusc, încât fetița căzu de pe bancă și izbucni în plâns.

— Taci din gură! se răsti Dagmar.

Ura plânsetele alea false. Copilei nu-i lipsea nimic. Avea acoperiș deasupra capului, nu umbla dezbrăcată și nici nu murea de foame, chiar dacă uneori o duceau greu.

Dagmar îndreptă privirea din nou asupra articolului și silabisi. Inima îi bătea în coșul pieptului. Se întorsese, era în Suedia și avea să vină după ea. Apoi privirea i se opri asupra unui rând aflat puțin mai jos: „Göring se mută în Suedia cu soția lui suedeză, Carin". Dagmar simți cum i se usucă gura.

Se căsătorise cu altcineva. O dezamăgise! Se înfurie tot mai tare, cu atât mai mult cu cât țipetele Laurei îi zgâriau auzul și atrăgeau privirile trecătorilor.

— Gura! țipă și-i trase o palmă de o ustură mâna.

Fetița tăcu, duse mâna la obrazul ei înflăcărat și se uită la ea cu ochi mari. Apoi începu să plângă și mai tare și Dagmar simți că înnebunește de disperare. Se aruncă asupra ziarului și citi rândul acela iar și iar. Carin Göring. Numele femeii i se învârtea în cap. Nu scria de când erau căsătoriți, dar având în vedere că era suedeză, bănuia că făcuseră cunoștință în Suedia. Cumva îl păcălise să se însoare cu ea. Sigur era vina ei că Hermann nu venise după ea, că nu putuse să i se alăture fiicei și familiei sale.

Dădu din cap, mototoli ziarul și se întinse după sticla de pe bancă. Aceasta era aproape goală, ceea ce o uimi pentru că de dimineață fusese plină ochi. Dar nu zăbovi prea mult, ci goli sticla și simți cum băutura binecuvântată o arde pe gât.

Copila încetase să mai țipe. Stătea pe jos cu brațele în jurul genunchilor ridicați și își trăgea nasul. Ca de obicei, își plângea de milă, pișichera, cu toate că n-avea decât cinci ani. Dar Dagmar știa ce trebuie făcut. Încă avea timp să remedieze lucrurile. Pe viitor, Hermann avea să fie cu ele și sigur avea să găsească ac și pentru cojocul Laurei. Copila avea nevoie tocmai de un tată cu mână fermă pentru că, oricât ar fi încercat să-i bage mințile în cap, Dagmar avea impresia că nu reușește s-o scoată la capăt cu ea.

Dagmar zâmbi pe banca din Brandparken. Aflase cauza tuturor relelor și acum lucrurile aveau să se aranjeze pentru ea și Laura.

Mașina lui Gösta coti spre panta de acces. Erica respiră ușurată. Ar fi putut să se întâlnească cu Patrik, care plecase la secție.

Deschise ușa înainte ca Gösta să apuce să sune. În spatele ei, copiii făceau atâta zgomot, încât lui Gösta i se păru c-a dat cu capul de un perete sonor.

— Îmi cer scuze pentru gălăgie. În curând o să fim amendați de Protecția Copilului, spuse Erica și se întoarse să-l admonesteze pe Noel, care-l alerga pe Anton, făcându-l să plângă.

— Nu-i nimic. Sunt obișnuit cu zbieratul lui Mellberg, spuse Gösta și se lăsă pe vine. Salutare! Văd că sunteți niște năzdrăvani și jumătate.

Anton și Noel se opriră din alergat și se rușinară imediat, dar Maja păși curajoasă în față.

— Salut, nene bătrân. Pe mine mă cheamă Maja.

— Maja! Să nu te mai aud că spui așa ceva, spuse Erica și îi aruncă o privire severă.

— Nu face nimic, zise Gösta, râzând cu poftă și ridicându-se. Copiii și cei săraci cu duhul spun tot timpul

adevărul. Și adevărul e că sunt un nene bătrân. Nu-i așa, Maja?

Maja dădu din cap și clipi triumfătoare spre mama ei, apoi plecă. Gemenii nu îndrăzniră să se apropie nici acum. Se retraseră încet spre camera de zi, fără a-l scăpa din ochi pe Gösta.

— Pe ăștia doi nu-i păcălești așa de ușor, spuse Gösta și o urmă pe Erica în bucătărie.

— Anton a fost timid de când îl știu. În schimb, Noel e destul de sociabil, dar am impresia că e într-o fază în care crede că străinii sunt superînfricoșători.

— N-aș zice că n-are dreptate, spuse Gösta și se așeză pe un taburet. Ești sigură că Patrik nu vine acasă? spuse privind în jur neliniștit.

— A plecat la serviciu acum o jumătate de oră. Tocmai a ajuns, probabil.

— Nu sunt convins că-i o idee bună, spuse Gösta și trase câteva linii, cu degetul, pe fața de masă.

— E o idee genială, spuse Erica. N-avem niciun motiv să-l amestecăm în asta și pe Patrik. N-aș zice că apreciază ajutorul meu.

— Are motivele lui. Ai reușit tu să te bagi în belea de mai multe ori.

— Dar lucrurile s-au rezolvat de fiecare dată.

Erica refuza să se lase descurajată. Știa că în seara precedentă îi venise o idee genială. Se furișase imediat în hol, să-l sune pe Gösta. Și acum iată-l acolo, în fața ei, cu toate că dusese o muncă de lămurire serioasă pentru a-l convinge să nu-l implice și pe Patrik.

— Noi doi avem ceva în comun, spuse și se așeză la capătul celălalt al mesei. Vrem să aflăm neapărat ce s-a întâmplat de Paștele ăla pe Valö.

— Da, poliția lucrează deja la asta.

— Și bine face. Dar știi și tu cât de ineficient e uneori să urmărești toate regulile și prevederile. Putem să lucrăm mai liber dacă schimbăm strategia.

Gösta părea, în continuare, sceptic.

— S-ar putea să ai dreptate, dar dacă Patrik află ceva, n-o să fie milos, fii sigură de asta. Nu știu dacă vreau să mă ba...

— Tocmai de asta n-o să afle nimic, îl întrerupse Erica. Tu ai grijă să primesc materialele și să-mi zici ce ați aflat. Și eu te anunț de îndată ce găsesc ceva. Tu îi prezinți datele noi lui Patrik și devii eroul secției, iar eu fac rost de material pentru o nouă carte. O să avem de câștigat cu toții, inclusiv Patrik. Că doar și el vrea să-l găsească pe incendiator și să rezolve cazul ăsta. N-o să pună întrebări, dacă-i așa, dimpotrivă, o să accepte recunoscător tot ajutorul primit. În plus, nu stați deloc bine cu resursele, acum că Martin e bolnav și Paula e în concediu. Poate nu strică să mai lucreze cineva la ancheta asta?

— Poate că ai dreptate.

Fața lui Gösta se mai lumină nițel. Erica ghici că-i plăcea ideea de a fi încoronat erou.

— Dar chiar nu crezi c-o să se prindă?

— Cine, Patrik? Nu, n-are cum. Doar știe cât de mult îți pasă de cazul ăsta. E clar că n-o să bănuiască nimic.

În camera de zi se dădeau lupte crâncene, așa că Erica se ridică și se repezi în direcția aceea. După un instructaj scurt, conform căruia Noel n-avea voie să-l mai sâcâie pe Anton, și o casetă cu Pippi Șosețica, lumea se liniști și Erica se putu întoarce la bucătărie.

— Problema e cu ce să începem... Ai mai auzit ceva despre sângele ăla?

Gösta scutură din cap.

— Nu, încă nu. Dar Torbjörn și echipa lui au lucrat acolo toată ziua și cândva, pe parcursul zilei de azi, sperăm să obținem un raport, să vedem, e sânge uman sau nu. Tot ce avem până acum e un raport preliminar legat de incendiu, primit de Patrik ieri, înainte să plece acasă.

— Nu v-ați apucat să audiați oamenii?

Erica era atât de nerăbdătoare, încât abia mai reușea să stea locului. Nu voia să cedeze înainte să afle tot ce se putea despre cazul ăsta, tot ce ar fi putut s-o ajute să rezolve misterul. Faptul că se putea alege și cu o carte nouă, palpitantă era mai degrabă un bonus.

— Ieri am făcut o listă, ordinea în care cred eu c-ar trebui să discutăm cu persoanele implicate. Am încercat să adun niște date de contact. Dar e mai greu, când au trecut atâția ani de la dispariția oamenilor ălora. Una la mână, e greu să mai dai de cineva și doi, nu toată lumea își amintește clar ce s-a întâmplat. Așa că rămâne de văzut...

— Crezi că băieții sunt implicați? întrebă Erica.

Gösta se prinse imediat la care băieți se referea.

— Sigur că m-am gândit și la asta, dar n-aș putea să-ți spun. I-am interogat de mai multe ori și poveștile lor se leagă. N-am găsit niciun indiciu fizic care să...

— N-ați găsit nicio probă fizică? îl întrerupse din nou Erica.

— Nu. Nu prea aveam după ce să ne luăm. După ce am găsit-o pe Ebba cu Henry, colegul meu, ne-am dus înapoi la ponton. Acolo ne-am întâlnit cu băieții, care se întorceau de la pescuit cu barca. Părea că nu mințeau.

— Ați cercetat barca? Nu e exclus să fi aruncat cadavrele în apă.

— Am verificat-o în amănunt, dar n-am găsit nici urme de sânge, nici ceva asemănător, mă rog, ceva care să indice că a fost folosită la transportat cadavrele. Oricum, mă întreb dacă ar fi putut să-i care singuri până la barcă. Că erau sfrijiți rău, băieții ăia. În plus, cadavrele se ridică la suprafață după un timp și ajung pe mal. Asta dacă băieții n-au depus un efort supraomenesc să lege cine știe ce greutăți de ele. Iar pentru asta e nevoie de niște scule, ceva, pe care poate că am omis să le căutăm în agitația aia.

— Ați vorbit și cu ceilalți elevi din școală?

— Da, dar unii părinți cu greu ne-au lăsat să-i interogăm pe copiii lor. Probabil că erau prea delicați și nu voiau să riște vreun scandal.

— Ați aflat ceva interesant?

Gösta pufni.

— Nu, doar prostii despre cât de îngrozitor li s-a părut totul părinților, dar că băiatul lor așa și pe dincolo, în fine, niciunul n-a avut nimic de comentat referitor la ce se întâmpla la școală. Totul era minunat. Rune era minunat, profesorii erau și ei minunați și nu existau nici conflicte, nici certuri. Și majoritatea elevilor mi-au turuit aceeași poveste ca și părinții lor.

— Și profesorii?

— Da, evident că i-am interogat și pe ei. Pe unul, Ove Linder, l-am și bănuit la început. Dar avea un alibi plauzibil.

Gösta tăcu preț de câteva secunde.

— Nu, n-am găsit niciun suspect, pur și simplu. N-am putut nici măcar să demonstrăm că s-a comis o ilegalitate. Doar că...

Erica își lăsă brațele pe masă și se aplecă spre el.

— Doar că, ce?

Gösta ezita.

— Ei, nu știu. Bărbatul tău vorbește tot timpul de „instinctul lui" și toți îl luăm la mișto pentru asta, dar trebuie să recunosc că instinctul meu îmi zicea, pe atunci, că ar fi mai multe detalii de cercetat. Am încercat, dar mai departe n-am ajuns, din păcate.

— Atunci o să încercăm din nou. Multe s-au schimbat din 1974.

— Îți spun, din experiență, că nu-i așa. Oamenii ăștia cu nasul pe sus găsesc mereu o modalitate de a-și apăra pielea.

— O să încercăm iar, spuse Erica răbdătoare. Tu termini lista cu numele elevilor și ale profesorilor, iar după asta mi-o pasezi și mie, ca să putem lucra pe dublu front.

— Numai să nu...

— Nu, Patrik n-o să afle nimic, ți-am mai spus. Și tu primești ce găsesc eu, bineînțeles. Nu așa ne-am învoit?

— Ba da.

Fața îngustă a lui Gösta părea de-a dreptul chinuită.

— Apropo, am trecut pe acolo ieri și am stat de vorbă cu Ebba și cu bărbatul ei.

Gösta o privi lung.

— Și cum se simțea? E speriată de ce s-a întâmplat? Cum...?

Erica râse.

— Stai, stai. Pe rând, câte o întrebare.

Apoi deveni serioasă.

— Aș zice că era destul de deprimată, dar părea că se controlează. Amândoi susțin că n-au idee cine ar fi putut să aprindă casa, dar nu mi-am dat seama dacă mă mint sau nu.

— Eu zic c-ar trebui să plece de acolo, spuse Gösta cu privirea întunecată, vizibil îngrijorat. În orice caz, până când rezolvăm cazul ăsta. Nu-i un loc sigur și au avut noroc că n-au pățit nimic.

— Nu pare genul care să se sperie cu una cu două.

— Da, e încăpățânată, spuse Gösta cu mândrie.

Erica îl privi nedumerită, dar nu-l întrebă nimic. Și ea se implica în viața celora despre care scria. Probabil că era la fel și cu polițiștii care urmăreau sorțile atâtor oameni de-a lungul anilor de meserie.

— Un lucru la care m-am gândit când m-am întâlnit cu Ebba și care mi s-a părut un pic ciudat...

— Așa? spuse Gösta, dar un țipăt furios o făcu pe Erica să alerge spre camera de zi, să vadă cine s-a lovit.

Abia peste câteva minute reușiră să reia discuția.

— Unde eram? Ah, da, mi s-a părut ciudat că Ebba n-avea niciun obiect rămas de la ai ei. Ceea ce e puțin probabil, având în vedere că vila aia nu era doar internat, ci și casa familiei. Trebuie să fi fost plină de obiecte personale. M-am gândit că e normal să-i revină singurei fiice rămase în viață. Dar Ebba habar n-avea unde au dispărut.

— Ai dreptate, spuse Gösta și se mângâie pe bărbie. Trebuie să văd dacă nu sunt înregistrate pe undeva. Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta, dar cine știe?

— Mă gândeam că merită să aruncăm o privire peste lucrurile alea. Dintr-o perspectivă nouă, mai detașată.

— Nu-i o idee rea. Să văd ce pot să aflu.

Gösta își privi ceasul și se ridică grăbit.

— Dumnezeule, ce trece timpul. Probabil că Hedström m-a dat dispărut până acum.

Erica puse o mână liniștitoare pe umărul lui.

— Sunt sigură că o să găsești o scuză credibilă. Spune că ai adormit, orice. N-o să intre la bănuială, promit.

— Ușor pentru tine să zici asta, făcu Gösta și se duse să se încalțe.

— Nu uita de înțelegerea noastră. Am nevoie de datele de contact ale tuturor persoanelor implicate. Și vezi dacă găsești ceva și despre acareturile familiei Elvander.

Erica se aplecă și-l îmbrățișă spontan pe Gösta. Acesta o îmbrățișă și el, încurcat.

— Da, da, lasă-mă numai să plec și-ți promit că mă ocup de asta de îndată ce am ocazia.

— Știam că mă pot baza pe tine, spuse Erica și făcu din ochi.

— Ei, da. Hai, du-te la prichindeii ăia. Te sun eu când aflu ceva.

Erica închise ușa după el și-i urmă sfatul. Se așeză pe canapea, în timp ce copiii se cățărară pe ea ca să ocupe cel mai bun loc din poalele ei și urmări absentă aventurile lui Pippi Șosețica.

La secție era liniște și pace. Contrar obiceiului său, Mellberg ieșise din birou și se instalase în bucătărie. Ernst, care nu stătea niciodată mai departe de câțiva metri de stăpânul lui, se întinsese sub masă. Spera ca, mai devreme sau mai târziu, să capete ceva de înfulecat.

— Ce bou nenorocit! șuieră Mellberg și arătă spre ziarul din fața lui.

Bohusläningen publicase pe prima pagină interviul cu John Holm.

— Da, nu-mi dau seama cum pot să voteze oamenii niște indivizi ca ăsta. Probabil că acesta e dezavantajul democrației, spuse Patrik și se așeză în fața lui Mellberg.

Și știi că o să trebuiască să vorbim cu el. Se pare că a fost unul dintre puștii rămași pe Valö atunci de Paști.

— Atunci ar fi bine să ne grăbim. Aici zice că săptămâna viitoare pleacă la Stockholm.

— Da, am văzut, mă gândeam să-l iau cu mine pe Gösta și să stau azi de vorbă cu el, înainte de masă.

Patrik se întoarse și se uită spre coridor.

— Doar că nu înțeleg unde a dispărut așa... Annika? Tu știi ceva de Gösta?

— Nimic. Poate o fi adormit? strigă Annika de la recepție.

— Atunci vin eu cu tine, spuse Mellberg și închise ziarul.

— Nu, nu-i nevoie. Pot să-l aștept pe Gösta. Trebuie să vină imediat. Sigur ai lucruri mai importante de rezolvat.

Patrik simți cum îl cuprinde panica. Să-l ia cu el pe Mellberg la o interogare putea să însemne consecințe urâte.

— Ei, na! Prostii! Mai bine să fiu cu tine când te întâlnești cu idiotul ăla, spuse Mellberg și se ridică hotărât. Deci? Mergem sau nu mai stăm?

Mellberg pocni de câteva ori din degete. Patrik încercă să inventeze, febril, ceva care să-l facă să se răzgândească.

— Poate ar fi mai bine să sunăm și să anunțăm că venim?

Mellberg pufni.

— Pe tipii ăștia trebuie să-i prinzi..., pocni din nou din degete, în gardă.

— Cu garda jos, zise Patrik. Se spune „cu garda jos".

Peste câteva minute se aflau în mașină, în drum spre Fjällbacka. Mellberg fluiera încet, ca pentru sine. La

început insistase să conducă el, dar Patrik stabilise, totuşi, o limită.

— Genul ăsta de oameni au o gândire îngustă. Sunt nişte oameni mărunţi, fără pic de respect pentru alte culturi sau pentru diferenţele dintre oameni, spuse Mellberg şi dădu din cap, aprobând propria-i afirmaţie.

Pe Patrik îl mânca limba să-i reamintească şefului său cât de îngust fusese el însuşi în trecut. O parte dintre comentariile pe care colegii le auzeau de la el ar fi câştigat cu siguranţă simpatia celor din Prietenii Suediei. Dar trebuia să admită că scăpase de prejudecăţi în clipa în care se îndrăgostise de Rita.

— Ăsta e, adăpostul de aici, nu?

Patrik o porni spre porţiunea pietruită din faţa unei căsuţe cărămizii de pe Hamngatan. Se gândiseră să-şi încerce norocul şi să-l caute acolo pe John, nu în casa din Mörhult.

— Pare că cineva stă pe ponton, spuse Mellberg întinzând gâtul şi privind peste gard.

Pietrişul scârţâi sub tălpile lor. Patrik se gândi să bată, dar i se păru prea ridicol şi hotărî, pur şi simplu, să intre.

Îl recunoscu imediat pe John Holm. Fotograful celor de la Bohusläningen îi surprinsese perfect trăsăturile, aproape clişeistic suedeze. Poza bărbatului ce zâmbea larg părea de-a dreptul ameninţătoare. Zâmbea şi acum, dar ochii-i albaştri erau întrebători când se apropie de ei.

— Bună ziua, suntem de la poliţia din Tanum, spuse Patrik prezentându-se pe sine şi pe Mellberg.

— Aşa?

Privirea bărbatului deveni precaută.

— S-a întâmplat ceva?

— Depinde cum privim lucrurile. Este vorba de un caz vechi care, din păcate, a devenit din nou actual.

— Aha, cazul Valö, spuse John.

De data asta, privirea lui era insondabilă.

— Exact, spuse Mellberg pe un ton agresiv. E vorba de Valö.

Patrik respiră adânc de câteva ori, ca să-și păstreze calmul.

— Putem să ne așezăm? întrebă, iar John dădu din cap aprobator.

— Sigur, stați jos. Soarele e cam puternic aici. Mie îmi place așa, dar dacă vi se pare prea cald, pot să deschid umbrela.

— Mulțumim, suntem bine, spuse Patrik dând din mână.

Voia să termine cât mai repede, înainte ca Mellberg să stârnească vreun scandal.

— Văd că citiți *Bohusläningen*, spuse Mellberg și schiță un gest spre ziarul de pe masă.

John ridică din umeri.

— E deprimant când ai de-a face cu atâția jurnaliști prost pregătiți. M-a citat greșit, a interpretat greșit ce am spus și face tot felul de insinuări.

Mellberg își slăbi gulerul cămășii. Începuse să se facă deja stacojiu.

— Eu zic că e un articol bine scris.

— E clar că ziarul a ales o anumită direcție și noi, cei care am intrat în joc, trebuie să acceptăm astfel de atacuri previzibile.

— Nu scrie decât despre ideile pe care le-ați promovat prin programul vostru politic. Prostia asta, spre exemplu, că toți imigranții care au comis vreu delict să

fie expulzați din țară, chiar dacă au permis de ședere. Cum naiba să faci așa ceva? Să trimiți înapoi pe cineva care a stat ani buni în Suedia, doar pentru că a furat o bicicletă?

Mellberg ridicase tonul și scuipa în toate direcțiile în timp ce vorbea.

Patrik stătea ca paralizat. Avea impresia că e martor la un accident de mașină. Ăsta nu era momentul potrivit să discute despre politică, chiar dacă era de acord cu șeful.

John îl privi calm pe Mellberg.

— Aceasta este o problemă pe care oponenții noștri au ales s-o interpreteze greșit. V-aș explica-o eu, dar presupun că nu de asta v-ați deplasat până aici.

— Nu, am venit ca să discutăm despre întâmplările de pe Valö din 1974. Nu-i așa, Bertil? spuse repede Patrik și se holbă la Mellberg, care tăcu preț de câteva secunde, apoi dădu din cap fără chef.

— Da, am auzit zvonuri că s-a întâmplat ceva, spuse John. Ați găsit familia dispărută?

— Nu chiar, spuse Patrik evaziv. Dar cineva a încercat să incendieze casa. Dacă ar fi reușit, fiica familiei și soțul ei ar fi ars înăuntru de vii.

John se îndreptă în scaun.

— Fiica?

— Da, Ebba Elvander, spuse Patrik. Sau Ebba Stark, cum o cheamă acum. Ea și bărbatul ei au preluat casa și vor s-o renoveze.

— Are nevoie de o renovare, asta-i clar. Din câte știu, e destul de părăginită.

Privirea lui John rătăci spre Valö, care se afla chiar în fața lor, în mijlocul apei ce licărea.

— N-ați fost acolo în ultimul timp?

— Nu, de când au închis internatul.

— De ce?

John ridică mâinile, neștiind ce să zică.

— Presupun că n-am avut nicio treabă pe-acolo.

— Ce părere aveți, ce s-a putut întâmpla cu familia aceea?

— Nu pot decât să îmi dau cu presupusul, ca oricine altcineva. Dar, sincer să fiu, habar nu am.

— Dar o teorie tot aveți, spuse Patrik. Doar ați stat cu ei și erați acolo când au dispărut.

— Nu chiar, eram la pescuit cu câțiva colegi de școală. Am rămas șocați când am acostat și ne-am întâlnit cu ăia doi polițiști. Leon s-a și enervat. A crezut că erau niște străini care voiau s-o răpească pe Ebba.

— Așadar, n-aveți nicio teorie? Nu v-ați gândit deloc la asta, în toți anii care au trecut?

Mellberg părea sceptic.

Dar John nu-l băgă în seamă, ci se întoarse spre Patrik.

— Să știți că nu am stat cu familia Elvander. Mergeam la școală acolo, dar mereu a existat o delimitare clară între noi, elevii, și familia directorului. De pildă, nu ne-au invitat la masa de Paști. Rune voia neapărat să ne țină la distanță și conducea școala aia ca pe o bază militară. De asta îl iubeau așa de mult părinții noștri, iar noi îl uram din toată inima.

— Și elevii se înțelegeau bine sau existau conflicte între ei?

— Au mai fost certuri. Ar fi fost ciudat să nu fie, într-o școală de băieți adolescenți. Dar nu-mi amintesc vreun incident grav.

— Și profesorii? Ce părere aveau despre director?

— Fricoșii ăia se temeau prea tare de el ca să aibă vreo părere. În orice caz, nu vorbeau despre asta de față cu noi.

— Copiii lui Rune erau cam de aceeași vârstă ca și voi. Erați prieteni cu ei?

John scutură din cap.

— Rune n-ar fi tolerat așa ceva în ruptul capului. Oricum, am avut destul de furcă cu fiul lui cel mare. Un nemernic și jumătate.

— Se pare că aveți niște impresii destul de clare față de unii dintre membrii familiei.

— Îi uram, la fel ca toți ceilalți băieți de la școală. Dar nu atât de tare încât să-i omor, dacă la asta vă gândiți. Adolescenții sunt suspicioși când vine vorba de orice formă de autoritate, e normal să fie așa.

— Și ceilalți copii?

— Ceilalți stăteau mai mult în banca lor. Nu îndrăzneau să zică nimic. La fel ca Inez. Ea se ocupa singură de curățenie, spălat și gătit. Și o mai ajuta din când în când și fiica lui Rune, Annelie. Dar, cum spuneam, noi n-aveam voie să ne amestecăm cu ei și poate că exista și un motiv pentru asta. Mulți dintre băieți erau niște terchea-berchea, răsfățați și privilegiați încă de mici. Bănuiesc că de asta au și ajuns la școala aia. Părinții își dădeau seama, în ultima clipă, că au crescut niște indivizi leneși, fără valoare și încercau să salveze ce mai era de salvat trimițându-și odraslele la Rune.

— Dar nici părinții dumneavoastră n-aveau cum să fie faliți, sau mă înșel?

— Aveau bani, spuse John punând accentul pe „aveau".

Apoi strânse buzele demonstrativ, semn că n-avea de gând să mai discute despre asta. Patrik abandonă

subiectul, dar își propuse să verifice mai în amănunt trecutul lui John.

— Ea cum se simte? întrebă dintr-odată John.

Lui Patrik îi luă câteva secunde să priceapă la cine se referea.

— Cine, Ebba? Pare să fie bine. Vrea să renoveze casa, cum v-am spus.

John întoarse din nou privirea spre Valö. Patrik își dori să-i poată citi gândurile. Era curios la ce se gândea John.

— Vă mulțumim că ne-ați acordat câteva minute, spuse și se ridică.

N-aveau să ajungă la vreo concluzie acum, dar discuția îi stârnise și mai mult curiozitatea în privința vieții de la internat.

— Da, mulțumim. Îmi dau seama că sunteți foarte ocupat, spuse Mellberg. Apropo, prietena mea vă transmite salutări. Ea e din Chile. A emigrat în anii '70.

Patrik îl trase de braț pe Mellberg, ca să-l urnească din loc. John închise poarta în urma lor, cu un zâmbet forțat.

Gösta încercă să se furișeze în secție nebăgat în seamă, dar nu prea îi reuși.

— Ai dormit prea mult? Nu-ți stă în fire, spuse Annika.

— Nu mi-a sunat ceasul, spuse fără a îndrăzni să se uite în ochii ei.

Annika se pricepea să te citească imediat. Lui Gösta nu-i plăcea s-o mintă.

— Ceilalți unde sunt?

De pe coridor nu se auzea niciun sunet. Se părea că Annika e singură. Doar Ernst ieșise încetișor pe hol, auzind vocea lui Gösta.

— Patrik și Mellberg au plecat să stea de vorbă cu John Holm, dar Ernst și cu mine am rămas aici, pe baricade, nu-i așa, bătrâne? spuse Annika și scărpină câinele cel mare pe după urechi. Patrik se întreba unde ești. Așa că să mai exersezi minciuna aia cu ceasul deșteptător.

Annika ridică privirea și-l cercetă din cap până-n picioare.

— Mai bine zi-mi în ce bucluc ai intrat și poate te ajut să nu te dai de gol.

— Să fiu al naibii, spuse Gösta, dar își dădu seama că fusese învins. Hai că-ți spun la cafea.

O apucă spre bucătărie. Annika îl urmă.

— Așa, spuse Annika după ce se așezară.

Gösta îi povesti, cam fără chef, înțelegerea la care ajunsese cu Erica. Annika izbucni în râs.

— Se pare că ai dat-o în bară, da' rău de tot. Nu știi cum e Erica? Dacă-i dai degetul mic, îți ia tot brațul. Patrik o să turbeze dacă va afla despre chestia asta.

— Da, știu, spuse Gösta și se foi pe scaun.

Știa că Annika are dreptate, dar şi că acest caz era foarte important pentru el. Și își dădea seama de ce. Pentru ea făcea toate astea, pentru copilița pe care o abandonaseră, el şi Maj-Britt.

Annika se opri din râs și-l privi cu o expresie gravă.

— Asta înseamnă ceva pentru tine.

— Așa este. Și Erica mă poate ajuta. E foarte pricepută. Știe că Patrik n-ar fi de acord s-o implic și pe ea, dar ea asta face, sapă după date din trecut și e clar că e un talent de care o să avem mare nevoie acum.

Annika tăcu preț de câteva secunde. Apoi trase aer în piept.

— OK. N-o să-i zic nimic lui Patrik. Cu o condiție.

— Ce condiție?

— Să mă ții la curent cu tot ce aflați, o să vă ajut și eu dacă o să aveți nevoie. Mă mai pricep și eu un pic la cules date.

Gösta o privi surprins. Nu se așteptase la o asemenea reacție.

— Atunci rămâne stabilit. Dar, vorba ta, n-o să fie deloc amuzant dacă ne prinde Patrik.

— Toate la timpul lor. Zi-mi, mai bine, cât ați avansat? Eu ce pot să fac?

Gösta îi reproduse, ușurat, discuția purtată cu Erica în dimineața aceea.

— Trebuie să găsim noile date de contact ale elevilor și ale profesorilor de la școală. Eu am lista veche, dar nu mai corespunde. Deși, dacă pornim de la ea, o să-i găsim pe majoritatea. Unii aveau niște nume de familie destul de neobișnuite și poate cei de la adresa veche știu unde s-au mutat.

Annika ridică o sprânceană.

— De ce, n-ai notat CNP-urile?

Gösta se holbă la ea. Aoleu, cât putea să fie de prost? Se simți ca un idiot și nu mai știu ce să zică.

— Să înțeleg că le-ai notat? Foarte bine. Atunci o să pregătesc un registru actualizat până azi, după-amiază, sau, cel târziu, până mâine-dimineață. Sau e prea târziu?

Annika îi zâmbi, dar Gösta nu se supără deloc.

— E bine așa, spuse el. Eu, între timp, o să-l iau pe Patrik cu mine și o să-l caut pe Leon Kreutz.

— De ce tocmai pe el?

— A, fără vreun motiv anume, doar că el mi-a rămas în minte cel mai clar. Aveam impresia că e un fel de lider de gașcă. În plus, am auzit că el și nevastă-sa tocmai

au cumpărat vila aia mare de pe munte, știi unde. În Fjällbacka.

— Vila albă, cu vedere spre mare? Aia de cereau zece milioane pe ea? întrebă Annika.

Prețurile caselor cu vedere spre mare nu încetau niciodată să-i fascineze pe localnici și toți urmăreau prețul de pornire și oferta finală. Dar la zece milioane reacționau și cei mai bogați.

— Își permit, din câte am înțeles.

Gösta își aminti de băiatul cu ochi negri și chip frumos. Încă de atunci părea înconjurat de o aură specială, cea a copilului de bani gata, și încă ceva, greu de definit. Un soi de încredere în sine înnăscută — asta era descrierea cea mai exactă care-i venea în minte lui Gösta.

— Atunci să ne apucăm de treabă, spuse Annika.

Își puse ceașca de cafea în mașina de spălat vase și, după ce-i aruncă o privire colegului ei, acesta îi urmă exemplul.

— Apropo, am uitat că aveai programare la dentist azi dimineață.

— La dentist? Nu cred că... începu Gösta, apoi se opri și zâmbi. Așa este. Doar ți-am zis ieri că mă duc la dentist. Și uită-te aici: n-am nicio carie, spuse și arătă spre gură, apoi făcu din ochi.

— Nu strica o minciună bună cu prea multe detalii, spuse Annika, admonestându-l în glumă cu degetul, apoi se duse la calculator.

Stockholm, 1925

Cât pe ce să fie date jos din tren. Controlorul îi confiscase sticla, spunându-i că e prea beată ca să călătorească cu trenul. Ceea ce nu era deloc adevărat. Avea nevoie doar de o duşcă, din când în când, ca să nu se lase doborâtă de viaţă, lucru de înţeles. Tot timpul era nevoită să cerşească şi să facă munci umilitoare care i se dădeau din milă, „de dragul fetei", ba mai trebuia să primească şi vizite de la curvarii ăia ipocriţi care-i gâfâiau în urechi.

Tot de dragul fetei se îndurase de ea şi controlorul şi le lăsase să meargă până la Stockholm. Bafta lor, că dacă le-ar fi dat jos la jumătatea drumului, Dagmar n-ar fi ştiut cum să mai ajungă acasă. Îi luase, oricum, două luni să economisească bani pentru un bilet dus la Stockholm şi acum nu mai avea nicio para. Dar nu conta, pentru că dacă ajungea şi reuşea să vorbească cu Hermann, n-aveau să mai ducă lipsă de nimic, niciodată. El avea să le poartă de grijă. Dacă se întâlnea cu ea şi îşi dădea seama cât de greu o dusese în toţi anii ăştia, avea s-o părăsească de îndată pe femeia aia mincinoasă cu care era căsătorit.

Dagmar se opri la o vitrină şi se uită la imaginea ei, reflectată în geam. Da, îmbătrânise puţin de când nu se mai

văzuse cu Hermann. Părul nu-i mai era la fel de des și, dacă se gândea mai bine, nici nu-l mai spălase de ceva timp. Și rochia aia, pe care o furase de pe o sfoară înainte să plece, atârna ca un sac pe trupul ei slab. Când banii erau pe terminate, prefera să cumpere băutură în loc de mâncare, dar și asta avea să se termine acum. În scurt timp avea să-și recapete frumusețea și lui Hermann avea să-i fie milă de ea după ce înțelegea cât îndurase de când o părăsise.

O luă pe Laura de mână și se urni din loc. Fetița se împotrivea, iar Dagmar fu nevoită s-o tragă după ea.

— Mișcă-te odată! șuieră.

Fata asta abia se târa. Și așa făcea de fiecare dată.

Au întrebat de mai multe ori încotro s-o apuce, dar până la urmă ajunseră în fața porții lui. Era ușor de găsit, adresa era în cartea de telefoane: Odengatan 23. Casa era exact la fel de mare și de impozantă cum și-o imaginase. Dagmar trase de poartă. Aceasta era încuiată. Dagmar se încruntă, dezamăgită. În clipa următoare însă, un domn se apropie de ele, scoase o cheie din buzunar și descuie.

— Unde mergeți?

Dagmar își îndreptă capul, cu mândrie.

— La Göring.

— Aha, atunci cred că o să aveți nevoie de ajutor, spuse bărbatul și le dădu drumul să intre.

Preț de o clipă, Dagmar se întrebă la ce se referise, dar apoi ridică din umeri. N-avea, oricum, nicio importanță. Erau aproape. Se uită la avizierul din hol, reținu etajul la care stătea familia Göring și o trase după ea pe Laura, pe scări. Apăsă soneria cu mână tremurătoare. În curând aveau să fie din nou împreună. Hermann, ea și Laura. Fiica lui.

Greu de crezut că avusese nevoie de atât de puțin, se gândi Anna în timp ce conducea barca ei și a lui Dan. După ce-l sunase pe Mårten, acesta îi sugerase să facă un drum până la Valö cât de repede putea, și de atunci nu se mai gândise decât la asta. Toată familia observase schimbarea, buna ei dispoziție și, în seara precedentă, toți păruseră că speră alături de ea.

Dar, de fapt, nu era un lucru lipsit de importanță. Era primul ei pas spre libertate după mult timp. Toată viața fusese dependentă de alții. Când era mică, se sprijinea de Erica. Apoi devenise dependentă de Lucas, lucru care se terminase catastrofal. Copiii și ea încă mai sufereau de pe urma acelei relații. Și mai era Dan. Omul acesta cald, care-i insufla siguranță, care îi luase sub protecția lui, în ciuda acelor sechele. Ce i-ar fi plăcut să fie din nou mică și să se bazeze pe alții ca să rezolve totul!

Dar accidentul o învățase că nici măcar Dan nu putea să rezolve totul. Dacă era să fie sinceră, probabil că asta o afectase cel mai mult. Pierderea copilului lor fusese un sentiment devastator, dar singurătatea și vulnerabilitatea fuseseră, parcă, mai greu de suportat.

În caz că ea și Dan aveau să mai trăiască împreună, trebuia să învețe să se descurce și singură. Chiar dacă se întâmpla mai târziu decât la majoritatea oamenilor, era convinsă că e suficient de puternică. Slujba asta de decoratoare era doar un prim pas. Acum nu-i rămânea decât să vadă dacă are destul talent și dacă știe să se „vândă".

Luându-și inima în dinți, bătu la ușa de la intrare. Auzi pași apropiindu-se și ușa se deschise. Un bărbat cam de vârsta ei, îmbrăcat în salopetă și cu ochelarii de protecție pe frunte, o privi întrebător. Arăta atât de bine, încât, preț de o clipă, Anna se zăpăci de tot.

— Salutare, spuse apoi. Eu sunt Anna. Am vorbit ieri la telefon.

— Așa este! Anna! Îmi cer scuze, nu voiam să fiu nepoliticos, doar că sunt atât de prins cu munca asta, încât azi-mâine o să uit tot. Hai, intră, bine ai venit în haos.

Bărbatul păși într-o parte și o lăsă să treacă. Anna aruncă o privire în jur. Cuvântul „haos" se potrivea perfect. Însă ghici imediat potențialul unei case ca aceea. Mereu avusese talentul ăsta, era ca și când ar fi avut niște ochelari magici pe care, dacă-i punea, vedea imediat rezultatul final.

Mårten îi urmări privirea.

— E ceva de lucru, după cum vezi.

Anna dădu să răspundă, dar în clipa următoare o femeie slabă și blondă coborî scările.

— Bună, eu sunt Ebba, spuse femeia și își șterse palmele pe un prosop. Avea mâinile și hainele pătate de vopsea albă. Stropi mici ajunseseră pe părul blond și pe față. Mirosul puternic de diluant o făcu pe Anna să lăcrimeze.

— Îmi cer scuze pentru cum te-am primit, spuse Ebba și ridică palmele. Mai bine nu dăm mâna.

— Nicio problemă, doar sunteți în toiul unei renovări. Mă îngrijorează, mai degrabă... da, restul problemelor care v-au năpădit.

— Ți-a povestit Erica?

Suna mai degrabă a constatare decât a întrebare.

— Am auzit de incendiu și de restul, spuse Anna.

Să găsești sânge sub podeaua din propria casă era un gând atât de absurd, încât nici nu știa cum să-l formuleze.

— Încercăm să ne vedem de treabă, cât putem, spuse Mårten. Nu ne permitem să lăsăm casa așa, în construcție.

Dinăuntrul casei se auzeau voci și pocnetul plăcilor de lemn crăpate.

— Criminaliștii sunt încă aici, spuse Ebba. Vor să scoată toată podeaua din sufragerie.

— Sunteți siguri că e în regulă să stați aici?

Anna își dădu seama că se cam pripise, dar perechea din fața ei îi trezise instinctul protector.

— Ne simțim bine aici, spuse Mårten abătut.

Ridică brațul ca s-o cuprindă de umeri pe Ebba, dar aceasta păru să-i fi ghicit gândul, pentru că păși într-o parte și brațul lui Mårten se legănă neputincios.

— Și ziceați că aveți nevoie de ajutor? spuse Anna ca să le distragă atenția.

Atmosfera era de-a dreptul sufocantă.

Mårten păru bucuros că poate să schimbe subiectul.

— Cum ți-am spus și la telefon, chestia e că nu știm ce să facem după ce terminăm munca de bază. Nu prea ne pricepem la amenajări interioare.

— Să știți că vă admir. V-ați băgat într-un ditamai proiectul. Dar poate ieși super când terminați cu totul. Eu

m-am gândit la un stil mai tradițional, ceva rustic, cu mobilier alb, cu vopseaua sărită, pasteluri, trandafiri romantici, pânză de in, obiecte argintate, mici decorațiuni desperecheate, de peste tot, care să atragă privirea, spuse ea și văzu parcă imaginile pe care le descrise în fața ei. Nu trebuie să investiți în vechituri scumpe, ci mai degrabă într-un amestec de lucruri găsite la talcioc și mobilier nou, cu design care să imite mobila veche, pe care s-o puteți ajusta singuri. N-avem nevoie decât de niște bureți de sârmă și lanțuri și...

Mårten izbucni în râs și fața i se lumină. Anna își dădu seama că-i plăcea râsul lui.

Ebba clătină din cap.

— Da, exact așa ceva mi-am imaginat și eu. Doar că nu știam cum se poate executa practic, spuse ea și se încruntă. Bugetul nostru e aproape inexistent și bănuiesc că tu ești obișnuită să primești bani destui ca să cumperi tot ce vrei pentru amenajat...

Dar Anna o întrerupse.

— Știu care-i situația. Mi-a explicat Mårten. Numai că voi ați fi primii mei clienți și m-ați putea recomanda și altora. Asta dacă o să fiți mulțumiți de rezultate. Sunt sigură că putem să ne înțelegem asupra prețului. Și, în ceea ce privește amenajarea spațiului, ideea e să arate ca un loc plin de obiecte moștenite și „comori" găsite la târgul de vechituri. O să privesc asta drept o provocare: să vă scap de cheltuieli prea mari.

Anna îi privi încrezătoare. Își dorea nespus de mult jobul acela și tot ce le spusese soților Stark era adevărat. Să i se dea mână liberă să transforme vechea tabără de copii într-o perlă a arhipelagului era un proiect fantastic care ar fi putut să atragă noi clienți.

— Sunt liber-profesionist și eu, așa că înțeleg ce vrei să spui. *Word of mouth*[7] e cea mai eficientă reclamă, spuse Ebba și o privi, aproape timidă.

— Tu cu ce te ocupi? o întrebă Anna.

— Fac bijuterii. Lănțișoare din argint, cu îngerași.

— Sună bine. Cum ți-a venit ideea?

Chipul femeii se împietri. Ebba își feri privirea. Mårten păru încurcat și întrerupse repede tăcerea instalată.

— Nu prea știm exact când o să terminăm cu renovatul. Ancheta asta a poliției și pagubele de pe urma incendiului ne-au încurcat puțin planurile, așa că nu știu ce să zic, când poți să începi.

— Nu face nimic, mă adaptez după voi, spuse Anna gândindu-se în continuare la reacția Ebbei. Dacă vreți, puteți să mă întrebați de culori pentru pereți și toate alea. Și pot să fac niște schițe, de pe acum, și să mă duc la licitațiile de prin zonă. Poate găsesc ceva.

— Sună grozav, spuse Mårten. Noi ne-am gândit să deschidem până de Paști, anul viitor, și apoi să ținem deschis toată vara.

— Atunci aveți timp destul. Vă deranjează dacă mă uit puțin pe aici și-mi iau notițe?

— Nu, bineînțeles. Simte-te ca acasă în dezordinea asta, spuse Mårten, apoi se opri. Numai în sufragerie n-o să ai acces.

— Nu-i nicio problemă. Pot să revin mai târziu să mă uit la sufragerie.

Ebba și Mårten se întoarseră la treburile lor și o lăsară să se plimbe în voie. Anna își luă notițe cu entuziasm.

---

[7] Prin viu grai, pe cale orală (în engl.).

Abia așteapta să se apuce de treabă. Proiectul putea ieși grozav. Putea fi începutul unui capitol nou pentru ea.

Mâna lui Percy tremură pe hârtie când semnă. Respiră adânc, ca să se liniștească. Avocatul Buhrman îl privi neliniștit:

— Ești sigur de treaba asta, Percy? Lui taică-tău nu i-ar plăcea deloc.

— Tata e mort! șuieră celălalt, apoi mormăi ceva a scuză și continuă. Poate părea o măsură drastică, dar ori fac asta, ori o să fiu nevoit să vând castelul.

— Dar un împrumut? întrebă avocatul.

Fusese și avocatul tatălui lui Percy. Uneori Percy se întreba câți ani avea, de fapt, Buhrman. După orele alea petrecute pe terenul de golf de lângă casa lui din Mallorca se mumificase și arăta ca un exponat de muzeu.

— Ce crezi, că n-am vorbit cu banca?

Percy ridicase din nou tonul. Se străduia să se calmeze. Avocatul familiei îi vorbea deseori de parcă ar fi fost și acum un mucos. Uita că el era acum contele.

— Mi-au comunicat cât au putut de clar că nu mai vor să aibă de-a face cu mine.

Buhrman părea zăpăcit.

— Păi, de ce? Că noi n-am avut niciodată probleme cu Banca Suediei. Tatăl tău și fostul director au fost colegi de școală la Lundsberg. Sigur ai vorbit cu cine trebuia? Nu vrei să dau niște telefoane, poate...

— Directorul ăla nu mai e de mult la bancă, îl întrerupse Percy. Aproape că nu mai avea răbdare să fie politicos cu bătrânul. Și, apropo, cred că nu i-au mai rămas decât oasele pe lumea asta, dacă mă gândesc cât a trecut de când a murit. Acum sunt alte vremuri. La bancă sunt

numai din ăia care se gândesc la profit și mucoși de bani gata de la Academia de Studii Economice care habar nu au pe ce lume trăiesc. Băncile sunt pe mâinile unora care se descalță când intră în casă, nu înțelegeți, domnule avocat Buhrman?

Semnă furios ultimul document și îl împinse spre bătrânul avocat, care părea cu totul perplex.

— Da, în cazul ăsta nu mi se pare deloc în regulă, spuse el și scutură din cap. Și ce mai urmează? Să desființeze legea moștenirilor și să lase conacele vechi să fie împărțite așa, cum le trece lor prin cap? Ah, apropo de asta: n-ai putea să vorbești, mai bine, cu frații tăi? Mary s-a căsătorit cu un bogătaș și Charles câștigă și el bine cu restaurantele alea, din câte am înțeles. Poate te ajută. Sunteți, totuși, rude.

Percy îl țintui cu privirea. Bătrânul o luase razna, clar. Uitase toți anii ăia de scandal și de procese care urmaseră după moartea tatălui său, cu cincisprezece ani în urmă? Frații lui Percy fuseseră suficient de nesăbuiți încât să încerce să conteste testamentul care îi dădea dreptul de a moșteni totul, fiind primul născut al familiei. Dar, din fericire, legea era clară. Și, apoi, desigur că dădea bine dacă împărțeai totul cu frații, dacă arătai că ai onoare, dar după tentativa lor de a-i fura tot ce-i aparținea conform legii și tradiției, nu prea mai avusese chef să fie milos și darnic. Așa că fratele și sora lui plecaseră cu mâna goală de pe proprietatea tatălui lor și, pe deasupra, mai fuseseră și nevoiți să achite cheltuielile de judecată. Dar, cum spunea și Buhrman, nu duceau lipsă de nimic. Cu asta își împăca conștiința atunci când îl sâcâia. Însă în niciun caz nu s-ar fi dus la ei cu mâna întinsă.

— E singura mea șansă, spuse și dădu din cap spre hârtii. Am noroc de prieteni buni și săritori. Dar o să-l

plătesc eu, de îndată ce rezolv toată porcăria asta cu Fiscul.

— Faci cum vrei, dar sunt multe în joc, să știi.

— Am încredere în Sebastian, spuse Percy dorindu-și să se simtă la fel de sigur cum sunase replica.

Kjell dădu cu receptorul de birou atât de tare, încât i se zgudui brațul de la recul. Durerea îl înfurie și mai tare. Kjell își masă cotul, înjurând.

— Futu-i! înjură și strânse pumnii, ca să nu azvârle cu ceva în pereți.

— Ce s-a întâmplat?

Colegul și prietenul lui cel mai bun, Rolf, își vârî capul prin ușa întredeschisă.

— Tu ce crezi?

Kjell își trecu mâna prin părul castaniu, care de câțiva ani începuse să încărunțească.

— Beata? întrebă Rolf și intră în cameră.

— Bineînțeles! Știi că dintr-odată nu mai aveam voie să țin copiii peste weekend, chiar dacă era rândul meu. Și acum m-a sunat și a țipat ca din gură de șarpe că nu-i lasă cu mine nici la Mallorca. Se pare că n-au voie să lipsească o săptămână întreagă.

— Dar ea nu i-a luat două săptămâni în Insulele Canare, în iunie? Și din câte știu, a făcut rezervările fără să se consulte cu tine. Tu de ce să nu-i poți lua o săptămână? Doar ești tatăl lor!

— Pentru că sunt „copiii ei"! Așa zice tot timpul. Copiii „mei". Eu n-am voie decât să-i închiriez.

Kjell se străduí să respire mai calm. Nu suporta să se înfurie atâta din cauza ei. Femeia aia nu se gândea la binele copiilor, ci doar la cum să-i pună lui bețe-n roate.

— Dar nu aveți custodie comună? întrebă Rolf. Ai putea chiar să obții o perioadă mai lungă cu ei decât acum, dacă ar fi așa.

— Da, știu. În același timp, vreau să aibă un punct stabil în viață. Dar asta presupune să nu fiu sabotat de fiecare dată când vreau să-i iau la mine. O săptămână de vacanță. Chiar cer așa de mult? Sunt tatăl lor, am același drept să fiu cu ei ca și Beata.

— Or să crească, Kjell. Or să înțeleagă curând cum stau lucrurile. Încearcă să fii un om mai bun, un părinte mai bun. Au nevoie de liniște și pace. Oferă-le asta când sunt cu tine și o să vezi că se rezolvă. Dar să nu cumva să te dai, naibii, bătut. Luptă-te, încearcă să fii cu ei cât mai mult.

— N-o să mă dau bătut, spuse Kjell pe un ton amar.

— Bine, spuse Rolf fluturând ziarul din mână. Ce articol tare, apropo! Ai dat cu el de pereți și încă de mai multe ori. Cred că e primul interviu pe care l-am citit în care cineva chiar îl ia la întrebări, pe el și partidul, spuse și se așeză pe un scaun pentru vizitatori.

— Da, nu înțeleg cu ce se ocupă jurnaliștii din ziua de azi, spuse Kjell și scutură din cap. Doar există o grămadă de scăpări din astea în retorica Prietenilor Suediei. N-ar trebui să fie așa de greu să-i critici.

— Să sperăm c-o să se răspândească, spuse Rolf și arătă spre pagina de ziar. Astfel de oameni trebuie dați în vileag.

— Problema e că lumea se lasă dusă de nas de propaganda lor ieftină. Se îmbracă la patru ace, dau afară, absolut demonstrativ, câțiva membri care s-au remarcat într-un fel negativ și încearcă să vorbească despre reduceri de buget și raționalizare. Dar în spatele retoricii

ăsteia se ascund și acum aceiași naziști bătrâni. Atâta doar că salută ca naziștii și flutură steagul cu svastica pe întuneric, când nu-i vede nimeni. Și apoi apar la televizor și se plâng că sunt hărțuiți și atacați pe nedrept.

— Nu-i nevoie să mă convingi. Știi că sunt de aceeași parte a baricadei, râse Rolf și ridică mâinile.

— Am impresia că ascunde ceva, spuse Kjell și își frecă rădăcina nasului.

— Ce să ascundă? Cine?

— John. E prea uns cu toate alifiile, prea cizelat. Nici măcar n-a încercat să-și nege trecutul de *skinhead*, doar s-a smiorcăit și și-a pus cenușă în cap la televizor, așa că asta nu-i o noutate pentru alegători. Nu, trebuie să sap mai adânc. N-are cum să fie așa de curat.

— Cred că ai dreptate. Dar n-o să-ți fie ușor să găsești ceva. John Holm a depus un efort prea mare când și-a construit imaginea aceea elegantă.

Rolf azvârli cât colo ziarul.

— În orice caz, eu o să...

Kjell fu întrerupt de zbârnâitul telefonului.

— Dacă e Beata iar...

Ezită o secundă, apoi țipă în telefon.

— Da?!

Când auzi cine era, schimbă repede tonul. Rolf îl privi, amuzat.

— Salut, Erica, ce surpriză... Nu, nicio problemă... Da, sigur... Ce naiba?! Glumești?

Îi aruncă o privire rapidă lui Rolf și zâmbi larg. După câteva minute, puse receptorul în furcă. Își luă câteva notițe și aruncă stiloul, apoi se lăsă pe spate și își împreună degetele peste ceafă.

— Da, începe să se miște ceva.

— Ce? Cu cine ai vorbit?

— Cu Erica Falck. Se pare că nu sunt singurul interesat de John Holm. M-a lăudat pentru articol și se întreba dacă n-am ceva materiale despre el la care să se poată uita.

— De ce o interesează? întrebă Rolf.

Apoi căscă ochii.

— E din cauză că a făcut școala în Valö? O să scrie despre dispariția familiei?

Kjell dădu din cap.

— Da, din câte am înțeles. Dar nu asta e chestia cea mai tare. Ține-te. N-o să-ți vină să crezi.

— Ce naiba, Kjell! Nu mă mai ține cu sufletul la gură.

Kjell rânji. Era grozav de încântat de ceea ce aflase și știa că și Rolf avea să se bucure de ce avea să-i povestească.

Stockholm, 1925

Femeia care le deschise ușa nu arăta deloc cum și-o închipuise Dagmar. Nu era nici frumoasă, nici seducătoare, ci doar obosită și abătută. Și, pe deasupra, părea mai în vârstă decât Hermann și întreaga ei persoană degaja un soi de banalitate.

Dagmar rămase pe loc, fără să spună nimic. O fi greșit ușa? Dar pe ușă scria Göring, așa că Dagmar presupuse că se află față-n față cu menajera familiei. O apucă hotărâtă de mână pe Laura.

— Îl caut pe Hermann.

— Hermann nu-i acasă.

Femeia o cercetă din cap până-n picioare.

— Atunci o să aștept să ajungă acasă.

Laura se ascunsese în spatele lui Dagmar. Femeia îi zâmbi prietenoasă înainte de-a spune:

— Sunt doamna Göring. Cu ce vă pot ajuta?

Deci ea era femeia pe care o ura și care o bântuia de când îi văzuse numele în ziar. Dagmar o privi uluită pe Carin Göring: pantofii practici, de calitate, fusta bine croită, până la glezne, bluza încheiată cu grijă până sus, strânsă pe gât, și părul prins într-un coc. În jurul ochilor se vedeau riduri fine, iar tenul îi era palid, ca al unui om bolnav. Dintr-odată,

înțelese totul. Bineînțeles că femeia asta îl păcălise pe Hermann al ei. O boșoroagă ca asta n-avea cum să ademenească, fără tertipuri murdare, un bărbat ca el.

— Și noi două avem de discutat.

Smuci mâna Laurei și intră.

Carin se dădu într-o parte, fără să facă nimic ca s-o oprească. Dădu doar din cap și așteptă.

— Să vă iau haina?

Dagmar o privi, bănuitoare. Apoi intră în camera de după hol fără a aștepta să fie invitată. În salonul cel mare se opri, însă, brusc. Exact așa își închipuia că trebuie să arate apartamentul lui Hermann — spațios, cu ferestre și tavan înalt, cu parchet lustruit — dar casa era aproape goală.

— De ce nu au mobilă, mami? întrebă Laura și se uită cu ochi mari în jur.

Dagmar se întoarse spre Carin.

— Da, de ce nu aveți mobilă? De ce stă Hermann în condițiile astea?

Carin se încruntă preț de o secundă, semn că întrebarea i se păruse indiscretă, dar răspunse totuși pe un ton amabil:

— Am avut niște greutăți în ultima vreme. Dar acum trebuie să-mi spuneți cine sunteți.

Dagmar ignoră întrebarea și aruncă o privire iritată spre doamna Göring.

— Greutăți? Dar Hermann e bogat. Așa că n-are cum să stea aici așa.

— N-ați auzit ce v-am întrebat? Dacă nu-mi spuneți cine sunteți cât mai repede, voi fi nevoită să chem poliția. Și n-aș vrea să fac asta, de dragul micuței.

Carin arătă din cap spre Laura, care se ascunsese din nou în spatele mamei.

Dagmar o apucă și o împinse înspre Carin.

— Asta e fiica mea și a lui Hermann. De acum încolo o să stea cu noi. L-ați avut destul și el nu vă vrea. Nu înțelegeți?

Chipul lui Carin Göring tresări ușor, dar femeia își păstră calmul și le studie tăcută pe Dagmar și pe Laura.

— Habar nu am despre ce vorbiți. Hermann e soțul meu, eu sunt doamna Göring.

— Dar pe mine mă iubește. Eu sunt marea lui dragoste, spuse Dagmar și bătu cu piciorul în podea. Laura e fiica lui, dar dumneata mi l-ai furat înainte să-i fi povestit. Dacă ar fi știut, sigur nu s-ar fi căsătorit cu dumneata, indiferent cum l-ați fi momit.

I se învârtea capul de nervi. Laura se furișase din nou în spatele ei.

— Eu zic să plecați înainte să chem poliția.

Vocea lui Carin era în continuare calmă, dar Dagmar citi teamă din ochii ei.

— Unde-i Hermann? insistă ea.

Carin arătă spre ușă.

— Afară!

Porni spre telefon cu o expresie îndârjită, continuând să arate spre ușa de la intrare. Sunetul tocurilor ei răsuna cu ecou în apartamentul pustiu.

Dagmar se liniști un pic și căzu pe gânduri. Își dăduse seama că nevasta lui Göring n-o să-i spună în ruptul capului unde îi era bărbatul, dar în sfârșit aflase adevărul și se simțea din cale-afară de mulțumită. Acum nu-i rămânea decât să-l găsească pe Hermann. Nu conta dacă era nevoită să doarmă și-n fața porții, tot avea să-l aștepte până când se întorcea. Și apoi aveau să fie împreună pentru totdeauna. O apucă pe Laura bine de guler și o trase spre ușa de la intrare. Înainte s-o închidă, îi mai aruncă lui Carin Göring o ultimă privire triumfătoare.

— Mulțumesc mult, Anna.

Erica o sărută pe obraz pe sora ei și se grăbi la mașină, după ce le făcu repede cu mâna copiilor. Se simțea puțin vinovată că-i lăsase din nou în grija altcuiva, dar dacă era să se ia după reacția lor entuziasmată când o văzuseră pe Anna, știa că n-or să pățească nimic.

Conduse spre Hamburgsund, cu capul plin de idei. O irita că nu ajunsese mai departe cu cercetările referitoare la dispariția familiei Elvander. Dăduse numai peste fundături și nu găsea nicio explicație pentru dispariția lor, la fel ca poliția. Dar nu se lăsa. Istoria familiei era fascinantă și, cu cât săpa mai adânc în arhive, cu atât devenea mai interesantă. Femeile din familia Ebbei păreau să fi fost blestemate.

Erica alungă gândurile legate de trecut. Datorită lui Gösta găsise un indiciu relevant. Acesta amintise un nume și, după câteva zile de cercetări, Erica se afla în mașină și se îndrepta către o persoană care deținea cu siguranță informații importante. De cele mai multe ori, a face *research* pentru un caz vechi semăna cu a rezolva un puzzle gigantic din care piesele cele mai importante

lipseau încă de la început. Dar experiența îi spunea că, dacă ignora piesele lipsă și reușea să pună cap la cap piesele aflate la îndemână, până la urmă se contura și motivul, și încă destul de clar. Deocamdată, cu cazul ăsta nu avusese noroc, dar spera să dea peste piese noi, încât să poată ghici o bucățică lipsă din imaginea de ansamblu. Altfel ar fi însemnat că muncise degeaba.

Când ajunse la benzinăria lui Hansson, se opri ca să ceară îndrumare. Știa, aproximativ, încotro trebuia s-o ia, dar ar fi fost prostesc să se rătăcească degeaba. În spatele tejghelei îl văzu pe Magnus, cel care cumpărase benzinăria împreună cu soția lui, Anna. În afară de fratele lui, Frank, și cumnata lui, Anette, proprietarii chioșcului de hot-dog din piața centrală, nu mai exista nicio persoană care să știe mai multe despre locuitorii din Hamburgsund și împrejurimi.

Magnus îi aruncă o privire puțin ciudată, dar nu spuse nimic, ci trecu doar descrierea detaliată a drumului pe un bilețel. Erica își continuă drumul, cu un ochi pe șosea și cu celălalt pe hârtie, și ajunse până la urmă la ceea ce presupunea că era casa pe care o căuta. Abia atunci își dădu seama că era posibil să nu găsească pe nimeni acasă, într-o zi frumoasă ca aceea. Majoritatea celor care nu lucrau se aflau undeva pe o insulă din arhipelag sau pe o plajă. Dar, dacă tot era acolo, putea măcar să sune la ușă, iar când coborî din mașină și auzi muzica, începu să spere că nu venise degeaba.

În timp ce aștepta să-i deschidă cineva, îngână și ea melodia din „Non, je ne regrette rien" a lui Édith Piaf. Nu știa decât refrenul, într-o franceză aproximativă, dar era atât de vrăjită de muzică, încât abia dacă observă că ușa se deschise.

— Oh, bănuiesc că sunteți o admiratoare a lui Piaf! spuse un bărbat mărunțel, îmbrăcat într-un halat de mătase mov-închis, cu broderie aurită.

Fața îi era machiată cu grijă.

Erica nu-și putu ascunde mirarea.

Bărbatul zâmbi.

— Da, inimioară? Vrei să ne vinzi vreo chestie sau e vorba de altceva? Dacă ești vânzător ambulant, să știi că am deja ce-mi trebuie, dar dacă nu, poți să intri și să-mi ții de urât pe terasă. Lui Walter nu-i place soarele, așa că stau fără el. Și nimic nu-i mai jalnic decât să bei vin rosé singură.

— Da, aș... aș avea o treabă de discutat.

— Păi, atunci! spuse bărbatul și bătu din palme satisfăcut, apoi se dădu într-o parte ca să-i facă loc.

Erica aruncă o privire prin hol. Totul era poleit cu aur, plin de ciucuri și de catifea. Extravagant era puțin spus.

— Aici jos am decorat eu, etajul de sus i l-am lăsat lui Walter. Dacă vrei să ai un mariaj reușit ca al nostru, trebuie să știi să faci compromisuri. Suntem căsătoriți de aproape cincisprezece ani și înainte de asta am trăit în păcat zece.

Se întoarse spre scara care ducea la etaj și strigă:

— Iubitule, avem musafiri! Hai, coboară, te rog și bea un pahar cu noi la soare, în loc să stai bosumflat acolo sus!

Alunecă mai departe pe coridor și schiță un gest către tavan.

— Dac-ai vedea cum arată acolo sus! Zici că-i spital. Absolut steril. Walter zice că e minimalist. E în limbă după așa-zisul stil nordic, care e de toate, numai intim și

primitor nu. Și nu-i nici așa greu de imitat. Vopsești totul în alb, îți iei niște mobilier din ăla oribil de la Ikea, din PAL, și gata, ți-ai amenajat casa.

Ocoli un fotoliu enorm, capitonat cu brocart roșu, și se îndreptă spre ușa balconului, care stătea deschisă. Într-o găleată cu gheață, pe masă, se vedea o sticlă de rosé și lângă ea, un pahar umplut pe jumătate.

— Pot să te servesc cu niște vin? o întrebă și dădu să scoată sticla.

Halatul de mătase îi flutura în jurul picioarelor albe, subțiri.

— Sună grozav, dar sunt cu mașina, spuse Erica și se gândi cât de bine i-ar fi prins un pahar de vin pe terasa aceea plăcută, cu vedere spre strâmtoare și Hamburgö.

— Ce păcat. Chiar nu te pot păcăli? Un stropșor, măcar.

Bărbatul clătină ademenitor sticla pe care o scosese din găleată.

Erica nu se putu abține să nu râdă.

— Bărbatul meu e polițist, așa că, din păcate, nu îndrăznesc, oricât aș vrea.

— Trebuie că arată bine! Întotdeauna mi-au plăcut bărbații în uniformă.

— Și mie, spuse Erica și se așeză pe un șezlong.

Bărbatul se răsuci și dădu muzica mai încet. Îi turnă un pahar de apă Ericăi și i-l întinse zâmbitor.

— Așa, și cărui fapt datorez vizita? Rar se întâmplă să am o musafiră atât de frumoasă.

— Ă..., da, numele meu e Erica Falck și sunt scriitoare. În prezent, fac cercetări pentru următorul meu roman. Dumneavoastră sunteți Ove Linder, nu-i așa? Fost profesor la internatul pentru băieți al lui Rune Elvander, pe la începutul anilor '70?

Zâmbetul bărbatului păli.

— Ove. Asta a fost demult...

— Am greșit adresa? întrebă Erica și se gândi că poate citise greșit descrierea detaliată a lui Magnus.

— Nu, doar că a trecut mult timp de când mă numeam Ove Linder.

Învârti paharul în mână gânditor.

— Nu mi-am schimbat numele oficial, altfel nu m-ai fi găsit, dar mai nou mi se zice Liza. Nimeni nu-mi mai spune Ove, în afară de Walter când se enervează. Liza, după Liza Minelli, bineînțeles, chiar dacă nu sunt decât o copie slabă.

Înclină capul, părând că așteaptă să fie contrazis.

— Nu mai alerga după complimente, Liza.

Erica întoarse capul. Presupuse că silueta care apăruse în cadrul ușii era a lui Walter, soțul Lizei.

— Aici erai. Vino s-o saluți pe Erica, spuse Liza.

Walter ieși, se postă în spatele Lizei și își așeză mâinile, cu tandrețe, pe umerii lui. Liza își lăsă mâna liberă pe cea a soțului și o strânse. În secret, Erica își dori să rămână la fel de afectuoasă cu Patrik după o relație de douăzeci și cinci de ani.

— Despre ce este vorba? întrebă Walter și se așeză lângă ei.

Spre deosebire de partenerul său, arăta cât se poate de anonim: înălțime medie, constituție normală, cu părul rărit în față și îmbrăcat discret. Ar fi fost imposibil de ținut minte la o confruntare a martorilor, se gândi Erica. Dar avea o privire inteligentă și prietenoasă și, într-un fel ciudat, cei doi păreau că se potrivesc.

Erica își drese vocea:

— Încerc să aflu mai multe despre internatul de pe Valö. Ați fost profesor acolo, nu-i așa?

— Da, pfff, spuse Liza și oftă adânc. A fost o perioadă cumplită. Nu mă dădusem încă pe față și pe vremea aceea nu era la fel de acceptat să fii homosexual. Și-n plus, Rune Elvander era plin de prejudecăți pe care îi plăcea să le declare sus și tare. Înainte să-mi pot afirma adevărata identitate, a trebuit să mă chinui, să mă potrivesc în șablon. N-am fost niciodată genul „musculos", dar m-am prefăcut că sunt heterosexual și „normal". Am exersat mult rolul ăsta, încă din copilărie.

Liza coborî privirea și Walter îl mângâie peste braț.

— Cred c-am reușit să-l păcălesc pe Rune. În schimb, a trebuit să suport de multe ori batjocura elevilor. Școala era plină de netrebnici care se amuzau făcând mișto de slăbiciunile celorlalți. Eu n-am predat acolo decât o jumătate de an, dar nici n-aș fi rezistat mai mult. De fapt, n-aveam de gând să mai rămân după vacanța de Paști, dar așa am fost scutit de neplăcerea de a-mi da demisia.

— Cum ați reacționat la ce s-a întâmplat? Aveți vreo teorie legat de asta? întrebă Erica.

— Mi s-a părut oribil, bineînțeles, indiferent de ce părere aveam despre ei. Da, cred că li s-a întâmplat ceva groaznic.

— Dar habar n-aveți ce anume?

Liza scutură din cap.

— Nu, e un mister pentru mine, ca și pentru restul lumii.

— Ce-mi puteți spune despre atmosfera de la școală? Existau conflicte?

— E puțin spus. Întreaga școală era o oală sub presiune.

— Adică?

Erica simți cum i se accelerează pulsul. Pentru prima oară avea șansa să afle ce se petrecuse în spate, în culise. De ce nu s-o fi gândit la asta mai devreme?

— Conform profesorului pe care l-am înlocuit, elevii se dușmăneau încă de la început. Erau obișnuiți să primească tot ce-și doreau și, în același timp, părinții îi presau, de acasă, cu cerințe greu de îndeplinit. N-avea cum să nu se ajungă la bătăi ca între cocoși. Când m-am angajat, Rune tocmai începuse să aplice legea pumnului, făcea militărie cu ei, dar tot mai simțeai tensiunea mocnită.

— Și elevii? Ce relație aveau cu Rune?

— Îl urau. Tipul se purta ca un psihopat sadic.

Vocea Lizei era rece, constatatoare.

— Păi, ce să zic, nu-i o imagine prea frumoasă despre Rune Elvander.

Ericăi îi păru rău că nu își luase dictafonul cu ea. Nu-i rămânea, mai târziu, decât să încerce să-și amintească cât mai multe din conversația asta.

Liza se înfioră, de parcă i s-ar fi făcut frig dintr-odată.

— Rune Elvander e, de departe, cel mai dezgustător om pe care l-am cunoscut vreodată. Și, crede-mă, spuse privindu-l pe furiș pe bărbatul lui, dacă trăiești așa ca noi, ești nevoit să înfrunți o grămadă de tipi din ăștia.

— Cu familia lui cum se purta?

— Depinde pe cine întrebi din familie. Inez nu părea să aibă o viață prea ușoară, de fapt habar n-am de ce se măritase cu el. Că doar era și tânără, și frumoasă. O bănuiam pe maică-sa, cred că ea a obligat-o. Hoașca a murit la scurt timp după ce-am început să predau la ei și probabil că Inez a fost ușurată când a scăpat de mașteră aia.

— Și copiii lui Rune? continuă Erica. Cum se comportau cu tatăl și cu mama lor vitregă? Îmi imaginez că nu i-a fost ușor lui Inez să își găsească locul în familie. Parcă era cu câțiva ani mai mare decât primul copil al lui Rune?

— Înfricoșător băiat, leit taică-său.

— Cine? Băiatul cel mare?

— Da, Claes.

Se lăsă o liniște prelungă. Erica aștepta răbdătoare.

— De el îmi amintesc cel mai bine. Mă ia cu friguri numai când mă gândesc. Și nici nu pot să-ți spun de ce. Cu mine a fost mereu politicos, dar avea ceva-n privire, nu știu ce, în orice caz, nu-mi plăcea să-i întorc spatele când era prin preajmă.

— Se înțelegea bine cu Rune?

— Asta e greu de spus. Cei doi se învârteau pe traiectorii diferite, ca două planete, fără să se întâlnească vreodată, zise Liza și râse jenat. Vorbesc ca o babă din aia *new age* sau un poet netalentat...

— Nu, nu, continuați, spuse Erica și se aplecă înainte. Înțeleg ce vreți să ziceți. Deci n-au existat conflicte între Rune și Claes?

— Nu, fiecare stătea în banca lui, ca să zic așa. Claes părea să plece capul la fiecare capriciu al lui Rune. Nimeni nu cred că știa ce gândea cu adevărat despre el. Dar aveau ceva în comun, totuși. Amândoi o venerau pe Carla — nevasta răposată a lui Rune și mama lui Claes — și păreau s-o disprețuiască pe Inez. În cazul lui Claes e de înțeles, poate, fiindcă îi luase locul maică-sii, dar Rune era căsătorit, totuși, cu ea.

— Deci Rune se purta urât cu Inez?

— Da, drăgăstos nu era în niciun caz. Îi lătra tot felul de ordine, de parcă ar fi fost sclava lui, nu nevastă-sa. Iar

Claes era răutăcios și nesimțit pe față cu mama lui vitregă și nu părea s-o aibă la inimă nici pe Ebba. Și nici soră-sa, Annelie, nu era mai brează.

— Ce părere avea Rune despre purtarea copiilor lui? O încuraja?

Erica luă o gură de apă. Era cald pe terasă, chiar și sub umbrela aceea mare.

— În ochii lui Rune erau imaculați. E drept că le vorbea pe același ton milităresc, dar era singurul care avea voie să țipe la ei. Dacă îndrăznea cineva să se plângă... să te păzești! Știu că Inez a încercat la început, dar după aia n-a mai repetat greșeala. Nu, singurul care se purta frumos cu ea era mezinul lui Rune, Johan. Era atent și drăguț și se atașase de Inez.

Chipul Lizei se întristă.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu micuța Ebba.

— S-a întors pe insulă. S-a apucat să renoveze casa cu soțul ei. Și alaltăieri...

Erica își mușcă limba. Nu prea știa cât să dezvăluie, dar, în același timp, Liza îi povestise tot ce știa, fără ocolișuri. Erica respiră adânc.

— Alaltăieri au găsit o pată de sânge când au scos podeaua din sufragerie.

Liza și Walter se holbară la ea. De undeva, de departe, se auzea zumzetul bărcilor și al oamenilor, dar pe terasă era liniște. Până la urmă, Walter întrerupse tăcerea:

— Nu ziceai tu că sunt morți?

Liza dădu din cap.

— Da, e varianta cea mai plauzibilă. În plus...

— În plus, ce?

— Ei, e o prostie, spuse bărbatul și dădu din mână, fluturând mâneca de mătase a halatului. N-am spus nimic pe vremea aceea.

— Nimic nu e lipsit de importanță sau prostesc. Povestiți-ne.

— Ei, nu era nimic special, de fapt. Doar că simțeam că o să se întâmple ceva... nu știu, ceva rău. Și auzeam...

Liza scutură din cap.

— Nu, e ridicol.

— Continuați, vă rog, spuse Erica și se abținu cu greu să nu se aplece peste masă și să-l scuture până când avea să vorbească.

Liza trase o dușcă din vinul rosé apoi o privi drept în ochi.

— Se auzeau niște zgomote noaptea.

— Zgomote?

— Da. Pași, uși care se deschideau, o voce greu de distins. Dar, când mă dădeam jos din pat și mă uitam, nu găseam pe nimeni.

— De parcă ar fi fost niște fantome? întrebă Erica.

— Nu cred în fantome, spuse Liza cu o mină serioasă. Tot ce-ți pot spune e că se auzeau zgomote și aveam impresia că în curând o să se întâmple ceva îngrozitor. Așa că nu m-am mirat când am auzit c-au dispărut.

Walter dădu din cap.

— Întotdeauna ai avut un al șaselea simț.

— Aoleu, ce bat câmpii, spuse Liza. Dar, gata, ajunge cu subiectele sinistre. Erica o să-și închipuie că suntem niște huhurezi bătrâni.

Dintr-odată, ochii începură să-i strălucească iar și zâmbi larg.

— Nu, da de unde! Mulțumesc că m-ați primit și că am putut să stăm de vorbă. Mi-ați dat subiect de gândire, dar cred că e timpul să mă retrag și eu spre casă, spuse Erica și se ridică.

— Salut-o pe micuța Ebba, spuse Liza.

— Da.

Cei doi dădură s-o conducă până afară, dar Erica le-o luă înainte.

— Stați liniștiți. Mă descurc și singură.

Când trecu de avalanșa de aur, ciucuri și perne de catifea, auzi cum, în spatele ei, Édith Piaf începea să cânte despre inima ei frântă.

— Unde naiba ai fost azi-dimineață? întrebă Patrik intrând în biroul lui Gösta. Ziceam că vii cu mine la John Holm.

Gösta ridică privirea.

— Nu ți-a zis Annika? Am fost la dentist.

— La dentist?

Patrik se așeză și-l cercetă din cap până-n picioare.

— Sper că n-ai nicio carie...

— Nu, n-am nicio carie.

— Cum mai merge cu lista aia?

Patrik privi teancul de hârtii din fața lui Gösta.

— Da, am găsit aproape toate adresele actuale ale foștilor elevi.

— Te-ai mișcat repede.

— CNP-urile, zise Gösta și arătă spre lista cea veche cu numele elevilor. Mai trebuie să-ți folosești și creierul câteodată, zise și-i întinse o foaie lui Patrik. Și ce-a zis șeful naziștilor?

— Probabil că nu i-ar conveni denumirea asta.

Patrik începu să citească lista.

— Știu, dar ăsta-i adevărul. Nu se mai rad în cap, dar știi cum e, lupul își schimbă părul, dar năravul ba. Mellberg a fost cuminte?

— Tu ce crezi? spuse Patrik și puse foaia pe genunchi. Să zicem că poliția din Tanum nu s-a prezentat din unghiul său cel mai avantajos.

— Măcar ați aflat ceva nou?

Patrik scutură din cap.

— Nu mult. John Holm nu știe nimic despre dispariția familiei. La școală nu s-a întâmplat nimic care s-o poată explica. N-a observat nimic suspect, în afară de tensiunile caracteristice pentru o gașcă de adolescenți și un director sever. Și așa mai departe.

— Ai primit vreo veste de la Torbjörn? întrebă Gösta.

— Nu. A promis c-o să-i dea bătaie, dar nu le-am arătat niciun cadavru proaspăt, așa că sigur nu suntem o prioritate. În plus, e un dosar încheiat, asta dacă se dovedește că oamenii ăia au fost omorâți.

— Dar rezultatele analizei de sânge ne-ar putea da niște indicii relevante pentru ancheta noastră. Ai uitat că cineva a încercat să-i ardă de vii pe Ebba și pe Mårten, acum două nopți? Tu susțineai sus și tare că incendiul ăla are legătură cu dispariția familiei ei. Și la Ebba nu te-ai gândit? Ea n-are dreptul să afle ce s-a întâmplat cu ai ei?

Patrik ridică mâinile, încercând să se apere.

— Da, știu, știu. Dar deocamdată n-am găsit nimic interesant în dosarul vechi și toată situația mi se pare cam lipsită de speranță.

— Raportul despre incendiu al lui Torbjörn n-a dat nici el nimic?

— Nu. Au folosit benzină și chibrituri normale, nimic în afară de asta.

— Atunci nu ne rămâne decât să pornim de la capătul celălalt.

Gösta se întoarse și dădu din cap spre o fotografie lipită pe perete.

— Eu zic să îi presăm pe băieți. Ăștia sigur știu mai multe decât ne-au spus atunci.

Patrik se ridică și se duse să studieze fotografia celor cinci băieți.

— Sunt convins că ai dreptate. Am văzut că l-ai încercuit pe Leon Kreutz pe lista aia. Ce zici, să ne ducem să discutăm cu el chiar acum?

— Din păcate, n-am reușit să aflu încă unde își face veacul. Mobilul îl are închis și cei de la hotel au zis că s-au mutat cu nevastă-sa. S-ar putea să se fi instalat deja în casa nouă. Nu vrei să așteptăm până mâine, ca să fim siguri că-i găsim acasă, să stăm de vorbă liniștiți?

— OK, atunci așa facem. Și poate putem să încercăm cu Sebastian Månsson și cu Josef Meyer. Mi se pare că ei stau tot aici, sau nu?

— În regulă. Dar stai să strâng pe aici un pic.

— Și să nu uităm să verificăm ce-i cu „G" ăla.

— Care „G"?

— Persoana care-i trimite felicitări Ebbei, în fiecare an, de ziua ei.

— Chiar crezi că merită? întrebă Gösta și începu să-și adune hârtiile.

— Nu se știe niciodată. Vorba ta: important e să găsim un fir de la care să pornim.

— Da, dar dacă tragem de prea multe fire în același timp, nu e exclus să le încurcăm, bâigui Gösta. Pare o treabă inutilă.

— Nee, cum așa? spuse Patrik și-l bătu peste umăr. Propun să...

Telefonul lui începu să zbârnâie. Patrik se uită pe ecran.

— Stai să preiau apelul ăsta, zise și-l lăsă pe Gösta la masa de scris.

Câteva minute mai târziu se întoarse, cu o expresie triumfătoare pe față.

— Poate că am găsit firul de care aveam nevoie. Era Torbjörn. Nu mai e sânge sub podeaua din sufragerie, dar a găsit ceva mult mai interesant.

— Ce anume?

— Un glonț, înfipt într-o șipcă din podea. Cu alte cuvinte, cineva a tras cu arma în sufrageria în care se afla familia înainte să dispară.

Patrik și Gösta se priviră, cu expresii grave. Se simțiseră cu totul pierduți mai adineauri, însă acum părea că ancheta prinde iar viață.

Avusese de gând să se întoarcă acasă și s-o elibereze pe Anna, dar curiozitatea învinsese din nou. Își continuă drumul prin Fjällbacka și mai încolo, spre Mörhult. Ezită dacă s-o apuce spre stânga, către terenul de minigolf și apoi spre căsuțele de pescari, dar alese să-și încerce norocul la casă. Era deja după-masă târziu.

Ușa fusese blocată cu un papuc de lemn înflorat. Erica își vârî capul în hol.

— Alo?! strigă ea.

Dinspre casă se auzeau zgomote. John Holm apăru nu peste mult, cu un prosop de bucătărie în mână.

— Scuze, v-am deranjat de la masă? întrebă Erica.

Bărbatul se uită la ștergar.

— Ah, nu, deloc. Tocmai m-am spălat pe mâini. Pot să vă ajut cu ceva?

— Mă numesc Erica Falck și lucrez la o carte...

— Aha, deci dumneavoastră sunteți faimoasa scriitoare din Fjällbacka? Haideți înăuntru la o cafea, spuse el și-i zâmbi cald. Cu ce treabă pe la noi?

Cei doi se așezară la masa din bucătărie.

— Vreau să scriu un roman despre cele întâmplate pe Valö.

Erica avu impresia că citi un soi de neliniște în ochii lui albaștri, dar aceasta dispăru la fel de repede cum apăruse. Poate își închipuise doar.

— Măi să fie, toți sunt interesați de Valö așa, dintr-odată. Cu soțul dumneavoastră am discutat azi-dimineață, dacă am înțeles bine din bârfa locală.

— Da, sunt măritată cu un polițist. Patrik Hedström.

— Era cu încă un personaj destul de... interesant.

Nu era nevoie de prea multă imaginație ca să-ți dai seama despre cine vorbea.

— Deci ați avut plăcerea să faceți cunoștință cu Bertil Mellberg. Omul, mitul, legenda?

John izbucni în râs. Erica simți că se lasă ademenită de farmecul lui. Asta o irita. Ura tot ce reprezenta Holm și partidul lui, dar bărbatul din fața ei părea mai degrabă amabil și inofensiv. Atrăgător chiar.

— Am mai avut de-a face cu tipi din ăștia. În schimb, mi s-a părut că soțul dumneavoastră se pricepe la munca lui.

— N-am cum să nu fiu părtinitoare, dar da, e un polițist bun. Nu se oprește din săpat până nu găsește ce caută. La fel ca mine.

— Înseamnă că sunteți periculoși rău împreună.

John zâmbi iar, afișându-și gropițele perfecte.

— Poate. Dar uneori mai dai de fundături. Am făcut cercetări referitoare la cazul familiei dispărute în mai multe rânduri şi acum m-am apucat iar de lucru.

— Și ziceți că vreți să scrieți o carte despre asta?

Privirea lui John se întunecă iar.

— Da, ăsta ar fi planul. N-aveți nimic împotrivă dacă vă pun câteva întrebări?

Preț de o secundă, John păru să ezite.

— Da, nu mă deranjează, spuse apoi. Dar, cum i-am explicat și soțului dumneavoastră și colegului lui, nu prea am cu ce să contribui.

— Am înțeles că au existat niște conflicte în sânul familiei Elvander?

— Conflicte?

— Da, copiii lui Rune nu prea o aveau la suflet pe mama lor vitregă.

— Noi, elevii, nu prea eram interesați de problemele lor de familie.

— Dar școala era mică. Nu se putea să nu observați cum o duce familia.

— Nu ne interesa. Nu voiam să avem de-a face cu ei. Ne ajungeau problemele cu Rune.

John părea că regretă, deja, că-și dăduse consimțământul. Ridică din umeri și începu să se foiască pe scaun, ceea ce o motivă și mai mult pe Erica. Era clar că ceva îl indispunea pe John.

— Și Annelie? O fată de șaisprezece ani în mijlocul unei găști de adolescenți? Cu ea cum vă înțelegeați?

John pufni.

— Annelie era înnebunită după băieți, asta nu era o problemă, doar că băieții nu nutreau aceleași sentimente pentru ea. Există fete de care trebuie să te ții departe. Annelie era exact genul ăla. În plus, Rune ne-ar fi jupuit de vii dacă ne-am fi atins cu un deget de fiică-sa.

— La ce vă referiți cu „genul de care trebuie să te ții departe"?

— Alerga după noi și se făcea tot timpul de râs. Cred că i-ar fi plăcut să ne bage în bucluc. O dată a făcut plajă fără sutien chiar în fața ferestrei noastre, dar singurul care a tras cu ochiul a fost Leon. Îi plăcea să sfideze moartea, încă de-atunci.

— Și ce s-a întâmplat? N-a prins-o taică-său?

Erica se simțea atrasă într-o lume nouă.

— O proteja Claes. Atunci a văzut-o și a tras-o de acolo, am crezut c-o să-i smulgă brațul, nu alta.

— Și pe care dintre voi îl plăcea cel mai tare?

— Păi, ce credeți? spuse John, dar înțelese că Erica nu își dăduse seama la cine se referea. De Leon, bineînțeles. Era cel mai tare. Băiatul perfect. Familia lui era putred de bogată, el arăta al naibii de bine și avea o încredere în sine mai mare decât a oricui.

— Dar pe el nu-l interesa?

— Cum spuneam, Annelie era o fată care nu știa decât să-ți facă probleme, iar Leon era prea deștept ca să se încurce cu ea.

În camera de zi sună un telefon mobil. John se ridică brusc.

— Mă scuzați dacă răspund?

Plecă fără a aștepta răspunsul. Erica îl auzi vorbind cu voce joasă. În afară de el, nu părea să mai fie nimeni acasă. Erica aruncă o privire în jur, în timp ce aștepta. Un teanc de hârtii pe un scaun de bucătărie îi atrase atenția și, după ce se asigură că n-o vede nimeni, începu să-l răsfoiască încet. Păreau protocoale de la guvern și însemnări de la întâlniri dar, în clipa următoare, Erica înlemni. Între paginile tipărite se afla și o

bucățică de hârtie scrisă de mână, plină de mâzgăleli greu de descifrat. Din camera de zi se auzi un „hai că ne auzim". Erica smulse rapid bilețelul din teanc și-l strecură în poșetă. Când John intră în bucătărie, îi zâmbi nevinovată.

— E totul în regulă?

John dădu din cap și se așeză din nou.

— Ăsta e dezavantajul cu munca mea. N-am cum să-mi iau liber, nici măcar în concediu.

Erica mormăi aprobator. Nu voia să se bage într-o discuție despre activitatea politică a lui John. Și-ar fi dat imediat arama pe față și exista riscul să se contrazică, iar în stilul ăsta n-avea să mai afle nimic.

Luă din nou stiloul în mână.

— Cum se comporta Inez cu elevii?

— Inez?

John îi evită privirea.

— Nu prea ne intersectam cu ea. Era ocupată până peste cap cu menajeria aia și cu fetița ei.

— Dar un soi de relație tot aveați și cu ea... Am fost în casa aia și nu-i cine știe ce spațioasă, n-aveați cum să nu vă întâlniți cu ea.

— Bineînțeles c-o vedeam. Dar era o femeie tăcută și hărțuită. N-avea nicio treabă cu noi și nici noi cu ea.

— Și se pare că nici bărbatul ei nu prea avea treabă cu ea.

— Nu, nu înțeleg cum a putut un bărbat ca el să conceapă patru copii. Mai făceam glume și ziceam că Inez a născut ca Fecioara Maria.

John zâmbi încurcat.

— Ce părere aveați despre cei doi profesori care predau la internat?

— Erau niște figuri dubioase, amândoi. Probabil că erau niște profesori buni, dar Per-Arne fusese cadru militar și era poate și mai rigid decât Rune.

— Și celălalt?

— Ove, da... Nu știu, mi se părea cam dubios. Teoria noastră era că-i pe invers, doar că n-o arăta. Mă întreb dacă între timp și-a dat arama pe față.

Ericăi îi veni să râdă. O văzu pe Liza în fața ei, cu genele ei false și cu halatul frumos de mătase.

— S-ar putea, spuse zâmbind.

John o privi nedumerit, dar Erica îl lăsă în ceață. Nu era treaba ei să-l lămurească în privința vieții Lizei și, în plus, știa ce părere aveau Prietenii Suediei despre homosexuali.

— Dar nu vă amintiți nimic special despre ei?

— Nu, nimic. Între elevi, profesori și familie existau niște limite clare. Trebuia să stai în banca ta. Fiecare cu gașca lui.

Cam ca în politică, se gândi Erica și se mușcă de limbă ca să nu zică nimic. Simți că John începuse să-și piardă răbdarea, așa că îi mai puse o singură întrebare:

— Conform unei persoane cu care am stat de vorbă de curând, în casă se auzeau niște sunete ciudate noaptea. Vă amintiți așa ceva?

John tresări.

— Cine v-a spus asta?

— Nu contează.

— Prostii, spuse John și se ridică.

— Deci nu știți nimic? îl întrebă Erica, măsurându-l cu atenție.

— Absolut nimic. Și acum mă scuzați, dar trebuie să dau câteva telefoane.

Erica își dădu seama că n-o să ajungă mai departe, cel puțin nu atunci.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, spuse și-și adună lucrurile.

— N-aveți pentru ce.

Șarmul era din nou activat, însă Erica rămase cu impresia că fusese aproape împinsă pe ușă afară.

Ia ridică izmenele și pantalonii lui Leon și-l ajută să se ridice de pe toaletă și să se așeze în scaunul cu rotile.

— Așa, și nu te mai strâmba atâta.

— Nu înțeleg de ce nu mă lași să angajez o infirmieră pentru chestia asta, spuse Leon.

— Vreau să am grijă de tine, singură.

— Inima ta dă pe dinafară de bunătate, pufni Leon. O să-ți distrugi spatele dacă mai continui așa. Avem nevoie de cineva care să te ajute.

— Drăguț din partea ta că-ți pasă de spatele meu, dar sunt puternică și nu vreau să-mi vină cineva aici și să... da, să-și bage nasul. Suntem doar noi doi. Până când moartea ne va despărți.

Ia îl mângâie pe obrazul fără cicatrice, dar Leon întoarse capul și femeia își retrase mâna.

Rulă mai încolo cu scaunul. Ia se așeză pe canapea. Cumpăraseră casa gata mobilată și azi primiseră cheile, după ce banca din Monaco le aprobase, în sfârșit, suma retrasă. Plătiseră cu bani lichizi, integral. În fața ferestrei se întindea Fjällbacka. Ia se bucura mai mult decât s-ar fi așteptat de vederea aceea splendidă. Din bucătărie îl auzi pe Leon. Înjura. Nicio încăpere nu era adaptată pentru persoane cu dizabilități, așa că nu ajungea la nimic și se lovea tot timpul în colțuri și de dulapuri.

— Vin acum! strigă ea, dar nu se ridică imediat.

Uneori îl mai lăsa să aștepte puțin. Ca să nu ia totul de-a gata. La fel cum luase de-a gata iubirea ei.

Ia își privi mâinile. Erau pline de cicatrice, ca ale lui Leon. Purta mereu mănuși, dar acasă îl lăsa să-i vadă leziunile cu care se alesese în ziua aceea când îl scosese din mașina cuprinsă de flăcări. Recunoștință — mai mult nu pretindea de la el. La iubire renunțase de mult. Nu știa dacă Leon era, măcar, în stare să iubească o altă persoană. Cu mult timp în urmă crezuse că da. Cu mult timp în urmă nimic nu contase în afară de dragostea lui. Când se transformase dragostea asta în ură? Atâția ani încercase să găsească greșeala la ea, se străduise să îndrepte lucrurile pentru care o critica, făcuse tot ce putuse ca să-i ofere ceea ce părea că-și dorea. Și, cu toate astea, el continua s-o chinuie, de parcă ar fi vrut s-o rănească în mod conștient. Munți, mări; deșerturi, femei. N-avea importanță. Toate erau amantele lui. Și așteptarea aia era de nesuportat, de fiecare dată când pleca.

Își duse mâna la față. Era netedă, inexpresivă. Își aminti dintr-odată durerea de după operații. El nu se aflase niciodată lângă ea, ca s-o țină de mână la trezire. Și nici când se întorsese acasă. Vindecarea durase nespus de mult. Și acum nu se mai recunoștea când se uita în oglindă. Avea fața unei străine. Dar nu mai trebuia să se străduiască. Leon nu mai putea să urce pe niciun munte, nu mai putea să străbată niciun deșert și nu mai putea s-o părăsească pentru nicio femeie. Era al ei, doar al ei.

Mårten se îndreptă de spate, strâmbându-se. Îl durea tot corpul de la orele nesfârșite de muncă și aproape că uitase cum e să nu-l doară nicăieri. Știa că și Ebba se

simțea la fel. Deseori, când credea că n-o vede el, își masa umerii și membrele și se strâmba la fel de urât ca și el.

Dar durerea din suflet era mai greu de suportat. Trăiau cu ea zi și noapte, într-un dor continuu, fără început sau sfârșit. Lui Mårten îi era dor nu doar de Vincent, ci și de Ebba. Și faptul că dorul acesta se amesteca cu furia și sentimentul de vinovăție nu făcea decât să înrăutățească lucrurile și mai mult. Nu reușea să scape nicicum de asta.

Stătea pe scară, cu o cană de ceai în mână și privea întinderea de ape dinspre Fjällbacka. Priveliștea era și mai frumoasă în lumina aurie a soarelui care tocmai apunea. Cumva, știuse dintotdeauna că aveau să se întoarcă în locul acela. Chiar dacă o credea pe Ebba când îi spunea că a avut o copilărie fericită, știa că purta în ea o continuă mirare față de cele întâmplate, o mirare care n-avea să dispară dacă nu încerca, măcar, să găsească un răspuns. Dacă i-ar fi spus asta atunci, înainte să se fi mutat, ar fi negat cu siguranță totul. El însă nu se îndoise nicio clipă că într-o zi aveau să se întoarcă acolo unde începuseră toate.

Și, până la urmă, nevoiți să se refugieze într-un loc, în același timp cunoscut și străin, într-o viață în care Vincent nu existase niciodată, nutrise speranțe mari. Spera că o să se regăsească și că o să lase în urmă furia și vinovăția. Dar Ebba îi închidea ușa în nas și refuza să accepte orice tentativă de apropiere din partea lui. Oare avea dreptul s-o facă? Durerea și doliul nu erau doar ale ei, erau și ale lui. Merita să facă un efort de dragul lui.

Mårten strângea din ce în ce mai tare cana, privind spre linia orizontului. Și-l imagină pe Vincent. Băiatul semănase leit cu el. Au râs de asta chiar și la maternitate. Nou-născut și înfofolit într-o pătură, Vincent părea o miniatură a tatălui său. Iar asemănarea devenise și mai

izbitoare odată cu trecerea timpului. Vincent își adorase tatăl. N-avea decât trei ani, dar îl urmărea pe Mårten peste tot, ca un cățeluș. Ebba se plânsese, de câteva ori, că Vincent era nerecunoscător după ce-l purtase în pântece nouă luni și îndurase nașterea aia grea. Dar nu vorbea niciodată serios. Se bucura că Vincent și Mårten erau atât de apropiați și era cât se poate de mulțumită de locul doi de pe podium.

Lacrimile îi ardeau ochii. Mårten le șterse cu dosul palmei. Nu mai avea puterea să plângă și oricum nu ajuta cu nimic. Un singur lucru își dorea: ca Ebba să se apropie din nou de el. Și nu se va da bătut niciodată. O să încerce până când ea își va da seama că au nevoie unul de celălalt.

Mårten se ridică și intră în casă. Urcă scările și trase cu urechea, încercând să-și dea seama unde e Ebba. De fapt, știa deja. Ca de fiecare dată când nu munceau la casă, stătea la masa ei de lucru, concentrându-se asupra unui nou colier. Intră în cameră și se opri în spatele ei.

— Ai primit o comandă?

Ebba tresări pe scaun.

— Da, spuse ea și continuă să lucreze cu argintul.

— De la cine?

Indiferența ei îl înfuria. Trebui să facă un efort ca să nu se răstească la ea.

— O cheamă Linda. Băiatul ei a murit la doar patru luni. Din cauza sindromului morții subite. Era primul ei copil.

— Aha, spuse el și privi într-o parte.

Nu înțelegea cum reușea Ebba să asculte toate poveștile astea, durerea unor părinți necunoscuți. Nu-i ajungea durerea ei? Nu trebuia să se uite, știa deja că

purta și ea un colier cu îngeraș. Era primul pe care-l făcuse și nu-l scotea niciodată. Numele lui Vincent era gravat pe spatele pandantivului. Mårten avea momente când îi venea să i-l smulgă de la gât. În clipele alea n-o considera demnă să poarte numele fiului lor la gât. Dar existau și momente când nu-și dorea mai mult decât să-l aibă aproape de inimă. De ce trebuia să fie atât de greu? Ce avea să se întâmple dacă renunța la control, dacă se împăca cu totul și admitea că vina era a amândurora?

Mårten puse cana de ceai pe un raft și făcu un pas spre Ebba. La început ezită, apoi își lăsă ușor mâinile pe umerii Ebbei. Aceasta încremeni. Mårten începu s-o maseze încet și simți că era la fel de încordată ca și el. Ebba nu spuse nimic, doar se uita drept înainte. Mâinile cu care încercase să închipuie îngerașul de argint se odihneau pe masă și, în afară de respirațiile lor, nu se mai auzea nimic. Speranța se trezi din nou în sufletul lui. O atingea, îi simțea corpul. Poate că exista o cale să meargă mai departe.

În clipa următoare, Ebba se ridică brusc. Fără să spună ceva, plecă de acolo. Mâinile lui Mårten rămaseră suspendate în aer. Stătu puțin și se uită la masa ei de lucru, plină de obiecte. Apoi mâinile i se înălțară, ca de la sine, și măturară totul de pe masă. În liniștea care urmă, Mårten își dădu seama că n-avea decât o singură variantă. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putere, să arunce în joc și ultima carte.

Stockholm, 1925

— Mi-e frig, mami.

Laura se smiorcăia supărată, însă Dagmar o ignoră. Trebuia să-l aștepte pe Hermann. Mai devreme sau mai târziu avea să se întoarcă acasă și avea să se bucure să o vadă. Abia aștepta să vadă lumina aprinzându-se în ochii lui, dorința și dragostea, mai puternice după atâția ani de așteptare.

— Mama...

Laurei îi clănțăneau dinții de frig.

— Gura! șuieră Dagmar.

Copila asta trebuia să-i strice, tot timpul, socotelile. Nu voia să fie fericite amândouă? Nu mai putea să se abțină. Ridică mâna ca s-o lovească.

— Eu n-aș face asta în locul dumitale.

O mână puternică o apucă de încheietură și Dagmar se întoarse îngrozită. În spatele ei stătea un bărbat bine îmbrăcat, într-un palton închis la culoare, pantaloni negri și pălărie asemenea.

Dagmar înălță capul.

— Domnul să nu se bage. E treaba mea cum îmi educ copilul.

— Dacă dai în ea, o să dau și eu în matale, la fel de tare. Ca să vezi cum e, spuse el calm, arătând că nu tolera să fie contrazis.

Dagmar se gândi dacă să-i zică ce părere are despre oamenii care își băgau nasul unde nu le fierbea oala, dar își dădu seama că n-o să-i folosească la nimic.

— Îmi cer scuze, spuse. Fata asta e de toată minunea. Nu e ușor să fii mamă și se mai întâmplă să...

Ridică din umeri, ca și când s-ar fi scuzat, și-și plecă ochii pentru ca bărbatul din fața ei să nu ghicească cât de furioasă era de fapt.

Bărbatul îi eliberă încet încheietura mâinii și făcu un pas înapoi.

— Ce căutați aici, în fața porții mele?

— Îl așteptăm pe tata, spuse Laura implorându-l pe străin din priviri.

Nu se întâmpla des să vadă pe cineva care să îndrăznească s-o înfrunte pe mama ei.

— Și zici că tatăl tău locuiește aici?

Bărbatul o studie pe Dagmar.

— Îl așteptăm pe domnul comandant, spuse aceasta și o trase mai aproape pe Laura.

— Păi, atunci, o să aveți de așteptat, spuse bărbatul și continuă să le cerceteze cu o privire curioasă.

Dagmar simți că inima începe să-i bată mai tare.

Se întâmplase ceva cu Hermann? De ce nu i-a zis nimic femeia aia îngrozitoare?

— De ce? întrebă ea.

Bărbatul își încrucișă brațele pe piept.

— Au venit după el cu ambulanța. L-au luat de aici în cămașă de forță.

— Nu înțeleg.

— E internat la spitalul Långbro.

Bărbatul cu palton elegant se retrase spre poartă și părea că vrea să încheie cât mai repede discuția cu Dagmar. Aceasta îl apucă de braț, dar bărbatul se feri, dezgustat.

— Vă rog, domnule, unde e spitalul ăsta? Trebuie să-l găsesc pe Hermann.

Dezgustul se citea pe chipul bărbatului. Deschise poarta și intră fără să-i răspundă. Când poarta cea grea se trânti după el, Dagmar se lăsă la pământ. Încotro s-o apuce acum?

Laura plângea sfâșietor, trăgând de ea și încercând s-o ridice. Dagmar îi dădu deoparte mâinile. Nu putea s-o lase în pace și să dispară? Ce să facă cu ea dacă nu-l găsea pe Hermann? Laura nu era copilul ei. Era copilul lor, al amândurora.

Patrik intră grăbit în secție, dar se opri brusc în fața geamului de la recepție. Annika părea adâncită în ceva și-şi ridică privirea abia după câteva secunde. Când îl recunoscu zâmbi, apoi coborî din nou privirea.

— Martin e tot bolnav? întrebă Patrik.

— Da, spuse Annika cu privirea ațintită asupra monitorului.

Patrik o privi mirat și se urni, apoi, din loc. Trebuia să rezolve problema asta.

— Am puțină treabă, spuse și ieși din nou.

Văzu cum Annika deschise gura, dar nu apucă să audă nimic.

Patrik aruncă o privire pe ceas. Era trecut de nouă dimineața. Probabil cam devreme să sune la ușa cuiva la ora asta, dar ajunsese să-și facă griji și nu-i mai păsa dacă-i trezea sau nu.

Îi luă doar câteva minute să ajungă la apartamentul în care stătea Martin cu familia. Lângă ușă fu cuprins de îndoială. Poate că nu era nimic în neregulă, poate că Martin era cu adevărat bolnav și zăcea în pat. Și atunci n-ar fi

trebuit să-l trezească degeaba. Poate că s-ar fi supărat și ar fi avut impresia că Partik s-a dus acolo ca să-l controleze. Dar instinctul îi spunea altceva. Martin l-ar fi sunat totuși din când în când, chiar dacă ar fi fost bolnav. Patrik puse degetul pe sonerie.

Așteptă mult timp, nesigur dacă să mai sune sau nu, dar știa că apartamentul nu era chiar atât de mare și semnalul trebuie să se fi auzit. În cele din urmă, auzi pași apropiindu-se.

Când ușa se deschise, Patrik rămase șocat. Martin părea bolnav, nu încăpea îndoială. Era neras, nepieptănat și mirosea vag a transpirație. Mai să nu-l recunoască, cu privirea aceea goală.

— Ah, tu erai, spuse Martin.

— Pot să intru?

Martin ridică din umeri, se întoarse și pătrunse în casă târându-și picioarele.

— Pia e la serviciu? întrebă Patrik și aruncă o privire în jur.

— Nu.

Martin se oprise în fața ușii balconului din camera de zi și se uită încordat pe geam.

Patrik își încreți fruntea.

— Ești bolnav?

— Păi, mi-am luat medical, nu-i așa? Nu ți-a zis Annika? se răsti Martin și se întoarse spre el. Dar poate vrei să-ți dau certificatul medical? Ai venit să vezi că nu mint și nu fac plajă undeva pe vreo stâncă?

În mod normal, Martin era cea mai liniștită și mai cumsecade persoană pe care o cunoștea. Nu-l mai văzuse niciodată să aibă asemenea ieșiri. Se simțea din ce în ce mai îngrijorat. Ceva nu era în regulă, asta era clar.

— Hai să ne așezăm, spuse și dădu din cap spre bucătărie.

Iritatea lui Martin dispăru la fel de repede cum apăruse și acesta își recăpătă privirea aceea pustie. Dădu din cap încet și îl urmă pe Patrik. Cei doi luară loc la masă. Patrik se uită, îngrijorat, la colegul lui.

— Ce s-a întâmplat?

Martin tăcu preț de câteva minute.

— Pia o să moară, spuse apoi, cu privirea ațintită asupra mesei.

Cuvintele i se părură absurde lui Patrik. Poate că nu auzise bine.

— Ce vrei să spui?

— A fost internată alaltăieri, pentru tratament. Se pare că a avut noroc că i-au găsit un loc așa de repede.

— Tratament? Pentru ce?

Patrik scutură din cap. Doar se întâlnise întâmplător cu Martin și Pia, în weekendul precedent, și totul părea în regulă.

— Dacă n-o să se întâmple un miracol, medicii zic că n-are mai mult de șase luni.

— Șase luni de tratament?

Martin ridică greoi capul și îl privi drept în ochi. Patrik aproape că tresări când îi citi durerea din privire.

— Șase luni până când moare. Și după aia Tuva o să rămână fără mamă.

— De când... cum... Când ați...?

Patrik se auzea cum se bâlbâie, şi totuşi nu izbutea să formuleze nicio întrebare de la cap la coadă.

Dar Martin nu-i răspunse. Se prăbuși, doar, peste masă și începu să plângă atât de tare, încât îl apucă tremuratul. Patrik se ridică și îl îmbrățișă. După un timp pe care nu-l putu măsura Martin se liniști și corpul i se relaxă.

— Tuva unde e? îl întrebă Patrik, îmbrățișându-l încă.

— La mama Piei. Eu n-am puterea să... nu acum.

Începu să plângă din nou, dar de data asta lacrimile i se scurgeau încet pe obraji.

Patrik îl mângâie pe spate.

— Plângi cât ai nevoie.

Era un clișeu și se simți un pic ridicol, dar ce putea să-i zică într-o situație ca asta? Existau cuvinte potrivite? Întrebarea era dacă Martin îl auzise măcar, dacă-i păsa de ce spune.

— Ai mâncat ceva?

Martin își trase nasul, apoi se șterse cu mâneca halatului de baie și scutură din cap.

— Nu mi-e foame.

— Nu mă interesează. Trebuie să mănânci ceva.

Patrik se apucă să facă inventarul în frigider. Era plin de mâncare, dar bănuia că nu era cazul să-i gătească ceva, așa că se mulțumi să scoată de acolo niște unt și cașcaval. Apoi prăji câteva felii de pâine găsite în congelator și pregăti două sendvișuri. Mai mult de atât nu credea c-o să fie în stare Martin să înghită. Se gândi puțin, apoi își făcu și lui un sendviș. Întotdeauna era mai ușor să mănânci dacă aveai companie.

— Spune-mi care e situația, zise când Martin termină primul sendviș și căpătă un pic de culoare în obraji.

Martin îi povesti, tărăgănat și făcând pauze dese, tot ce știa despre cancerul Piei și despre șocul de-a afla de pe o zi pe alta că e nevoie s-o interneze pentru un tratament dur care, probabil, n-avea s-o ajute oricum.

— Când îi dă drumul acasă?

— Săptămâna viitoare, cred. Nu știu exact, n-am...

Mâna lui Martin tremura când ridică sendvișul. În privirea lui se citea rușinea.

— N-ai discutat cu ei? Ai fost s-o vizitezi de când s-a internat?

Patrik se strădui să nu lase impresia că-i reproșează ceva. Ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie Martin acum și, în mod ciudat, îi înțelegea reacția. Văzuse destui oameni în stare de șoc ca să recunoască privirea aceea inexpresivă și mișcările înțepenite.

— Fac niște ceai, spuse el înainte ca Martin să apuce să-i răspundă. Sau vrei mai bine cafea?

— Cafea, spuse Martin.

Mesteca fără oprire, dar părea că îi vine greu să înghită dumicatul.

Patrik luă un pahar și-l umplu cu apă.

— Bea un pic. Cafeaua e gata imediat.

— N-am fost la ea, spuse Martin și încetă să mai mestece.

— Nu e chiar așa de ciudat. Ești în stare de șoc, spuse Patrik pregătind cafeaua pentru filtru.

— Am dezamăgit-o, Patrik. Acum, când ar avea cel mai tare nevoie de mine, o dezamăgesc. Și pe Tuva. Abia așteptam s-o duc la mama Piei. De parcă ei nu i-ar fi greu. Pia e fiica ei, totuși.

Părea pe cale să izbucnească din nou în plâns, dar trase aer în piept și expiră lent.

— Nu înțeleg de unde are atâta putere Pia. M-a sunat de mai multe ori și mi-a zis că-și face griji pentru mine. Nu ți se pare absurd? Ea trebuie să îndure tratamentul ăla cu raze și citostaticele și dracu mai știe ce. Sunt sigur că e speriată de moarte și se simte rău. Și tot ea își face griji pentru mine!

— Nu e chiar așa de ciudat, spuse Patrik. Auzi, uite cum facem. Te duci, faci un duș și te bărbierești. Între timp e gata și cafeaua.

— Nu, eu..., începu Martin, dar Patrik ridică o mână.

— Ori te duci să faci duș singur, ori te car eu până acolo și te spăl cu peria. Aș prefera să mă scutesc de experiența asta și sper că și tu.

Martin nu se putu abține să nu râdă.

— Nici să nu te gândești că te las să te apropii de mine cu un săpun. Mă descurc și singur.

— Bine, spuse Patrik și se întoarse ca să caute niște cești în dulap. Auzi cum Martin se ridică și se duce la baie.

Zece minute mai târziu, când intră în bucătărie părea un cu totul alt bărbat.

— Acum te mai recunoaște omul, spuse Patrik și turnă cafea fierbinte în cești.

— Mă simt un pic mai bine. Mersi, spuse Martin și se așeză.

Fața lui părea la fel de devastată și de palidă, dar în ochii i se ghicea o scânteie de viață. Părul roșcat și umed îi stătea vâlvoi. Arăta ca un Kalle Blomkvist[8] în variantă adultă.

— Îți propun ceva, spuse Patrik, care apucase să se gândească la o soluție cât timp Martin făcuse duș. Trebuie să laşi totul la o parte și s-o sprijini pe Pia. În plus, va trebui să fii mai responsabil în ceea ce o privește pe Tuva. Ia-ți concediu începând de azi și vedem ce se mai întâmplă și dacă o să fie nevoie să-l prelungești.

— Nu mi-au mai rămas decât trei săptămâni din concediul pe anul ăsta.

— Se rezolvă, spuse Patrik. Nu te gândi acum la detalii.

---

[8] Numele unei serii de cărți pentru copii scrise de Astrid Lindgren. Personajul principal e detectivul amator Kalle Blomkvist, un adolescent care încearcă să rezolve tot felul de cazuri împreună cu prietenii lui.

Martin îl privi cu ochi goi și dădu din cap. Lui Patrik îi veni în minte o imagine cu Erica și accidentul de mașină. Ar fi putut fi el în locul lui. Fusese cât pe ce să piardă totul.

Stătuse în pat și se gândise toată noaptea. După ce Patrik plecă la serviciu, ieși pe terasă cu ideea să-și facă ordine în gânduri, profitând că, pentru moment, copiii se jucau singuri. Adora priveliștea arhipelagului din Fjällbacka și era nespus de recunoscătoare că, până la urmă, reușise să salveze casa părintească, astfel că Maja și gemenii aveau șansa să crească în mediul acela. Nu era o casă ușor de întreținut. Vântul și apa sărată deterioraseră lemnul, iar casa necesita reparații și îmbunătățiri continue.

Din punct de vedere financiar nu mai era o problemă. Îi trebuiseră mulți ani de muncă grea, dar acum câștiga foarte bine cu cărțile ei. Nu-și schimbase stilul de viață aproape deloc, dar faptul că nu trebuia să-și facă griji pentru bugetul familiei, în caz că se strica boilerul sau trebuia să repare fațada, îi dădea o mare siguranță.

Nu mulți oameni aveau siguranța asta. Erica era mai mult decât conștientă și când banii nu le ajungeau și își pierdeau locul de muncă de pe o zi pe alta era destul de ușor să găsească un țap ispășitor. Cu siguranță că de aici provenea o mare parte din succesul Prietenilor Suediei, își spuse Erica. De la întâlnirea aceea cu John nu se putuse opri să se gândească la el și la ideologia pe care o reprezenta. Sperase să se întâlnească cu un om antipatic, care să-și asume părerile pe față. Dar avusese de-a face cu ceva mult mai periculos. O persoană coerentă, care putea să

ofere răspunsuri simple, formulate într-un mod plauzibil. Care putea să-i ajute pe alegători să identifice țapul ispășitor și care, apoi, le promitea c-o să-l facă să dispară.

Erica se înfioră. Era convinsă că John Holm ascunde ceva. Poate avea legătură cu întâmplările de pe Valö, poate că nu. Nu-i rămânea decât să afle și știa exact cu cine trebuia să vorbească.

— Copii, facem o plimbare cu mașina? strigă spre camera de zi.

Fu întâmpinată imediat cu urale. Tuturor le plăcea să meargă cu mașina.

— Mami o să dea un telefon, până atunci tu încalță-te, Maja, și vin imediat să-i ajut și pe Anton și Noel.

— Pot să-i ajut eu, spuse Maja și îi apucă de mânuțe pe frații ei, trăgându-i după ea spre hol.

Erica zâmbi. Maja devenea, din ce în ce mai mult, o mămică de rezervă.

Peste un sfert de oră erau cu toții în mașină și se îndreptau spre Uddevalla. Sunase să se asigure că Kjell era la birou, ca să nu-i care pe copii după ea degeaba. La început se gândise să-i explice totul la telefon, dar își dăduse seama c-ar fi fost mai bine să-l lase să descifreze bilețelul singur, neinfluențat de ceea ce credea ea.

Cântaseră cântecele pentru copii pe tot drumul spre Uddevalla, așa că la recepție, când fu nevoită să-și anunțe vizita, era răgușită de-a binelea. Kjell apăru în scurt timp.

— Aoleu, ai venit cu toată gașca? spuse și se uită la cei trei copii, care clipeau spre el timizi.

O îmbrățișă și barba lui o zgârie un pic pe obraz. Erica zâmbi. Era bucuroasă să-l întâlnească. Se cunoscuseră cu câțiva ani mai înainte când, în urma unei anchete

criminalistice, descoperiseră că mama ei, Elsy, și tatăl lui Kjell fuseseră prieteni în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Atât ea, cât și Patrik îl plăceau mult și-l respectau ca jurnalist.

— N-am găsit pe nimeni să stea cu copiii.

— Nu face nimic. Mă bucur să vă văd, spuse Kjell și zâmbi prietenos spre copii. Cred că am câteva jucării într-un coș, pe undeva, cu care puteți să vă jucați cât vorbesc eu cu mama.

— Jucării?

Timiditatea se evaporase. Maja îl urmă cu pași repezi pe Kjell, în căutarea coșului promis.

— Iată-le aici, dar sunt mai mult hârtii și carioci, spuse Kjell și împrăștie conținutul coșului pe podea.

— Nu pot să garantez că n-or să-ți păteze covorul, spuse Erica. Nu prea reușesc deocamdată să se mențină în limitele unei foi.

— Ți se pare că niște pete în plus sau în minus o să aibă vreo importanță? spuse Kjell și se așeză la birou.

Erica se uită la covorul murdar și își dădu seama că are dreptate.

— M-am întâlnit ieri cu John Holm, spuse și se așeză pe un scaun.

Kjell o privi, plin de curiozitate.

— Și ce impresie ți-a făcut?

— Are farmec. Dar e și periculos. Mortal.

— O interpretare corectă, zic eu. În tinerețe, John a făcut parte dintr-una din cele mai periculoase grupări de *skinheads*. Acolo a cunoscut-o pe nevastă-sa.

— Mi-e greu să mi-i imaginez cu capetele rase.

Erica se întoarse să vadă ce fac copiii, dar aceștia se comportau exemplar.

— Da, a lucrat ceva la imagine. Dar, din câte-mi dau eu seama, băieții ăștia nu-și schimbă năravul. Se mai dau pe brazdă, asta da, învață bunele maniere.

— Are cazier?

— Nu, nu l-au săltat niciodată, deși a fost cât pe-aci de câteva ori, în tinerețe. Dar nu cred nici să mă pici cu ceară că și-a schimbat atitudinea, de când se ducea la marșurile alea în memoria lui Carol al XII-lea[9]. În schimb, îndrăznesc să spun că e doar meritul lui că partidul a prins un loc în Parlament.

— Cum adică?

— Prima lui mișcare genială a fost c-a profitat de tensiunile dintre grupările național-socialiste după incendiul din școala aia de la Uppsala.

— Când i-au condamnat pe naziștii ăia trei? întrebă Erica, amintindu-și de rubricile îngroșate de acum mulți ani.

— Da, exact. Pe lângă dezbinările din interiorul și dintre diferitele grupări, a mai contat și interesul brusc arătat de media, plus că poliția era deja cu ochii pe ei. Și atunci a intrat John în joc. I-a adunat pe ăia mai deștepți din diversele grupulețe și le-a propus o colaborare, după care Prietenii Suediei au preluat rolul de lider. Iar după aceea și-a dedicat mulți ani unei campanii ample de curățare, cel puțin a fațadei, și a bătut monedă pe ideea că programul lor e binecuvântat de Dumnezeu. S-au poziționat drept un partid muncitoresc, unul care-l reprezintă pe omul de jos.

— Nu-i greu să ții în frâie un astfel de partid? Bănuiesc că există destui extremiști.

---

[9] Marș anual, organizat pe 30 noiembrie în cinstea comemorării regelui suedez Carol al XII-lea, devenit un simbol național pentru perioada de măreție a Suediei din secolul al XVII-lea.

Kjell dădu din cap.

— Ba da, dar o parte și-au dat demisia. Erau de părere că John e prea moale și că a trădat idealul cel vechi. Se pare că există o regulă nescrisă conform căreia niciunul dintre ei n-are voie să se exprime liber despre politica de imigrare. Există prea multe opinii și riscul e că asta ar putea să dezbine partidul. De la cei care ar vrea să urce fiecare imigrant în primul avion spre țara lor de origine, până la cei care vor să le pună condiții mai dure celor care ajung aici.

— Și tu în ce categorie îl vezi pe John? întrebă Erica și se întoarse să-i liniștească pe gemeni, care începuseră să facă gălăgie.

— Oficial, în cea din urmă, dar neoficial, hm...? Hai să reformulez: nu m-ar mira să aibă o uniformă de nazist atârnând pe vreun umeraș, acasă.

— Cum a ajuns în cercurile astea?

— Am făcut niște cercetări referitoare la trecutul lui, de când m-ai sunat. Știam deja că provine dintr-o familie foarte bogată. Tatăl lui a fondat o societate exportatoare prin 1940 și după război a continuat să-și dezvolte activitatea, iar afacerile mergeau strună. Dar în 1976...

Kjell făcu o pauză de efect și Erica se îndreptă în scaun.

— Așa?

— A avut loc un scandal în cercurile mai înalte din Stockholm. Mama lui John, Greta, l-a părăsit pe tatăl lui, Otto, pentru un om de afaceri libanez cu care taică-său făcuse cândva afaceri. Se pare că Ibrahim Jaber, cum îl chema, l-a păcălit pe Otto și i-a furat aproape toată averea. Așa că, jecmănit și părăsit, Otto s-a împușcat în biroul său la sfârșitul lui iulie 1976.

— Ce s-a întâmplat cu Greta și cu John?

— Tragedia nu s-a terminat odată cu moartea lui Otto. S-a aflat ulterior că Jaber era deja căsătorit și avea și copii. N-avea de gând să se căsătorească cu Greta, a luat doar banii și a părăsit-o. Câteva luni mai târziu, numele lui John apărea într-un context național-socialist.

— Și ura a rămas aceeași, spuse Erica și se întinse după poșetă, din care scoase bilețelul și i-l dădu lui Kjell.

— L-am găsit ieri, acasă la John. Nu știu ce să înțeleg din tot talmeş-balmeşul, dar poate ne ajută cu ceva...

Bărbatul râse.

— Definește „a găsi".

— Acum vorbești ca Patrik, spuse Erica zâmbind. Ce să fac, zăcea acolo. N-o să ducă nimeni lipsa unei maculaturi ca asta.

— Ia, dă-mi să văd.

Kjell își coborî pe nas ochelarii ridicați pe frunte.

— Gimle, citi cu voce tare și se încruntă.

— Ce înseamnă asta? N-am mai auzit cuvântul ăsta. E un acroniṃ sau ce?

Kjell scutură din cap.

— Gimle e ceea ce vine după Ragnarök în mitologia nordică. Un soi de paradis sau cam așa. Noțiunea e cunoscută și folosită simbolic în cercurile neo-naziste. Și mai e și numele unei asociații culturale care susține că e apolitică, dar habar nu am, nu bag mâna în foc. În orice caz, sunt populari în rândurile celor din Prietenii Suediei și Partidul Popular Danez.

— Și cu ce se ocupă?

— Cu reconstruirea sentimentului național și a identității comune, ca să-i citez. Sunt interesați de tradițiile suedeze, de dansul popular, de poezia veche, de monumente

antice și chestii din astea, ceea ce se potrivește perfect cu ideea Prietenilor Suediei despre păstrarea tradițiilor suedeze.

— Și crezi că Gimle ăsta de aici se referă la asociație? întrebă Erica arătând spre bilețel.

— E greu de spus. Poate să se refere la orice. Și ce-i cu cifrele astea? Nu știm nici asta. 1920211851612114. Și mai avem aici 5 08 1400.

Erica ridică din umeri.

— Da, habar n-am. Poate fi ceva ce și-a notat în timp ce vorbea la telefon. Pare scris în grabă.

— Poate, spuse Kjell și flutură bilețelul. Pot să-l păstrez?

— Sigur că da. Stai numai, să-i fac o poză cu mobilul. Nu se știe, poate mă apucă inspirația și sparg codul.

— Bună idee.

Kjell împinse bilețelul spre ea. Erica făcu o poză. Apoi se lăsă în genunchi pe covor și începu să adune lucrurile împrăștiate de copii.

— Ai vreo idee dacă o să-ți folosească la ceva?

— Nu încă. Dar am acces la niște arhive, s-ar putea să caut pe-acolo.

— Ești sigur că nu-s doar niște mâzgăliturі? întrebă Erica.

— Nu, dar merită să presupunem.

— Sună-mă, dacă afli ceva. Te sun și eu dacă e, spuse și începu să mâne copiii spre hol.

— Sigur că da, ne auzim, zise Kjell și întinse mâna după telefon.

Tipic. Dacă el întârzia puțin, îi îndrugau verzi și uscate, dar Patrik avea voie să lipsească toată dimineața fără să ridice cineva măcar o sprânceană. Erica îl sunase

în seara precedentă și-i povestise despre vizita ei la Ove Linder și John Holm, iar Gösta era nerăbdător să meargă cu Patrik la Leon. Oftă, gândindu-se la nedreptățile vieții, și se întoarse la lista din fața lui.

În secunda următoare sună telefonul. Gösta se aruncă asupra lui.

— Alo, Flygare la telefon.

— Gösta, spuse Annika. A sunat Torbjörn. Au sosit primele rezultate ale analizei de sânge. Îl căuta pe Patrik, dar m-am gândit că poți să vorbești și tu cu el.

— Bineînțeles.

Gösta ascultă cu atenție și își notă totul, deși știa că Torbjörn avea să trimită pe fax o copie a raportului. Doar că rapoartele alea erau scrise atât de sucit, încât era mai ușor să-l înțeleagă la telefon.

În clipa în care închise telefonul, se auziră bătăi la ușă.

— Annika mi-a zis că a sunat Torbjörn. Ce voia?

Patrik părea dornic să afle totul, dar privirea lui era tristă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Gösta, fără să-i răspundă la întrebare.

Patrik se așeză făcând scaunul să scârțâie.

— Am fost să văd ce-i cu Martin.

— Și cum se simte?

— Martin o să fie liber un timp. Trei săptămâni, pentru început, apoi mai vedem.

— De ce?

Gösta începea să-și facă grij. Era drept că mai glumea pe seama băiatului, dar îl plăcea pe Martin Molin. Nu exista nimeni în secția aia care să nu-l placă pe Martin.

Când Patrik îi povesti ce aflase despre starea de sănătate a Piei, Gösta înghiți în sec. Săracul copil. Și fetița lor, de doar câțiva anișori, și care avea să-și piardă mama prea devreme. Înghiți din nou în sec, se întoarse cu spatele și clipi agitat. Nu putea să stea și să dea apă la șoareci la serviciu.

— Va trebui să ne descurcăm fără Martin, concluzionă Patrik. Ce-a zis Torbjörn?

Gösta se șterse discret la ochi și își drese glasul înainte de-a se întoarce spre el, cu notițele în mână.

— Laboratorul confirmă că e sânge uman. Dar e atât de vechi, încât n-am reușit să obținem un rezultat ADN care să poată fi comparat cu cel al Ebbei, și nu se știe dacă provine de la o persoană sau mai multe.

— OK, deci e cam cum credeam. Și glonțul?

— Torbjörn i l-a trimis ieri unui tip, cunoscut de-al lui, specialist în arme. A făcut o analiză rapidă, dar se pare că nu se potrivește cu niciun glonț din registrul de infracțiuni nerezolvate.

— Da, nu puteam decât să sperăm, spuse Patrik.

— Da. Oricum, ăsta are un diametru de nouă milimetri.

— Nouă milimetri? Asta nu prea limitează variantele de arme.

Patrik se lăsă greoi în scaun.

— Nu, dar Torbjörn zicea că a găsit niște caneluri clare în el, așa că tipul o să verifice glonțul mai îndeaproape și o să ne poată spune din ce tip de armă provine. Și, dacă găsim arma, putem să o comparăm cu datele pe care le avem.

— Atunci nu ne lipsește decât un detaliu nesemnificativ: să găsim arma, spuse Patrik și-l privi gânditor pe Gösta. Cât de atent ați cercetat casa și împrejurimile?

— Te referi la 1974?

Patrik dădu din cap în semn că da.

— Am făcut ce am putut, spuse colegul lui. N-aveam destui oameni, dar am cercetat insula de-a fir a păr, aș zice. Dacă cineva ar fi aruncat o armă pe acolo, am fi găsit-o.

— Arma aia e pe fundul mării, e clar.

— Sunt sigur că ai dreptate. A, apropo, să știi că am sunat deja la foștii elevi de la internat, dar n-am aflat nimic relevant. Majoritatea nici n-au răspuns, dar asta nu mă miră. E perioada de concediu și probabil sunt mulți plecați.

— Bine că te-ai mobilizat, oricum, spuse Patrik și-și trecu mâna prin păr. Cred c-o să observi dacă cineva e mai interesant și merită descusut. Vedem noi dacă putem să ne deplasăm până acolo, ca să ne întâlnim personal cu respectivul.

— Sunt răspândiți prin toată țara, în principiu, spuse Gösta. Ajungem să locuim în mașină dacă încercăm să stăm de vorbă cu fiecare, personal.

— O să discutăm despre asta la momentul potrivit, când o să ajungem la o cifră exactă.

Patrik se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Vrei să-i facem o vizită lui Leon Kreutz, după prânz? Măcar pe el îl avem aici, la o aruncătură de băț.

— Da, după prânz e perfect. Sper c-o să aflăm mai multe decât din vechea anchetă. Josef a fost la fel de rezervat cum mi-l aminteam.

— Da, de la el trebuia să scoți totul cu cleștele. Și Sebastian ăla e un tip alunecos, spuse Patrik și ieși.

Gösta se întoarse cu spatele și se pregăti să sune la un număr nou. Nici el nu știa de ce, dar îi era lehamite

să vorbească la telefon și, dacă n-ar fi fost vorba despre Ebba, ar fi făcut orice să scape. Se bucura că Erica luase asupra ei o parte din sarcina asta.

— Gösta? Vino puțin, strigă Patrik.

Afară, pe coridor, dădu peste Mårten Stark. Părea înverșunat și ținea în mână o pungă de plastic ce conținea un obiect care semăna cu o felicitare.

— Mårten vrea să ne arate ceva, spuse Patrik.

— Am pus-o într-o pungă cât am putut de repede, spuse Mårten. Dar am apucat s-o ating, așa că poate am distrus amprentele.

— Ați procedat corect, spuse Patrik pe un ton liniștitor.

Gösta se uită prin plastic la felicitare. Era o carte poștală standard, pe față cu o pisicuță drăgălașă. O întoarse și citi rândurile scurte.

— Ce naiba? izbucni.

— Se pare că „G" își dă arama pe față, spuse Patrik. Aici avem de-a face fără îndoială cu o amenințare cu moartea.

Spitalul Långbro, 1925

Probabil că era o neînțelegere, sau o greșeală a femeii ăleia îngrozitoare. Dar Dagmar putea să-l ajute. Orice s-ar fi întâmplat, lucrurile aveau să se aranjeze de îndată ce se întâlneau.

O lăsase pe fată la o cofetărie din oraș. N-avea să pățească nimic. Dacă cineva o întreba de ce stă acolo singură, avea să spună că mama s-a dus la toaletă.

Dagmar studie clădirea. Nu fusese deloc greu să găsească adresa. După ce oprise câțiva trecători întrebându-i pe unde s-o ia, o femeie îi explicase exact cum putea să ajungă la Spitalul Långbro. Acum însă problema era cum să intre. În față, la intrarea principală, era plin de angajați și n-avea cum să treacă neobservată. Îi trecuse prin cap să se prezinte drept doamna Göring, dar poate Carin fusese deja acolo și atunci avea să se dea de gol, fără șansa de a mai intra vreodată.

Se furișă prin spatele clădirii, atentă să nu fie văzută de la vreo fereastră. Aici zări o ușă care părea folosită doar de personalul spitalului. Stătu un timp și o supraveghe. Văzu mai multe femei de diferite vârste intrând și ieșind, îmbrăcate în uniforme scrobite. Câteva dintre ele umpleau un cărucior cu rufe pentru spălat, plasat în dreapta ușii, și, dintr-odată,

lui Dagmar îi veni o idee. Păși tiptil spre căruciorul cu rufe, cu privirea ațintită spre ușă, ca să vadă dacă ieșea cineva. Dar ușa rămase închisă. Dagmar cercetă la repezeală conținutul căruciorului. Păreau să fie mai mult cearșafuri și fețe de masă, dar avu noroc. Găsi, la fund, o uniformă identică cu cea purtată de asistentele medicale. O smulse din grămadă și se furișă după colț ca să se schimbe.

Când termină, se îndreptă de spate și-și îndesă cu grijă părul sub pălărioară. Uniforma era un pic murdară pe mânșete, dar în rest părea aproape nefolosită. Trebuia doar să spere că nu toate asistentele se cunoșteau și că n-aveau s-o remarce imediat ca fiind nouă.

Dagmar deschise ușa și aruncă un ochi spre ceea ce părea a fi vestiarul personalului. Era gol. Dagmar își continuă drumul pe coridor cu pași repezi, aruncând priviri piezișe în jur. Păși aproape lipită de pereți și trecu pe lângă un șir lung de uși închise. Nu văzu nicăieri nicio tăbliță cu nume și începu să-și dea seama că n-avea să-l găsească niciodată pe Hermann. Era din ce în ce mai disperată și duse mâna la gură să-și oprească un scâncet. N-avea voie să renunțe acum.

Două asistente tinere se apropiară dinspre capătul celălalt al coridorului. Discutau pe un ton scăzut, dar când se apropiară le auzi mai bine. Dagmar ciuli urechea. Parcă au rostit numele lui Göring, sau...? Dagmar încetini pasul și încercă să asculte. Una dintre asistente avea o tavă în mâini și părea că i se plânge celeilalte.

— Data trecută, când am intrat la el, a aruncat toată mâncarea pe mine, spuse și scutură din cap.

— Păi, de asta a făcut reclamație infirmiera-șefă, așa că de acum încolo niciuna dintre noi nu intră singură la Göring, spuse cealaltă.

Și ea părea un pic agitată.

Se opriră în fața unei uși. Păreau blocate. Dagmar înțelese că venise momentul. Trebuia să acționeze imediat, așa că își drese vocea și spuse pe un ton autoritar:

— Am primit ordin să mă ocup personal de Göring. De data asta ați scăpat, fetelor, spuse și dădu să ia tava.

— Chiar? întrebă fata cu tava, dar părea vizibil ușurată.

— Știu cum trebuie să-i iei pe cei de seama lui Göring. Și-acum haideți, fuguța de-aici și faceți-vă utile altundeva. Mă ocup eu de treaba asta. Ajutați-mă doar să deschid ușa.

— Mulțumim, spuseră fetele și făcură o reverență.

Una dintre ele scoase o legătură mare de chei și strecură o cheie în broască. Apoi deschise ușa și cele două dispărură de îndată ce Dagmar păși în salon, bucuroase că scăpaseră de o sarcină neplăcută.

Dagmar simțea cum îi zvâcnește inima în piept. Iată-l acolo pe Hermann al ei, întins pe priciul acela simplu, cu spatele la ea.

— Totul va fi bine, Hermann, spuse și așeză tava pe podea. Sunt aici.

Bărbatul nu se clinti. Dagmar îi privi spatele și tresări de plăcere. Nu-i venea să creadă că era atât de aproape de el.

— Hermann, spuse ea și-și lăsă mâna pe umărul lui.

Acesta tresări și se întoarse dintr-o singură mișcare, ridicându-se în capul oaselor.

— Ce vrei?! urlă.

Dagmar se retrase, speriată. Ăsta era Hermann? Pilotul cel chipeș care-o făcuse să freamăte? Bărbatul cu spatele drept și umerii lați, al cărui păr strălucea auriu la lumina soarelui? N-avea cum să fie el.

— Dă-mi medicamentele alea, curvă proastă ce ești! Îți poruncesc să-mi dai medicamentele! Nu știi cine sunt? Sunt Hermann Göring și am nevoie de medicamentele mele.

Vorbea suedeza cu un puternic accent german și se întrerupea des, căutând cuvântul potrivit.

Dagmar simți că i se pune un nod în gât. Bărbatul, care urla ca un apucat în fața ei, era gras și palid, într-un mod bolnăvicios. Părul rar îi stătea lipit de creștet. Transpirația i se scurgea pe față.

Dagmar trase aer în piept. Trebuia să se asigure că nu greșise ușa.

— Hermann. Sunt eu, Dagmar.

Stătu departe de el, gata să fugă în caz că-l apucau iar damblalele. Venele de pe frunte îi zvâcneau și pielea palidă începuse să i se înroșească de la gât în sus.

— Dagmar? Puțin îmi pasă cum vă cheamă, curvelor ce sunteți. Mie să-mi dați medicamentele. Jidanii ăștia m-au închis aici și vreau să mă fac bine. Hitler are nevoie de mine. Dă-mi medicamentele!

Continuă să țipe, scuipând-o în față pe Dagmar. Îngrozită, aceasta făcu o nouă tentativă:

— Nu-ți amintești de mine? Ne-am întâlnit la o petrecere la doctorul Sjölin. În Fjällbacka.

Scena încetă imediat și Hermann se încruntă privind-o uimit.

— În Fjällbacka?

— Da, la petrecerea doctorului Sjölin, repetă ea. Am petrecut noaptea împreună.

Privirea lui se lumină și Dagmar își dădu seama că-și amintise. În sfârșit. Totul avea să fie în ordine. Avea să se rezolve totul. Hermann avea să fie din nou comandantul ei chipeș.

— Ești servitoarea, spuse bărbatul și își șterse fruntea umedă.

— Mă cheamă Dagmar, spuse ea cu un sentiment vag de neliniște.

De ce nu se repezise încă la ea, de ce n-o luase în brațe, ca de atâtea ori în visele ei?

Dintr-odată, bărbatul începu să râdă. Burta lui umflată se scutura de efort.

— Dagmar. Așa e.

Râse din nou. Dagmar își împreună mâinile.

— Avem o fată. Laura.

— O fată?

Bărbatul o privi mijind ochii.

— Nu e prima oară când aud așa ceva. N-am cum să știu dacă-i așa. Mai ales când e vorba de o servitoare.

Ultimele cuvinte le rosti cu dispreț. Dagmar simți cum se înfurie. În camera aceea albă, sterilă, în care nu se strecura nicio rază de lumină, toate visurile și speranțele ei se năruiră. Tot ce crezuse că e adevărat o viață întreagă se dovedise a fi o minciună, toți anii în care tânjise și îndurase țipetele copilei, copila lui, care-i cerea tot timpul câte ceva, toți anii ăia fuseseră în zadar. Se aruncă spre el, cu degetele încovoiate ca niște gheare. Din gâtlej îi urcară sunete guturale. Nu-și mai dorea decât să-l rănească la fel de mult cum o rănise el. Îi înfipse unghiile în față și-l zgârie, în timp ce, ca de de departe, îl auzea strigând în germană. Ușa se deschise. Dagmar simți niște brațe care trăgeau de ea și o luau de lângă bărbatul pe care-l iubise atâta timp.

Apoi se făcu întuneric.

Taică-său îl învățase cum să facă o afacere profitabilă. Lars-Åke „Lovart[10]" Månsson fusese o legendă și Sebastian îl admirase pe toată perioada copilăriei. Tatăl lui primise porecla aceea tocmai pentru că-i ieșea orice mișcare și reușea să scape până și din cele mai încurcate situații. „Lars-Åke poate să scuipe și împotriva vântului și tot rămâne curat pe față", ziceau toți cunoscuții lui.

Lovart era de părere că, de fapt, oamenii se lăsau convinși ușor să facă ce voia el. Principiul de bază era același ca la box: trebuia să găsești punctul slab al oponentului tău și să-l ataci exact în punctul acela, iar și iar, până când puteai să ridici brațul în semn de victorie. Sau, ca în cazul lui, până când trăgeai lozul cel mare. Felul lui de-a face afaceri nu-i aduse nici respect, nici popularitate, dar, cum spunea și el: „Respectul nu ține de foame".

Și asta devenise și deviza lui Sebastian. Știa foarte bine că era disprețuit și temut de mulți afaceriști, dar când stătea pe marginea piscinei, cu berea rece în mână, puțin îi păsa de asta. Nu-l interesa pe el să-și facă prieteni.

[10] „Contra vântului" în sued.

A avea prieteni însemna că trebuia să facă multe compromisuri și să cedeze o parte din putere.

— Tată! Eu și băieții vrem s-o ștergem la Strömstad, dar n-am niciun chior.

Jon se apropie de el, îmbrăcat doar în slip, târându-și picioarele și implorându-l din privire.

Sebastian își adumbri ochii cu palma și îșI privi fiul de douăzeci de ani. Uneori, Elisabeth se plângea că-l răsfăța și pe el, și pe sora lui mai mică, Jossan, dar asta îl făcea să râdă. Educația dură, cu reguli și chestii, era pentru oamenii de rând, nu pentru ei. Copiii trebuiau să vadă ce le poate oferi viața și că, dacă voiai ceva, nu trebuia decât să întinzi mâna. Cu timpul, avea să-l introducă și pe Jon în lumea afacerilor și să-l învețe tot ce învățase și el de la Lovart, dar deocamdată era de părere că băiatul trebuia să se mai joace.

— Ia Goldcardul meu. E în portofel, în hol.

— Super. Mersi, tată!

Jon alergă spre hol parcă temându-se că Sebastian s-ar fi putut răzgândi.

Când împrumutase cardul pentru turneul de tenis din Båstad[11], nota sărise de șaptezeci de mii. Dar însemnau doar bani de buzunar pentru Sebastian în contextul ăla, mai ales dacă îl ajutau pe Jon să-și păstreze printre prieteni statutul pe care și-l construise la Lundberg. Zvonul că tatăl lui era bogat îi făcuse mulți prieteni acolo, prieteni care în viitor aveau să devină oameni importanți.

Lovart îl învățase pe Sebastian cât de important e să ai relații. Relațiile erau mult mai importante decât

[11] Oraș care găzduiește mai multe turnee de tenis, considerat o destinație preferată pentru copiii de „bani gata".

prietenii. Lovart îl înscrisese la internatul de pe Valö de îndată ce auzise numele câtorva băieți care urmau să studieze acolo. Singurul lucru care-l irita era faptul că băiatul ăla evreu, cum îl numea, învăța la aceeași școală. Băiatul, cică, n-avea nici bani, nici spate și prezența lui scădea statutul școlii. Dar când Sebastian se gândea la perioada aia îndepărtată și stranie, își dădea seama că pe Josef îl plăcuse cel mai mult. Josef avea ambiție, un fel de obsesie pe care o detectase și la el.

Când se reuniseră, la sugestia nebunească a lui Josef, fusese nevoit să admită că-l admira pentru ambiția lui. Ar fi făcut orice ca să-și atingă scopul. Faptul că scopurile lor erau diferite ca de la cer la pământ nu avea nicio importanță. Știa că avea să se trezească la un moment dat și c-o să fie dură trezirea, dar nu bănuia că Josef știa, în sinea lui, că treaba asta n-avea cum să se termine bine pentru el. Dar speranța moare ultima. Josef era conștient că trebuia să facă ce-i dicta Sebastian. Era obligat să se conformeze.

Întâmplările din ultimul timp fuseseră, fără îndoială, interesante. Bârfele despre ce găsiseră pe insulă se răspândiseră iute. Începuseră deja la mutarea Ebbei. Tot ce putea să reînsufletească povestea cea veche era preluat cu interes. Și acum poliția își băga nasul pe acolo.

Sebastian se jucă îngândurat cu paharul și îl lipi de piept ca să se răcorească. Se întreba ce părere au ceilalți despre ceea ce se întâmpla acum, acolo, și dacă fuseseră deja vizitați. De pe drumul de acces spre casă se auzi motorul Porsche-ului. Deci nesimțitul ăla mic îi șterpelise și cheile pe care le lăsase lângă portofel. Sebastian zâmbi. Las' că face bine ce face. Lovart ar fi fost mândru de el, dacă ar fi trăit.

*

Se gândise la mai multe variante de amenajări interioare încă de când plecase de pe Valö și în dimineața aceea aproape că sărise din pat. Dan se amuzase de entuziasmul ei, dar în privirea lui se citea cât era de fericit pentru ea.

Avea să dureze un timp până să se apuce de lucru cu adevărat, dar abia se putea abține. Ceva o atrăgea la locul acela, poate faptul că Mårten fusese atât de receptiv la propunerea ei. O privise oarecum admirativ și, pentru prima oară după mult timp, Anna se simțise o persoană interesantă și competentă. Când sunase să întrebe dacă poate să facă măsurători și fotografii, îi spusese că era mai mult decât bine-venită.

Anna, fără să vrea, îi simțea lipsa, chiar în timp ce măsura distanța dintre ferestrele din dormitorul Ebbei și al lui Mårten. Până și atmosfera din casă era diferită când nu se afla acolo. Anna aruncă o privire spre Ebba, care vopsea cadrul ușii.

— Nu te simți singură aici?

— Nu, cred că îmi prinde bine puțină liniște.

Părea că-i răspunse fără voia ei. Liniștea din cameră era atât de apăsătoare, încât Anna se simți obligată să mai adauge ceva.

— Mai ții legătura cu vreo rudă? Cu rudele tale adevărate, adică.

Mai bine și-ar fi mușcat limba. Întrebarea putea fi socotită prea indiscretă. Ebba putea să se închidă și mai mult în sine.

— Nu mai am niciuna.

— Ai căutat? Sunt sigură că ești curioasă să afli ce fel de oameni au fost părinții tăi.

— Nu, până acum n-am fost curioasă.

Ebba se opri din vopsit și rămase cu pensula suspendată în aer.

— Dar, de când m-am întors aici, am început să mă gândesc, bineînțeles, la asta.

— Erica a adunat ceva materiale.

— Da, mi-a spus. Am zis c-o să trec pe la ea să arunc o privire, dar m-am luat cu altele. Mă simt în siguranță aici. Am senzația că am rămas blocată pe insulă.

— M-am întâlnit cu Mårten mai devreme. Se ducea în oraș.

Ebba încuviință.

— Da, a profitat că circulă feriboturile. S-a dus să cumpere câte ceva, să ia corespondența și să rezolve niște probleme administrative. O să încerc să mă trag de guler și eu, dar...

Anna era cât pe ce s-o întrebe de copilul pe care auzise că l-au pierdut. Dar nu era în stare. Propria durere era încă prea mare ca să poată sta de vorbă cu cineva despre o astfel de pierdere. Din câte văzuse, în casă nu exista nicio urmă care să dea de înțeles c-ar fi avut un copil. Nicio fotografie, niciun obiect care să indice c-ar fi fost cândva părinți. Doar ceva în privirile lor, ceva ce Anna recunoștea. Se întâlnea cu privirea aceea în fiecare dimineață, când se uita în oglindă.

— Erica zicea că o să încerce să afle unde au dispărut toate bunurile familiei tale. Poate au existat și obiecte personale, spuse ea și începu să măsoare podeaua.

— Da, sunt de acord, e cam ciudat c-au dispărut așa. Dacă au locuit aici, e clar c-au avut tot felul de lucruri. Mi-ar plăcea să găsesc niște obiecte din copilărie. Haine, jucării. Lucruri pe care de obicei le păstrezi...

Se opri din vorbit și începu să vopsească din nou. Camera se umplu de sunetul pensulei. Din când în când, se apleca și o înmuia în vopsea albă.

Când auzi vocea lui Mårten de la parter, înmărmuri.

— Ebba?

— Sunt aici, sus!

— Ai nevoie de ceva din pivniță?

Ebba merse până la capătul palierului ca să răspundă.

— O cutie de vopsea albă, te rog. A venit Anna.

— Am văzut barca, strigă Mårten. Aduc eu vopseaua, faci tu, până atunci, niște cafea?

— OK, spuse Ebba și se întoarse spre Anna. Vrei și tu?

— Sigur, cu mare plăcere, spuse Anna și îndoi metrul pliant.

— Nu, dacă vrei poți să mai lucrezi puțin. Te strig eu când e gata cafeaua.

— Mersi, atunci.

Anna desfăcu din nou metrul pliant și continuă să măsoare. Trecu toate datele pe o schiță. Asta avea să-i ușureze mult treaba.

Munci concentrată un timp, ascultând zgomotele făcute de la parter. Chiar avea poftă de o ceașcă de cafea. De preferință undeva la umbră. Căldura de la etaj începea să devină insuportabilă și maioul i se lipise de spate.

Dintr-odată se auzi o pocnitură, apoi un țipăt ascuțit. Anna tresări la zgomotul neașteptat și metrul căzu pe podea. Se auzi o nouă pocnitură. Anna se năpusti spre scări fără să mai stea pe gânduri și coborî atât de repede, încât puțin îi lipsi să nu alunece pe ultima treaptă.

— Ebba? strigă și alergă spre bucătărie.

Ajunsă în cadrul ușii, înlemni. Geamul care dădea spre spatele casei era spart și în fața ferestrei se vedea un morman de cioburi. Erau bucăți de sticlă în toată încăperea. Pe podea, în fața aragazului, o zări pe Ebba. Stătea pe vine, cu brațele deasupra capului. Nu mai țipa, dar respira sacadat.

Anna se repezi în bucătărie și simți cioburi spărgându-se sub pantofi. O cuprinse cu brațele pe Ebba și încercă să-și dea seama dacă era rănită, dar nu văzu niciun strop de sânge. Aruncă în jur o privire rapidă, căutând o explicație pentru geamul spart. Când privirea îi căzu asupra peretelui din dosul bucătăriei, rămase fără aer. Pe perete se vedeau, clar, două urme de gloanțe.

— Ebba? Ce dracu' a fost asta?

Mårten urcă în goană scările dinspre pivniță și intră în bucătărie.

— Ce s-a întâmplat?

Privirea îi rătăci între Ebba și fereastră. În clipa următoare se afla lângă soția lui.

— E rănită? Doar nu-i rănită?

O îmbrățișă și începu s-o legene.

— Nu cred, dar se pare că cineva a vrut s-o împuște.

Inima Annei bătea tare. Dintr-odată își dădu seama că puteau să fie încă în pericol cu toții. Poate că pistolarul mai era afară?

— Trebuie să plecăm de aici, spuse și arătă spre fereastră.

Mårten înțelese imediat.

— Nu te ridica, Ebba. Trebuie să ne îndepărtăm de lângă geam.

Îi vorbea apăsat, ca unui copil.

Ebba dădu din cap și făcu așa cum i se spuse. Cei doi se ghemuiră și parcurseră iute distanța până în hol. Anna

se uită îngrozită la ușa de la intrare. Și dacă agresorul avea să intre pe acolo, să pășească peste prag și să-i împuște? Mårten îi surprinse privirea. Se aruncă spre ușă și învârti cheia în broască.

— Mai e vreo intrare pe undeva? întrebă Anna, simțind că inima îi zvâcnește în continuare.

— Ușa de la pivniță, dar aia e încuiată.

— Și geamul de la bucătărie? E spart.

— E prea sus, spuse el, vorbind mai calm decât părea.

— Sun la poliție, zise Anna și își luă poșeta, aflată pe un raft mic din hol.

Mâinile îi tremurau când scoase telefonul mobil. Îl duse la ureche şi se uită la Mårten și Ebba. Cei doi stăteau pe ultima treaptă, Mårten cuprinzându-şi soția în brațe și Ebba cu capul lipit de pieptul lui.

— Alo, pe unde ați umblat?

Erica tresări, speriată, când auzi vocea din fața casei.

— Kristina?

Îşi privi lung soacra care ieșise din bucătărie cu o cârpă de șters vasele.

— Am intrat singură. Noroc că încă aveam cheia aia de rezervă, știi, când ați fost voi în vacanță la Mallorca de am udat eu florile. Altfel aș fi făcut drumul până în Tanumshede degeaba, spuse bucuroasă și se întoarse în bucătărie.

Da, sau puteai să suni și să întrebi dacă e OK să vii acum, spuse în gând Erica. Scoase pantofii copiilor, trase aer în piept și intră în bucătărie.

— Am zis să trec pe la voi să vă dau o mână de ajutor vreo câteva ore. Am văzut cum arată casa. Pe vremea mea n-ar fi avut cum să ajungă în halul ăsta. Nu se știe când

îți vin musafiri și atunci nu vrei să te prezinți așa, spuse Kristina frecând cu frenezie blatul de gătit.

— Da, nu se știe niciodată când vine regele să bea o cafea cu noi.

Kristina se întoarse spre ea, cu o expresie nedumerită.

— Regele? Ce să caute regele aici?

Erica strânse din dinți, dar nu spuse nimic. Era mai bine așa.

— Unde ați fost? întrebă Kristina iarăși, apoi atacă masa de bucătărie cu cârpa.

— În Uddevalla.

— Nu, doar nu i-ai cărat cu tine până la Uddevalla? Săracii copilași. De ce nu m-ai sunat să stau cu ei? Sigur, ar fi trebuit să amân cafeaua cu Görel, dar câte nu face omul pentru copii și nepoți. Dac-ai intrat în horă, trebuie să joci. O să vezi mai încolo, când o să îmbătrânești și copiii o să crească.

Făcu o pauză, ca să se concentreze asupra unei pete de marmeladă care se uscase pe fața de masă cerată.

— Dar poate că într-o zi n-o să mai pot să te ajut. Nu se știe, se poate întâmpla oricând. Am peste șaptezeci de ani și nu știu cât mă mai țin puterile.

Erica dădu din cap și zâmbi în silă.

— Le-ai dat ceva să mănânce? întrebă Kristina.

Erica încremeni.

Uitase să le dea să mânânce copiilor. Probabil că erau leșinați de foame, dar n-avea de gând să recunoască una ca asta de față cu soacră-sa.

— Am mâncat câte un hot-dog pe drum. Dar sigur vor să mănânce ceva de prânz.

Se apropie de dulap cu pași hotărâți, să vadă ce le putea pregăti. În cel mai bun caz cereale cu lapte bătut,

își dădu seama, așa că așeză cutia de lapte bătut pe masă și scoase un pachet de Frosties din cămară.

Kristina slobozi un oftat îndurerat.

— Pe vremea mea nici prin gând nu ne-ar fi trecut să le dăm altceva decât mâncare gătită, ca la oameni normali. Patrik și Lotta n-au băgat în viața lor în gură semipreparate, și vezi ce sănătoși sunt acum. Baza unui organism sănătos e mâncarea, așa le ziceam mereu, dar se pare că nimeni nu mai pleacă urechea la ce zic bătrânii. Voi, tineretul de azi, știți totul mai bine. Vreți să scăpați cât mai repede, orice ați face.

Fu nevoită să tragă aer în piept, și în clipa aceea apăru Maja.

— Mami, mi-e foarte foame și lui Noel și Anton la fel. Burtica e goală, spuse și se mângâie pe burta rotundă, ca de bebeluș.

— Păi de ce, n-ați mâncat hot-dog în mașină? întrebă Kristina și o mângâie pe obraji pe Maja.

Maja scutură din cap atât de tare, încât părul-i blond flutură în toate direcțiile.

— Nu, n-am mâncat hot-dog. Am mâncat numai mic dejun și mi-e foame. Superfoame!

Erica o privi pe mica trădătoare, simțind în ceafă privirea acuzatoare a Kristinei.

— Pot să le fac niște clătite, spuse Kristina, la care Maja începu să sară în sus de bucurie.

— Clătite de la bunica! Vreau clătite de la bunica.

— Mersi, spuse Erica și puse laptele bătut în frigider. Atunci mă duc să mă schimb și să verific ceva legat de muncă.

Kristina îi întorsese spatele și începuse să scoată ingredientele pentru clătite. Tigaia era deja pe aragaz.

— Du-te numai, du-te și între timp le dau eu de mâncare, sărăcuții de ei.

Erica numără încet până la zece urcând scările spre etaj. De fapt nu avea nimic de verificat, dar simțea nevoia să-și tragă puțin sufletul. Mama lui Patrik îi voia binele, dar știa exact pe ce butoane să apese ca s-o scoată din sărite. În mod ciudat, pe Patrik nu reușea să-l enerveze și asta o deranja și mai mult. De fiecare dată când încerca să stea de vorbă cu el despre Kristina, despre ceva ce făcuse sau zisese, Patrik replica doar: „Ei, nu le pune la suflet. Mama mai sare calul din când în când, las-o să-și facă damblaua".

Poate că era ceva tipic pentru relația dintre mame și fii. Poate că într-o bună zi avea să fie și ea la fel de sâcâitoare cu nevestele lui Noel și Anton. Dar, în sinea ei, era convinsă că nu. Avea să fie cea mai de gașcă soacră din lume, genul pe care nurorile le adoră și își doresc să iasă în oraș sau să discute despre probleme intime. Aveau să-i invite în vacanțe pe ea și pe Patrik, iar ea urma să le ajute cu copiii în caz că erau ocupate la serviciu, să le ajute la curățenia din acasă și la gătit. Probabil c-o să aibă cheia ei și...

Erica se opri. Poate că nu era așa de ușor să fii soacra perfectă.

Ajunsă în dormitor, se schimbă în niște pantaloni scurți de bumbac și un tricou. Tricoul alb era preferatul ei. Avea impresia că o face să pară mai slabă. Era drept că slăbise și se îngrășase de mai multe ori în anul ăla, dar altădată purta doar măsura treizeci și opt, fără nicio fluctuație. Însă de câțiva ani buni era nevoită să-și cumpere patruzeci și doi, încă de când o născuse pe Maja. Cum naiba ajunsese acolo? Nici Patrik nu era mai breaz. Nu era el prea atletic nici când se cunoscuseră, dar măcar

avea stomacul plat. Acum îi ieșea în evidență bine de tot și, din păcate, trebuia să admită că bărbații burtoși i se păreau extrem de neatractivi. Asta o făcu să se întrebe dacă și el gândea la fel despre ea. Nici ea nu mai arăta ca atunci când se cunoscuseră.

Aruncă o ultimă privire spre oglinda înaltă, tresări și se întoarse. Ceva era schimbat în dormitor. Se uită împrejur și încercă să-și aducă aminte cum arătase în dimineața aceea. Era greu să-și formeze în minte o imagine clară, dar era sigură că ceva se schimbase. Oare să fi fost Kristina? Nu, ea ar fi făcut patul și ar fi dereticat, ceea ce nu se întâmplase. Plapuma și pernele zăceau aruncate la nimereală și cuvertura era îngrămădită, ca de obicei, la capătul patului. Erica privi iarăşi în jur, gânditoare, apoi ridică din umeri. Își imagina, cu siguranță.

Se duse în camera de lucru și se așeză la calculator. Pe monitor apăru chenarul cu parola de logare. Erica îl privi cu uimire. Cineva încercase să se logheze la calculatorul ei. După trei încercări nereușite, acesta îi ceru răspunsul la întrebarea de siguranță: „Cum se numea primul tău animal de companie?"

Cercetă cu privirea camera de lucru, cuprinsă de un sentiment din ce în ce mai neplăcut. Probabil că haosul de acolo nu inspira ordine pentru nimeni în afară de ea, dar știa exact unde își ținea lucrurile și îşi dădea seama că cineva umblase prin ele. Dar de ce? Căutaseră ceva, și dacă da, ce? Încercă să-și dea seama dacă lipsea vreun obiect, dar ajunse la concluzia că nu.

— Erica?

Kristina o striga, de la parter. Erica se ridică, tot bănuitoare, să vadă ce voia.

— Da? strigă și se aplecă peste balustradă.

Kristina stătea în hol, cu o expresie acuzatoare pe față.

— Să nu mai uiți să închizi ușa de la verandă. Putea să se termine urât de tot. Noroc că l-am văzut pe Noel de la geamul din bucătărie. Era deja afară și se pregătea să traverseze strada alergând. Slavă Domnului că l-am prins, dar, îți spun, nu-i bine să lași uși deschise când ai copii mici în casă. Știi că dispar când ți-e lumea mai dragă!

Erica simți un fior rece prin corp. Își amintea clar că încuiase ușa de la verandă la plecare. După o clipă de ezitare, scoase telefonul și formă numărul lui Patrik. Însă auzi o sonerie din bucătărie. Patrik își uitase mobilul acasă. Erica își închise telefonul.

Paula se ridică de pe canapea, gemând. Prânzul era gata și, cu toate că o lua greața rău când se gândea la mâncare, știa că nu putea să sară peste mese. În mod normal adora mâncarea gătită de mama ei, dar de când era gravidă își pierduse pofta de mâncare și, dacă ar fi fost după ea, ar fi mâncat doar biscuiți sărați și înghețată.

— Uite-o și pe doamna hipopotam! spuse Mellberg și trase un scaun pentru ea.

Dar Paula nu se mai obosi să-i răspundă. Auzise prea des gluma.

— Ce avem la masă?

— Tocăniță făcută în oala de fier. E important să mănânci mult fier, spuse Rita și puse o porție enormă în fața Paulei.

— Mulțumesc pentru invitație. În ultimul timp n-am chef deloc să gătesc. Mai ales când Johanna e la serviciu.

— N-ai pentru ce, scumpo, spuse Rita și-i zâmbi.

Paula respiră adânc înainte să ia prima îmbucătură. I se părea uriaşă, dar se strădui să mestece în continuare. Copilul avea nevoie de hrană.

— Cum mai merge la secție? întrebă. Ați mai făcut progrese în cazul Valö?

Mellberg își îndesă în gură câteva linguri de tocăniță, apoi se apucă să-i răspundă.

— Da, da, progresăm. Mai ales dacă-mi bag nasul. Altfel nu vezi niciun rezultat.

— Ce-ați aflat până acum? întrebă Paula.

Știa prea bine că, deși era șeful secției, Bertil n-avea să-i răspundă cu una, cu două la întrebare.

— Păi..., spuse acesta făcând o mutră încurcată. Încă n-am adunat rezultatele la un loc.

În clipa următoare îi sună telefonul mobil. Mellberg se duse să răspundă, vizibil ușurat.

— Da, Mellberg sunt... Bună, Annika... Păi, unde dracu e Hedström? Și Gösta?... Cum adică nu dai de ei?... Pe Valö? Da, pot să mă ocup eu... Am zis că mă ocup!

Închise telefonul și ieși în hol bodogănind.

— Unde te duci? N-ai strâns după tine! strigă Rita.

— Treburi polițienești. Împușcături pe Valö. N-am timp de treburi casnice.

Paula simți cum îi vine inima la loc și se ridică atât de repede cât putu în situația ei.

— Stai așa, Bertil! Ce-ai spus? Cineva a fost împușcat pe Valö?

— Nu cunosc detaliile deocamdată dar, cum i-am zis și Annikăi, o să mă ocup eu personal de asta.

— Vin cu tine, spuse Paula și se lăsă gâfâind pe un taburet, să se încalțe.

— Nici nu poate fi vorba, spuse Bertil. Mai ales că ești în concediu.

Rita îl aprobă imediat, ieșind din bucătărie cu pași grăbiți.

— Ești nebună?! țipă atât de tare, încât mare minune că nu-l trezi pe Leo, care dormea de amiază în patul de rezervă din dormitorul lor. Nu pleci nicăieri în halul ăsta.

— Așa, lămurește-o tu pe fie-ta.

Mellberg puse mâna pe clanță, gata să se furișeze afară.

— Nu pleci nicăieri fără mine. Și dac-o faci, mă duc cu autostopul până în Fjällbacka și-o să ajung singură pe insulă.

Paula se hotărâse. Se săturase până peste cap să stea într-un loc, fără să facă nimic. Mama ei continuă să țipe, dar Paula dădu din mâini, nerăbdătoare.

— O să-mi pierd mințile printre femeile astea nebune, spuse Mellberg.

O luă înainte, cu o expresie de învins și, până să coboare Paula scările, porni motorul și aerul condiționat.

— Jură-te că nu te bagi dacă dăm de scandal.

— Jur, spuse Paula și se așeză pe scaunul din dreapta lui.

Pentru prima oară, după mai multe luni, se simțea ca înainte și nu ca într-un incubator ambulant. În timp ce Mellberg îl sună pe Victor Bogesjö, de la salvamari, ca să-l roage să-i ducă pe insulă, se gândi la ce avea să-i întâmpine acolo.

Fjällbacka, 1929

Școala era o pacoste. În fiecare dimineață, Laura încerca să amâne cât putea momentul plecării. Colegii ei o împroșcau cu ocări și porecle urâte în fiecare pauză, totul din cauza mamei. Toată Fjällbacka știa cine era Dagmar. O țicnită și o bețivancă. Uneori, Laura o vedea pe drumul spre școală, când maică-sa se învârtea de nebună prin piața centrală, urlând după oameni și aiurind despre Göring. Laura nu se oprea niciodată. Se prefăcea că n-o vede și se grăbea să dispară.

Mama ei nu prea stătea pe acasă. Rămânea în oraș până târziu și dormea când se ducea Laura la școală. Apoi pleca iar, când copila se întorcea acasă. Laura se apuca de curățenie și nu se simțea liniștită decât după ce îndepărta toate urmele prezenței maică-sii. Aduna hainele aruncate pe podea și, când se făcea un morman suficient de mare, le spăla. Făcea curat în bucătărie, băga untul în cămară și pipăia pâinea lăsată pe masă de Dagmar, ca să vadă dacă se mai putea mânca. Apoi ștergea praful și făcea ordine, dacă era nevoie. Când, în sfârșit, toate erau la locul lor și totul strălucea, se putea juca în liniște cu căsuța păpușilor. Era cea mai de seamă comoară a ei. O primise de la vecina aceea drăguță, care venea și bătea la ușa lor când mama nu era acasă.

Se mai întâmpla ca lumea să fie drăguță cu ea și să vină cu tot felul de lucruri: mâncare, haine și jucării. Dar majoritatea doar se uitau lung și o arătau cu degetul. De când fusese lăsată singură în Stockholm, Laura se învățase să nu mai ceară ajutor de la nimeni. Fusese luată de poliție și ajunsese în rai. Stătuse două zile la o familie în care mama și tata o priviseră cu ochi prietenoși. Cu toate că n-avea decât cinci ani pe atunci, își amintea foarte bine zilele acelea. Femeia îi făcuse un morman de clătite și o îndemnase să mănânce până când Laura simțise că-i plesnește burta și se gândise că n-o să-i mai fie foame niciodată. Dintr-o ladă cu haine, scosese câteva rochii înflorate pentru Laura, rochii care nu erau nici rupte, nici murdare, ci mai frumoase decât și-ar fi putut imagina. Se simțise ca o prințesă. Două seri la rând dormise într-un pat moale, cu lenjerie curată, după ce o pupaseră pe frunte. Mămica aceea cu ochii prietenoși mirosea tare frumos, nu a țuică și mizerie stătută, ca mama cealaltă. Și aveau și o casă frumoasă, cu bibelouri de porțelan și goblenuri pe pereți. Laura se rugase de ei s-o lase să rămână, dar mămica nu spunea nimic, doar o strângea tare în brațe.

În curând, se întorsese acasă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Și mama era mai furioasă ca niciodată. Laura mâncase bătaie în fiecare zi, de-abia mai stătea pe fund, și atunci hotărâse așa: că n-avea să mai viseze niciodată la mămica aia cumsecade. Pe ea n-avea cum s-o salveze nimeni și n-avea rost să se împotrivească. Orice s-ar fi întâmplat, știa c-avea să ajungă înapoi la mama, în apartamentul întunecat și înghesuit. Dar, când se va face mare, voia să aibă o casă frumoasă și ordonată, cu pisicuțe de porțelan pe macrameuri și goblenuri în fiecare cameră.

Se ghemui în fața căsuței cu păpuși. Casa era curată, rufele împăturite și puse în dulap. Laura își făcuse un sendviș

și nu-i mai era foame. Putea să se piardă într-o altă lume, o lume mai bună decât asta. Era așa de ușor și de frumos. Rochița era albă, cu dantelă și guler înalt, și părul strâns în coc. Laura adora păpușa-mămică. O mângâie pe față cu degetul arătător. Părea drăguță, exact ca mămica cea bine mirositoare.

Așează cu grijă păpușa pe canapeaua elegantă din salon. Era camera ei preferată. Acolo totul era perfect. Avea până și un candelabru micuț de cristal. Laura nu se mai sătura să studieze prismele acelea mici și să se mire cum de era posibil ca cineva să construiască ceva atât de perfect și de mic. Își miji ochii și cercetă camera cu o privire critică. Oare era chiar perfectă sau se putea îmbunătăți? Ca să vadă mai bine, mută masa din sufragerie ceva mai încolo, spre stânga. Apoi mută scaunele, și-i luă ceva timp să le alinieze paralel cu masa. Până la urmă reuși, dar trebuia să mute și canapeaua, altfel rămânea o gaură ciudată în mijlocul camerei și nu putea s-o lase așa. Ridică păpușa-mămică cu o mână și canapeaua cu cealaltă. Apoi o așeză la loc, mulțumită, și îi căută pe cei doi copii. Puteau să stea și ei în salon, dacă erau cuminți. În salon n-aveai voie să alergi și să faci dezordine. N-aveai voie decât să fii cuminte și să stai liniștit. Asta o știa și ea.

Păpușile mai mici încăpeau perfect în stânga și dreapta păpușii-mămici. Dacă lăsa capul într-o parte, Laurei i se părea că păpușa-mămică zâmbea. Era perfectă, nespus de frumoasă. Când Laura avea să crească, voia să fie exact ca ea.

Patrik gâfâi lângă ușa de la intrare. Casa era așezată perfect, pe un deal, lângă malul mării. Patrik lăsase mașina în parcarea de lângă Brandparken ca să poată urca până acolo pe jos. Îl enerva că suflase ca o locomotivă cu aburi urcând pe drumul întortocheat, pe când Gösta arăta cu totul netulburat.

— Alo? strigă prin ușa întredeschisă.

Nu era o priveliște neobișnuită vara. Toți își lăsau ușile și ferestrele deschise. În loc de bătut, oamenii strigau sau sunau la ușă.

Apăru o femeie cu o pălărie de paie, ochelari de soare și un soi de tunică vaporoasă și colorată. În ciuda căldurii, purta o pereche de mănuși subțiri.

— Da?

Părea că abia așteaptă să se întoarcă de unde venise.

— Suntem de la poliția din Tanum. Îl căutăm pe Leon Kreutz.

— E bărbatul meu. Numele meu este Ia Kreutz.

Întinse mâna și-i salută, fără să-și scoată mănușile.

— Stăteam la masă.

Adică îi deranjaseră, asta voia să spună. Patrik îi aruncă o privire cu subînțeles lui Gösta. Dacă Leon era la fel de rezervat ca soția lui, treaba asta putea să fie o provocare. O urmară până la terasa din fața casei, unde un bărbat în scaun cu rotile stătea la masă.

— Avem musafiri. Poliția.

Bărbatul dădu din cap și îi privi de parcă i-ar fi așteptat.

— Luați loc. Mâncam niște salată. Soția mea preferă genul ăsta de mâncare, spuse și zâmbi încurcat.

— Bărbatul meu ar fi preferat să sară peste prânz și să-și aprindă o țigară, spuse Ia.

Se așeză pe scaun și își întinse un șervețel în poală.

— Vă deranjează dacă mănânc?

Patrik schiță un gest menit să-i arate că putea să-și rontăie liniștită salata, în timp ce ei vorbeau cu Leon.

— Presupun că ați venit să mă întrebați despre Valö.

Leon se oprise din mâncat și își odihnea mâinile pe genunchi. O viespe ateriză pe o bucățică de pui din farfurie și fu lăsată să mănânce în pace.

— Așa este.

— Ce se întâmplă acolo, de fapt? Aud tot felul de zvonuri dubioase.

— Am descoperit niște urme noi, spuse Patrik pe un ton rezervat. V-ați întors de curând în Fjällbacka?

Patrik privi fața lui Leon. Un obraz era neted, fără urme de răni, pe când celălalt era plin de cicatrice. Colțul gurii înmărmurise într-un rânjet care dezvăluia dinții.

— Am cumpărat casa acum câteva zile și ne-am mutat ieri, spuse Leon.

— De ce v-ați întors, după atâția ani? întrebă Gösta.

— Probabil că am devenit mai nostalgici odată cu trecerea timpului.

Leon întoarse capul și se uită spre mare. Patrik îi văzu partea fără cicatrice și își dădu seama cât de arătos fusese cândva Leon.

— Eu aș fi preferat să rămânem în casa de pe Riviera, spuse Ia și făcu un schimb de priviri, greu de interpretat, cu soțul ei.

— Mereu reușește să-și impună voința, spuse Leon și zâmbi iarăşi misterios. Dar de data asta nu m-am lăsat. Mi-era dor de locul ăsta.

— Mi se pare că și familia dumneavoastră avea o casă de vacanță pe aici, nu-i așa? întrebă Gösta.

— Da, sau o casă pentru petreceri, cum o numeau. Pe Kalvö. Din păcate, tata a vândut-o. Nu mă întrebați de ce. Avea tot felul de idei fixe și devenise excentric la bătrânețe.

— Am auzit că ați suferit un accident de mașină, spuse Patrik.

— Da. Dacă nu m-ar fi salvat Ia, acum n-aș mai fi viu. Nu-i așa, iubito?

Tacâmurile ei zornăiră atât de puternic, încât Patrik tresări speriat. Femeia se uită lung la Leon, fără a-i răspunde. Apoi privirea i se îndulci.

— Așa este, iubitule. Fără mine n-ai fi trăit azi.

— Nu, și nici nu mă lași să uit asta.

— De când sunteți căsătoriți? întrebă Patrik.

— Trebuie să fie... de aproape treizeci de ani, spuse Leon și se întoarse spre ei. Am întâlnit-o la un eveniment monden din Monaco. Era cea mai frumoasă fată de acolo. Și greu de vrăjit. A trebuit să muncesc mult.

— Nu-i de mirare că eram sceptică, la ce reputație aveai pe atunci.

Ciondăneala lor părea un dans exersat în prealabil, dar Patrik avu impresia că îi relaxa și detectă chiar un zâmbet vag pe buzele Iei. Se întrebă cum arăta fără ochelarii aceia de soare enormi. Pielea îi era întinsă peste oasele maxilarului și buzele mult prea pline ca să arate natural. Patrik bănuia că, dacă i-ar fi văzut ochii, şi-ar fi întărit convingerea că Ia plătise bani frumoși ca să-și îmbunătățească aspectul fizic.

Polițistul se întoarse din nou spre Leon.

— Motivul pentru care vrem să stăm de vorbă cu dumneavoastră e, cum spuneam, o descoperire făcută pe Valö. Se pare că familia Elvander a fost omorâtă.

— Asta nu mă miră deloc, spuse Leon după câteva secunde de tăcere. N-am înțeles niciodată cum poate o familie să dispară așa, pur şi simplu.

Ia tuși. Era palidă la față.

— Pe mine o să vă rog să mă scuzați. Am senzația că n-am cu ce să vă ajut. Cred că mă duc să mănânc înăuntru, ca să discutați dumneavoastră în liniște despre asta.

— Sigur, mergeți. Oricum, voiam să vorbim mai mult cu Leon.

Patrik își trase piciorul ca s-o lase pe Ia să treacă. Aceasta pluti pe lângă el, cu farfuria învăluită într-un nor de parfum dulceag.

Leon se uită pieziș la Gösta.

— Am impresia că vă cunosc de undeva. Nu dumneavoastră erați atunci pe Valö? De ne-ați dus la secție?

Gösta dădu din cap.

— Ba da, eu eram.

— Îmi amintesc că erați cumsecade. În schimb, colegul dumneavoastră era mai din topor. Mai lucrează?

— Henry a primit un post la Göteborg, la începutul anilor '80. Am pierdut legătura cu el, dar am auzit că a murit acum câțiva ani, răspunse Gösta și apoi se aplecă spre el. Îmi amintesc că erați un fel de șef al găștii.

— Nu știu ce să zic. În fine, da, mereu am reușit să atrag atenția oamenilor când vorbeam.

— Ceilalți băieți păreau că vă respectă.

Leon dădu lent din cap.

— Probabil că aveți dreptate. Asta dacă ne puteam numi pe atunci o gașcă, spuse el râzând. O constelație atât de ciudată n-ai cum să găsești decât la vreun internat de băieți.

— Dar n-aveați, totuși, multe în comun? În orice caz, proveneați din familii înstărite, spuse Gösta.

— Nu și Josef. El era acolo doar datorită ambițiilor părinților lui. Părea spălat pe creier. Moștenirea evreiască era o obligație și aveam impresia că se așteptau să facă fapte mărețe ca să compenseze ceea ce pierduseră în timpul războiului.

— Nu-i o sarcină prea ușoară pentru un copil, spuse Patrik.

— Nu, dar el o luase în serios. Și se pare că face tot ce-i stă în putere ca să se ridice la nivelul așteptărilor. Bănuiesc c-ați auzit de muzeul evreiesc?

— Da, cred că am citit ceva în ziar, spuse Gösta.

— De ce vrea să construiască un astfel de muzeu aici? întrebă Patrik.

— Păi, zona asta are multe legături cu războiul. Și, în afara istoriei evreilor, muzeul vrea să elucideze rolul Suediei în cel de-al Doilea Război Mondial.

Patrik se gândi la o anchetă veche de câțiva ani și își dădu seama că Leon avea dreptate. Bohuslän se afla în apropierea Norvegiei și autobuzele albe transportaseră foști deținuți din lagărele de concentrare de la Uddevalla. Și-apoi existau tot felul de înclinații în rândul locuitorilor din zonă, dar asta era altceva. Povestea cu neutralitatea era o construcție retroactivă.

— De unde știți ce planuri are Josef? întrebă Patrik.

— Ne-am întâlnit cu el la Café Bryggan acum câteva zile.

Leon întinse mâna după paharul cu apă.

— Ați păstrat legătura cu ceilalți patru care erau pe insulă atunci?

Leon așeză paharul la loc, după câteva înghițituri mari. Un firicel de apă i se scurse pe bărbie. Se șterse cu dosul palmei.

— Nu, de ce am fi făcut-o? Am pierdut legătura după dispariția familiei Elvander. Tata m-a trimis la o școală din Franța, era excesiv de protector, și mă gândesc că și ceilalți au fost plasați în diverse școli. Nu prea aveam multe în comun, cum spuneam, și nu ne-am mai auzit de ani buni. Deși poate că asta e valabil mai mult pentru mine. Din câte știu de la Josef, Sebastian face afaceri și cu el, și cu Percy.

— Cu dumneavoastră nu?

— Nu, Doamne ferește. Mai bine fac baie cu rechinii. Mă rog, asta am făcut-o deja.

— De ce nu vreți să faceți afaceri cu Sebastian? întrebă Patrik, deși bănuia răspunsul. Sebastian Månsson era cunoscut în zona aceea. Vizita de ieri nu-i schimbase deloc părerea despre el.

— Pentru că și-ar vinde și mama, dacă e așa cum mi-l amintesc.

— Și ceilalți nu știu asta? De ce fac afaceri cu el?

— Habar nu am. Va trebui să-i întrebați.

— Aveți vreo teorie referitor la ce s-a ales de familia Elvander? întrebă Gösta.

Patrik se uită, pe furiș, spre camera de zi. Ia terminase de mâncat și lăsase farfuria pe masă. Dispăruse.

— Nu, spuse Leon și scutură din cap. Bineînțeles că m-am gândit la asta mult timp, dar nu pot să-mi dau seama cine a vrut să-i omoare. O fi fost o spargere sau niște nebuni, nu știu. Psihopați din ăia.

— Deci ați avut noroc că erați plecați la pescuit chiar atunci, spuse Gösta ursuz.

Patrik încercă să-i atragă atenția. Era o discuție, nu o anchetă. N-aveau să câștige nimic dacă-l întărâtau pe Leon.

— Altă explicație nu am, spuse acesta și ridică mâinile în semn de neputință. Să fi fost ceva din trecutul lui Rune care l-a ajuns din urmă? Poate cineva ținea casa sub observație și a profitat de ocazie când a văzut că am plecat. Doar era vacanța de Paști și nu trebuiau să scape decât de noi cinci. În restul timpului eram mult mai mulți elevi, așa că momentul a fost ales perfect, în caz că cineva voia să le facă rău.

— Cineva de la școală, poate? N-ați observat nimic ieșit din comun înainte de dispariție? Sunete ciudate noaptea, spre exemplu, spuse Gösta.

Patrik îl privi nedumerit.

— Nu, nu-mi amintesc nimic de genul ăsta, spuse Leon încruntându-se. Totul era ca de obicei.

— Nu puteți să ne povestiți mai multe despre familie?

Patrik alungă o viespe, care zumzăia încăpățânată chiar în fața lui.

— Rune vă mâna cu biciul, din câte am înțeles. În același timp, închidea ochii la toate prostiile pe care le făceau copiii lui. Mai ales la cele ale copiilor mai mari. Claes și Annelie.

— La ce trebuia să închidă ochii? Pare că vă gândiți la ceva anume.

Leon îl privi cu ochi goi.

— Nu, ziceam că erau niște nesuferiți, ca majoritatea adolescenților. Lui Claes îi plăcea să-și bată joc de elevii mai slabi, când nu-l vedea Rune. Și Annelie... Leon părea că se gândește cum să-și formuleze ideea. Dacă ar fi fost mai mare, aș fi zis că era înnebunită după băieți.

— Și soția lui Rune, Inez? Ea cum o ducea?

— Nu prea bine, cred. Rune se aștepta să se ocupe de întreaga menajerie și să aibă grijă și de Ebba. În plus, era victima batjocurei lui Claes și a lui Annelie. Se întâmpla, de pildă, să se chinuie toată ziua cu spălatul rufelor și să le găsească împrăștiate pe deal. Sau tocănița pe care o păzea ore-n șir se ardea pentru că cineva dădea focul mai tare. Lucruri din astea se întâmplau tot timpul. Dar Inez nu se plângea niciodată. Știa că n-avea de ce să se ducă la Rune.

— Și elevii n-o ajutau deloc? întrebă Gösta.

— Din păcate, astea se întâmplau când nu se uita nimeni. Bine, ne dădeam seama imediat cine era vinovatul, dar n-aveam dovezi. N-aveam ce-i arăta lui Rune, spuse Leon și îi privi mirat. Cu ce vă ajută dacă știți cum se purtau unii cu alții?

Patrik se gândi ce să-i răspundă. Adevărul era că nu prea știa nici el, dar ceva îi spunea că aici se afla cheia misterului, în relațiile dintre cei de la internat. Nu credea deloc în teoria cu banda de hoți însetată de sânge. Ce-ar fi putut să fure de pe insula aia?

— Cum se face că ați rămas pe insulă tocmai dumneavoastră și ceilalți patru, în vacanța aceea de Paști? spuse fără a răspunde la întrebarea lui Leon.

— Percy, John și cu mine am rămas acolo pentru că ai noștri erau plecați. La Sebastian cred că era vorba de o pedeapsă, ceva. Probabil că o făcuse iar de oaie. Și săracul Josef trebuia să facă meditații. Părinții lui nu înțelegeau la ce i-ar folosi o vacanță, așa că au căzut de acord cu Rune să-i dea niște lecții suplimentare, contra cost.

— Se pare c-ar fi putut izbucni conflicte și în grupul ăsta.

— De ce?

Leon îl privi pe Patrik în ochi.

Îi răspunse Gösta.

— Patru dintre dumneavoastră erau obișnuiți să primească tot ce-și doreau, pe loc. Îmi imaginez c-a existat o anume concurență. Pe de altă parte, Josef provenea dintr-o cu totul altă familie și mai era și evreu.

Gösta făcu o pauză.

— Și știm ce părere are John despre chestiunile astea.

— John nu era deloc așa pe vreme aceea, spuse Leon. Dar știu că lui taică-său nu-i plăcea deloc ideea că învață la aceeași școală cu un băiat evreu. Ironia face că John și Josef erau prieteni buni, cei mai apropiați dintre noi toți.

Patrik dădu din cap. Se întrebă, preț de o secundă, ce îl făcuse pe John să-și schimbe atitudinea. Se lăsase oare contaminat de părerile tatălui său? Sau exista o altă explicație?

— Și ceilalți? Cum i-ați descrie?

Leon zăbovi cu răspunsul. Își schimbă un pic poziția și strigă spre camera de zi:

— Ia? Ești acolo? Poți să pui de-o cafea, te rog? întrebă și se prăbuși iar în scaunul cu rotile.

— Percy e un nobil suedez până în măduva oaselor. Mi-l amintesc răsfățat și arogant, dar, de fapt, nu era om rău. Doar că i s-a spus că-i mai bun decât noi toți și-i plăcea să ne povestească despre luptele date de strămoșii lui. În ceea ce-l privea, se temea și de umbra lui. Iar Sebastian vâna tot timpul o afacere bună, cum vă spuneam. Sincer să fiu, avea o activitate chiar productivă pe insulă. Nimeni nu știa cu ce se ocupa, de fapt, dar cred că plătea un pescar ca să-i aducă marfă de pe uscat și o vindea la prețuri exorbitante. Ciocolată, țigări, sucuri, reviste porno și câteodată, mai rar, alcool, dar cu asta a terminat-o repede, că era să-l prindă Rune.

Ia sosi cu o tavă și așeză cești pe masă. Nu părea să se simtă în largul ei în rolul de servitoare.

— Sper că puteți s-o beți. Nu prea mă pricep la mașinăriile astea.

— Sigur e bună, spuse Leon. Ia nu e obișnuită să trăiască în stilul ăsta spartan. Acasă, la Monaco, avem angajați care ne fac cafeaua, așa că a trebuit să se obișnuiască cu schimbarea.

Patrik avu impresia că detectează o undă de răutate în tonul lui Leon. Dar în clipa următoare aceasta dispăru. Leon se transformă din nou într-o gazdă amabilă.

— Eu, unul, am învățat să mă descurc cu ce găseam în verile alea pe Kalvö. La oraș aveam toate facilitățile din lume. Dar acolo, spuse el și privi spre întinderea de apă, tata își scotea costumul și umbla în șort și tricou. Ne duceam la pescuit, la cules fragi și făceam baie. Luxul simplității.

— Dar de atunci nu prea ați trăit o viață simplă, spuse Gösta și sorbi din cafea.

— *Touché*, zise Leon. Nu, n-am prea avut parte de asta. Aventura m-a atras mai mult decât liniștea și tăcerea.

— Nevoia de adrenalină? întrebă Patrik.

— E un mod foarte simplist de a descrie un astfel de stil de viață, dar poate că da, poate că e doar nevoia de adrenalină, de experiențe-limită. Probabil că e ca un drog, chiar dacă nu mi-am intoxicat niciodată corpul cu droguri și n-am de unde să știu cum e. Dar cred că poți deveni dependent. Dac-ai apucat-o pe calea asta, nu poți să te oprești. Stai treaz nopțile și te gândești: oare pot să urc și mai sus? Cât de adânc pot să mă scufund? Ce viteză pot să ating? Sunt întrebări care, până la urmă, trebuie să primească un răspuns.

— Dar acum ați terminat cu asta, constată Gösta.

Patrik se întrebă de ce nu îi trimisese, oare, la un curs de interogatoriu pe Gösta și pe Mellberg. Leon totuși nu păru să-l ia în serios.

— Da, am terminat.

— Ce s-a întâmplat? Când ați avut accidentul, adică.

— A fost un accident banal, de mașină. Ia conducea. Drumurile din Monaco sunt înguste și întortocheate, cum sigur știți. Și abrupte pe alocuri. Venea o mașină din față, Ia a tras de volan prea brusc și am zburat de pe drum. Mașina a luat foc.

Tonul nonșalant dispăruse. Leon se uita drept înainte, cu ochi goi, de parcă ar fi retrăit scena.

— Știți ce rar se întâmplă ca o mașină să ia foc? Nu e ca-n filme, unde toate mașinile explodează de îndată ce se izbesc de ceva. Am avut ghinion, atâta tot. Ia a scăpat relativ ușor, dar eu aveam picioarele blocate și n-am putut

să ies. Simțeam cum îmi ard mâinile, picioarele și hainele. Și apoi fața. După aceea mi-am pierdut cunoștința, dar Ia m-a scos din mașină. De asta are cicatrici pe mâini. În rest, s-a julit doar și și-a fracturat două coaste, atât, în mod miraculos. Mi-a salvat viața.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Patrik.

— Acum nouă ani.

— Și nu-i nicio șansă să..., spuse Gösta și dădu din cap spre scaunul cu rotile.

— Nu. Sunt paralizat de la mijloc în jos și ar trebui să mă bucur că pot să respir fără aparate.

Leon oftă încetișor.

— Efectul secundar e că obosesc repede și, pe la ora asta, de obicei mă retrag să mă odihnesc puțin. Mai pot să vă ajut cu ceva? Dacă nu, sper să nu mi-o luați în nume de rău dacă vă rog să terminăm aici.

Patrik și Gösta făcură schimb de priviri. Apoi Patrik se ridică.

— Nu, nu mai avem întrebări. Dar s-ar putea să mai apară pe parcurs.

— Sunteți bine-veniți, spuse Leon și îi urmă în casă împingându-se cu scaunul.

Ia coborî scările de la etaj și le întinse elegant mâna, ca să-și ia rămas-bun.

Chiar în clipa în care voiau să iasă, Gösta se opri și se întoarse spre Ia, care părea nerăbdătoare să încuie ușa după ei.

— Ar fi bine dacă ne-ați lăsa o adresă și un număr de telefon de la domiciliul de pe Riviera.

— În caz că vrem s-o ștergem? zâmbi femeia.

Gösta ridică din umeri. Ia se întoarse spre măsuța din hol și notă datele într-un carnețel. Rupse apoi foaia și i-o

înmână lui Gösta, care o strecură în buzunar fără niciun comentariu.

Când urcară în mașină, Gösta încercă să analizeze întâlnirea cu Leon, dar Patrik abia dacă-l auzea. Era ocupat să-și caute telefonul mobil.

— Probabil că l-am uitat acasă, spuse în cele din urmă. Mi-l împrumuți puțin pe al tău?

— Îmi pare rău, n-ai noroc. Știam că ții telefonul la tine tot timpul și nu l-am mai luat.

Patrik se întrebă dacă merita să-i țină o predică despre cât de important era ca un polițist să aibă telefonul la el, dar își dădu seama că nu era momentul potrivit. Întoarse cheia în contact.

— Trecem pe la mine în drum spre secție. Nu pot să stau fără telefon.

În cele câteva minute, cât le luă să ajungă la Sällvik, cei doi nu scoaseră niciun cuvânt. Patrik nu putea să scape de senzația că-i scăpase ceva important în timpul discuției cu Leon. Nu știa dacă era vreun lucru care se spusese sau nu se spusese, dar ceva nu era în regulă.

Kjell abia aștepta prânzul. Carina avea să lucreze în seara aceea, așa că sunase să-l întrebe dacă n-ar vrea să ia prânzul cu ea, acasă. Era greu să se vadă când unul din ei lucra în schimburi și celălalt de la opt la patru. Dar Kjell se simțea mândru de ea. Era o luptătoare și muncea din greu, iar în anii cât stătuseră separați, îl întreținuse pe fiul lor fără să se plângă. Mai târziu aflase că avusese probleme cu alcoolul, dar scăpase singură din situația aceea. În mod ciudat, tatăl lui Kjell, Frans, fusese cel care o încurajase. Unul dintre puținele lucruri bune pe care le făcuse vreodată, își spuse Kjell cu un amestec de amărăciune și iubire.

În schimb, Beata era exact pe dos. Ar fi preferat să nu muncească deloc. Pe vremea când erau împreună îl bătuse la cap necontenit, cerându-i bani. Îi reproșa că nu avansează la job, că n-are salariu de șef, dar nici ea nu contribuia cu nimic. „Mă ocup de casă", obișnuia să spună.

Parcă mașina pe aleea de acces și încercă să se calmeze respirând adânc. Se umplea de dispreț, chiar și acum, când se gândea la fosta soție, și asta avea la bază, în mare parte, un dispreț adânc față de el însuși. Cum putuse să-și irosească atâția ani din viață alături de ea? Bineînțeles că nu regreta copiii, dar îi părea rău că se lăsase dus de nas. Beata era tânără și frumoasă, el, bătrân.

Alungă gândurile despre Beata și coborî din mașină. Nu voia s-o lase să-i strice prânzul cu Carina.

— Bună, iubitule, spuse ea intrând. Stai jos. Tocmai am terminat de făcut mâncarea. Avem plăcinte cu cartofi.

Puse o farfurie în fața lui, pe masa din bucătărie. Kjell adulmecă mâncarea. Îi plăceau mult plăcintele cu cartofi.

— Care-i treaba pe la serviciu? îl întrebă ea și se așeză de cealaltă parte.

Kjell o privi cu tandrețe. Carina îmbătrânise frumos. Ridurile fine din jurul ochilor i se potriveau. Avea și un bronz frumos, după multele ore dedicate preocupării sale preferate: grădinăritul.

— Păi, m-am cam blocat. Am început să mă documentez despre o chestie pe care am aflat-o de curând despre John Holm și nu știu cum să avansez.

Kjell luă o îmbucătură din plăcinta cu cartofi. Era la fel de bună cum arăta.

— Și nu te poate ajuta cineva?

Kjell tocmai se pregătea să-i răspundă că nu, când își dădu seama că avea dreptate. Subiectul acesta se arăta a fi atât de important, încât era gata să renunțe la mândrie. Tot ce aflase despre John Holm îi sugera același lucru: că exista ceva important, care trebuia scos la lumină. Lui Kjell nu-i mai păsa dacă avea să fie povestea lui sau nu. Pentru prima oară în cariera de jurnalist, se afla într-o situație de care auzise doar vag. Dăduse peste un subiect care era mai important decât succesul personal.

Kjell se ridică brusc de la masă.

— Scuză-mă, trebuie să rezolv ceva, repede.

— Acum? spuse Carina și se uită la jumătatea de plăcintă din farfuria lui.

— Da, iartă-mă. Știu că ai făcut de mâncare și ai pus masa și tot. Abia așteptam să stăm puțin împreună, dar...

Când citi dezamăgirea din privirea ei, aproape că se gândi să se așeze din nou. O dezamăgise de prea multe ori și nu voia să repete greșeala. Dar în clipa următoare, chipul Carinei se lumină și femeia începu să zâmbească.

— Du-te și fă ce trebuie. Știu că n-ai fugi de lângă o plăcintă cu cartofi dacă n-ar fi pe viață și pe moarte.

Kjell izbucni în râs.

— Cam așa e, ai dreptate.

Se aplecă și o sărută pe Carina pe gură.

Întors la redacție, se întrebă ce să spună. Probabil că nu era de ajuns să se bazeze pe presimțiri rele și mâzgăleli pe o bucățică de hârtie dacă voia să trezească interesul unuia dintre cei mai cunoscuți jurnaliști politici ai Suediei. Se scărpină în barbă și dintr-odată își aminti ceva. Sângele de care îi povestise Erica. Niciun ziar nu publicase încă știrea despre urmele găsite pe insula Valö. Era aproape gata cu articolul și bineînțeles că se gândise să îl

vândă celor de la *Bohusläningen*, dar bârfa se răspândise cu siguranță prin oraș între timp. Era doar o chestiune de timp până când aveau să muște momeala și celelalte ziare, și în cazul ăsta nu mai conta dacă vindea știrea altora, cel puțin cu asta încerca să se convingă. *Bohusläningen*, cu informațiile locale pe care le deținea, putea să publice articole complementare mai relevante decât jucătorii profesioniști, chiar dacă pierdeau potul cel mare.

Stătu câteva secunde cu telefonul în față, își adună gândurile și trecu niște cuvinte-cheie într-un caiet. Trebuia să fie pregătit când îl suna pe Sven Niklasson, reporterul politic de la *Expressen*. Avea nevoie de ajutorul lui ca să afle mai multe despre John Holm. Și despre Gimle.

Paula se dădu, cu grijă, jos din barcă. Mellberg o bătuse la cap tot drumul până la Valö, mai întâi în mașină și apoi în *MinLouis*, una dintre ambarcațiunile salvamarilor. Dar o făcuse doar cu jumătate de gură. Între timp ajunsese s-o cunoască suficient de bine ca să știe că n-avea s-o poată nicicum convinge să se răzgândească.

— Ai grijă. Maică-ta mă omoară dacă pici în apă!

O prinse de o mână, iar Victor de cealaltă.

— Nu înțeleg de ce te-ai încăpățânat să vii până aici, spuse Mellberg în timp ce urcau spre casă. Trăgătorul poate fi încă prin preajmă. Este periculos și nu riști doar o viață, să știi.

— A trecut aproape o oră de când a sunat Annika. Trăgătorul ăla e departe, crede-mă. Și bănuiesc că Annika încearcă să dea și de Patrik și Gösta, așa că sigur or să pornească și ei repede încoace.

— Da, dar..., începu Mellberg, însă închise gura la loc.

Erau în fața ușii. Mellberg strigă:

— Alo! Poliția!

Un bărbat blond sosi agitat. Paula ghici că era Mårten Stark. Reușise totuși să-l descoase un pic pe Mellberg despre caz.

— Eram sus, în dormitor. Am zis că-i mai... sigur acolo.

Aruncă o privire peste umăr, spre scări, de unde apărură încă două persoane.

Paula tresări când o recunoscu pe una dintre ele.

— Anna? Ce faci aici?

— Am venit să fac măsurători pentru niște lucrări de amenajare interioară.

Era un pic palidă, dar părea calmă.

— N-a pățit nimeni nimic?

— Nu, slavă cerului, spuse Anna, iar ceilalți doi aprobară din cap.

— Și nu s-a mai întâmplat nimic de când ați sunat? întrebă Paula și privi în jur.

Chiar dacă era convinsă că atentatorul dispăruse de mult, nu putea să riște și să se bazeze pe asta. Încordată, ciuli urechea după cel mai mic zgomot.

— Nu, n-am mai auzit nimic. Vreți să vedeți urmele gloanțelor?

Anna părea să fi preluat comanda. Mårten și Ebba stăteau și așteptau în spatele ei. Mårten o cuprinse de umeri pe Ebba, care se uita drept înainte, cu brațele încrucișate pe piept.

— Bineînțeles, spuse Mellberg.

— Sunt aici, în bucătărie.

Anna o luă înainte, apoi se opri în prag și le arătă cu degetul.

— Gloanțele au intrat prin geam, după cum vedeți.

Paula privi haosul din bucătărie. Podeaua era plină de cioburi, mai ales în fața geamului spart.

— Era cineva aici când s-a tras? Și sunteți siguri că s-a tras de mai multe ori?

— Ebba era în bucătărie, spuse Anna și o înghionti ușor.

Ebba ridică încet privirea și se uită prin bucătărie de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară.

— S-a auzit o explozie, spuse. Un zgomot puternic. Nu mi-am dat seama din prima ce e. Și apoi încă una.

— Două împușcături, deci, spuse Mellberg și intră în bucătărie.

— N-ar trebui să ne plimbăm pe aici, Bertil, spuse Paula dorindu-și din tot sufletul să fi fost cu Patrik. Nu era sigură că-l putea opri singură pe tancul de Mellberg.

— E-n regulă. Am văzut mai multe locuri în care s-au comis crime decât o să apuci tu vreodată. Știu ce se poate și ce nu.

Călcă pe un ciob mare și îl zdrobi sub greutatea lui.

Paula trase aer în piept.

— Cred, totuși, c-ar fi mai bine să-l lăsăm pe Torbjörn și pe băieții lui să cerceteze locul, fără să lăsăm urme pe aici.

Mellberg se prefăcu că n-o aude și se îndreptă spre urmele de gloanțe de pe peretele din dosul bucătăriei.

— Aha! Uite aici! Aveți vreo pungă la îndemână?

— În cel de-al treilea sertar de sus, spuse Ebba cu un aer absent.

Mellberg trase sertarul și scoase o rolă de pungi pentru congelat. Rupse una și își puse mănușile pentru spălat vase care atârnau pe robinet. Apoi se apropie din nou de perete.

— Ia să vedem ce-avem aici. Nu s-au înfipt prea adânc. Una-două le scoatem. Torbjörn n-o să aibă probleme, spuse el și începu să râcâie urmele de pe perete.

— Da, dar trebuie făcute poze și..., interveni Paula.

Mellberg părea să nu fi auzit un sunet din ce spusese Paula. Plin de el, ridică punga și o vârî apoi în buzunarul pantalonilor scurți. Își smulse apoi mănușile de cauciuc și le trânti pe blatul de gătit.

— Trebuie să avem grijă să nu lăsăm amprente, spuse el și se încruntă. E important pentru prelevarea probelor. Știu povestea pe de rost, după atâția ani de muncă.

Paula se mușcă de buză atât de tare, încât simți gust de sânge. Grăbește-te odată, Hedström, își spuse. Dar nimeni nu-i ascultă rugăciunea. Mellberg se plimba netulburat prin fața ei, printre cioburi.

Fjällbacka, 1931

Le simțea privirile în ceafă. Oamenii aveau impresia că Dagmar nu observa nimic, dar ea nu se lăsa păcălită și cu atât mai puțin de Laura. Fiica ei era o actriță bună și reușise să cucerească lumea. Toți se văitau că era ca vai de ea și o căinau c-avea o mamă ca Dagmar. Nimeni nu vedea cum era de fapt Laura, dar Dagmar știa ce se afla în spatele fațadei ăleia ipocrite. Laura era blestemată, ca și ea. Purta aceeași pecete ca și ea, chiar dacă aceasta era ascunsă sub piele și nu se vedea. Împărtășeau aceeași soartă. Laura n-avea de ce să-și închipuie altceva.

Dagmar tremura ușor pe scaunul din bucătărie. După dușca de dimineață, rontăise niște pâine crocantă goală și se străduise să lase cât mai multe firimituri. Laurei nu-i plăcea să vadă firimituri pe jos și n-avea să se liniștească până nu le aduna cu mătura. Câteva firimituri aterizară pe masă. Dagmar le aruncă pe jos și pe acestea. Ca să aibă ce face fata când se întorcea de la școală.

Dagmar bătu agitată darabana pe fața de masă înflorată. Purta în suflet o neliniște de care trebuia să scape. De mult nu mai putea să stea locului. Trecuseră doisprezece ani de când Hermann o părăsise. Dar și acum îi mai simțea

mâinile pe trup, un trup care se schimbase într-atât, încât nu mai semăna deloc cu cel al fetei care fusese cândva.

Furia cu care se aruncase asupra lui, în cămăruța sterilă, se evaporase de mult. Îl iubea, și el o iubea pe ea. Nimic nu se petrecuse cum și-ar fi dorit ea, dar o încânta că știa a cui era vina. În fiecare clipă, când era trează, dar și în vise, își imagina chipul lui Carin Göring, întotdeauna cu o expresie ironică, de superioritate. Era clar că-i făcuse plăcere s-o umilească, pe ea și pe Laura. Dagmar izbi și mai tare cu degetele. Gândurile la Carin îi întunecaseră mintea și numai cu ajutorul lor și al alcoolului reușea să se mențină pe linia de plutire zi de zi.

Se aplecă după ziarul de pe masă. Neputându-și permite să le cumpere, fura numere vechi din teancul de retururi care zăcea în spatele magazinului, așteptând să fie ridicat. Mereu verifica fiecare pagină în amănunt, pentru că uneori mai găsea câte ceva despre Hermann. Acesta se întorsese în Germania și ziarele vorbeau de un anume Hitler, numele pe care-l strigase în spital. Dagmar citise despre Hermann și se simțise din nou entuziasmată. Ăsta era bărbatul pe care-l cunoștea, nu grasul ăla cu gura mare, în haine de spital. În pozele din ziar, Hermann purta din nou uniformă și, chiar dacă nu era la fel de zvelt și de arătos ca pe vremuri, părea din nou un bărbat în putere.

Mâinile îi tremurară iar când deschise ziarul. Alcoolul de dimineață acționa tot mai încet pe zi ce trecea. Poate ar fi trebuit să mai tragă o dușcă. Dagmar se ridică și dădu sticla peste cap dintr-o singură sorbitură. Căldura i se răspândi imediat prin tot corpul, oprindu-i tremurul. Se așeză înapoi la masă și începu să răsfoiască ziarul.

Era aproape la ultima pagină când descoperi articolul. Literele începură să danseze în fața ei. Dagmar se strădui

să se concentreze pe titlu: „Soția lui Göring, înmormântată. Hitler trimite o coroană".

Dagmar studie cele două imagini. Apoi începu să zâmbească. Carin Göring murise. Era adevărat. Dagmar râse zgomotos. Acum nimic nu-l mai reținea pe Hermann. Avea, în sfârșit, să se întoarcă la ea. Începu să bată din picior pe duşumea.

De data asta plecase singur la cariera de granit. Sincer, nu prea îi plăcea compania celorlalți. Josef știa că n-are cum să găsească ce căuta decât dacă privea în adâncul sufletului său. Niciun om nu-i putea oferi ce căuta. Uneori își dorea să fi fost altfel, sau, mai bine spus, să fi fost mai mult în contact cu ceilalți oameni. Să fi avut sentimentul că aparține cuiva, că era parte din ceva. Dar nu reușea să se apropie nici măcar de propria familie. Ghemul din piept era prea dur. Se simțea ca un copil care stătea cu nasul lipit de vitrina unui magazin de jucării și vedea toate minunățiile alea de dinăuntru, dar nu îndrăznea să deschidă ușa. Ceva îl împiedica să intre, să întindă mâna.

Se așeză pe un bloc de granit și se gândi din nou la mama și la tatăl său. Trecuseră zece ani de când nu mai erau în viață, dar se simțea şi acum pierdut fără ei. Și-i era rușine că nu le spusese despre secretul lui. Tatăl lui subliniase de nenumărate ori cât de important era să aibă încredere în ei, să fie sincer și să spună adevărul, dar îi dăduse de înțeles că știa că i se ascunde ceva. Dar cum să-i

fi povestit? Unele secrete erau prea adânci, iar părinții lui făcuseră prea multe sacrificii de dragul lui.

Pierduseră tot în războiul acela: rude, prieteni, avere, siguranță, patrie. Totul în afara speranței și a încrederii într-o viață mai bună. Și, în timp ce ei sufereau, Albert Speer se plimbase pe-acolo și dăduse porunci în stânga și-n dreapta, după care comandase piatra din care avea să construiască cel mai măreț oraș al imperiului cucerit prin lupte sângeroase. De fapt, Josef nu știa sigur dacă Speer fusese acolo personal, dar unul dintre lacheii lui avusese sigur drum prin cariera de lângă orașul Fjällbacka.

Războiul părea să țină de un trecut îndepărtat. Josef auzise nenumărate povești, în copilărie, despre persecutarea evreilor, despre cum fuseseră trădați, despre cum mirosea fumul care se ridica din coșurile din lagăre, despre cât de șocați au fost soldații după căderea Germaniei. Și cum îi primise Suedia. Cu brațele deschise, refuzând totodată să admită că avusese un rol hotărâtor în războiul acela. Tatăl lui îi povestise despre lucrurile acelea zi de zi. Susținea că în noua lui patrie trebuia să ridice mâna și să atragă atenția asupra abuzurilor comise. Poveștile lui se impregnaseră în mintea lui Josef, la fel ca cifrele tatuate pe brațele părinților săi.

Privi spre cer, cu mâinile împreunate. Se rugă pentru putere, ca să-și poată administra moștenirea cu demnitate și să-l poată înfrunta pe Sebastian și trecutul care amenința să distrugă tot ce-și pusese în cap să elimine. Anii trecuseră prea repede. Josef învățase să uite. Un om era capabil să-și scrie propria istorie. Și el alesese să șteargă anumite pagini din viața lui. Ar fi fost bucuros dacă și Sebastian i-ar fi urmat exemplul.

Josef se ridică și scutură praful de pe turul pantalonilor. Spera ca Dumnezeu să-i asculte rugăciunea, în locul acesta care simboliza atât ce ar fi putut fi, cât și ce avea să fie în realitate. Piatra asta avea să însemne cunoaștere, iar cunoașterea avea să atragă după sine înțelegere și pace. Avea să le plătească părinților lui tot ce le datora, și tuturor evreilor care fuseseră torturați și asupriți. Apoi, după ce-și îndeplinea planul, rușinea avea să fie ștearsă, și ea, pentru totdeauna.

Mobilul sună. Erica respinse apelul. Erau cei de la editură și, indiferent ce voiau, ar fi aşteptat-o o discuție lungă, de care nu avea timp.

Își cercetă din priviri camera de lucru pentru a suta oară. Nu-i plăcea deloc senzația aceea, ideea că cineva fusese acolo și-și vârâse nasul în lucrurile ei personale. Cine era şi ce căuta? Erica rămase pe gânduri, apoi tresări când ușa de la intrare se deschise și se închise la parter.

Coborî repede scările. Patrik și Gösta intraseră în hol.

— Salut. Voi erați?

Gösta clipea des și părea, puțin spus, neliniștit. Se părea că înțelegerea lor secretă îi dădea bătăi de cap. Erica nu se putu abține să nu-l tachineze un pic.

— Nu te-am văzut de un car de ani, Gösta. Ce mai faci? îl întrebă, străduindu-se să-şi ascundă un zâmbet când îl văzu cum se înroșește până în vârfurile urechilor.

— Hm... binișor, bâigui Gösta și-și privi picioarele.

— Și tu? Totu-n regulă? întrebă Patrik.

Erica deveni serioasă. Preț de o clipă, reușise să uite faptul că cineva intrase în casa lor. Ştia c-ar fi trebuit să-i povestească şi lui Patrik de suspiciunile ei, dar n-avea nicio dovadă deocamdată. De fapt, era mai bine că nu

reușise să dea de el mai devreme. Știa câte griji își făcea când era vorba de ceva legat de familie. N-ar fi fost exclus, chiar, s-o trimită undeva cu copiii dacă ajungea la aceeași concluzie ca și ea, că cineva pătrunsese în casă prin efracție. Gândindu-se mai bine, hotărî să o lase baltă deocamdată, dar pe sine nu reușea să se păcălească. Neliniștea o rodea pe dinăuntru. Privirea îi rătăci spre ușa de la verandă, de parcă s-ar fi așteptat, în orice clipă, să vadă pe cineva intrând pe acolo.

Tocmai se pregătea să răspundă, când apăru Kristina din spălătorie, cu copiii după ea, formând un trenuleț.

— Ești acasă, Patrik? Știi ce s-a întâmplat? Am crezut că fac infarct. Eram în bucătărie și făceam niște clătite pentru copii când l-am văzut pe Noel alergând cât putea de tare, cu picioruțele alea ale lui, în mijlocul străzii. Slavă Domnului că l-am prins repede, că nu știu ce se întâmpla, zău. Mamă, să nu mai uitați să închideți ușile, că ăștia micii sunt ca niște rachete. Se poate întâmpla, Doamne-ferește, cine știe ce, și după aia o să regretați tot restul vieții...

Erica o privi fascinată pe soacra ei, curioasă să vadă dacă n-avea de gând să mai şi respire.

— Am uitat să închid ușa de la verandă, îi spuse lui Patrik, fără să se uite în ochii lui.

— Bine, bravo, mamă. Trebuie să fim mai atenți, acum că au început să se miște mai mult.

Îi îmbrățișă pe gemenii care se repeziseră spre el aruncându-i-se în brațe.

— Salut, nenea Gösta, spuse Maja.

Gösta se făcu iarăşi roșu și o privi cu disperare pe Erica. Dar Patrik nu părea să observe nimic, era ocupat să se joace cu băieții.

După un timp, ridică privirea spre Erica.

— Am dat doar o fugă ca să-mi iau telefonul. L-ai văzut pe aici?

Erica arătă spre bucătărie.

— L-ai uitat lângă chiuvetă azi-dimineață.

Patrik plecă să-și recupereze telefonul.

— Văd că m-ai sunat. Ce voiai să-mi zici?

— Nu, nimic, doar că te iubesc, spuse sperând să nu fie dată în vileag.

— Și eu te iubesc, draga mea, spuse Patrik distrat, cu privirea ațintită asupra ecranului. Am cinci apeluri pierdute de la Annika. Mai bine o sun, să văd ce s-a întâmplat.

Erica încercă să tragă cu urechea, dar Kristina pălăvrăgea întruna cu Gösta, așa că nu reuși să prindă decât câteva cuvinte. Însă expresia de pe fața lui Patrik, după ce termină convorbirea, era grăitoare.

— Împușcături pe Valö. Cineva a tras spre casă. Anna e acolo. Annika zice că ea, Anna, a sunat.

Erica își duse mâna la gură.

— Anna? E OK? N-a fost rănită? Cine...?

Se auzea bâiguind, dar nu se putea gândi decât la siguranța Annei.

— Din câte am înțeles, nu e nimeni rănit. Asta e vestea cea bună, spuse Patrik și se întoarse spre Gösta. Vestea cea rea e că Annika a fost nevoită să-l sune pe Mellberg când n-a reușit să dea de noi.

— Pe Mellberg? întrebă Gösta, cu o mină sceptică.

— Da, ar trebui să ne repezim până acolo cât de curând.

— Doar nu vreți să vă duceți acolo când se trage? spuse Kristina cu mâinile pe șolduri.

— Bineînțeles c-o să ne ducem. Cu asta mă ocup, spuse Patrik iritat.

Kristina îi aruncă o privire ofensată, înălță capul și se duse în camera de zi.

— Vin cu voi, spuse Erica.

— Nici nu mă gândesc.

— Da, bineînțeles. Dacă Anna e acolo, merg și eu.

Patrik îi aruncă o privire necruțătoare.

— Un nebun trage în oameni, n-auzi? Nu vii nicăieri!

— Ce crezi c-o să se întâmple cu atâția polițiști acolo? O să fiu în siguranță.

Erica își legă șireturile de la tenișii albi.

— Și cine stă cu copiii?

— Sunt sigură că putem să-i lăsăm cu Kristina.

Se ridică și-i aruncă o privire din care se înțelegea că nu merită să mai protesteze.

În drum spre ponton, Erica simți cum devine tot mai neliniștită cu fiecare bătaie de inimă. Patrik n-avea decât să stea bosumflat. Anna era responsabilitatea ei.

— Pyttan? Ești acolo?

Percy se plimba nedumerit prin apartament. Pyttan nu-l informase că ar fi vrut să plece undeva.

Veniseră la Stockholm pentru câteva zile, la o aniversare de șaizeci de ani de la care n-aveau cum să lipsească. Urmau să apară mai mulți nobili suedezi ca să-l felicite pe sărbătorit și, în plus, câțiva mahări din lumea afacerilor. Probabil că ei nu intrau în aceeași categorie la aceste întruniri. Ordinea era stabilită clar, nu conta dacă erai director la una dintre cele mai mari companii din Suedia dacă n-aveai și originea corectă, un nume sonor și o educație aleasă.

În ceea ce-l privea pe el, se putea spune că îndeplinea toate criteriile. De obicei, nici nu se gândea la astfel de

lucruri. Trăise așa toată viața și titlul îi era la fel de firesc precum respiratul. Problema era că acum risca să rămână conte fără castel, ceea ce avea să-i afecteze grav rangul. N-avea să ajungă la fel de jos pe scara ierarhică precum parveniții, dar nici să rămână unde era.

Ajuns în camera de zi, se opri lângă căruciorul cu băuturi și își turnă un whisky. Era un Mackmyra Premium, aproximativ cinci mii de coroane sticla. Nici prin cap nu i-ar fi trecut să bea ceva mai ieftin. În ziua în care avea să fie nevoit să bea Jim Beam putea să ia vechiul Luger al lui taică-său și să se împuște în tâmplă.

Ceea ce-l apăsa mai tare era conștiința faptului că își dezamăgise tatăl foarte bine. Era fiul cel mai mare și beneficiase mereu de un tratament special. Nimeni nu făcea un secret din asta în familie. Tatăl său le dăduse de înțeles surorii și fratelui său pe un ton detașat și prozaic, că „Percy e special, el o să preia totul într-o zi." Și Percy se bucurase în secret de toate ocaziile acelea când taică-său îi admonestase pe frații lui. În schimb, încercase să ignore dezamăgirea pe care o citea uneori în privirea tatălui său. Știa că îl considera slab, sperios și răsfățat, și poate că era adevărat că mama îl cocoloșise, dar îi povestise de multe ori că era să moară. Se născuse cu aproape două luni înainte de termen, mic ca un pui de vrabie. Medicii le spuseseră alor lui să nu se aștepte să supraviețuiască, dar, pentru prima și ultima oară în viața lui, fusese puternic. Supraviețuise, în ciuda tuturor estimărilor, chiar dacă sănătatea îi rămăsese șubredă.

Privi spre Karlaplan. Apartamentul avea o fereastră construită sub o arcadă care dădea spre piațeta cu fântâna arteziană. Percy se uită la forfota de jos, cu paharul de whisky în mână. Iarna, piața era pustie, dar acum băncile

erau pline de oameni și copiii se jucau, mâncau înghețată și se bucurau de soare.

Dintr-odată se auziră pași pe scările de afară. Percy ciuli urechile. Să fie Pyttan? Probabil că ieșise doar pentru o rundă rapidă de cumpărături. Percy speră că banca nu apucase să-i blocheze cardul. Simțea umilință în tot corpul. Cum era construită societatea asta, de fapt? Cum puteau să-i pretindă o avere în taxe și impozite? Comuniști nenorociți! Percy strânse tare paharul. Ce s-ar mai fi bucurat Mary și Charles dacă ar fi aflat de problemele lui economice! Și acum mai răspândeau minciuni despre cum îi dăduse afară din casa lor și furase cea ce era al lor.

Dintr-odată se gândi la Valö. Mai bine să nu fi ajuns acolo niciodată. Atunci nu s-ar fi întâmplat nimic, nimic din toate lucrurile alea pe care hotărâse să le uite, dar care nu-i dădeau pace nici acum.

La început i se păruse o idee grozavă să schimbe școala. Atmosfera de la Lundsberg devenise insuportabilă după ce cineva îl arătase cu degetul, spunând că fusese printre cei care nu interveniseră când unul dintre bătăuși îl silise pe țapul ispășitor al școlii să bea o doză mare de laxativ, chiar înainte de ceremonia de încheiere a anului școlar din aulă. Hainele albe de vară se coloraseră în maro pe spate, până sus.

După incidentul acela, directorul îl chemase pe tatăl lui la Lundsberg, ca să stea de vorbă. Directorul voia să evite un scandal mare și alesese să nu-l dea afară, dar îl sfătuise pe tatăl său să-i găsească o școală nouă. Tatăl lui își ieșise din minți. Percy nu făcuse altceva decât să privească, asta nu era o crimă. Până la urmă, însă, se dăduse bătut și după ce se interesase discret prin cercurile potrivite, ajunsese la concluzia că cea mai bună alternativă

era internatul lui Rune Elvander de pe insula Valö. De fapt, ar fi preferat să-l trimită la o școală din străinătate, dar, de data aceasta, mama pusese piciorul în prag. Școala lui Rune avea să rămână o amintire întunecată, greu de alungat.

Percy luă o gură mare de whisky. Viața îl învățase că rușinea era mai ușor de suportat când o dilua cu niște whisky de calitate. Percy își roti privirea prin cameră. Îi dăduse mână liberă lui Pyttan cu amenajările. Stilul ăsta minimalist, cu mobilier alb, nu era deloc pe gustul lui, dar atâta timp cât nu se atingea de camerele din castel putea să facă ce voia în apartament. Castelul trebuia să rămână ca pe vremea tatălui lui, a bunicului și a străbunicului. Era o chestiune de onoare.

Simți că i se strânge stomacul şi intră în dormitor. Pyttan ar fi trebuit să se întoarcă de-acum. În seara aceea erau invitați la un dineu organizat de niște prieteni buni. Pyttan începea, de obicei, să se aranjeze încă de după-amiază.

Totul părea în regulă, dar senzația aceea nu-i dădea pace. Puse paharul pe noptiera lui Pyttan și păși agale spre partea ei din garderobă. Deschise ușa și câteva umerașe se legănară în bătaia curentului. Garderoba era goală.

N-ai fi ghicit că doar cu câteva ore în urmă cineva trăsese focuri de armă acolo, își spuse Patrik după ce acostă lângă ponton. Totul părea aproape ireal de calm și liniștit.

Erica sări din barcă înainte să fi apucat să ancoreze și o rupse la fugă spre casă. Patrik se grăbi s-o prindă din urmă, cu Gösta după el. Erica alerga atât de repede, încât nu reuși s-o ajungă și, când intră, o văzu deja

îmbrățișând-o pe Anna. Mårten și Ebba stăteau prăbușiți pe o canapea, iar lângă ei, Mellberg și Paula.

Patrik habar n-avea ce căuta colega lui acolo, dar îi era recunoscător, știind că avea să primească un raport mai decent, referitor la cele întâmplate.

— Sunteți bine cu toții? întrebă și se îndreptă spre Paula.

— Da. Par puțin șocați, doar atât, în special Ebba. Cineva a tras prin geamul de la bucătărie și ea era singură acolo. N-am găsit niciun indiciu care să arate că trăgătorul ar fi încă în zonă.

— L-ați sunat pe Torbjörn?

— Da, e pe drum cu echipa. Dar Mellberg s-a apucat deja de cercetările tehnice, ca să zic așa.

— Da, am găsit gloanțele, spuse Mellberg și ridică o pungă cu două gloanțe. Nu erau înfipte foarte adânc, așa că le-am scos ușor. Cel care a tras trebuie să fi stat destul de departe, pentru că au pierdut din viteză.

Patrik simți cum i se încinge creierul, dar n-avea să rezolve nimic dacă făcea scandal, așa că-și încleștă pumnii în buzunare și respiră adânc de câteva ori. La momentul potrivit avea să poarte o discuție serioasă cu Mellberg despre regulile care se aplicau la securizarea indiciilor de la locul unei infracțiuni.

Se întoarse spre Anna, care încerca să se elibereze din strânsoarea Ericăi.

— Tu unde erai când s-a întâmplat chestia asta?

— Sus, la etaj, spuse cumnata lui și arătă spre scări. Ebba tocmai coborâse să facă cafea.

— Și dumneavoastră? îl întrebă pe Mårten.

— Eram în pivniță, voiam să aduc niște vopsea. Tocmai mă întorsesem de pe uscat. Abia am apucat să cobor când am auzit pocnitura.

— Nu era nicio barcă străină lângă chei, când v-ați întors? întrebă Gösta.

Mårten scutură din cap.

— Nu, în afară de barca Annei.

— Și n-ați văzut niciun străin pe aici?

— Nu, deloc.

Ebba privea drept înainte, cu ochi sticloși.

— Cine face așa ceva? îl întrebă Mårten pe Patrik, cu un aer resemnat. Cine vrea să ne facă rău? Are legătură cu felicitarea aia pe care v-am dat-o?

— Asta n-o știm, din păcate.

— Ce felicitare? întrebă Erica.

Patrik ignoră întrebarea, dar privirea Ericăi îi dădu de înțeles că avea să fie nevoit să-i ofere un răspuns mai târziu.

— Din secunda asta, nimeni nu mai pune piciorul în bucătărie. Să zicem că e o zonă izolată. Bineînțeles că va trebui să cercetăm toată insula, așa că ar fi bine ca Ebba și Mårten să plece pe uscat și să găsească un loc unde să stea.

— Dar... spuse Mårten. Nu vrem asta...

— Ba da, vrem, spuse Ebba, dintr-odată hotărâtă.

— Și unde crezi că găsim o cameră în plin sezon?

— Puteți să stați la noi, spuse Erica. Avem o cameră pentru oaspeți.

Patrik tresări. Nu era normală la cap? Îi invita pe Mårten și pe Ebba să stea la ei pe timpul anchetei?

— Ar fi în regulă? Sunteți siguri? întrebă Ebba și se uită la Erica.

— Bine-nțeles. Și, așa, am ocazia să-ți arăt materialul pe care l-am adunat despre rudele voastre. M-am uitat peste el puțin ieri și aș zice că e destul de interesant, ai să vezi.

— Totuși nu cred că..., începu Mårten, apoi lăsă umerii în jos. Uite cum facem. Tu te duci și eu stau aici.

— Aș prefera să nu rămână nimeni, spuse Patrik.

— Rămân, spuse Mårten și aruncă o privire spre Ebba, care nu protestă deloc.

— În regulă, atunci propun ca Ebba, Erica și Anna să plece ca să putem începe aici, cât îl așteptăm pe Torbjörn. Gösta, vrei să verifici tu cărarea care duce spre plajă? Vezi dacă cineva putea să urce pe acolo. Paula, tu poți să te uiți pe aici, pe lângă casă, OK? Eu o să dau o tură prin împrejurimi. O să fie mai ușor cu un detector de metale, dar până una alta facem ce putem. Poate atacatorul a aruncat arma în vreun tufiș, poate avem baftă.

— Și dacă nu, poate că și arma asta e undeva, pe fundul mării, lângă cealaltă, spuse Gösta și își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— S-ar putea, dar hai să vedem ce găsim, spuse Patrik și se întoarse spre Mårten. Mai bine vă țineți departe, cât puteți. V-am spus, nu mi se pare deloc o idee bună să rămâneți aici și mai ales să stați singur noaptea, după ce plecăm.

— Pot să lucrez la etaj. N-o să vă deranjez, spuse acesta cu voce inexpresivă.

Patrik îl privi, dar nu spuse nimic. Dacă Mårten nu voia să plece de pe insulă, el n-avea cum să-l oblige. Se duse la soția lui, care stătea în cadrul ușii, gata de plecare.

— Ne vedem acasă, spuse și o sărută pe obraz.

— Da. Anna, luăm barca voastră, da? spuse Erica și adună, asemenea unui câine ciobănesc, turma cea mică pe care avea s-o ia acasă.

Patrik nu se putu abține să nu zâmbească. Le făcu semn cu mâna și privi, apoi, adunătura ciudată de polițiști din fața lui. Mare minune dacă găseau ceva acolo.

Ușa se deschise încet. John își scoase ochelarii de citit și puse cartea jos.

— Ce citești? îl întrebă Liv, așezându-se pe marginea patului.

John ridică din nou cartea și îi arătă coperta.

— „Rasă, evoluție și comportament" de Philippe Rushton.

— E bună. Am citit-o acum câțiva ani.

John o apucă de mână și-i zâmbi.

— Păcat că nu mai e mult din concediu.

— Da, dacă poți să numești săptămâna asta concediu. Câte ore am muncit zilnic?

— Ai dreptate, spuse John și se încruntă.

— Iar te gândești la articolul din *Bohusläningen*?

— Nu, probabil că ai dreptate. E o prostie. Peste câteva săptămâni o să fie uitat.

— La Gimle, atunci?

John îi aruncă o privire severă. Doar știa că nu era bine să vorbească despre asta cu voce tare. Îi informaseră doar pe cei din cercul cel mai restrâns despre proiect și regreta amarnic că nu dăduse foc bilețelului ăluia. Fusese o greșeală impardonabilă, chiar dacă n-avea cum să fie sigur că scriitoarea fusese cea care îl luase. Spera că îl luase vântul sau că-l rătăcise prin casă, dar, în sinea lui, știa că nu era așa de simplu. Bilețelul se afla printre celelalte hârtii înainte de vizita Ericăi Falck și dispăruse după plecarea ei.

— O să vezi c-o să iasă bine, spuse Liv și îl mângâie pe obraz. Cred în chestia asta. Am ajuns departe, dar riscăm să ne împotmolim dacă nu facem nimic drastic. Trebuie să creăm mai mult spațiu de desfășurare. Pentru binele tuturor.

— Te iubesc.

Putea s-o spună fără să simtă că minte. Nimeni nu-l înțelegea mai bine decât Liv. Împărtășiseră gânduri și experiențe, succese și eșecuri, și Liv era singura căreia se destăinuise și care știa ce se întâmplase cu familia lui. Sigur că, între timp, aflaseră mai mulți despre povestea lui, bârfa circulase ani de-a rândul, dar nu povestise nimănui, în afară de ea, despre gândurile pe care le purta în el de atunci.

— Pot să dorm aici în noaptea asta? îl întrebă pe neașteptate Liv.

Femeia îl privea şovăielnică. John fu încercat de sentimente contradictorii. Nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să-i simtă aproape corpul cald, să adoarmă cu brațele în jurul ei și să simtă parfumul părului ei. Dar știa că n-o să meargă. Apropierea aceasta însemna multe așteptări și aducea la suprafață prea multe dezamăgiri și făgăduieli neîmplinite.

— Dacă am încerca din nou? întrebă ea și-l mângâie pe dosul palmei. A trecut ceva timp de atunci și mă gândesc că... s-a schimbat ceva.

John îi întoarse brusc spatele și-și retrase mâna. Amintirea neputinței lui aproape că-l sufoca. N-avea tăria să treacă iar prin asta. Vizite la medic, pastile albastre mici, pompe ciudate, privirea lui Liv de câte ori nu reușea să presteze. Nu, n-avea să facă față.

— Pleacă, te rog, spuse și ridică volumul ca pe un scut în față.

Se holbă la pagini fără să vadă nimic, auzindu-i pașii pe podea și ușa care se închise încet. Ochelarii de citit zăceau, în continuare, pe noptieră.

Patrik ajunse târziu acasă. Erica stătea pe canapea și se uita singură la televizor. După ce copiii adormiseră, nu mai avusese chef să strângă pe acolo, așa că Patrik fu nevoit să facă slalom printre jucăriile împrăștiate pe jos.

— Ebba doarme? o întrebă și se așeză lângă ea.

— Da, a adormit pe la opt. Părea complet epuizată.

— Nu-i de mirare.

Patrik își ridică picioarele pe măsuța de cafea.

— La ce te uiți?

— La „Letterman".

— Cine e invitată?

— Megan Fox.

— Oh..., spuse Patrik și se cufundă mai adânc între pernele de pe canapea.

— Vrei să stai aici și să visezi la Megan Fox, ca apoi să îți experimentezi fanteziile cu biata de mine?

— Te-ai prins, spuse el și își lipi nasul de gâtul ei.

Erica îl îmbrânci ușor.

— Ce-ați făcut pe Valö?

Patrik oftă.

— Nu mare lucru. Am cutreierat insula în lung și-n lat până să se însereze și am primit întăriri de la Torbjörn și băieții lui, la vreo jumătate de oră după ce-ați plecat voi. Dar n-am găsit nimic.

— Nimic?

Erica luă telecomanda și dădu televizorul mai încet.

— Nu, nici urmă de trăgător. Și probabil că tipul sau tipa a aruncat arma în mare. Dar poate ne ajută gloanțele. Torbjörn a apucat să le trimită la timp la laborator.

— Despre ce felicitare vorbea Mårten?

Patrik nu-i răspunse imediat. Era o strategie la limită. Nu putea să-i dezvăluie prea multe dintr-o anchetă în curs de desfășurare, dar știa că beneficiase de mai multe ori de talentul Ericăi de-a scoate la iveală anumite detalii. Patrik luă o hotărâre.

— Ebba primește în fiecare an o felicitare de ziua ei de la un anume „G". Nimic amenințător. Cel puțin, deocamdată. Dar Mårten a trecut pe la secție alaltăieri și ne-a arătat ultima felicitare venită cu restul corespondenței. Cu un mesaj complet diferit.

— Deci bănuiți că persoana care trimite felicitările e responsabilă pentru incidentele de pe Valö?

— Pentru moment nu bănuim nimic, dar e clar că trebuie luată în considerare. M-am gândit s-o iau pe Paula cu mine, la Göteborg, și să stau de vorbă cu părinții adoptivi ai Ebbei. Gösta nu prea știe să vorbească cu oamenii. Și Paula s-a milogit de mine s-o las să lucreze puțin. Îmi dau seama că se urcă pe pereți acasă, de atâta stat degeaba.

— Vezi să nu obosească. E ușor să-ți supraestimezi puterile.

— Ești o adevărată cloșcă, tu, zâmbi Patrik. Am trecut prin două sarcini. Nu sunt chiar așa de începător cum crezi.

— Hai să clarificăm un lucru. *Tu* nu ai trecut prin nicio sarcină. Nu-mi amintesc să te fi văzut cu disconfort pelvic, picioare umflate, durere în oase sau să te fi plâns de aciditate gastrică. Și nici n-a trebuit să înduri o naștere de douăzeci și două de ore, plus o cezariană.

— OK, am înțeles, spuse Patrik și ridică mâinile defensiv. Dar promit c-o să am grijă de Paula. Mellberg n-o să mă ierte în veci dacă pățește ceva. Poți să zici ce vrei despre el, dar un lucru e clar: ar face orice pentru familia lui.

Genericul de final începu să ruleze. Erica mută pe un alt canal.

— Apropo, ce caută Mårten pe insulă? De ce a ținut atâta să rămână?

— Nu știu. Nu mi-a plăcut deloc să-l las acolo. Cumva, aveam senzația că se află într-un punct critic. Pare calm și tratează totul cu un soi de nepăsare, dar îmi aduce aminte de desenul ăla cu rața, care alunecă alene pe luciul apei, dar sub apă dă din picioare nebunește în același timp. Înțelegi ce vreau să zic, sau bat câmpii?

— Nu, nu, înțeleg perfect.

Erica butonă în continuare telecomanda. Până la urmă alese „Pradă mortală" de pe Discovery Channel și privi cu indiferență imaginile cu bărbați în salopete impermeabile care ridicau cuști după cuști de crabi uriași, cu aspect de păianjen, pe o vreme de coșmar.

— O luați și pe Ebba cu voi, mâine?

— Nu, cred că-i mai bine să stăm de vorbă cu părinții ei fără ea. Paula a zis că ajunge aici la nouă. O să luăm Volvoul la Göteborg.

— Bine, atunci o să-i pot arăta Ebbei materialul despre familia ei.

— Ah, păi nu mi l-ai arătat nici mie. E ceva care ți s-a părut relevant pentru caz?

Erica se gândi puțin, apoi scutură din cap.

— Nu, ți-am povestit deja ce mi s-a părut relevant. Chestiile pe care le-am descoperit sunt despre străbunici

și stră-străbunici. Cred că sunt mult mai interesante pentru ea.

— Să-mi arăți, totuși. Dar nu în seara asta. În seara asta vreau doar să stau cu tine și să mă relaxez.

Se apropie și mai mult de Erica și-și sprijini capul pe umărul ei.

— Doamne, ce profesie au tipii ăștia. Pare periculos rău. Noroc că nu sunt pescar de crabi.

— Da, iubitule. Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că nu ești pescar de crabi, râse Erica și îl sărută pe creștet.

De când cu accidentul, lui Leon i se părea uneori că încheieturile îi „transmit" ceva. Îl dureau și îl săgetau rău-prevestitor. O simțea și acum, la fel ca pe căldura înăbușitoare de dinaintea unei furtuni.

Ia era obișnuită cu toanele lui. De cele mai multe ori îl certa când se afunda în starea aceea de neliniște și se gândea la cine știe ce, dar nu și de data asta. De data asta cei doi se evitară cu grijă. Se deplasau prin casă fără să se intersecteze.

Într-un fel, îl sâcâia ce se întâmplase. Dușmanul lui cel mai temut fusese mereu statul degeaba. Când era tânăr, tatăl lui râdea mereu de el fiindcă nu putea să stea locului, pentru că vâna mereu senzații tari și voia să testeze limite. Mama lui se văita tot timpul de oasele fracturate, de julituri, dar tata fusese mândru de el.

Nu-l mai văzuse de atunci, de Paşti. Plecase în străinătate fără a-și lua rămas-bun. Apoi, anii trecuseră și Leon fusese prea ocupat ca să se bucure de viață. Tata însă rămânea generos și îi transfera bani de fiecare dată când i se golea contul. Nu îi reproșase niciodată nimic și nu încercase să-i pună piedici, ci îl lăsase să zboare liber.

Și, până la urmă, Leon zburase prea aproape de soare, așa cum era de așteptat. Părinții lui muriseră înainte de accident. Nu fuseseră obligați să-l vadă în halul în care ajunsese după accidentul de pe drumul acela întortocheat, care îi răpise sănătatea și spiritul de aventură. Tatăl lui nu trebuise să-l vadă niciodată prizonier într-un scaun cu rotile.

Ia și el străbătuseră drum lung împreună, dar se apropiau de un moment decisiv. Era de ajuns o scânteie ca să ia foc totul. Și Leon n-avea de gând să lase pe altcineva să atâțe focul. Asta era sarcina lui.

Leon trase cu urechea. Era liniște. Ia probabil că se culcase deja. Luă telefonul mobil de pe masă și-l așeză pe genunchi. Apoi rulă până pe balcon și începu să-i sune pe toți, unul după altul, fără a ezita.

Când termină de vorbit, își lăsă mâinile în poale și își plimbă privirea peste Fjällbacka. În întunericul serii, orășelul semăna cu o tavernă uriașă, cu mii de lămpi aprinse. Apoi întoarse privirea spre mare și spre Valö. În vechea tabără de copii lumina era stinsă.

Cimitirul Lovö, 1933

Trecuseră doi ani de la moartea lui Carin, dar Hermann nu venise încă după ea. Dagmar aștepta credincioasă ca un câine, în timp ce zilele se transformau în săptămâni, apoi în luni și ani.

Continuase să citească ziarele cu minuțiozitate. În Germania, Hermann fusese numit ministru. Arăta bine în poze, în uniformă. Era un bărbat puternic și important pentru Hitler. Atâta timp cât era în Germania și-și construia o carieră, Dagmar știa că trebuie să aștepte, dar ziarele scriau că se întorsese din nou în Suedia și ea hotărî să-i ușureze viața. Dacă era un om ocupat și n-avea timp să se ducă la ea, avea să se ducă ea la el. Ca soție de politician, avea să fie nevoită să se adapteze și să se mute, probabil, în Germania. Își dăduse seama că n-avea cum s-o ia și pe fată. Un bărbat cu statutul lui Hermann nu putea să accepte o fiică nelegitimă. Dar Laura împlinise deja treisprezece ani și avea să se descurce de-acuma.

În ziare nu scria unde stătea Hermann, așa că Dagmar nu știa unde să-l caute. Se duse din nou la adresa cea veche de pe Odengatan, dar îi deschise un bărbat necunoscut și-i spuse că familia Göring nu mai locuia acolo de mulți ani.

Dagmar rămase în fața porții, fără a ști încotro s-o apuce. În clipa următoare însă, se gândi la cimitirul unde fusese îngropată Carin. Poate că Hermann o vizita când și când. În ziare scria că era îngropată în Cimitirul Lovö. Era undeva în afara Stockholmului și după câteva ore de căutat, găsise un autobuz care avea stație aproape de cimitir.

Acum stătea ghemuită în fața pietrei de mormânt și se holba la numele lui Carin și la svastica săpată în piatră. Frunzele galbene i se roteau în jur în vântul rece de octombrie, însă Dagmar aproape că nu-l simțea. Crezuse că n-avea s-o urască atât de tare după moarte, dar stând acolo, în haina ei ruptă, fu năpădită de gânduri negre, de amintirile tuturor anilor de suferință și simți că ura i se trezește din nou în suflet.

Se ridică brusc și merse câțiva pași înapoi. Apoi își luă avânt și se aruncă asupra pietrei de mormânt, cu toată puterea. Simți o durere intensă din umeri până în vârful degetelor, dar piatra nu se urni din loc. Frustrată, Dagmar se aruncă asupra florilor care decorau mormântul și le smulse din rădăcini. Apoi își luă iarăşi elan și încercă să răstoarne svastica din fier înverzit care se afla lângă piatră. Aceasta se clătină și se răsturnă în iarbă. Dagmar o cără cât putu de departe de mormânt. O mână o apucă brusc de braț, în timp ce admira distrugerea pe care o provocase.

— Ce Dumnezeu credeți că faceți aici?

Lângă ea stătea un bărbat înalt și bine făcut.

Dagmar zâmbi fericită.

— Sunt viitoarea doamnă Göring. Carin nu merită să aibă un mormânt atât de frumos după părerea lui Hermann, dar eu l-am îngrijit cât am putut și acum mă duc să mă întâlnesc cu el.

Dagmar continuă să zâmbească, dar bărbatul o privi încruntat. Bolborosi ceva și scutură din cap. Apoi o târî spre biserică, strângându-i brațul ca într-un clește.

Dagmar continua să zâmbească și după o oră, la sosirea poliției.

Uneori, casa de pe Falkeliden i se părea prea înghesuită. Dan avea să plece în weekend cu copiii, la sora lui din Göteborg. Annei i se păruse că e în drum, oriunde ar fi stat, cât timp îşi făcuseră bagajele. Ba trebuise să alerge de câteva ori şi la benzinărie ca să cumpere dulciuri, sucuri, fructe şi benzi desenate pentru drum.

— Gata, ai luat tot? întrebă Anna şi privi mormanul de genţi şi obiecte din hol.

Dan făcu mai multe drumuri până la maşină cu bagajele. Anna îşi dădea seama, încă de acum, că n-avea cum să îndese totul în portbagaj, dar asta era problema lui. El fusese cel care le zisese copiilor să-şi facă bagajele singuri şi îi lăsase să împacheteze ce voiau.

— Eşti sigură că nu vrei să vii cu noi? Nu-mi place să te las singură după chestia aia de ieri.

— Mulţumesc, dar nu cred c-o să păţesc ceva. O să-mi facă bine să stau singură câteva zile.

Aruncă o privire imploratoare spre Dan, sperând că avea să înţeleagă, fără să se supere.

Acesta aprobă din cap şi o îmbrăţişă.

— Te înțeleg perfect, iubito. Nu e nevoie să-mi explici. Sper să ai niște zile frumoase și să te gândești doar la tine. Mănâncă, du-te la înot, cum îți place ție sau la cumpărături. Fă ce vrei, numai să nu vinzi casa până mă întorc.

O mai îmbrățișă o dată, apoi îi dădu drumul și se apucă din nou să care bagaje.

Anna simți cum i se pune un nod în gât. Era cât pe ce să-i spună că s-a răzgândit, dar își înghiți cuvintele. Avea nevoie de timp de gândire, și nu doar din cauza sperieturii de ieri. Viața i se așternea în față și, cu toate astea, nu putea să se abțină să nu se uite pe furiș, când și când, în oglinda retrovizoare. Venise vremea să decidă. Ce trebuia să facă pentru a scăpa de trecut și să poată privi înainte?

— Tu de ce nu vii, mami?

Emma o trăgea de mânecă.

Anna se lăsă pe vine și rămase uimită de cât de înaltă se făcuse fiica ei. Se înălțase mult în primăvara și vara aceea, se făcuse mare.

— Ți-am spus că am ceva de făcut aici, acasă.

— Da, dar o să mergem în Parcul Liseberg!

Emma o privi de parcă mami și-a pierdut mințile. Și, în lumea unei fetițe de opt ani, probabil că așa și era, dacă un adult refuza, de bunăvoie, să meargă într-un parc de distracții.

— Data viitoare o să merg cu voi. Dar știi ce lașă sunt. Oricum n-aș îndrăzni să mă urc în carusel. Tu ești mult mai curajoasă decât mine.

— Da, sunt! spuse Emma și se ridică pe vârfuri cu mândrie. O să mă urc și-n montagne russe. Nici tati nu îndrăznește.

Nu conta cât de des îi auzea pe Emma și pe Adrian spunându-i „tati" lui Dan, că se emoționa la fel de fiecare dată. Și era un motiv în plus să se gândească bine, în acele două zile. Trebuia să se vindece. De dragul alor ei.

O sărută pe Emma pe obraz.

— Ne vedem duminică seara.

Emma alergă la mașină. Anna se sprijini de cadrul ușii, cu brațele încrucișate pe piept, ca să se bucure de spectacolul de pe aleea de acces. Dan începuse să transpire un pic și părea că acum își dădea seama în ce se băgase.

— Doamne, câte bagaje și-au luat, spuse el și se șterse pe frunte.

Portbagajul era plin ochi și, cu toate astea, în mijlocul holului se vedea încă un morman de lucruri.

— Să nu te aud! spuse și-o amenință cu degetul pe Anna.

Aceasta ridică brațele.

— N-am spus nimic. Niciun cuvințel.

— Adrian! Chiar nu poți să te desparți de Dino?

Dan ridică jucăria favorită a lui Adrian, un dinozaur de un metru pe care-l primise de Crăciun de la Patrik și Erica.

— Dacă nu mă lași să-l iau pe Dino, nu vin nici eu, țipă Adrian și smulse dinozaurul din mâinile lui.

— Lisen? strigă Dan. Trebuie să iei toate păpușile astea Barbie? Nu poți să alegi două care-ți plac mai mult?

Lisen izbucni imediat în lacrimi. Anna scutură din cap. Îi trimise un sărut iubitului.

— N-am de gând să mă bag în certurile voastre. Nu vreau să capitulăm amândoi. Distracție plăcută!

Apoi intră în casă și urcă în dormitor. Se întinse peste cuvertură și dădu drumul televizorului cel mic. După ce stătu mult pe gânduri, se hotărî pentru Oprah.

Sebastian bătu iritat cu creionul peste carnet. Nu reușea să își recapete buna dispoziție caracteristică, deși totul mergea conform planului.

Îi plăcea sentimentul că-i putea controla pe Percy și pe Josef. Afacerile lor comune aveau să-i aducă în curând un câștig substanțial. Uneori nu-i înțelegea pe oamenii din jurul lui. Dacă ar fi fost în locul lor, nici prin cap nu i-ar fi trecut să se înhaite cu unul ca el, dar prietenii lui erau disperați, fiecare în felul lui: Percy, de frică să nu-și piardă moștenirea, Josef, pentru că pornise într-o misiune izbăvitoare și pentru că voia să se ridice la nivelul așteptărilor părinților săi. Pe Percy îl înțelegea mai bine decât pe Josef. Percy era pe cale să piardă ceva important: bani și statut. Însă motivul lui Josef era un mister pentru Sebastian. Dar ce conta ce făcea Josef acum? Ideea cu muzeul Holocaustului era o nebunie. N-avea să reziste mult și dacă Josef n-ar fi fost așa un idiot, ar fi înțeles asta.

Se ridică și se duse la fereastră. Portul era plin de ambarcațiuni cu steaguri norvegiene și, dacă ieșeai pe stradă, auzeai norvegiana peste tot. Oricum, pe el nu-l deranja. Făcuse niște afaceri imobiliare profitabile cu niște norvegieni. Se îmbogățiseră de pe urma petrolului și erau dispuși să-și cumpere case cu vedere la mare, la suprapreț, pe coasta de vest a Suediei.

Încet, Sebastian își întoarse privirea spre Valö. De ce naiba se întorsese Leon să strice totul? Preț de câteva minute se gândi la John și la Leon. De fapt, îi avea la mână

și pe ei, dar fusese suficient de deștept ca să nu profite de avantajul lui. În schimb, identificase verigile slabe și, asemenea unui prădător, îi izolase de restul turmei. Acum Leon ar fi vrut să adune turma din nou. Sebastian avea impresia că n-o să câștige nimic de pe urma acestui gest. Dar lucrurile fuseseră puse deja în mișcare și n-avea ce să mai facă. Nu-i stătea în fire să se îngrijoreze pentru lucrurile pe care nu le putea influența.

Erica se uită pe furiș prin geam, până când mașina lui Patrik dispăru. Apoi se puse pe treabă. Îi îmbrăcă repede pe copii și-i urcă în mașină. Îi lăsă un bilețel Ebbei care dormea în continuare, spunându-i că micul dejun era în frigider și că ea avea treabă în oraș. Îi trimisese un SMS lui Gösta de îndată ce se trezise, așa că știa că era așteptată.

— Unde mergem?

Maja stătea pe bancheta din spate, cu păpușa între genunchii strânși.

— La nenea Gösta, spuse Erica și își dădu seama imediat că Maja avea s-o dea în vileag lui Patrik. Ei, atâta pagubă, mai devreme sau mai târziu avea să afle oricum despre înțelegerea ei secretă cu Gösta. Ce o neliniștea mai mult era că nu-i împărtășise bănuielile legate de spargerea casei lor.

Coti spre Anråsș și alungă gândul la cel care intrase și-i răscolise camera de lucru. De fapt, știa deja cine fusese. Sau, mai bine zis, existau două posibilități: ori cineva care credea că găsise ceva relevant legat de cele întâmplate în fosta tabără de copii, ori ceva legat de vizita ei la John Holm și bilețelul pe care-l furase. Având în vedere rapiditatea cu care ajunseseră la ea, înclina spre cea din urmă variantă.

— Ai venit cu toată grădinița? o întrebă Gösta când le deschise ușa, dar tonul lui arțăgos fu înlocuit imediat de un licăr în ochi.

— Dacă ai vreun bibelou la care ții, îți sugerez să-l ascunzi chiar acum, spuse ea și îi descălță pe copii.

Gemenii se intimidaseră și se agățau de picioarele ei, dar Maja întinse brațele și izbucni fericită:

— Nenea Gösta!

Acesta înlemni pentru moment, neștiind cum să răspundă la o demonstrație de afecțiune atât de copleșitoare. Apoi trăsăturile feței i se înmuiară și o ridică în brațe.

— Ce fetiță drăguță am aici, spuse el și intră în casă. Am pus masa în grădină, zise fără să se mai întoarcă.

Erica îi luă pe gemeni și îl urmă. Cercetă curioasă casa micuță a lui Gösta, care se afla aproape de un teren de golf. Nu știa exact la ce se așteptase, dar nu era deloc o casă urâtă de burlac, ci plăcută și decorată frumos cu plante ce păreau că o duc bine pe pervaz. Grădina din spatele casei era și ea surprinzător de îngrijită, chiar dacă, atât de mică, încât, probabil, nu necesita prea multă întreținere.

— Le dai suc și prăjituri sau sunteți părinți din ăia obsedați de tot ce-i sănătos și ecologic?

Gösta o așeză pe Maja pe un scaun.

Erica nu se putu abține să nu zâmbească și să se întrebe dacă amicul ei nu citea revista „Mami" în timpul liber.

— Sucul și prăjiturile sunt cât se poate de apreciate, spuse ea și îi lăsă jos pe gemeni care începură să se îndepărteze ușor-ușor de fusta ei.

Maja zări niște tufe de zmeură și, scoțând un strigăt victorios, sări de pe scaun și alergă spre ele.

— Are voie să culeagă zmeură?

Erica o cunoștea prea bine pe fiica ei ca să știe că n-avea să lase nicio zmeură necoaptă pe tufele alea.

— Las-o să mănânce, spuse Gösta și turnă cafea în ceașca lui și a Ericăi. Oricum numai păsările le mănâncă. Maj-Britt mai culegea și făcea gem și sirop, dar eu nu mă ocup cu așa ceva. Ebba..., spuse, dar se întrerupse și strânse din buze, amestecând zahărul din cafea.

— Da? Ce-i cu Ebba?

Erica se gândi la expresia de pe chipul Ebbei, din timpul călătoriei cu barca. Amestecul de ușurare și neliniște, cât de indecisă părea dacă să stea sau să se întoarcă pe insulă.

— Ebba obișnuia să le culeagă și să le mănânce pe toate dintr-un foc, spuse Gösta abătut. În vara în care a stat la noi n-am făcut nici gem, nici sirop. Dar Maj-Britt se bucura oricum. Ne plăcea să ne uităm la ea cum stătea acolo, doar în scutece, și își îndesa zmeură în gură, fără să-i pese că sucul i se scurge pe burtica grasă.

— Ebba a stat la voi?

— Da, dar numai o vară, înainte să se mute la familia aia din Göteborg.

Erica nu scoase niciun cuvânt timp de câteva secunde și încercă să digere cele spuse de Gösta. Ce ciudat! Când făcuse cercetări despre trecutul Ebbei, nu găsise nimic despre perioada în care Ebba locuise la Gösta și Maj-Britt. Acum își dădea seama de ce era Gösta atât de implicat în caz.

— Nu v-ați gândit s-o adoptați? spuse într-un final.

Gösta se holbă la ceașcă, amestecând cu linguriță. Erica regretă că-l întrebase. Cu toate că nu se uita la ea,

avu impresia că i se umeziseră ochii. Până la urmă, Gösta își drese vocea și-i răspunse.

— Cum să nu? Ne-am gândit și am discutat despre asta de multe ori. Dar Maj-Britt zicea că n-o să-i ajungă doar compania noastră. Și eu am lăsat-o să mă convingă. Știam că n-avem prea multe să-i oferim.

— Ați mai luat legătura cu ea vreodată, după ce s-a mutat la Göteborg?

Gösta păru că ezită, apoi clătină din cap.

— Nu, am zis că-i mai bine să rupem legătura de tot. În ziua în care a plecat...

Vocea i se frânse și nu izbuti să termine propoziția, dar Erica îl înțelese oricum.

— Cum te simți când o vezi?

— E ciudat, normal. E femeie în toată firea și n-o mai cunosc. În același timp, am senzația că recunosc și acum în ea fetița aia care stătea lângă tufele de zmeură și-ți zâmbea de cum te uitai la ea.

— Acum nu prea mai zâmbește.

— Nu, nu prea.

Gösta se încruntă.

— Știi cumva ce s-a întâmplat cu fiul lor?

— Nu, n-am vrut s-o întreb. Dar Patrik și Paula sunt în drum spre Göteborg ca să stea de vorbă cu părinții ei adoptivi. Sigur or să afle mai multe.

— Nu-mi place de bărbatul ei, spuse Gösta și întinse mâna după o prăjitură.

— De Mårten? Mie mi se pare OK. Atâta numai că par să aibă niște probleme în relație. Nu-i de mirare, când trebuie să treacă peste pierderea unui copil. Văd și la soră-mea cât poate să afecteze asta o relație.

— Ai dreptate.

Gösta dădu din cap. Erica își dădu seama că știa foarte bine despre ce vorbea. El și Maj-Britt își pierduseră primul și ultimul copil la câteva zile după ce se născuse. Și după aceea pe Ebba.

— Uită-te, nenea Gösta! Am găsit o grămadă de zmeură! strigă Maja dinspre tufe.

— Mănâncă numai, strigă el, și ochii îi luceau din nou.

— Nu vrei să ai grijă de ei cândva? spuse Erica, pe jumătate în glumă, pe jumătate serios.

— Cu trei nu cred că mă descurc, dar de fetiță pot să am grijă, dacă aveți nevoie de ajutor.

— O să-mi aduc aminte, să știi, spuse Erica și se hotărî să găsească o zi în care Gösta să aibă grijă de Maja.

Chiar dacă fetița ei nu era prea rușinoasă, ea și colegul morocănos al lui Patrik păreau apropiați într-un mod special. Se vedea bine că în sufletul lui era un gol pe care fiica ei ar fi putut să-l umple.

— Ce părere ai despre cele întâmplate ieri?

Gösta scutură din cap.

— Nu-mi dau seama. Familia a dispărut în 1974, probabil au fost omorâți cu toții. Apoi nu s-a întâmplat nimic pe insulă înainte de întoarcerea Ebbei. Și acum zici că s-a dezlănțuit iadul, nu alta. De ce?

— N-are cum să fie din cauză c-ar putea fi interogată ca martoră. Ebba era prea mică și n-are cum să-și amintească ceva.

— Nu, eu zic că cineva a încercat să-i împiedice pe Ebba și pe Mårten să găsească sângele ăla de sub podea. Dar nu se potrivește cu împușcătura de ieri. Când dauna era deja făcută.

— Felicitările de care vorbea Mårten indică faptul că cineva îi vrea răul. Și, având în vedere că le primește din

1974, poți să tragi concluzia că tot ce i s-a întâmplat în ultima săptămână are legătură cu dispariția alor ei. Chiar dacă abia acum a primit un mesaj amenințător.

— Da, eu...

— Maja! Nu-l împinge pe Noel!

Erica sări de pe scaun și se repezi la copii, care se înghionteau în fața tufei de zmeură.

— Dar Noel mi-a furat zmeura. Zmeura mea. A... a mâncat-o, izbucni în plâns Maja și profită de ocazie ca să tragă un șut înspre Noel.

Erica o apucă de braț și îi aruncă o privire mustrătoare.

— Termină! Și nu-l lovi pe fratele tău mai mic. Aveți zmeură cât să vă ajungă la toți.

Arătă spre tufa plină de fructe roșii, coapte.

— Dar o vreau!

Expresia de pe fața Majei arăta că se simțea judecată pe nedrept. Erica îi dădu drumul ca să-l consoleze pe Noel. Maja o tuli de lângă ei.

— Nenea Gösta! Noel mi-a luat zmeura! se smiorcăi.

Acesta o cercetă din cap până-n picioare, așa murdară cum era, apoi o ridică zâmbind pe genunchi și fetița se ghemui ca o pisică.

— Gata, drăguțo, spuse Gösta și o mângâie pe păr, de parcă n-ar fi făcut altceva toată viața decât să consoleze copilași supărați de trei ani. Știi ceva? Zmeura aia nu era cea mai bună.

— Nu?

Maja se opri din plâns și se uită la Gösta.

— Nu, iar eu știu exact unde sunt alea bune. Dar trebuie să-mi promiți că o să rămână secretul nostru. Frățiorii tăi n-au voie să știe, și nici mami.

— Promit.

— Bine, am încredere în tine, spuse Gösta, apoi se aplecă și-i șopti ceva la ureche.

Maja îl ascultă cu atenție, alunecă de pe genunchii lui și porni din nou spre tufă. Noel se calmase. Erica se întoarse și se așeză la masă.

— Ce i-ai spus? Unde sunt cele mai bune boabe?

— Pot să-ți zic, dar asta înseamnă că va trebui să te omor după, spuse Gösta și zâmbi.

Erica întoarse capul și privi. Maja stătea pe vârfuri și se întindea după zmeura cea mai de sus. Gemenii n-aveau cum să ajungă până acolo.

— Te pricepi, nu glumă, spuse Erica și râse. Unde eram? Ah, da, la atentatul de ieri. Trebuie să găsim un mod de-a merge mai departe. Ai aflat unde au dispărut lucrurile familiei? Ar fi grozav dacă am putea să ne uităm peste ele. Crezi că au fost aruncate la gunoi? N-a fost nimeni acolo să facă curat? Se ocupau singuri și de curățenie și de grădinărit?

Gösta se îndreptă, brusc, pe scaun.

— Ce tâmpit sunt, Dumnezeule! Uneori am impresia că m-am senilizat de-a binelea.

— De ce, ce e?

— Ar fi trebuit să mă gândesc... Dar moșul era o parte din peisaj, aproape, ceea ce ar fi trebuit să-mi atragă atenția și mai mult, e adevărat.

Erica se holbă la el, nedumerită.

— Despre cine vorbești?

— Despre Olle Fiare Vechi.

— Olle Fiare Vechi? Moșul ăla care are depozitul de vechituri din Bräcke? Ce legătură are el cu Valö?

— Are, pentru că se plimba cum și când voia pe insulă și-i ajuta pe localnici la tot felul de trebuşoare.

— Și crezi că Olle Fiare Vechi a luat lucrurile?

Gösta ridică mâinile.

— Ar putea fi o explicație. Moșul ăla adună tot, și dacă n-a venit nimeni după lucruri, nu m-aș mira să fi ras totul pe-acolo.

— Problema e dacă le mai are.

— Crezi că Olle Fiare Vechi a făcut curățenie de primăvară și s-a debarasat de ceva?

Erica râse.

— Nu, dacă le-a luat putem fi aproape siguri că le mai are și acum. Poate ar trebui să dăm o fugă până acolo să vorbim cu el, spuse și dădu să se ridice de pe scaun, dar Gösta îi făcu semn să se așeze la loc.

— Stai, stai. Dacă sunt acolo, înseamnă că au zăcut pe maidan peste treizeci de ani. N-or să dispară azi. Nu e un loc unde să cari copiii după tine. Îl sun eu mai încolo și, dacă mai are lucrurile alea, o să dăm o fugă când găsești tu pe cineva să stea cu copiii.

Erica știa că are dreptate, dar nu putea să scape de senzația aceea de neliniște din corp.

— Cum se mai simte? întrebă Gösta.

Erica își dădu seama la cine se referă abia după câteva secunde.

— Ebba? Ah, pare terminată. Mi s-a părut că s-a bucurat să plece de pe insulă, în ciuda celor întâmplate.

— Și de lângă Mårten ăla.

— Cred că l-ai judecat greșit, dar probabil că ai dreptate. Doar sunt izolați și n-au altă companie acolo pe insulă. Cred că i-am trezit curiozitatea în privința familiei ei. Vreau să-i arăt ce-am găsit, de îndată ce ajung acasă și îi culc pe gemeni.

— O să aprecieze, sunt sigur. Are un trecut zbuciumat.

— Puțin spus, zise Erica și-și goli ceașca de cafea.

Cafeaua se răcise. Erica se strâmbă.

— Apropo, am fost să stau de vorbă cu Kjell de la *Bohusläningen*. Mi-a dat niște informații despre trecutul lui John.

Erica îi povesti pe scurt povestea tragică a familiei lui John, care îl făcuse pe acesta să aleagă o cale atât de plină de ură. Îi povesti și despre bilețelul găsit, pe care nu îndrăznise să i-l arate până atunci lui Gösta.

— Gimle? Habar nu am ce înseamnă asta. Nu trebuie să aibă neapărat vreo legătură cu Valö.

— Nu, dar l-am speriat suficient de tare încât să trimită pe cineva să dea o spargere la noi, spuse ea, neputându-se stăpâni.

— A dat cineva spargere la voi? Patrik ce zice?

Erica tăcu. Gösta o țintui cu privirea.

— Nu i-ai zis nimic? o întrebă cu o voce subțiată. Ești sigură că e John sau oamenii lui?

— Nu, am presupus. De fapt, nu-i așa de important. Cineva a intrat pe ușa de la balcon, a adulmecat prin camera mea de lucru și a încercat să se logheze la calculatorul meu, dar n-a reușit. Mă bucur că n-a furat hard diskul.

— Patrik o să-și iasă din minți dacă află. Și dacă află că am știut și eu, și nu i-am zis nimic, o să se supere și pe mine.

Erica oftă.

— O să-i povestesc. Dar ce mi se pare interesant e că am ceva în biroul ăla, ceva care li se pare suficient de important încât sunt gata să-și asume riscul unei spargeri. Și sunt sigură că e vorba de bilețelul ăla.

— Crezi că John Holm s-ar coborî până acolo? Prietenii Suediei ar avea mult de pierdut dacă s-ar afla că

președintele lor a pătruns prin efracție în casa unui polițist.

— Poate, dacă e destul de important. Dar i-am predat deja informația lui Kjell, n-are decât să afle el ce înseamnă fițuica aia.

— Bine, spuse Gösta. Și să nu cumva să nu-i povestești lui Patrik despre asta diseară, când ajunge acasă. Altfel am încurcat-o și eu.

— Da, da, spuse ea obosită.

Nu avea niciun chef de așa ceva, dar trebuia.

Gösta scutură ușor din cap.

— Oare Paula și Patrik au aflat ceva în Göteborg? Încep să-mi pierd speranța.

— Da, dar poate că aflăm, totuși, ceva și noi de la Olle Fiare Vechi, zise Erica, bucuroasă că Gösta schimbase subiectul.

— Da, de sperat putem să sperăm, zise Gösta.

Spitalul Sankt Jörgen, 1936

— E puțin probabil ca mama ta să fie externată de aici în viitorul apropiat, spuse doctorul Jansson, un bărbat cam de șaizeci de ani, cu părul alb, a cărui barbă stufoasă îl făcea să semene cu Moș Crăciun.

Laura oftă ușurată. Avea o viață ordonată: o slujbă bună și o locuință nouă. Închiria doar o cămăruță de la bătrâna Bergström din Galärbacken, dar era a ei și era la fel de frumoasă precum căsuța pentru păpuși, pe care o așezase într-un loc special, pe comoda înaltă de lângă pat. Viața ei era mult mai ușoară fără Dagmar. De trei ani era internată la spitalul Sankt Jörgen din Göteborg. Laura se simțea ușurată că nu trebuia să-și facă griji pentru următoarea ei mișcare.

— Dar de ce suferă mama, de fapt? întrebă, prefăcându-se că-i pasă.

Se îmbrăcase frumos, ca de obicei, și stătea cu picioarele apropiate, înclinate elegant într-o parte, cu poșeta pe genunchi. Chiar dacă avea doar șaisprezece ani, se simțea mult mai în vârstă.

— N-am putut stabili un diagnostic exact, dar probabil că suferă de ceea ce noi obișnuim să numim „nervi slabi". Din păcate, tratamentul n-a fost foarte eficient. Continuă să

aiureze despre Hermann Göring. Se întâmplă des ca oamenii cu nervi slabi să se agațe de fantezii legate de persoane despre care au citit în ziare.

— Da, mama vorbește despre el de când mă știu, spuse Laura.

Medicul îi aruncă o privire înțelegătoare.

— Am auzit că domnișoara a avut o copilărie grea. Dar mi se pare că v-ați descurcat, și nu numai că sunteți frumușică, dar aveți mult bun-simț.

— M-am descurcat cum am putut, spuse ea timidă, dar simți un gust amar când își aminti de copilărie.

Detesta faptul că nu se putea controla. Că nu-şi putea alunga gândurile negre. De cele mai multe ori reușea să le îngroape undeva, în adâncurile minții, și rar se mai gândea la mama ei sau la apartamentul acela micuț care putea a alcool. Era un miros pe care nu reușea să-l elimine, oricât ar fi frecat și spălat. Îngropa și vorbele de ocară. Nimeni nu-i mai amintea de mama ei. Oamenii o respectau pentru cine era: o fată ordonată, grijulie, serioasă, indiferent ce-ar fi făcut. Nimeni n-o mai împroșca cu înjurături.

Dar teama cea mare nu dispăruse încă. Teama că mama ar putea ieși din spital și ar putea distruge totul.

— Mai vreți s-o vedeți? Nu vă sfătuiesc s-o faceți, dar dacă...

— O, nu, mai bine nu. Mama se... agită de fiecare dată. Nu cred că-i face bine.

Laura își amintea și acum tot ce scosese Dagmar din ea data trecută. O înjurase cum îi venise la gură. Laura nici n-ar fi fost în stare să rostească vorbele acelea. Doctorul Jansson părea să-și amintească și el incidentul.

— Cred că e o decizie înțeleaptă. Să încercăm s-o menținem calmă.

— Sper că n-o lăsați să citească ziarul?!

— Nu, după tot ce s-a întâmplat data trecută, nu mai are acces la ziarele din spital.

Medicul scutură din cap hotărât.

Laura încuviință. Trecuseră doi ani de când o sunaseră de la spital. Mama ei citise că Göring nu numai că mutase rămășițele lui Carin pe moșia lui, Karinhall, din Germania, ci comandase și o criptă în cinstea ei. Distrusese totul în cameră și îl rănise atât de tare pe unul dintre asistenții medicali, încât fuseseră nevoiți să-i pună copci.

— Sper să mă sunați dacă mai apar noutăți, spuse și se ridică. Luă poșeta în stânga, iar cu dreapta strânse mâna medicului.

Când îi întoarse spatele doctorului Jansson și părăsi încăperea, pe buzele ei se citea un zâmbet discret. Era liberă, din nou, pentru un timp.

Se apropiau de Torp, o comună aflată chiar la ieșirea de nord din Uddevalla, când nimeriră într-un ambuteiaj mare. Patrik încetini, iar Paula se foi pe scaunul din dreapta lui, încercând să găsească o poziție comodă.

Patrik îi aruncă o privire neliniștită.

— Și zici că o să reziști tot drumul până la Göteborg și înapoi?

— Da, stai liniștit. Sunt înconjurată, oricum, de oameni care-și fac griji pentru mine.

— Să sperăm că a meritat efortul. Traficul e ca dracu'.

— Nu contează cât durează, spuse Paula. Apropo, cum se mai simte Ebba?

— Nu știu, sincer să fiu. Dormea când am ajuns ieri acasă și la fel când am plecat azi-dimineață. Dar Erica zicea că era complet terminată.

— Nu-i de mirare. Probabil că e un coșmar pentru ea.

— Hai, calcă odată accelerația aia!

Patrik se lăsă pe claxon când șoferul mașinii din fața lor nu reacționă suficient de repede la o gaură în coloană.

Paula clătină din cap, dar se abținu de la comentarii. Făcuse destule drumuri cu Patrik ca să știe cât de mult se schimba când se așeza în spatele volanului.

Le luă cu o oră mai mult decât de obicei ca să ajungă la Göteborg, în traficul de vară, iar Patrik era pe punctul de-a exploda când coborâră din mașină pe străduța liniștită din cartierul de vile Partille. Își sălță cămașa ca să-și usuce spatele asudat.

Paula se uită compătimitoare la fruntea-i udă de transpirație.

— Noi, ăștia din afara Suediei, nu transpirăm, spuse ea și ridică brațele, ca să arate că nu transpirase deloc.

— Lasă că transpir eu destul pentru amândoi. Mai bine îmi luam o cămașă de schimb. Arăt ca dracu. Cum să mă prezint așa? Sunt leoarcă și tu arăți ca o balenă eșuată. Oamenii or să înceapă să comenteze că poliția din Tanum e la pământ, spuse Patrik și apăsă pe butonul soneriei.

— Balenă eșuată ești tu. Eu sunt gravidă. Tu ce scuză ai? spuse Paula și îl împunse în coaste.

— Ah, burta asta? E doar pentru imagine. O să dispară imediat, numai să încep să merg iar la sală.

— Da, am auzit că sala aia te-a dat în urmărire.

Ușa se deschise. Patrik nu mai apucă să-i dea replica.

— Bună ziua, bine ați venit! Sunteți de la Poliția din Tanumshede, nu-i așa? îi întrebă un bărbat în jur de șaizeci de ani, cu aer prietenos.

— Da, spuse Patrik și o prezentă și pe Paula.

O femeie cam de aceeași vârstă ieși să-i salute.

— Intrați! Mi se spune Berit. Eu și cu Sture ne-am gândit să vă invităm în incubatorul pensionarilor.

— Incubatorul pensionarilor? îi șopti Paula lui Patrik.

— Pe balconul închis, îi răspunse tot în şoaptă Patrik şi o văzu că zâmbeşte.

Afară, pe balconul cel mic şi scăldat în soare, Berit trase lângă masă un fotoliu mare din răchită şi o îndemnă pe Paula cu o mişcare din cap.

— Stai jos aici. E cel mai comod fotoliu pe care-l am.

— Mulţumesc! Probabil că va trebui să mă ridicaţi cu o macara mai încolo, spuse Paula şi se prăbuşi recunoscătoare pe perna cea groasă.

— Şi pune-ţi picioarele pe taburetul ăsta. Nu e uşor să fii gravidă pe aşa o caniculă.

— Nu, începe să fie cam greu, recunoscu Paula.

După drumul acela lung, gleznele i se umflaseră ca nişte mingi de fotbal.

— Îmi amintesc vara aia, când Ebba era gravidă cu Vincent. Era la fel de cald şi...

Berit se opri, şi zâmbetul dispăru de pe buzele ei. Sture o cuprinse cu un braţ şi o bătu pe umăr cu tandreţe.

— Aşa, haideţi să ne aşezăm şi să-i servim pe musafirii noştri cu nişte cafea şi prăjituri. E cozonacul marmorat al lui Berit, reţetă proprie. E o reţetă secretă, nici ea nu ştie cum îl face.

Sture încerca să învioreze atmosfera cu tonul lui jovial, dar ochii îi erau la fel de trişti ca ai soţiei sale.

Patrik se conformă şi se aşeză, dar îşi dădea seama că mai devreme sau mai târziu avea să deschidă un subiect delicat pentru părinţii Ebbei.

— Haideţi, serviţi.

Berit împinse farfuria spre ei.

— Tu şi soţul tău ştiţi ce-o să fie? Băiat sau fată?

Paula se opri, cu bucata de prăjitură în gură. Apoi o privi pe femeia din fața ei în ochi și spuse pe un ton prietenos:

— Nu, eu și partenera mea, Johanna, am hotărât că nu vrem să știm deocamdată. Avem deja un băiat, așa că sigur c-ar fi drăguț să fie fetiță, de data asta. Dar știți cum se zice, important e să fie sănătos.

Se mângâie pe burtă și se pregăti pentru o reacție contrariată din partea gazdelor.

Berit se lumină la față.

— Ce-o să se bucure să aibă un frățior mai mic sau o surioară! Probabil c-o să fie tare mândru.

— Cu o mămică așa de frumoasă chiar nu contează ce-o să fie, spuse Sture cu un zâmbet cald.

Nu păreau să reacționeze la faptul că bebelușul avea să fie crescut de două mame. Paula le zâmbi la rându-i bucuroasă.

— Și-acum povestiți-mi ce s-a întâmplat, spuse Sture și se aplecă peste masă. Ebba și Mårten ne dau doar răspunsuri în doi peri când îi sunăm, și nici să-i vizităm nu vor.

— Nu, probabil e mai bine să n-o faceți, spuse Patrik și se gândi că ăsta ar fi fost ultimul lucru de care aveau nevoie: oameni mai mulți pe Valö.

— De ce?

Privirea lui Berit se plimbă neliniștită între Patrik și Paula.

— Ebba mi-a povestit că au găsit sânge când au spart podeaua. E de la...?

— Da, cel mai probabil, spuse Patrik. Dar sângele e atât de vechi, încât nu se poate stabili dacă provine de la familia Ebbei, sau dacă e vorba de o persoană sau mai multe.

— Îngrozitor, spuse Berit. Noi n-am discutat prea mult cu Ebba despre ce s-a întâmplat acolo. Adevărul e că nici nu știam mai multe decât ne-au spus cei de la Serviciile Sociale și ce-am mai citit în ziare. Așa că ne-a luat prin surprindere când a anunțat că vrea să se mute înapoi cu Mårten.

— Nu cred că voiau să se mute acolo neapărat, spuse Sture. Voiau doar să evadeze.

— Nu vreți să ne povestiți ce s-a întâmplat cu fiul lor? întrebă Paula cu precauție.

Berit și Sture făcură schimb de priviri înainte ca Sture să ia cuvântul. Domol, le povesti despre ziua în care murise Vincent. Patrik simți cum i se pune un nod în gât în timp ce-l asculta. Uneori, viața părea nespus de crudă și de lipsită de sens.

— Și la cât timp după asta s-au mutat pe insulă? întrebă când Sture amuți.

— Cam după o jumătate de an, pare-mi-se, zise Berit.

Sture dădu din cap.

— Da, așa e. Au vândut casa, tot. Stăteau la câteva minute de noi.

Bărbatul arătă într-o direcție nedefinită, de-a lungul străzii.

— Și Mårten și-a dat demisia. Lucra ca tâmplar. Ebba era în concediu medical de când cu accidentul. Lucra ca economist la Taxe și Impozite, dar nu s-a mai întors la serviciu. Ne facem griji pentru ei, nu știm cum or să se descurce cu banii, dar au niște economii de pe urma casei vândute.

— O să-i ajutăm și noi cât o să putem, spuse Berit. Mai avem doi copii care-s ai noștri, cum s-ar zice, adică biologic, chiar dacă o privim pe Ebba la fel ca pe ei. Ebba a

fost mereu protejata lor, așa că o vor ajuta și ei, dacă pot. O să se rezolve totul, sunt sigură.

Patrik dădu din cap.

— O să arate grozav când o să termine cu renovările. Mårten pare un meseriaș bun.

— E foarte priceput, spuse Sture. Când stăteau aici, avea de lucru aproape tot timpul. Uneori mai exagera și el, dar mai bine așa decât să stea degeaba.

— Mai vrea cineva cafea? întrebă Berit și se ridică să aducă vasul, fără să aștepte un răspuns.

Sture privi după ea.

— O doare, dar nu vrea să arate. Ebba a sosit ca un înger mic în familia noastră. Copiii noștri aveau șase și opt ani și ne gândeam să mai facem unul. A fost ideea lui Berit să mai luăm de suflet un copil care avea nevoie de o familie.

— Ați mai crescut alți copii în afară de Ebba?

— Nu, Ebba a fost prima și ultima. A rămas la noi și după un timp am adoptat-o. Berit nu dormea nopțile de grijă înainte să iasă actele. Era speriată de moarte că o să ne-o ia cineva.

— Ce fel de copil era? întrebă Patrik, mai mult din curiozitate.

Ceva îi spunea că Ebba de acum era doar o copie palidă a celei care fusese înainte de moartea fiului ei.

— Aoleu, era o năzdrăvană și jumătate, vă asigur.

— Ebba? Da! spuse Berit și ieși pe balcon cu vasul cafetierei. Copila aia nu putea să stea locului un minut. Dar era mereu veselă și nu puteai să te superi pe ea cu adevărat.

— Asta nu face decât să ne îngreuneze și mai mult situația, spuse Sture. Am pierdut-o și pe Ebba, nu numai pe Vincent. Și pe Mårten. Bine, el a fost mereu genul ăla mai labil, cu schimbări de dispoziție bruște, depresii

periodice și așa mai departe, dar înainte de moartea lui Vincent se înțelegea bine cu Ebba. Acum... acum nu mai știu. La început nici nu se suportau, nu puteau să stea în aceeași cameră și acum sunt pe o insulă, numai ei doi. Cum vă spuneam, nu putem să nu ne facem griji.

— Aveți vreo teorie despre incendiul ăla și despre cine ar fi putut să tragă spre Ebba? întrebă Patrik.

Berit și Sture îl priviră înmărmuriți.

— Nu v-a povestit nimic? spuse Patrik și se uită la Paula.

Nici prin cap nu-i trecuse că părinții Ebbei nu erau la curent cu ce i se întâmplase fiicei lor. Dacă ar fi știut asta, ar fi formulat întrebarea mai cu bun-simț.

— Nu, nu ne-a spus nimic, în afară de povestea cu sângele, spuse Sture.

Patrik căuta în continuare cuvintele potrivite ca să descrie întâmplările de pe insulă, dar Paula i-o luă înainte și le povesti totul despre incendiu și despre atentator, pe un ton calm și la obiect.

Berit apucă tăblia mesei și o strânse până când i se albiră încheieturile degetelor.

— Nu înțeleg de ce nu ne-a zis nimic.

— Probabil că n-a vrut să ne facem griji, spuse Sture, dar părea la fel de revoltat ca și soția lui.

— Dar de ce mai stau acolo? Ce nebunie! Trebuie să plece imediat! Sture, eu zic să mergem până acolo, să vorbim cu ei.

— Par hotărâți să rămână, spuse Patrik. Dar deocamdată Ebba s-a mutat la noi. S-a dus acasă cu nevastă-mea și azi-noapte a dormit în camera de oaspeți. Mårten, în schimb, a refuzat să plece de pe insulă.

— Ce, nu-i normal la cap? spuse Berit. Gata, ne ducem la ei. Chiar acum.

Se ridică brusc, dar Sture o împinse ușor înapoi pe scaun.

— Hai să nu ne pripim. O sunăm pe Ebba, să vedem ce zice. Doar știi ce încăpățânați pot să fie. N-are rost să începem să facem scandal.

Berit scutură din cap, dar nu mai încercă să se ridice.

— Vă puteți imagina vreun motiv pentru care cineva ar vrea să le facă rău?

Paula se foi în fotoliu. Chiar și acolo, după un timp, începuse s-o doară încheieturile.

— Nu, nu-mi vine nimic în minte, spuse Berit apăsat. Copiii ăștia duceau o viață liniștită. De ce să vrea cineva să le facă rău? Nu le-au ajuns necazurile și durerea prin care au trecut?

— Și totuși cred că are legătură cu ce s-a întâmplat cu familia Ebbei, zise Sture. Poate cineva se teme c-o să iasă ceva la iveală, nu știu.

— Așa credem și noi, dar deocamdată nu știm mare lucru, și de aceea e mai bine să nu dăm declarații, spuse Patrik. Ne întrebam, doar, dacă știți ceva despre felicitările alea pe care le primește Ebba de la o persoană necunoscută care se semnează cu „G"?

— Da, e o chestie tare bizară, spuse Sture. Le primește în fiecare an, de ziua ei. Am zis că e vreo rudă îndepărtată. Ni s-a părut ceva inofensiv, așa că nu ne-am prea bătut capul cu asta.

— Ieri a mai primit una. Și nu era deloc inofensivă.

Părinții Ebbei îl priviră mirați.

— Ce scria pe ea?

Sture se ridică și trase perdelele. Lumina soarelui pătrundea până la ei și încălzea masa.

— O amenințare, am putea spune.

— Atunci e ceva nou. Credeți că expeditorul e cel care vrea să le facă rău?

— Nu știm. Dar ne-ar ajuta mult dacă ați avea vreo felicitare din aceasta prin casă.

Sture scutură din cap, cu părere de rău.

— Nu, din păcate nu le-am păstrat. I le-am arătat Ebbei și apoi le-am aruncat. Nu conținea niciun mesaj personal, doar „La mulți ani" și „G". Atât. Așa că nu mi s-a părut ceva ce merita păstrat.

— Da, îmi dau seama, aprobă Patrik. Și n-ați găsit niciun indiciu? Un semn care să arate cine le trimite? Ce scria pe ștampila de la poștă?

— Erau ștampile locale, din Göteborg, așa că din punctul ăsta de vedere n-aveam după ce să ne luăm.

Sture amuți o clipă, apoi își privi nevasta.

— Banii, spuse el.

Berit făcu ochii mari.

— Nu-mi vine să cred că nu ne-a trecut prin cap! zise și se întoarse spre Patrik și Paula. În fiecare lună, din data de la care am luat-o la noi și până când a împlinit optsprezece ani, Ebba a primit o sumă de bani lunar, cineva îi transfera bani într-un cont. Am primit o scrisoare conform căreia cineva a deschis un cont pe numele ei. Am păstrat banii și i i-am dat când a vrut să cumpere casa cu Mårten.

— Și n-aveți idee cine a fost donatorul? N-ați încercat să aflați?

Sture dădu din cap.

— Ba da, am făcut câteva încercări. Eram curioși, bineînțeles. Dar cei de la bancă ne-au spus că donatorul voia să-și păstreze anonimatul și a trebuit să ne mulțumim cu atât. Până la urmă am presupus că era

vorba de aceeași persoană care-i trimitea felicitările de ziua ei: o rudă îndepărtată care-i voia binele.

— De la care bancă ați primit scrisoarea?

— De la Handelsbanken. De la o filială de pe Norrmalmstorg, din Stockholm.

— O să ne interesăm și noi despre ce este vorba. Foarte bine că v-ați amintit.

Patrik se uită întrebător la Paula, care dădu din cap. Apoi se ridică și le întinse mâna.

— Mulțumim mult că ne-ați primit. Sunați-ne, dacă vă mai amintiți ceva.

— Vă sunăm, promitem. Normal că vrem să vă ajutăm dacă putem.

Sture zâmbi discret. Patrik înțelese că abia așteptau să se arunce asupra telefonului ca s-o sune pe fiica lor, după plecarea lui și a Paulei.

Deplasarea la Göteborg se dovedea mult mai utilă decât îndrăznise să spere. „Urmează drumul banilor", așa ziceau în filmele americane. Dacă puteau să dea de urma banilor, poate reușeau să găsească vreun indiciu care să-i ducă mai departe.

După ce se urcară în mașină, scoase telefonul. Douăzeci și cinci de apeluri pierdute. Patrik oftă și se întoarse spre Paula.

— Ceva îmi spune că presa tocmai a mirosit povestea, spuse și porni motorul, îndreptându-se spre Tanumshede.

Îi aștepta o zi grea.

Expressen publicase știrea despre Valö. Când șeful lui, Kjell, aflase prin radio-șanțul de la redacție că ar fi putut fi primii care s-o publice, se înfuriase teribil. După ce terminase de țipat, îl trimisese acasă pe Kjell, cu misiunea de

a-i umili pe șmecherii ăia din capitală și ca să șlefuiască puțin articolele vechi despre cazul familiei Elvander, apărute mai demult în *Bohusläningen*. „Faptul că suntem mai mici și din provincie nu înseamnă că trebuie să fim mai slabi", obișnuia să spună.

Kjell își răsfoi notițele. Sigur că încălcase principiile jurnalismului când renunțase la o știre atât de importantă, dar angajamentul său contra organizațiilor rasiste i se părea mult mai important. Dacă trebuia să renunțe la o știre pentru ajutor în căutarea adevărului despre Prietenii Suediei și John Holm, era gata s-o facă.

Se abținu cu greu să nu-l sune pe Sven Niklasson, ca să-l întrebe de noutăți. Probabil că nu avea prea multe față de ce citise în ziar, dar nu putea să nu se întrebe ce era cu Gimle ăla. Tonul lui Sven Niklasson se schimbase, era sigur când îi povestise de bilețelul găsit de Erica acasă la John. Părea că auzise de Gimle mai demult și știa ceva despre ei.

Deschise *Expressen* și citi știrea despre urmele descoperite pe Valö. Îi consacraseră patru pagini și probabil că urma un articol nou în zilele următoare. Poliția din Tanum anunțase o conferință de presă în după amiaza aceea, când aveau să dezvăluie ceva noutăți pe baza cărora să poată formula o concluzie. Dar până atunci mai erau câteva ore și marea provocare nu consta în a găsi aceleași informații ca și ceilalți, ci dimpotrivă. Kjell se lăsă pe spate în scaunul de birou și căzu pe gânduri. Știa că localnicii erau fascinați de băieții care rămăseseră pe insulă pe timpul vacanței. De-a lungul anilor se făcuseră multe speculații referitor la ce știau sau nu știau aceştia despre dispariția familiei. Și dacă da, ce legătură aveau cu asta. Dacă scotea la iveală destul material despre cei cinci

băieți, cu siguranță ar fi scris un articol la care celelalte ziare nu puteau decât să viseze.

Se îndreptă de spate și încercă să caute date pe calculator. Puteai să găsești destule informații despre cei cinci în registrele publice și ăsta era un început bun. În plus, mai avea și notițele lui de la interviul cu John. Urma să încerce să ia legătura cu ceilalți patru mai târziu, pe parcursul zilei. Avea să fie mult de lucru într-un timp atât de scurt, dar dacă reușea ce-și propusese, avea să iasă bine de tot.

Își mai dădu seama de un lucru și își notă repede ideea în carnețel. Trebuia să încerce să vorbească și cu Gösta Flygare, care fusese la fața locului atunci. Dacă avea noroc, poate Gösta urma să-i povestească impresiile lui de la ancheta cu băieții, ceea ce ar fi constituit o bază solidă pentru articol.

Gândul la Gimle nu-i dădea însă deloc pace, dar Kjell îl alungă hotărât. Nu mai ținea de el și poate că nici nu însemna nimic. Își scoase telefonul mobil și începu să sune. N-avea timp de stat pe gânduri.

Percy își făcea fără grabă bagajul. Nu se va duce la aniversarea aceea de șaizeci de ani. Fusese de ajuns să dea câteva telefoane ca să afle că Pyttan nu doar că-l părăsise, dar se și mutase deja la sărbătorit.

Mâine, în zori, Percy plănuia să se urce în Jaguarul lui și să plece la Fjällbacka. Nu era sigur de idee. Dar convorbirea cu Leon îi confirmase că viața lui se găsea în pragul colapsului, așadar, ce mai avea de pierdut?

Toți ascultau când vorbea Leon, exact ca pe vremuri. Fusese șeful găștii încă de atunci și era ciudat și oarecum înspăimântător că avusese aceeași autoritate ca acum și

la șaisprezece ani. Poate că viața ar fi arătat altfel dacă n-ar fi urmat atunci ordinul lui Leon, dar nu voia să se gândească la asta. Ani de-a rândul izbutise să blocheze în minte cele întâmplate pe Valö, și nici nu revenise vreodată acolo. Când urcase în barca aia, în ziua aceea de Paști, nu privise înapoi.

Acum avea să fie nevoit să-și amintească din nou. Știa c-ar fi fost mai bine să rămână la Stockholm, să-și bea mințile și să privească de la geam viața care se desfășura pe Karlavägen, așteptând să-i bată poliția la ușă. Dar vocea lui Leon, la telefon, îl făcuse la fel de lipsit de voință ca pe vremuri.

Zbârnâitul soneriei sperie. Nu aștepta pe nimeni, iar Pyttan luase deja tot ce era de valoare. Nu se amăgea că avea să se întoarcă și să se căiască. Nu era proastă. Își dăduse seama că era pe cale să piardă totul și ieșise din peisaj cât se mai putea. Într-un fel, chiar o înțelegea. Crescuse într-o lume în care toți se căsătoreau din interes, era un fel de troc aristocratic.

Percy deschise ușa. Era avocatul Buhrman.

— Aveam întâlnire? încercă să-și amintească Percy.

— Nu, n-am stabilit nicio întâlnire.

Avocatul făcu un pas înainte, așa că Percy fu nevoit să se retragă ca să-l lase să intre.

— Aveam treabă în oraș și ar fi trebuit să plec acasă imediat, după-masă. Dar problema asta nu poate să aștepte.

Buhrman evita să se uite la el. Percy simți cum încep să-i tremure genunchii. Ceva nu era în regulă.

— Intră, spuse, străduindu-se să vorbească cu calm.

În cap auzi vocea tatălui său: orice s-ar întâmpla, nu-i lăsa să te vadă slab. Dintr-odată își aminti totul despre ziua aceea, în care nu reușise să-i urmeze sfatul ci se

prăbușise pe podea, plângând și implorând. Înghiți în sec și închise ochii. Acum nu era momentul potrivit să lase trecutul să câștige teren. Avea timp destul mâine. Acum trebuia să afle ce voia Buhrman.

— Te servesc cu un pahar de whisky? întrebă și păși spre căruciorul cu băuturi, unde își turnă un pahar.

Avocatul se așeză pe canapea, lent și greoi.

— Nu, mulțumesc.

— Cafea?

— Nu, mersi. Hai, stai jos.

Buhrman bătu cu bastonul în podea și Percy se conformă. Stătu calm și-l ascultă pe avocat, dând din cap doar când și când, ca să-i arate că înțelege. Încercă să-și mențină chipul impenetrabil. Vocea tatălui său îi răsuna tot mai tare între tâmple: nu-i lăsa niciodată să te vadă slab.

Când Buhrman plecă, se întoarse la bagajul lui. Nu-i rămânea decât un singur lucru de făcut. Fusese slab în ziua aceea, cu mulți ani în urmă. Se lăsase doborât de rău. Percy trase fermoarul genții și se așeză pe pat. Privi drept înainte, în gol. Viața lui era distrusă. Nimic nu mai conta de acum. Dar n-avea să se mai arate niciodată slab.

Fjällbacka, 1939

Laura îşi privi bărbatul în timp ce stăteau la masă, la micul dejun. Erau căsătoriți de un an. În ziua în care împlinise optsprezece ani, Laura acceptase să se mărite cu Sigvard și, la câteva luni după cererea în căsătorie, se cununaseră în cadrul unei ceremonii discrete, în grădină. Sigvard avea cincizeci și trei de ani și ar fi putut să-i fie tată. Dar era bogat. Laura înțelesese că nu trebuia să-și mai facă griji, niciodată, pentru viitorul ei. Scrisese o listă rațională cu argumente pro și contra, iar cele pro se dovediseră mai multe. Dragostea era pentru proști și, pe deasupra, un lux pe care o femeie în situația ei nu și-l permitea.

— Nemții au invadat Polonia, spuse Sigvard, exaltat. E doar începutul, ascultă ce-ți zic.

— Nu-mi pasă de politică.

Laura unse cu unt o felie de pâine. Dar nu îndrăzni să mănânce. Foamea continuă era prețul pe care fusese obligată să-l plătească pentru a fi perfectă și uneori rămânea uimită de cât de absurd îi era comportamentul. Se măritase cu Sigvard pentru sentimentul de siguranță, pentru a fi sigură că mâncarea n-avea să-i lipsească niciodată de pe masă. Cu toate

astea, îi era foame tot timpul, ca în copilărie, când Dagmar dădea banii pe băutură în loc de mâncare.

Sigvard râse.

— Scrie și despre taică-tău.

Laura îi aruncă o privire rece. Era în stare să înghită multe, dar îl rugase de nenumărate ori să nu mai vorbească despre persoana care o adusese în pragul nebuniei pe mama ei. Nu avea nevoie să i se aducă aminte de trecut. Dagmar era în siguranță la Spitalul Sankt Jörgen și, dacă Laura avea să aibă noroc, urma să stea acolo tot restul vieții ei mizerabile.

— Chiar nu era nevoie să-mi amintești de el, spuse.

— Iartă-mă, draga mea. Dar nu trebuie să-ți fie rușine. Dimpotrivă. Göring ăsta e răsfățatul lui Hitler și șeful celor de la Luftwaffe. Nu-i deloc rău.

Sigvard dădu din cap gânditor și se scufundă din nou în lectură.

Laura oftă. N-o interesa și nu voia să mai audă niciodată de Göring. Îndurase destul fanteziile bolnave ale mamei ei, iar acum trebuia să audă și să citească despre el tot timpul, doar pentru că era unul dintre oamenii de încredere ai lui Hitler. Dumnezeule, de ce trebuia să le pese lor, în Suedia, dacă nemții invadau Polonia?

— Aș vrea să redecorez salonul. Mă lași? întrebă pe tonul ei cel mai drăgăstos. Nu trecuse mult de când reamenajase complet camera. Ieșise bine, dar încă nu era perfect. Nu ca în salonul din căsuța ei pentru păpuși. Canapeaua elegantă pe care o cumpăraseră nu se potrivea, iar prismele din candelabrul de cristal nu erau la fel de strălucitoare pe cât se așteptase.

— O să mă aduci în pragul falimentului, spuse Sigvard, dar o privi plin de tandrețe. Fă cum vrei, iubito. Important e să fii tu mulțumită.

— Vine și Anna, dacă e în regulă, spuse Erica și îi aruncă o privire precaută Ebbei.

În clipa în care o invitase pe sora ei își dăduse deja seama că poate nu era o idee atât de bună, dar Anna părea că are nevoie de companie.

— Nu-i nicio problemă, spuse Ebba și zâmbi, dar părea tot obosită.

— Ce-au zis părinții tăi? Lui Patrik i s-a părut puțin ciudat că ai tăi au aflat de incendiu și împușcături de la el, credea că le-ai povestit deja ce s-a întâmplat.

— Ar fi trebuit, știu, dar am amânat. Știu că se agită. Vor să renunțăm și să ne mutăm înapoi în oraș.

— Și nu vi se pare o idee bună? întrebă Erica pornind DVD-ul cu „Lotta de pe Bråkmakargatan". Gemenii dormeau, complet epuizați după drumul până la Gösta, iar Maja stătea pe canapea și aștepta să înceapă filmul.

Ebba căzu pe gânduri un timp, apoi scutură din cap.

— Nu, nu putem să ne întoarcem acasă. Chiar nu știu ce-o să facem dacă n-o să meargă chestia asta aici. Îmi dau seama că e o prostie să rămânem și mi-e și frică, dar, în același timp..., răul s-a petrecut deja, oricum.

— Ce..., dădu să spună Erica.

Tocmai își făcea curaj să întrebe ce se întâmplase cu fiul lor, când, ușa de la intrare se deschise și intră Anna.

— Salut! strigă ea.

— Intră, tocmai puneam filmul cu Lotta, pentru a mia oară.

— Bună, spuse Anna și dădu din cap spre Ebba.

Zâmbea cu un pic de reținere, neștiind cum s-o abordeze după aventura prin care trecuseră împreună cu o zi înainte.

— Salut, Anna, spuse Ebba cu aceeași precauție. Însă la ea părea să facă mai degrabă parte din personalitatea ei. Erica se întrebă dacă fusese mai deschisă înainte de moartea fiului ei.

Când se auzi coloana sonoră a filmului, Erica se ridică.

— Haideți să ne așezăm în bucătărie.

Anna și Ebba o luară înainte și se așezară la masă.

— Ai putut să dormi? întrebă Anna.

— Da, am dormit mai mult de douăsprezece ore, dar simt c-aș putea să mai dorm încă pe atât.

— Din cauza șocului, cu siguranță.

Erica intră în bucătărie, cu un teanc de hârtii în brațe.

— Nu sunt informații complete și probabil ai și văzut o parte din ele, spuse ea și așeză teancul pe masă.

— Nu, n-am văzut nimic, spuse Ebba clătinând din cap. Poate sună ciudat, dar nu m-am gândit prea mult la originea mea înainte să preiau casa și să mă mut aici. Am avut o copilărie atât de fericită, încât toată povestea asta părea cumva... absurdă.

Se holbă la teancul de hârtii de parcă ar fi vrut, astfel, să asimileze informațiile.

— Păi, să vedem.

Erica deschise un caiet și își drese vocea.

— Mama ta, Inez, născută în 1951, cum știi, avea doar douăzeci și trei de ani când a dispărut. De fapt, n-am găsit prea multe despre ea, despre perioada de dinaintea căsniciei cu Rune. S-a născut și a crescut în Fjällbacka, avea note medii spre bune la școală și, da, cam atât am găsit în arhive despre Inez. S-a căsătorit cu tatăl tău, Rune Elvander, în 1970, și tu te-ai născut în ianuarie 1973.

— Da, pe 3 ianuarie, completă Ebba dând din cap.

— Rune era mult mai în vârstă decât Inez, după cum știi. Era născut în 1919 și avea trei copii dintr-o căsnicie anterioară: Johan, de nouă ani, Annelie, de șaisprezece, și Claes, care avea nouăsprezece ani la data dispariției. Mama lor, Carla, prima soție a lui Rune, a murit cu doar câțiva ani înainte de căsătoria lui Rune cu Inez și, conform celor cu care am stat de vorbă, mamei tale nu i-a fost deloc ușor să se integreze în familie.

— Mă întreb de ce s-a măritat cu un bărbat mult mai în vârstă decât ea, spuse Ebba. Tata trebuie să fi avut..., Ebba păru să calculeze în minte, cincizeci și unu de ani când s-au căsătorit.

— Se pare că bunica ta, mama ei, a avut un cuvânt greu de spus. Era... cum să mă exprim...

— N-am nicio relație cu bunica mea, așa că nu te abține de dragul meu. Familia mea e la Göteborg. Partea asta a vieții mele e mai mult... e ca o curiozitate, atâta tot.

— Atunci n-o să mi-o iei în nume de rău dacă-ți zic că bunica ta avea o reputație de scorpie.

— Aoleu, Erica! spuse Anna și îi aruncă o privire acuzatoare.

Pentru prima oară de când o cunoscuseră, Ebba râse cu poftă.

— Nu face nimic, spuse ea și se întoarse spre Anna. Nu mă supăr. Vreau să aud adevărul, sau măcar cât se mai poate afla din el.

— Da, da, spuse Anna, dar părea tot sceptică.

Erica povesti mai departe:

— Pe bunica ta o chema Laura și s-a născut în 1920.

— Deci bunica mea era de-o vârstă cu taică-meu, constată Ebba. Ceea ce mă face și mai curioasă.

— Cum ziceam, se pare că Laura a avut un cuvânt greu de spus. Ea a convins-o pe mama ta să se mărite cu Rune. Dar nu e ceva sută la sută sigur, așa că ia-o cu precauție.

Erica începu să caute prin teancul de hârtii și puse în fața Ebbei una cu o imagine fotocopiată.

— Uite o poză cu bunica ta, Laura, și bunicul tău, Sigvard.

Ebba se aplecă peste masă.

— Nu pare prea energică, spuse și se uită la doamna cea severă din imagine. Bărbatul de lângă ea nu părea, nici el, prea bine dispus.

— Sigvard a murit în 1954, la scurt timp după ce a fost făcută fotografia asta.

— Par bogați, spuse Anna și se aplecă să studieze fotografia.

— Chiar erau, încuviință Erica. În orice caz, până la moartea lui Sigvard. După aceea s-a dovedit că acesta făcuse câteva afaceri proaste de tot. Nu a lăsat cine știe ce avere în urmă și, având în vedere că Laura nu muncea, banii s-au terminat încet, dar sigur. Laura ar fi ajuns în stradă dacă Inez nu s-ar fi măritat cu Rune.

— Tatăl meu era bogat? întrebă Ebba.

Ridicase fotocopia și o ținea aproape de ochi ca să nu-i scape niciun detaliu.

— N-aș zice neapărat bogat, dar avea cu siguranță o situație materială bună. Destul cât să-i cumpere Laurei o locuință acceptabilă, în oraș.

— Dar mi se pare că nu mai trăia la data dispariției alor mei.

Erica răsfoi caietul din fața ei.

— Da, așa este. Laura a murit în urma unui infarct, în 1973. Chiar pe Valö, să știi. A găsit-o Claes, fiul cel mare al lui Rune, în spatele casei. Era moartă deja.

Erica își umezi degetul mare, începu să răsfoiască teancul și scoase în scurt timp o copie xerox a unui articol de ziar.

— Am găsit anunțul din *Bohusläningen.*

Ebba luă hârtia și citi textul.

— Se pare că bunică-mea era o celebritate pe aici.

— Da, toți știau cine era Laura Blitz. Sigvard își câștiga banii din transporturi maritime, și se zvonea că ar fi făcut afaceri cu nemții pe timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Erau naziști? întrebă Ebba îngrozită și se uită la Erica.

— Nu știu cât erau de angajați, spuse aceasta, ezitând. Dar toți știau că și bunică-ta, și bunicul tău aveau o anumită simpatie pentru cauza nazistă.

— Și mama? spuse Ebba, făcând ochii mari.

Anna o privi țintă pe Erica.

— N-am auzit nimic de genul ăsta, spuse Erica. Drăguță, dar cam naivă. Așa o descriu cei mai mulți pe Inez. Și subjugată de bunică-ta.

— Asta explică mariajul cu taică-meu, zise Ebba şi se mușcă de buză.

— Nu-i așa că era o persoană autoritară? Sau mi se pare mie, mă gândesc că dacă era directorul unui internat...

— Nu, se pare că ai dreptate. Se zice c-a fost un om sever și dur.

— Bunică-mea era din Fjällbacka?

Ebba ridică din nou poza cu femeia încruntată.

— Da, ai ei erau din Fjällbacka, de mai multe generații. Maică-sa se numea Dagmar și s-a născut în Fjällbacka în 1900.

— Deci avea... douăzeci de ani când a născut-o pe bunică-mea? Dar pe vremea aia nu era ciudat să fii așa de tânără. Și străbunicul?

— În certificatul de naștere al bunicii tale scrie „tată necunoscut".

Erica își umezi din nou degetul cu salivă și răsfoi până când dădu peste o foaie aflată la fundul teancului.

— Am găsit un extras din arhiva tribunalului.

— Condamnată pentru vagabondaj? Străbunica era prostituată?

Ebba o privi nedumerită pe Erica.

— Era nemăritată și cu un copil nelegitim, probabil că a făcut tot ce-a putut ca să nu moară de foame. Sigur n-a avut o viață ușoară. A fost acuzată și pentru furt de câteva ori. Dagmar era cunoscută drept o femeie puțin cam nebună și avea probleme și cu alcoolul. Am documente care arată că a fost internată, o perioadă îndelungată, la un spital de boli mintale.

— Ce copilărie îngrozitoare trebuie să fi avut săraca bunică-mea, spuse Ebba. Nu-i de mirare că s-a înrăit așa.

— Nu, sigur nu i-a fost ușor să crească lângă Dagmar. Azi probabil că n-ar fi fost lăsată să stea cu o mamă precum Dagmar. Dar pe vremea aia nu se știau prea multe despre astfel de abuzuri și mamele necăsătorite erau disprețuite la maximum.

Erica și le imaginã pe Dagmar și pe fiica ei. Le cercetase amănunțit viața și pentru ea, erau aproape vii. Nici nu știa exact de ce se întorsese așa de mult în timp când, de fapt, nu voia decât să dezlege misterul dispariției familiei Elvander. Dar soarta femeilor o captivase și de aceea continuase cercetările.

— Și ce s-a întâmplat cu Dagmar? întrebă Ebba.

Erica îi mai întinse o foaie: o copie a unei fotografii alb-negru care părea făcută la un proces.

— Doamne, ea e?

— Să văd, spuse Anna, iar Ebba îi arătă foaia.

— Când e făcută poza asta? Pare așa de bătrână și de terminată.

Erica se uită peste notițe.

— Poza e din 1945. Așa că Dagmar avea patruzeci și cinci de ani. A fost făcută pe vremea când era internată la Sankt Jörgen din Göteborg.

Erica făcu o pauză de efect.

— E făcută cu patru ani înainte de dispariția lui Dagmar.

— Dispariția? întrebă Ebba.

— Da, pare că e ceva de familie. Ultimul document despre Dagmar datează din 1949. După aceea a dispărut fără urmă.

— Și Laura nu știa nimic?

— Am auzit că Laura a rupt legătura cu Dagmar cu mult înainte de asta. Pe vremea aia era măritată cu Sigvard și trăia o viață complet diferită de cea pe care o îndurase alături de maică-sa.

— Și nu se poate şti unde a putut să dispară? întrebă Anna.

— Ba da, cei mai mulți cred că s-a îmbătat și s-a înecat în mare. Dar corpul nu i-a fost găsit niciodată.

— Ajutor, spuse Ebba și ridică din nou fotografia cu Dagmar. O străbunică hoață și prostituată, care dispare. Nu știu dacă o să pot înghiți asta.

— Și ăsta e doar începutul.

Erica își roti privirea în jur, bucuroasă că reușise să le capteze atenția.

— Mama lui Dagmar...

— Da? făcu Anna, nerăbdătoare.

— Nu, mai bine mâncăm ceva de prânz și continuăm după, zise Erica, dar fără a vrea să zăbovească, de fapt, cu dezvăluirile.

— Termină! strigară în cor Anna și Ebba.

— Numele de Helga Svensson... vă spune ceva?

Ebba păru că se gândește un timp, dar clătină încetișor din cap. Anna tăcea încruntată. Apoi se uită la Erica și ochii îi licăriră.

— Făcătoarea de îngeri, spuse ea.

— Ce? întrebă Ebba.

— Fjällbacka e cunoscută nu doar pentru trecătoarea Kungsklyftan și Ingrid Bergman, îi explică Anna. Avem onoarea, îndoielnică, de a fi și locul de naștere al Făuritoarei de îngeri, Helga Svensson, care a fost decapitată în 1909, pare-mi-se.

— În 1909, spuse Erica.

— Decapitată pentru ce?

Ebba părea tot nedumerită.

— Pentru că a omorât niște copii mici, lăsați în grija ei. I-a înecat într-o căldare. Nimeni n-a descoperit nimic până când una dintre mame nu s-a răzgândit și s-a întors să-și ia copilul înapoi. Când nu și-a găsit fiul — deși Helga i-a scris scrisori, despre el, un an întreg — femeia a intrat la bănuieli și s-a dus la poliție. Polițiștii au crezut-o

și într-o dimineață au făcut o razie la Helga, găsindu-i aici pe bărbatul ei și pe fiica lor biologică, plus micuții care aveau norocul să se afle încă în viață.

— Și, când au săpat în pivniță, au găsit opt cadavre de copii, interveni Anna.

— Aoleu, ce înfricoșător! spuse Ebba făcându-se palidă. Dar nu înțeleg ce legătură are asta cu rudele mele? zise și arătă cu degetul spre teancul de pe masă.

— Helga era mama lui Dagmar, spuse Erica. Făuritoarea de îngeri Helga Svensson era mama lui Dagmar, adică stră-străbunica ta.

— Glumești?

Ebba o privi îngrozită pe Erica.

— Nu, serios. Acum înțelegi de ce mi s-a părut o coincidență ciudată când Anna mi-a povestit că faci bijuterii care reprezintă îngeri.

— Am senzația c-aș fi făcut mai bine dacă nu mă apucam de asta, spuse Ebba, dar nu părea să vorbească serios.

— Dar e palpitant..., zise Anna și păru să regrete îndată.

Se întoarse spre Ebba ca să-și ceară scuze.

— Scuză-mă, n-am vrut să...

— Și mie mi se pare la fel, spuse Ebba. Și văd ironia cu bijuteriile mele. Ciudat. Asta te face să te gândești la cum e soarta, de fapt.

Privirea i se întunecă preț de o clipă. Erica bănui că se gândea la fiul ei.

— Opt copii, spuse apoi, încet. Opt copii mici, îngropați într-o pivniță.

— Da, ce fel de om face așa ceva? întrebă Anna.

— Ce s-a întâmplat cu Dagmar după execuția Helgăi?

Ebba își încrucișă brațele pe piept, arătând mai fragilă decât oricând.

— Tatăl lui Dagmar, soțul Helgăi, a fost decapitat și el, spuse Erica. El a fost cel care a îngropat cadavrele și poliția l-a considerat părtaș la crimă, chiar dacă Helga fusese cea care înecase copiii. Așa că Dagmar a rămas orfană și a ajuns la o familie de țărani dintr-un sat de lângă Fjällbacka. A stat la ei câțiva ani. Nu știu ce viață a avut acolo. Dar îmi imaginez că i-a fost greu, fiind fiica unei ucigașe de copii. Localnicii nu prea iertau ușor un astfel de păcat.

Ebba dădu din cap. Părea epuizată. Erica hotărî că auzise destule pentru moment. Era vremea prânzului și, în plus, voia să-și verifice și telefonul mobil, ca să vadă dacă nu cumva pierduse vreun apel de la Gösta. Îi ținea pumnii, sperând că aflase ceva de la Olle Fiare Vechi. Trebuiau să aibă și ei noroc cândva.

O muscă se lovi, bâzâind, de geam. Se arunca iar și iar spre el ca într-o luptă fără speranță. Cu siguranță era nedumerită. Nu se vedea nicio barieră vizibilă și, cu toate astea, ceva nu o lăsa să treacă. Mårten înțelegea perfect cum se simțea musca. O privi un timp, apoi întinse mâna încet spre geam, formă un cleşte din degetul mare și cel arătător și o prinse. O cercetă fascinat, apăsând-o cu degetele. O strivi și își șterse degetele de pervaz.

În lipsa bâzâitului, în cameră se făcu liniște. Se așeză pe scaunul de birou al Ebbei, cu instrumentele ei pentru făcut bijuterii în față. Un îngeraș terminat pe jumătate se afla pe masă. Mårten se întrebă a cui durere avea s-o aline. Dar poate că nu era vorba de durere. Nu toate colierele erau comandate în amintirea cuiva mort, mulți le cumpărau doar pentru că li se păreau frumoase. Dar bănuia că cel din fața lui era pentru cineva în doliu. De la moartea

lui Vincent avea impresia că presimte durerea oamenilor, fără ca ei să fie prezenți. Luă în palmă îngerașul neterminat și își dădu seama imediat că era pentru cineva care simțea aceeași pustietate și zădărnicie ca și ei.

Strânse mai tare colierul din mână. Ebba nu înțelegea că împreună puteau să umple pustietatea aceea. Nu trebuia decât să-l lase să se apropie iarăşi de ea. Și trebuia să-și recunoască vina. Fusese orbit de propriul sentiment de vinovăție, dar acum își dădea seama, din ce în ce mai clar, că Ebba era cea vinovată de moartea fiului lor. Dacă ar fi recunoscut, ar fi iertat-o și i-ar mai fi dat o șansă. Dar ea nu zicea nimic, doar îl privea acuzator, de parcă ar fi căutat vina în ochii lui.

Ebba îl respingea și nu înțelegea de ce. După tot ce se întâmplase, ar fi trebuit să-l lase s-o îngrijească și să se sprijine pe el. Mai demult, ea fusese cea care controla totul. Ea hotărâse unde trebuiau să se mute, unde aveau să plece în concediu, când aveau să facă copii, da, chiar și în dimineața aceea plănuise tot ce trebuia făcut. Oamenii se lăsau păcăliți de ochii albaștri ai Ebbei și de constituția ei fragilă. O credeau timidă și supusă, lucru deloc adevărat. Ea hotărâse totul în dimineața aceea dar, începând de azi, lucrurile aveau să se schimbe. Era rândul lui să hotărască.

Se ridică și aruncă îngerașul. Acesta aterizâ, acoperit de ceva roșu și lipicios, peste obiectele aruncate alandala pe masa de scris. Mårten își privi mirat palma plină de tăieturi mici. Își șterse încet mâna pe pantaloni. Ebba trebuia să vină acasă acum. Trebuia să-i explice mai multe lucruri.

Liv ștergea, cu mișcări rapide mobilierul de grădină. Trebuia s-o facă în fiecare zi dacă voia să păstreze scaunele

curate. Continuă să frece până când plasticul străluci. Spatele ei era acoperit de broboane de transpirație în soarele puternic. După orele petrecute lângă adăpostul pentru barcă, căpătase un bronz frumos, auriu, dar sub ochi i se vedeau cearcăne negre.

— Eu zic să nu te duci, spuse. Ce să cauți la reuniuni din astea? Știi cât de delicată e situația cu partidul. Trebuie să fim cât mai discreți până când...

Liv tăcu brusc.

— Știu toate astea, dar anumite lucruri nu le poți controla, spuse John și-și împinse ochelarii de citit pe frunte.

Stătea la masă și răsfoia ziarele. În fiecare zi citea cotidienele cele mai importante și câteva ziare locale alese după relevanță. Până acum nu reușise să treacă prin ele fără să simtă dezgust față de uniformitatea lor. Toți jurnaliștii, cronicarii și atotștiutorii ăștia liberali care credeau că înțeleg mersul lumii. Încet, dar sigur contribuiau la distrugerea poporului suedez. Ținea de răspunderea lui să deschidă ochii oamenilor. Prețul era cam mare, dar război fără pierderi nu există. Și el se afla în mijlocul unui război.

— O să fie și evreul ăla? întrebă Liv și începu să șteargă masa, după ce hotărî că scaunele erau suficient de curate.

John dădu din cap.

— Da, o să vină și Josef, probabil.

— Îți dai seama ce-o să se întâmple dacă te vede cineva sau te filmează alături de el? Cum crezi c-o să fie dacă o imagine din aia o să ajungă în ziare? Bănuiesc că-ți dai seama ce-or să zică susținătorii tăi. Ai fi pus sub lupă imediat, ar putea să te oblige chiar să-ți dai demisia. Așa ceva nu trebuie să se întâmple acum, când mai avem puțin și ajungem acolo unde ne-am propus.

John privi spre port, evitând să se uite în ochii lui Liv. Acesta nu știa nimic. Cum să-i fi povestit despre întunericul, frigul și spaima care, pentru moment, eliminase orice tabu legat de rase? În clipa aceea totul se redusese la nevoia de-a supraviețui, care îl legase pentru totdeauna de Josef. N-avea cum să-i poată explica una ca asta lui Liv.

— Trebuie să mă duc, spuse și tonul lui dădu de înțeles că, în ceea ce-l privea, discuția era încheiată.

Liv știa că n-avea rost să se împotrivească, dar continua să mormăie acolo. John zâmbi și își privi soția, chipul ei frumos cu trăsături ce dezvăluiau o voință de fier. O iubea și știa că împărtășeau multe, dar întunericul nu-l putea împărtăși decât cu cei care fuseseră alături de el.

Pentru prima oară după toți anii ăia, aveau să se întâlnească din nou. Și pentru ultima oară. Sarcina care îl aștepta acum era prea importantă și avea să fie nevoit să renunțe la privitul în urmă. Cele întâmplate în 1974 se ridicaseră din nou la suprafață, dar puteau să dispară la fel de repede, atâta timp cât izbuteau să ajungă la o învoială. Secretele vechi trebuiau păstrate în întunericul în care se născuseră.

Singurul de care își făcea griji era Sebastian. Sebastian profitase încă de-atunci de avantajul lui și putea să le facă probleme și acum. Dar existau și alte metode, dacă nu se putea vorbi cu el ca de la om la om.

Patrik respiră adânc. Annika făcea ultimele pregătiri înainte de conferința de presă. Veniseră jurnaliști chiar și din Göteborg. Unii dintre ei aveau să raporteze cotidianelor de circulație națională, ceea ce însemna că știrea urma să apară în mai toate ziarele importante. Începând din

ziua aceea, ancheta avea să se transforme într-un circ, știa asta din experiență, cu Mellberg pe post de dresor. Asta o știa tot din experiență. Mellberg se bucurase peste poate când auzise că trebuia să organizeze rapid o conferință de presă. Probabil că în clipa aceea era la toaletă și-și pieptăna cele câteva fire de păr de pe creștet.

Patrik era la fel de agitat ca înaintea oricărei conferințe de presă. Știa că, pe lângă prezentarea cât mai puțin detaliată a anchetei, trebuia să limiteze și boroboațele lui Mellberg. În același timp, trebuia să fie recunoscător că povestea nu explodase în presă chiar mai devreme. De obicei, tot ce se întâmpla în zonă se răspândea cu viteză supersonică și întâmplările de pe Valö puteau să fi ajuns deja la urechile fiecărui locuitor din Fjällbacka. Bine, măcar, că nimeni nu vânduse pontul mai repede presei. Dar norocul era schimbător și acum nu mai puteau să-i oprească pe ziariști.

O bătaie ușoară în ușă îl trezi din raționamentul lui pesimist. Ușa se deschise și Gösta intră. Fără a-i cere permisiunea, se așeză pe unul dintre scaunele din fața biroului.

— Da, s-au adunat hienele, spuse și se uită la degetele lui mari, pe care le rotea pe deasupra genunchilor.

— Își fac doar treaba, zise Patrik, cu toate că de curând gândise exact la fel.

N-avea niciun rost să-i întărâte pe jurnaliști. Uneori puteau chiar să-i ajute.

— Cum a fost la Göteborg? întrebă Gösta tot fără să-l privească.

— Bine. Se pare că Ebba nu le-a povestit alor ei despre incendiu și împușcături.

Gösta ridică privirea.

— De ce nu?

— Nu voia să-i sperie, cred. Am senzația că s-au aruncat pe telefon de îndată ce-am plecat de acolo. Și maică-sa voia să plece imediat spre Valö.

— Poate că n-ar fi fost o idee proastă. Și mai bine ar fi dacă Ebba și Mårten ar pleca de acolo până să rezolvăm cazul ăsta.

Patrik scutură din cap.

— Da, eu n-aș mai fi stat acolo niciun minut mai mult decât ar fi fost necesar, într-un loc în care cineva a încercat să mă omoare. Și nu o dată, ci de două ori.

— Unii oameni sunt cam ciudați.

— Părinții Ebbei erau cumsecade, în schimb.

— Deci păreau de treabă?

— Da, cred că a avut o viață frumoasă alături de ei. Părea că are o relație bună și cu frații. Ai ei stau într-o zonă bună. Cu case vechi și o grămadă de tufe de trandafiri în jur.

— Da, sună bine. Un loc bun unde să crești un copil.

— În schimb, n-am mai primit niciun indiciu nou referitor la cine putea să-i fi trimis felicitările alea.

— Aha, deci n-au păstrat niciuna?

— Nu, le-au aruncat pe toate. Dar erau doar felicitări de ziua ei, nimic amenințător, ca acum, ultima oară. Și toate aveau ștampilă de Göteborg.

— Ciudat, spuse Gösta și-și studie din nou degetele mari.

— Și mai ciudat mi se pare că cineva a deschis un cont pe numele Ebbei și i-a transferat bani în fiecare lună, până când a împlinit optsprezece ani.

— Ce? Anonim?

— Da, exact. Așa că, dacă aflăm de unde provin banii ăia, poate găsim un indiciu. Eu aşa sper. Probabil că nu-i

prea deplasat să credem că e vorba de aceeași persoană care îi trimite și felicitările. Dar acum trebuie să plec.

Patrik se ridică.

— Voiai să-mi mai zici ceva?

Se făcu liniște preț de câteva clipe, după care Gösta își drese vocea și îl privi în ochi.

— Nu, nimic. Absolut nimic.

— Bine, atunci.

Patrik deschise ușa și tocmai păși pe coridor când Gösta strigă după el.

— Patrik?

— Da, ce e? Conferința de presă începe într-un minut.

Se lăsă un moment de liniște.

— Nu, nimic. Uită, spuse Gösta.

— OK.

Patrik porni spre sala de conferințe din capătul coridorului, cuprins de o senzație ciudată care-l rodea pe dinăuntru. Poate că ar fi trebuit să rămână și să-l convingă pe Gösta să-i povestească ce avea pe suflet.

Apoi intră în sală și uită repede totul. Toate privirile se îndreptară către el. Mellberg stătea deja în față și zâmbea cu toți dinții. Măcar unul dintre ei era pregătit să dea piept cu presa.

Josef încheie convorbirea. Genunchii i se înmuiară și se așeză greoi cu spatele sprijinit de perete. Se holbă la tapetul înflorat din hol, pe care nu-l schimbaseră de când cumpăraseră casa. Rebecka voia să-l schimbe de mult, dar Josef nu înțelegea de ce trebuia să cheltuie banii pe așa ceva, când tapetul era încă în stare bună. Nu-i plăcea să schimbe lucruri care funcționau perfect. Mai bine să fie recunoscători că aveau un acoperiș deasupra capului și

mâncare pe masă. În viață existau lucruri mai importante decât un tapet.

Acum pierduse ce era mai scump pentru el și totuși Josef nu putea să-și ia gândul de la tapetul acela. Era oribil. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să asculte de Rebecka. Poate, în general, ar fi trebuit să asculte de ea mai mult?

I se păru deodată că se vede din afară. Era un om mic și plin de el. Un om care credea că visele puteau deveni realitate, care credea că e menit să facă fapte mărețe. Și acum, iată-l aici, dat în vileag ca un prost, ca un naiv. Și era doar vina lui. Încă de când se simțise înconjurat de întuneric, de când umilirea îi întărise inima, încă de atunci începuse să se amăgească pe sine, crezând că la un moment dat avea să se răzbune. Bineînțeles că așa ceva nu era posibil. Răul era mai puternic. Răul fusese prezent în viața părinților lui și, cu toate că nu vorbiseră niciodată despre el, știa că-i obligase să comită fapte neortodoxe. Și el era contaminat de răul acela dar, în fanfaronada lui, crezuse că Dumnezeu îi oferea o șansă să-și curețe sufletul.

Josef se dădu cu capul de perete. Mai întâi încet, apoi mai tare, tot mai tare. Asta îi făcea bine și, dintr-odată, își reaminti cum reușise să scape de durere în ziua aceea îndepărtată din trecut. Pe părinții lui nu-i consolase faptul că-și împărțeau durerea cu alții, și nici pe el. Dimpotrivă, rușinea părea și mai greu de suportat atunci. Fusese naiv când crezuse că putea să scape dacă se căia suficient.

Oare ce ar fi spus copiii și Rebecka dacă ar fi știut, dacă totul ar fi ieșit la iveală. Leon voia să-i adune pe toți, să trezească la viață suferința pe care ar fi trebuit s-o uite între timp. Josef rămăsese aproape paralizat de groază

când fusese sunat cu o zi înainte. Acum amenințarea avea să se transforme în realitate și nu putea să facă nimic ca să împiedice asta. Iar azi nu mai avea, oricum, nicio importanță. Era mult prea târziu. Era la fel de lipsit de putere ca atunci și nu mai avea energia să se lupte. Oricum n-ar fi servit la nimic. Visul acela existase doar în capul lui încă de la început. Cel mai mult regreta că nu-și dăduse seama de asta din timp.

Karinhall, 1949

Dagmar plângea și de tristețe, și de fericire. În sfârșit, ajunsese la Hermann. Fusese nehotărâtă un timp. Banii primiți de la Laura îi ajunseseră doar pentru o bucată din drum. Cheltuise prea mult când o apuca setea și de unele zile abia dacă-și amintea, dar se ridicase de fiecare dată și plecase mai departe. Hermann al ei o aștepta.

Știa, desigur, că nu era îngropat în Karinhall, îi povestise o femeie malițioasă în tren, când îi spusese încotro se îndreaptă. Dar nu conta unde se afla corpul lui. Citise articolele și văzuse imaginile. Aici era casa lui. Aici era sufletul lui.

Și Carin Göring era îngropată aici. Curva aia scârboasă îl ținea prizonier pe Hermann chiar și după moartea lui. Dagmar își încleștă pumnii în buzunarele hainei și respiră sacadat, privind câmpia ce se întindea înainte. Fusese proprietatea lui, dar acum totul era distrus. Simți cum i se umezesc iar ochii. Cum se ajunsese aici? Conacul era în pragul prăbușirii și grădina, cândva îngrijită și nespus de frumoasă, era acum năpădită de buruieni și abandonată. Pădurea deasă care înconjura pajiștea se apropia tot mai mult.

Mersese pe jos ore în șir ca să ajungă aici. Din Berlin făcuse autostopul, apoi pe jos până la zona împădurită din

nordul orașului, unde citise că se afla Karinhall. Nu-i fusese ușor să găsească șoferi generoși. Oamenii se uitau bănuitori la hainele ei zdrențăroase și nici nu știa vreun cuvânt în germană, dar repetase cuvântul „Karinhall" de câteva ori și, până la urmă, un domn în vârstă o lăsase să urce în mașina lui. Când ajunseseră la o răscruce și bărbatul îi făcuse semn că el o s-o ia într-o direcție și ea în cealaltă, trebuise să coboare. Ultima parte o străbătuse cu picioarele tot mai tremurânde, dar nu se oprise. Nu voia decât să se apropie de Hermann.

Se plimbă printre ruine, căutând. Cele două cabine pentru paznici stăteau mărturie pentru cât de pompoasă trebuie să fi fost cândva proprietatea. Pe ici-colo se vedeau resturi de ziduri și pietre decorative. Dagmar își imagină cât de frumos fusese conacul și împrejurimile lui pe vremuri. Dacă n-ar fi existat Carin, proprietatea ar fi purtat numele ei.

Ura și tristețea o doborâră. Dagmar căzu în genunchi, bocind. Își amintea noaptea aceea plăcută de vară când simțise respirația lui Hermann pe pielea ei, când o acoperise cu sărutări pe tot trupul. Era noaptea în care primise și pierduse totul. Viața lui Hermann ar fi putut fi mult mai fericită dacă ar fi ales-o pe ea. Ar fi avut grijă de el și nu l-ar fi lăsat, precum Carin, să se transforme în epava aceea pe care o văzuse în spital. Ar fi fost suficient de puternică pentru amândoi.

Dagmar luă un pumn de pământ și îl cernu printre degete. Soarele o ardea în ceafă. Din depărtare se auziră schelălăielile unor câini vagabonzi. Un pic mai încolo se vedea o statuie, prăbușită și ciobită. Îi lipsea nasul și un braț, iar ochii de piatră se holbau orbi spre cer. Soarele îi încingea pielea. Dagmar simțea nevoia să se odihnească undeva la umbră. Fusese o călătorie lungă și trebuia doar să se întindă puțin. Se uită în jur, căutând un loc răcoros. Lângă o treaptă care nu mai

ducea nicăieri, o coloană groasă se răsturnase peste ultima scară de sus. Zări sub ea umbra cea binecuvântată.

Era prea obosită ca să se ridice, așa că se târî peste pământul grunțuros până la scări, se făcu mică și se întinse, oftând ușurată, în spațiul strâmt, apoi închise ochii. Pornise spre el încă din noaptea aceea de iunie. Spre Hermann. Acum, însă, trebuia să se odihnească.

Conferința de presă se terminase de câteva ore. Se adunaseră în bucătărie. Ernst, care trebuise să stea cuminte în biroul lui Mellberg, fusese eliberat și stătea acum întins la picioarele stăpânului său, ca de obicei.

— Păi, eu zic că a mers bine, sau nu? spuse Mellberg și zâmbi mulțumit. Nu te duci acasă să te odihnești, Paula? țipă apoi, trezindu-l pe Patrik din visare.

Paula se holbă la el, nedumerită.

— Pot să hotărăsc și singură dacă am nevoie să mă odihnesc sau nu, mulțumesc.

— Alergi de colo-colo pe aici, cu toate că ești liberă. Și faci drumuri cu mașina până la Göteborg. Dacă se întâmplă ceva, să nu zici că nu ți-am...

— Cred că situația e sub control, spuse Patrik vrând să anihileze cearta iminentă. Băieții ăia sughiță în cor.

De fapt, era absurd să-i numească băieți pe bărbații aceia, care acum aveau peste cincizeci de ani. Dar, când se gândea la fotografia din mintea lui, vedea cinci băieți îmbrăcați în stilul anilor '70, cu priviri oarecum circumspecte.

— N-au decât. Mai ales John ăla, spuse Mellberg și îl scărpină pe Ernst pe după urechi.

— Patrik?

Annika vârî capul în bucătărie și îi făcu semn să iasă. Patrik se ridică și o urmă pe coridor, unde Annika îi întinse telefonul.

— E Torbjörn. Se pare că a aflat ceva.

Patrik simți cum îi creşte pulsul. Luă telefonul, intră în biroul lui și închise ușa. Apoi îl ascultă pe Torbjörn cam un sfert de oră, fără să-l întrerupă cu întrebări. Când încheie convorbirea, se duse grăbit în bucătărie, unde-i găsi pe Paula, Mellberg, Gösta și Annika. Cu toate că era târziu, nimeni nu părea că ar vrea să ajungă odată acasă.

— Ce-a zis? întrebă Annika.

— Calmați-vă. Să-mi pun și eu niște cafea.

Patrik se îndreptă spre cafetieră, cu pași exagerat de lenți și dădu să apuce recipientul cu cafea, dar Annika se ridică înainte ca Patrik să-i fi atins mânerul. Smulse vasul din mâna lui, îi turnă cafea în ceașcă, vărsând puțină, și puse ceașca pe masă, în fața scaunului gol.

— Poftim! Și-acum stai jos și spune-ne ce ți-a zis Torbjörn.

Patrik rânji, dar se conformă. Apoi își drese glasul.

— Torbjörn a prelevat o amprentă clară de pe timbrul lipit pe felicitarea trimisă de „G". Așa că putem să comparăm amprenta cu cea a unui eventual suspect.

— Grozav, spuse Paula și își puse picioarele umflate pe un scaun. Dar arăți ca motanul ăla care a înghițit canarul. Pun pariu că nu ne-ai spus tot.

— Te-ai prins, spuse Patrik și sorbi din cafeaua fierbinte. E vorba de glonț.

— Care din ele? întrebă Gösta și se aplecă în față.

— Păi, tocmai asta-i chichița. Glonțul găsit în scândura din podea și gloanțele scoase în mod ilegal din perete după tentativa aia de omor asupra Ebbei...

— Bine, bine, dădu din mână Mellberg. Am înțeles aluzia.

— Provin din aceeași armă, mai mult ca sigur.

Patru perechi de ochi se holbară la el. Patrik dădu din cap.

— Pare puțin probabil, dar e adevărat. În 1974, când cineva a omorât un număr necunoscut de membri ai familiei Elvander, acea persoană a folosit — și aici marja de eroare e minimă — aceeași armă ca și ieri, când s-a tras asupra Ebbei Stark.

— Chiar crezi că poate fi vorba despre același infractor, după atâția ani? spuse Paula și scutură din cap. Pare o nebunie.

— Eu am crezut tot timpul că tentativa de omor asupra Ebbei și a soțului ei are legătură cu dispariția familiei ei. Și uite, avem o dovadă.

Patrik gesticulă neputincios. În cap îi răsunau întrebările puse la conferința de presă. Nu putuse să le dea alt răspuns decât că era doar o teorie de-a lui. Abia acum primise dovada care avea să confere o anumită seriozitate anchetei și care îi întărea bănuielile inițiale.

— Cei de la analize au putut să stabilească modelul armei, pornind de la șanțurile de pe glonț, adăugă el. Așa că trebuie să verificăm cine deține o armă din asta aici, în zonă. E vorba de un revolver marca Smith & Wesson, de calibrul 38.

— Dacă e să privim jumătatea plină a paharului, înseamnă că arma cu care a fost omorâtă familia Elvander nu se află deloc pe fundul mării, spuse Mellberg.

— Nu, cel puțin până ieri, când persoana respectivă a tras spre Ebba. După aceea, cine știe, poate a ajuns acolo, spuse Patrik.

— Nu cred, spuse Paula. Dacă respectivul a păstrat-o până acum, mi-e greu să cred că s-a debarasat de ea tocmai ieri.

— Poate că ai dreptate. Poate că persoana respectivă consideră arma un fel de trofeu și o păstrează ca pe un fel de amintire legată de cele întâmplate. Informațiile astea noi ne arată că trebuie să ne concentrăm și mai mult asupra anchetei din 1974. Trebuie să-i audiem din nou pe cei patru cu care am stat deja de vorbă și să luăm la purecat fiecare detaliu din ziua aceea. Și să-l căutăm cât mai repede pe Percy von Bahrn. Sigur că ar fi fost bine s-o fi făcut deja, dar aici eu sunt de vină. La fel și cu profesorul ăla care mai e în viață. Cum îl chema? Ăla care era în concediu, știți...

Patrik pocni din degete.

— Ove Linder, completă Gösta.

Dintr-odată, părea cu totul lipsit de chef.

— Așa e, Ove Linder. Parcă stă în Hamburgsund, sau nu? Cu el o să stăm de vorbă mâine-dimineață, la prima oră. Poate deține informații prețioase despre cum era viața la școală. Putem să mergem la el împreună.

Patrik luă o foaie și un creion și începu să ordoneze sarcinile urgente.

— Ăăă, da..., spuse Gösta și își trecu mâna peste bărbie.

Patrik continuă să scrie.

— Și-n cursul zilei de mâine trebuie să ne întâlnim cumva cu toți cei cinci băieți. O să-i împărțim între noi. Paula, tu poți să mai vezi ce e cu contul ăla în care au fost transferați banii Ebbei, da?

Paula se lumină la față.

— Sigur, de fapt am luat deja legătura cu filiala și i-am rugat să ne ajute.

— Auzi, Patrik, spuse Gösta din nou, dar Patrik continuă să dea ordine fără să-l asculte. Patrik!

Toate privirile se îndreptară spre el. Nu-i stătea în fire să ridice tonul în felul ăla.

— Da, ce e? Ce vrei să spui?

Patrik îl cercetă pe Gösta și, dintr-odată, avu senzația că n-avea să-i placă ce urma să audă de la colegul lui, care părea că se codește.

— Da, păi, profesorul ăla, știi, Ove Linder...

— Așa?

— Cineva a vorbit deja cu el.

— Cineva? spuse Patrik și așteptă continuarea.

— M-am gândit c-ar fi bine să muncim cât mai mulți la caz. Nu poți să negi că ea se pricepe cel mai bine la scormonit informații și nu prea avem personal în momentul de față. Așa că am zis că nu strică să primim puțin ajutor. Cum spuneai adineaori, există lucruri pe care ar fi trebuit să le facem de mult, dar uite că le-am făcut acum. Deci e de bine, zise Gösta și-și trase sufletul.

Patrik îl măsură cu privirea. Omul ăsta nu era normal, sau ce? Voia să se prefacă, de parcă nu i-ar fi lucrat pe la spate pe colegii lui, și să transforme porcăria asta în ceva pozitiv? Apoi fu cuprins de o bănuială. Se rugă totuși să nu aibă dreptate.

— Ea — cine? Draga de nevastă-mea? Ea a stat de vorbă cu profesorul ăla?

— Ăăă... da, spuse Gösta și își plecă privirea.

— Ei, cum așa, Gösta, dragul meu...

Paula vorbea de parcă ar fi vrut să certe un copil mic care furase o prăjitură.

— Mai ai ceva să-mi spui? întrebă Patrik. Mai bine îmi spui tot acum. Ce-a mai născocit Erica? Și tu, că văd că ați copt-o împreună.

Gösta oftă adânc și începu să povestească ce auzise de la Erica despre vizita ei la Liza și John, despre ce aflase de la Kjell, despre copilăria lui John. Nu uită nici bilețelul. Apoi păru că ezită puțin, dar până la urmă îi povesti și despre spargerea din casa lor.

Patrik înmărmuri.

— Ce naiba zici acolo?

Gösta plecă privirea, rușinat.

— Gata, toate au o limită, spuse el și, ridicându-se brusc, se năpusti afară din secție și se aruncă în mașină.

Simțea cum fierbe pe dinăuntru. Când învârti cheia în contact și motorul porni, se forță să tragă aer în piept de câteva ori. Apoi apăsă pe accelerație.

Ebba nu mai înceta să se uite la fotografii. Le rugase pe surori să o lase singură puțin, apoi luase toate materialele despre rudele ei și urcase în camera de lucru a Ericăi. După ce aruncă o privire peste biroul plin de hârtii, se așeză pur și simplu pe jos și întinse copiile xerox ale fotografiilor, ca pe un evantai, în fața ei. Oamenii ăștia erau străbunii ei, sângele ei. Chiar dacă avusese o viață frumoasă alături de familia ei adoptivă, uneori îi invidia pe cei care aveau o familie adevărată, de care știau că aparțin. Singurul lucru de care aparținea ea era un mister. Își aducea aminte de câte ori se uitase la fotografiile înrămate de deasupra comodei mari din camera de zi: bunicii din partea mamei și a tatălui ei, mătuși și veri, da, oameni care o făceau să simtă că e o verigă dintr-un lanț lung. Acum se uita la fotografiile

cu rudele ei: era un sentiment formidabil, dar în același timp și ciudat.

Ebba ridică fotografiile cu Făuritoarea de îngeri. Ce nume frumos pentru ceva atât de oribil. Apropie imaginea de ochi și încercă să vadă dacă există ceva în privirea Helgăi care să sugereze ce făcuse. Nu știa dacă fotografia fusese făcută înainte sau în perioada în care muriseră copiii, dar copila din poză, probabil Dagmar, era atât de mică încât poza părea făcută în 1902. Fetița era îmbrăcată într-o rochiță deschisă la culoare, cu volănaşe, ignorând soarta care o aștepta. Unde dispăruse oare? Se înecase, cum credeau mulți? Oare dispariția ei fusese un sfârșit natural al unei vieți distruse din clipa arestării părinților ei? Oare Helga simțise vreun regret, oare știuse cum o să afecteze viața fiicei ei dacă avea să fie dată în vileag, sau era convinsă că nimeni n-avea să le simtă lipsa copilașilor ălora? Întrebările se învârteau în capul Ebbei, și știa că n-avea să primească niciodată un răspuns. Şi totuşi, simțea că aparține grupului aceluia de femei.

Cercetă îndeaproape poza cu Dagmar. Chipul îi era marcat de viața grea pe care o trăise, dar se vedea că fusese o femeie frumoasă în tinerețe. Ce se întâmplase oare cu bunica Laura de câte ori poliția o arestase pe Dagmar sau când fusese internată la spital? Laura nu mai avea alte rude, din câte înțelesese. Avea prieteni care să-i poarte de grijă, sau ajungea la vreun orfelinat sau familie adoptivă?

Dintr-odată, Ebba își aminti că se gândise la originea ei când era gravidă cu Vincent. Doar era vorba și despre originea lui. În mod ciudat, gândurile acelea încetaseră după naştere. Pe de o parte, nu avusese timp să se gândească la nimic, pe de altă parte, copilul îi invadase toată viața cu mirosul lui, puful de pe ceafă și gropițele

de lângă articulații. Restul era lipsit de importanță. Ea și Mårten fuseseră reduși, sau, mai bine zis suspendați, se transformaseră în figuranți în filmul cu Vincent. Îi plăcuse noul ei rol, dar se simțise cu atât mai pustiită după dispariția lui Vincent. Acum era doar o mamă fără copil, o figurantă irelevantă într-un film din care, dintr-odată, lipsea personajul principal. Dar pozele din față puneau din nou lucrurile în perspectivă.

O auzi pe Erica dereticând jos, în bucătărie, acompaniată de gălăgia și țipetele copiilor. În timp ce ea stătea acolo, înconjurată de familia ei. Erau morți cu toții, dar faptul că știa că existaseră cândva o consola nespus.

Ebba își ridică genunchii până la bărbie și îi cuprinse, cu un gest protector. Se întreba cum se simțea Mårten acum. Aproape că nu se gândise la el cât timp stătuse la Erica și, dacă era să fie sinceră, nici nu îi păsase de el după moartea lui Vincent. Cum s-o fi făcut, când era atât de copleșită de propria durere? Dar datorită, poate, contextului celui nou, pentru prima oară după mult timp își dădea seama că Mårten era o parte din ea. Erau legați pe veci, datorită lui Vincent. Cu cine să împărtășească amintirile, dacă nu cu el? Fusese alături de ea, îi mângâiase burta și văzuse inima lui Vincent pulsând pe monitor, la ultrasunete. Îi șterse transpirația de pe frunte, îi masase spatele și îi dăduse să bea în timpul travaliului — în ziua aceea lungă, oribilă, dar în același timp minunată în care se luptase să-l aducă pe lume pe Vincent. Băiatul lor se codise la început, dar până la urmă deschisese ochii în lumină și îi privise, ușor cruciș, iar Mårten îi apucase atunci mâna și i-o strânsese, tare de tot. Nu încercase să-și ascundă lacrimile, doar își șterse obrajii cu mâneca bluzei. Apoi nopțile

nedormite, primul zâmbet, primii dinți. L-au aclamat pe Vincent în timp ce învăța să meargă de-a bușilea, legănându-se ușor. Mårten i-a filmat primii pași ezitanți. Primele cuvinte, primele enunțuri complete și prima zi la grădiniță; râsetele și plânsetele; zilele bune și cele rele. Mårten era singurul care ar fi înțeles-o cu adevărat dacă-i povestea despre ele. Nimeni altcineva.

Dintr-odată, stând acolo pe podea, Ebba simți că inima i se încălzește. Bucățica aceea care până atunci fusese rece și tare, începea să se dezghețe încet. Avea să mai rămână acolo și-n noaptea aceea. Apoi avea să plece acasă. La Mårten. Era timpul să renunțe la sentimentul de vinovăție și să înceapă să trăiască din nou.

Anna ieși cu barca din port și se întoarse cu fața spre soare. Faptul că era singură, fără bărbat și copii, îi dădea un sentiment neașteptat de libertate. Împrumutase barca Ericăi și a lui Patrik pentru că a ei nu mai avea benzină și îi făcea mare plăcere să cârmuiască barca de lemn, pe care o cunoștea foarte bine. Lumina soarelui care apunea aurise munții din jurul portului. Anna auzi râsete dinspre Café Bryggan și, după muzică, trase concluzia că era seară dansantă. Deocamdată părea că nimeni nu îndrăznise să calce pe ringul de dans dar, după câteva beri, acesta se umplea de fiecare dată.

Aruncă un ochi spre geanta cu mostrele de textile. Aceasta se afla chiar în mijlocul bărcii, pe podea, și Anna verifică dacă avea fermoarul tras.

Ebba văzuse deja materialele și alesese imediat câteva care-i plăceau în mod deosebit, și pe care voia să i le arate și lui Mårten. După laudele ei, îi venise ideea să plece spre Valö chiar în seara aceea. La început ezitase. Insula

nu era un loc sigur, aflase asta pe pielea ei cu o zi înainte, și un drum spontan până acolo semăna mai degrabă cu gesturile ei de demult, când nu-i păsa de consecințe. Dar, măcar o dată în viață, voia să facă ce-i trecea prin cap. Ce putea să se întâmple? Se ducea până acolo, îi arăta mostrele lui Mårten și se întorcea acasă. Era doar un mod de-a face să treacă timpul, încercă ea să se convingă. Și poate că și Mårten s-ar fi bucurat să-i țină puțin de urât. Ebba hotărâse să mai rămână o noapte la Erica, pentru a cerceta mai pe îndelete documentele despre rudele ei. Anna însă bănuia că povestea asta era doar un pretext. Ebba parcă nu mai voia să se întoarcă pe insulă, ceea ce era de înțeles.

Când se apropie de ponton, văzu că Mårten stătea și o aștepta pe mal. Îl sunase și-l anunțase că vine. Probabil se uita după barca ei.

— Deci îndrăznești să te întorci aici, în Vestul Sălbatic, spuse el râzând și apucă prora.

— Întotdeauna mi-a plăcut să provoc soarta.

Anna îi aruncă parâma. Mårten legă ambarcațiunea cu un gest îndemânatic.

— Se pare că te-ai transformat într-un marinar adevărat, spuse ea și arătă spre nodul de ancorare pe care-l făcuse în jurul unui țăruș care susținea pontonul.

— Dacă m-am făcut locuitor al arhipelagului, trebuie să mă pricep, zise el și-i întinse o mână ca s-o ajute să sară pe mal. Cealaltă era bandajată.

— Mulțumesc. Aoleu, ce-ai pățit la mână?

Mårten își privi bandajul, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Ei, nimic, se mai întâmplă când renovezi. Rănile fac parte din muncă.

— Oh, ce bărbat puternic, spuse Anna și se surprinse zâmbind prosteşte.

Se simți vinovată pentru că flirta cu bărbatul Ebbei, chiar dacă o făcea doar în glumă și fără vreun gând rău, deşi nu putea să nege că Mårten era nespus de atrăgător.

— Iau eu asta, spuse Mårten și apucă geanta cea grea, plină cu mostre, de pe umărul Annei. Aceasta îl urmă, recunoscătoare, până în casă.

— În mod normal aș fi zis să ne așezăm în bucătărie, dar mă tem că te cam trage curentul acolo, spuse Mårten când intrară.

Anna râse. Se simțea cu inima ușoară. Era o adevărată eliberare să stea de vorbă cu cineva care nu se gândea tot timpul la accidentul ei.

— Și sufrageria e cam urâtă. Știi, n-are podea, continuă el și îi făcu din ochi.

Mårten cel ursuz pe care îl întâlnise mai devreme, se evaporase. Dar poate că nu era așa de ciudat. Și Ebba arătase mai destinsă când vorbiseră acasă la Erica.

— Dacă nu te deranjează să stai pe jos, eu zic că cel mai bine ar fi să urcăm până în dormitor, spuse el și urcă, fără să aștepte un răspuns.

— Mi se pare cam aiurea să-ți arăt mostre după ce s-a întâmplat ieri, spuse ea, ca și când ar fi vrut să-și ceară scuze, din spatele lui.

— Nu-ți face griji. Viața merge mai departe. Când e vorba de așa ceva, chiar semăn cu Ebba. Suntem niște spirite practice amândoi.

— Dar cum de îndrăzniți să mai rămâneți aici?

Mårten ridică din umeri.

— Uneori trebuie, spuse și lăsă geanta pe jos, în mijlocul camerei.

Anna se lăsă în genunchi și începu să scoate mostrele, apoi le întinse pe podea. Le prezentă pe un ton entuziast, vorbind despre care s-ar potrivi cu mobila, care s-ar potrivi pentru perdele și perne și cum se puteau combina între ele. După un timp tăcu și se uită la Mårten. Acesta stătea cu privirea ațintită asupra ei.

— Pari foarte interesat, spuse Anna pe un ton ironic, dar simți cum se înroșește.

Își dădu părul pe după urechi cu un gest nervos. Mårten nu-și lua ochii de pe ea.

— Ți-e foame? o întrebă.

Anna făcu din cap semn că da.

— Îmi este, foarte.

— Bine, spuse Mårten și se ridică la repezeală. Rămâi aici și adună-ți materialele. Vin imediat.

Apoi dispăru în bucătărie. Anna rămase în șezut, printre bucățile de materiale împrăștiate în jurul ei pe podeaua frumoasă, șlefuită de curând. Soarele pătrundea oblic prin geam. Anna își dădu seama că era mai târziu decât își închipuise. Preț de o secundă se gândi că trebuie să plece acasă la copii, dar își aminti că nu era nimeni acasă. Casa era goală. N-o trăgea nimic spre casă, în afara unei cine fără companie, în fața televizorului, așa că putea să rămână la fel de bine. Mårten era singur și el și era mai plăcut să mănânce împreună. În plus, se apucase deja să pregătească ceva și ar fi fost nepoliticos să plece după ce-i spusese că vrea să mănânce cu el.

Agitată, Anna începu să împăturească materialele. Când termină și le așeză una peste alta pe o comodă de lângă unul dintre pereți, auzi pașii lui Mårten pe trepte și un clinchet de pahare. Acesta intră în cameră, cu o tavă în mâini.

— O să fie o cină cam săracă. Niște șuncă și salam, brânză, și am prăjit și niște pâine. Dar cu un pahar de vin roșu poate că merge.

— Sigur că da. Dar va trebui să mă limitez la un pahar. Localnicii ar fi scandalizați să afle că am fost reținută pentru conducere în stare de ebrietate în drum spre casă.

— Așa ceva nu se poate, să aduc un scandal pe capul tău, spuse Mårten și lăsă jos tava.

Anna simți că inima îi bate mai repede. De fapt, n-ar fi trebuit să rămână să mănânce brânză și să bea vin cu un bărbat care o făcea să-i transpire palmele. În același timp, exact asta voia să facă. Întinse mâna după o felie de pâine.

Două ore mai târziu, știa că avea să rămână mai mult. Nu fusese o decizie conștientă și nu vorbiseră despre asta, dar nici nu era nevoie. Când se lăsă întunericul, Mårten aprinse câteva lumânări. Anna hotărî, în lumina care pâlpâia, să trăiască în prezent. Pentru un timp, scurt, voia să renunțe la trecut. Mårten o făcuse să se simtă din nou vie.

Adora lumina serii. Era mult mai măgulitoare și mai iertătoare decât soarele necruțător al zilei. Ia își privi fața în oglindă și își trecu lent mâna peste trăsăturile-i netede. Când începuse să-i pese atât de mult de aspectul fizic? Își amintea că, atunci când era mai tânără, o interesau cu totul alte lucruri. Mai târziu, dragostea devenise singurul lucru care conta. Leon era obișnuit să fie înconjurat de tot ce era frumos. Încă de când își uniseră viețile, Leon căutase provocări tot mai mari, mai periculoase. Și ea îl iubea tot mai mult și era tot mai dedicată. Lăsase dorințele lui Leon să-i controleze viața, apoi nu mai fusese cale de întoarcere.

Ia se aplecă spre oglindă, dar nu zări nicio urmă de regret în ochii ei. Atâta timp cât Leon îi fusese apropiat, renunțase la tot, dar, mai încolo, soțul ei se făcuse tot mai retras și începuse să uite soarta care îi unea. Accidentul îl ajutase să înțeleagă că doar moartea putea să-i mai despartă. Durerea pe care o simțise atunci când l-a tras din mașină nu era nimic în comparație cu cea pe care ar fi simțit-o dacă el ar fi părăsit-o. N-ar fi suportat așa ceva, nu și după câte sacrificase pentru el.

Dar acum nu mai putea să rămână aici. Nu înțelegea de ce voise Leon să se întoarcă. Știa că n-ar fi trebuit să-l lase. De ce să te întorci la trecut, când acesta îți provoacă atâta durere? Cu toate astea, îi îndeplinise din nou dorința, doar că acum se săturase. Nu putea să stea lângă el și să se uite în timp ce Leon se pregătea să se arunce în prăpastie. Nu putea decât să se întoarcă acasă și să aștepte să o urmeze şi el, ca să-și poată continua viața pe care o construiseră împreună. N-avea cum să se descurce singur și acum era nevoit să admită asta.

Ia se dezmorți și zăbovi cu privirea asupra lui Leon, care stătea pe terasă cu spatele la ea. Apoi plecă să-și facă bagajele.

Erica stătea în bucătărie, când auzi ușa de la intrare trântindu-se de perete. În secunda următoare, Patrik intră valvârtej.

— Ce naiba faci? țipă el. De ce dracu' nu-mi zici că am avut o spargere aici, acasă?

— Păi, nu sunt sigură că e..., încercă să-i spună Erica, deși știa că nu avea niciun rost. Patrik era exact atât de furios pe cât Gösta.

— Gösta mi-a zis că-l bănuiești pe John Holm și, cu toate astea, nu spui nimic! Oamenii ăia-s periculoși!

— Nu mai țipa. Tocmai i-am adormit pe copii.

De fapt, îl ruga să coboare tonul și de dragul ei. Ura conflictele și se închidea de tot când cineva începea să țipe la ea. Mai ales când acea persoană era Patrik, care ridica tonul foarte rar. Și-i părea și mai rău știind că trebuia să-i dea dreptate într-o anumită măsură.

— Stai jos și hai să vorbim. Ebba e în biroul meu. Se uită la materiale.

Vedea că Patrik se străduiește să se controleze. Trase aer în piept de câteva ori și-l slobozi încet pe nas. Păru că reușește întru câtva, dar era tot palid când dădu din cap și se așeză la masă.

— Sper că vii cu o explicație plauzibilă, atât cu spargerea aia, cât și la conspirația asta cu Gösta.

Erica se așeză pe scaunul din cealaltă parte și privi tăblia mesei preț de câteva secunde. Se gândi cum să-și formuleze ideile, ca să nu trebuiască să mintă și ca să se prezinte într-o lumină cât mai avantajoasă. Își luă avânt și povesti cum îl contactase pe Gösta tocmai fiindcă Patrik îi povestise cât de angajat părea colegul lui în cazul dispariției familiei Elvander. Admise că nu îi povestise nimic pentru că știa că n-avea să fie de acord și preferase să-l convingă pe Gösta să se ajute reciproc un timp. Patrik nu părea deloc mulțumit, dar măcar o asculta, ceea ce era un progres. Dar când îi povesti despre vizita sa la John și despre cum descoperise că cineva încercase să se conecteze la calculatorul ei, Patrik păli din nou.

— Fii bucuroasă că nu ți-au furat calculatorul. Bănuiesc că-i prea târziu ca să luăm amprente?

— Da, probabil că n-ar avea niciun rost. Am mai folosit calculatorul de atunci și știi că și copiii aleargă și pun mâna peste tot.

Patrik scutură din cap, resemnat.

— Nu sunt nici sigură că e John, spuse Erica. Am presupus doar, din cauza bilețelului ăluia care mi-a căzut în mâini.

— Căzut, auzi, pufni Patrik.

— Dar i l-am dat lui Kjell, așa că nu-i nicio problemă.

— Ăla nu știe ce-ai făcut tu, spuse Patrik și o privi ca pe o idioată.

— Nu, ai dreptate. Dar nu s-a mai întâmplat nimic de atunci.

— Și Kjell a aflat ceva? Ar fi trebuit să-mi zici, să știi. S-ar putea să aibă legătură cu cazul, nu înțelegi?

— Nu știu. Vorbește tu cu el, spuse ea ocolind subiectul.

— Ar fi fost bine să aflu toate astea mai demult. Oricum, Gösta mi-a povestit destule despre ce ați aflat.

— Da, și mâine urma să ne întâlnim cu Olle Fiare Vechi. Ca să recuperăm lucrurile familiei Elvander.

— Cu Olle Fiare Vechi?

— Nu ți-a zis Gösta? Am aflat unde au dispărut lucrurile familiei Elvander. Se pare că Olle ăsta era un fel de om bun la toate în tabăra copiilor, pe vremea când încă exista internatul. Când Gösta l-a sunat și a întrebat de ele, i-a zis: „Mamă, cât v-a luat să mă întrebați de vechiturile alea!"

Erica râse zgomotos.

— Da, și mâine-dimineață, la zece, mă duc la el cu Gösta și scormonesc prin tot maidanul.

— Nu te duci nicăieri, spuse Patrik. Mă duc eu cu Gösta.

— Dar am..., începu ea, însă își dădu seama că era mai bine să se dădea bătută. OK.

— Și nu te mai bagi, o avertiză el, iar Erica își dădu seama, ușurată, că nu mai era supărat pe ea.

Pe scări se auziră pași. Ebba cobora. Erica se ridică de pe scaun ca să termine de spălat vasele.

— Ne-am împăcat? întrebă.
— Ne-am împăcat, spuse Patrik.

Stătea pe întuneric și o privea. Era vina ei. Anna profitase de slăbiciunea lui și-l păcălise să-și încalce jurământul față de Ebba. Jurase s-o iubească la bine și la rău, până când moartea îi va despărți. Faptul că își dăduse seama de vina ei nu schimba nimic. O iubea pe Ebba și voia s-o ierte. Stătuse în fața ei, în costumul lui cel mai elegant, și-i jurase credință. Fusese atât de frumoasă în rochia ei simplă, albă, și-l privise drept în ochi, îi ascultase cuvintele și le păstrase în inima ei. Dar Anna distrusese totul.

Femeia scânci în somn și își afundă capul în pernă. Perna Ebbei. Lui Mårten îi venea să i-o smulgă de sub cap, ca să n-o murdărească cu mirosul. Ebba folosea tot timpul același șampon și fața de pernă mirosea ca părul ei. Mårten își încleștă pumnii. Ar fi trebuit să fie Ebba lângă el, cu fața ei frumoasă, iluminată de razele lunii, cu umbre în jurul nasului și ochilor. Ar fi trebuit să se uite la pieptul ei dezvelit, umflându-se și coborând peste marginea plapumei. Mårten se holbă la sânii Annei. Erau atât de diferiți de cei ai Ebbei, care arătau ca niște nasturi. Chiar sub ei se întindeau mai multe cicatrice, până la burtă. Mai devreme, în noaptea aceea, le simțise sub palme și priveliștea îl îngrețoșa. Întinse mâna cu grijă, apucă plapuma și acoperi corpul gol. Corpul ei dezgustător care se lipise de al lui și șterse amintirea pielii Ebbei.

La gândul acela îi veni să vomite. Trebuia să facă totul ca Ebba să se întoarcă la el. Rămase complet nemișcat, preț de câteva secunde. Apoi apucă perna lui și o coborî încet peste fața Annei.

Fjällbacka, 1951

Se întâmplase pe neașteptate. N-avea nimic împotrivă să aibă copii, dar văzând că anii trec și nu se întâmplă nimic, acceptase că n-avea să aibă niciunul. Sigvard avea deja doi băieți mari, așa că nici lui nu-i păsa dacă era infertilă.

Dar tot obosea în ultima vreme, fără niciun motiv. Sigvard bănuise ce era mai rău și o trimisese la medicul de familie pentru o examinare minuțioasă. Și ea crezuse c-ar putea fi cancer sau vreo altă boală mortală, dar până la urmă se dovedi că rămăsese dintr-odată însărcinată, la treizeci de ani. Medicul nu-i putuse oferi nicio explicație. Laura avu nevoie de mai multe săptămâni ca să prelucreze știrea. Viața ei era lipsită de evenimente ieșite din comun și asta îi convenea de minune. Prefera să stea doar acasă, în casa în care era stăpână și unde totul era gândit și ales pe sprânceană. Și, acum, ceva se pregătea să strice ordinea pe care o clădise cu atâta grijă.

Sarcina avusese drept urmare dureri ciudate și schimbări trupești nedorite, iar senzația că nu putea să-și controleze corpul aproape că o făcuse să intre în panică. Nașterea fusese îngrozitor de grea și se hotărâse să nu se mai supună niciodată unui asemenea chin. Nu mai voia să aibă de-a face cu

durerea aceea, cu neputința și animalicul nașterii unui copil, așa că Sigvard fu nevoit să se mute definitiv în camera de oaspeți. Dar soțul ei nu părea să aibă nimic împotrivă. Er mulțumit cu situația.

Prima perioadă cu Inez fusese șocantă. Apoi o găsise pe Nanna, binecuvântata și minunata Nanna, care îi luase greutatea de pe umeri și o lăsase să-și continue viața în făgașul cel vechi. Nanna se mută aproape imediat la ei. Camera er așezată chiar lângă camera copilului, așa că noaptea, sau oricând er nevoie, se putea duce repede la Inez. Ea se ocupa de toate treburile casei, iar Laur er liberă să facă ce voia. De cele mai multe ori arunca doar o privire în treacăt în camera copilei și se bucura de prezența fetiței. Inez putea fi ador bilă când nu țipa de foame sau dacă nu avea scutecul ud. Dar asta era treaba Nannei. Laura își spuse că lucrurile se așezaseră destul de bine, în ciuda întorsăturii neașteptate din viața ei. Nu-i plăceau schimbările și, cu cât o afecta mai puțin nașterea fetei, cu atât mai ușor îi era să se atașeze de ea.

Laura aranjă fotografiile înrămate de pe comodă. Erau fotogr fii cu ea, Sigvard și cei doi băieți ai lui, alături de familiile lor. Încă nu apucaseră să înrămeze o fotografie cu Inez. Laurei nici prin cap nu-i trecea să pună acolo poze cu mama sau cu bunica ei. Mai bine să nu-și amintească nimeni de ele.

Spre ușurarea sa, mama ei părea să fi dispărut definitiv. Trecuseră doi ani de când vorbise cu ea ultima oară și de atunci n-o mai văzuse nimeni prin zonă. Dar Laur își amintea prea bine ultima lor întâlnire. Mama fusese externată de la spitalul de boli mintale cu un an în urmă, dar nu îndrăznise să le facă o vizită. Se zvonea că hoinărește prin sat, exact ca pe vremuri, când Laura era copil. Când, în sfârșit, apăru în pragul casei sale — știrbă, murdară și cu hainele care atârnau ca niște zdrențe — era la fel de nebună ca întotdeauna. Laur

nu înțelegea cum de putuseră medicii ăia s-o externeze. Măcar la spital îi dădeau medicamente și n-o lăsau să se atingă de alcool. Chiar dacă ar fi vrut s-o roage să plece, Laura o trăsese repede în hol, înainte s-o vadă vecinii.

— Vai de mine, ce dichisite suntem, spusese Dagmar. Văd că cineva s-a descurcat bine în lumea asta.

Laura strânsese pumnii, pe la spate. Himera asta, pe care o alungase și care i se arăta doar în visele cele mai rele, o ajunsese iar din urmă.

— Ce vrei?

— Am nevoie de ajutor, rostise Dagmar pe un ton plângăcios.

Se mișca ciudat, cumva țeapăn, și fața îi zvâcnea din când în când.

— Ai nevoie de bani?

Laura întinsese mâna după geanta ei.

— Nu mie îmi trebuie, zisese Dagmar, fără a-și lua privirea de la geantă. Am nevoie de bani ca să mă duc în Germania.

Laura o privise nedumerită.

— În Germania? Ce treabă ai tu în Germania?

— N-am apucat să-mi iau rămas-bun de la taică-tău. De la Hermann al meu.

Dagmar izbucnise în plâns. Laura privise în jur, agitată. Nu voia ca Sigvard să iasă și să vadă ce se întâmpla în hol. Nu avea voie s-o vadă pe mama ei aici.

— Șșșșt! Îți dau eu bani. Dar liniștește-te, pentru Dumnezeu!

Laura îi întinsese un teanc de bancnote.

— Poftim! Banii ăștia ar trebui să-ți ajungă până în Germania!

— Oh, mulțumesc!

Dagmar se năpustise și apucase banii și mâna Laurei. Sărutase mâinile fiicei ei. Laura și le trăsese dezgustată, ștergându-le de fustă.

— Hai, du-te, spusese.

Nu voia decât s-o vadă plecată din casă, din viața ei, ca să restabilească echilibrul perfect. Când Dagmar luase banii și plecase, Laura se prăbușise ușurată pe un scaun din hol.

Între timp trecuseră câțiva ani și mama ei cu siguranță nu mai trăia. Laura se îndoia că ajunsese departe cu banii aceia, mai ales în haosul de după război. Și dacă mai și vorbise aiurea că vrea să-și ia rămas-bun de la Hermann Göring, era clar că fusese luată drept nebună și oprită undeva pe drum. Göring nu era tocmai o cunoștință cu care să te lauzi în gura mare. Păcatele lui nu se făcuseră mai mici doar fiindcă își curmase viața în închisoare, la un an de la sfârșitul războiului. Laura se înfiora la gândul că poate mama ei continua să își răspândească obsesia prin sat, anume că Göring era tatăl copilului ei. Își amintea doar vag vizita la soția lui Göring, în Stockholm, dar își aducea aminte limpede rușinea aceea și privirea pe care i-o aruncase Carin Göring. O privire plină de înțelegere și de căldură. Probabil că din cauza Laurei nu chemase niciun ajutor, cu toate că fusese, desigur, speriată de moarte.

Ei, bine, toate erau acum de domeniul trecutului. Mama ei dispăruse și nimeni nu mai vorbea despre aiurelile ei bolnave. Și Nanna avea grijă ca Laura să-și poată trăi viața cu care era obișnuită. Ordinea fusese restabilită și totul era perfect. Exact cum trebuia să fie.

Gösta se uită la Patrik, care bătea darabana pe volan și își ținea privirea ațintită asupra mașinilor din fața lor, cu o expresie înverșunată. Traficul de vară era destul de greoi și drumurile de țară înguste nu erau gândite pentru circulație în ambele sensuri, așa că era nevoit să se tragă mult spre marginea drumului.

— Sper că n-ai fost prea dur cu ea.

Gösta întoarse capul și privi pe geamul din dreapta.

— Ba cred că v-ați comportat prostește. Părerea asta mi-o mențin, spuse Patrik, dar părea mult mai calm decât cu o zi înainte.

Gösta tăcu. Era prea obosit ca să se contrazică cu el. Stătuse treaz aproape toată noaptea și trecuse din nou prin tot materialul. Dar nu voia să-i spună nimic lui Patrik, care n-ar fi apreciat, în momentul de față mai multe inițiative personale. Gösta căscă și duse mâna repede la gură. Dezamăgirea de după munca fără rezultate de ieri nu voia să-i dea pace. Nu găsise nimic nou, nimic care să-i capteze atenția, doar date vechi, care îl amăgiseră atâta vreme. Însă nu reușea să scape de senzația că răspunsul se afla acolo, sub nasul lui, ascuns

într-unul dintre teancurile alea. Altădată ar fi vrut să afle ce se întâmplase mai mult din curiozitate, sau poate din mândrie profesională. Acum însă neliniștea era cea care-l îmboldea. Ebba nu mai era în siguranță și viața sa atârna de ei, de rapiditatea cu care aveau să-l prindă pe cel responsabil.

— Ia-o la stânga pe-acolo, spuse el și arătă spre un drum lateral aflat ceva mai în față.

— Știu unde e, spuse Patrik și viră într-un mod care sfida moartea.

— Văd că încă nu ți-ai luat carnetul de șofer, mormăi Gösta și apucă mânerul de deasupra ușii.

— Conduc foarte bine.

Gösta pufni. Se apropiau de curtea lui Olle Fiare vechi. Gösta arătă din cap în direcția ei.

— Copiii lui n-or să se bucure când vor trebui să curețe pe aici.

Locul arăta mai mult ca un depozit de fiare vechi decât ca o locuință. Toți localnicii știau că puteau să-l sune pe Olle dacă voiau să scape de ceva. Olle le stătea la dispoziție și ridica orice, așa că acum curtea lui era plină de mașini, frigidere, remorci, mașini de spălat și tot felul de gunoaie împrăștiate în jurul câtorva clădiri și depozite. Gösta descoperi chiar și o cască de uscat părul. Între timp, Patrik găsi un loc de parcare între un congelator și un Volvo Amazon vechi.

Un bătrânel uscățiv, îmbrăcat în salopetă de lucru, le ieși în întâmpinare.

— Ar fi fost mai bine dacă veneați un pic mai devreme. A trecut deja jumătate din ziua asta.

Gösta își privi ceasul. Era zece și cinci.

— Salut, Olle. Ziceai că ai ceva pentru noi.

— Da' mult v-a luat, nenică. Nu știu ce faceți voi acolo, la poliție. Nimeni nu m-a întrebat de lucrurile alea, așa că le-am lăsat unde erau. Sunt aici, în spate, lângă chestiile contelui nebun.

Îl urmară pe Olle Fiare Vechi într-un hambar întunecat.

— Contele nebun? întrebă Patrik.

— Nu știu dacă era conte pe bune, în orice caz, avea un nume din ăsta, de nobil.

— Te referi la von Schlesinger?

— Da, exact. Știți doar că era cunoscut în tot satul pentru că ținea cu Hitler și fiu-său a plecat să lupte alături de nemți. Nici n-a ajuns bine acolo că s-a și ales cu un glonț în cap, spuse Olle și începu să scormonească prin morman. Și dacă bătrânul nu era destul de nebun înainte, a înnebunit atunci. Credea că or să vină aliații și-or să-l atace. Nu m-ați crede dacă v-aș povesti câte grozăvii i-au trecut prin cap să facă acolo. Până la urmă a făcut comoție cerebrală și a murit.

Olle Fiare Vechi se ridică, clipi spre ei în lumina slabă și își scărpină creştetul.

— Era în 1953, dacă îmi amintesc eu bine. Și casa aceea a mai avut o grămadă de proprietari înainte să fie cumpărată de Elvander. Doamne, ce idee tâmpită! Să faci internat pe insulă și să ademenești o grămadă de copii cu nasul pe sus. Toată lumea știa c-o să iasă prost.

Scormoni mai departe, mormăind. Un nor de praf se ridică. Patrik și Gösta începură să tușească.

— Le-am găsit. Sunt patru cutii de carton cu lucruri. Mobila a rămas în casă când au dat-o în chirie, dar restul lucrurilor care se puteau muta le-am luat eu. De ce să le arunci așa, anapoda? Și-n plus, nici nu știam dacă se

întorc sau nu. Chiar dacă mulți ziceau că zac undeva, morți.

— Nu ți-a trecut prin cap să iei legătura cu poliția și să le zici că lucrurile sunt la tine? întrebă Patrik.

Olle Fiare Vechi se îndreptă de spate și își încrucișă brațele pe piept.

— Dar i-am zis lui Henry.

— Ce? Adică Henry știa că lucrurile astea-s aici? spuse Gösta.

De fapt, nu era singurul lucru care-i scăpase lui Henry. Numai că n-avea niciun rost să se enerveze pe un om care nu mai trăia și care n-avea cum să se apere.

Patrik cercetă cu privirea cutiile de carton.

— Cred că încap în mașină, ce zici?

Gösta dădu din cap.

— Da, dacă nu altfel, cu bancheta lăsată.

— Păi, bine că am rezolvat, râse Olle. V-a luat peste treizeci de ani să veniți după ele.

Gösta și Patrik se abținură de la comentarii. Oamenilor de genul ăsta era mai bine să nu le zici nimic.

— Ce-o să faci cu toate vechiturile astea, Olle? nu se putu abține Gösta.

Aproape că-l cuprindea panica la văzul atâtor obiecte. Căsuța lui nu era chiar modernă, probabil, dar se mândrea că reușise s-o păstreze curată și frumoasă și că nu se transformase într-un moș din ăla, care abia putea să își facă loc printre gunoaie.

— Nu se știe niciodată când o să-mi fie ceva de folos. Dacă toți ar fi așa de strângători ca mine, lumea ar arăta altfel. Pariu.

Patrik se aplecă și încercă să ridice una dintre cutii, dar renunță, gemând.

— Cred că trebuie s-o ridicăm împreună, Gösta. E prea grea.

Gösta îi aruncă o privire îngrozită. O întindere musculară putea să-i distrugă restul sezonului de golf.

— Nu prea am voie să ridic chestii grele. Trebuie să am grijă de spatele meu.

— Hai, pune mâna.

Gösta îndoi genunchii, fără chef, strecurându-şi mâna sub capătul mai lung al cutiei. Praful îi pătrunse în nas făcându-l să strănute în rafale.

— Noroc! spuse Olle Fiare Vechi și zâmbi atât de larg încât cei doi văzură că-i lipseau trei dinți de sus.

— Mersi, spuse Gösta.

Îl ajută pe Patrik să încarce cutiile în portbagaj, plângându-se necontenit. Însă abia aștepta să vadă ce conținea. Poate era ceva în cutiile alea, un indiciu mult dorit. Dar se bucura mai ales că putea s-o anunțe pe Ebba că găsise lucrurile familiei ei. Nu conta dacă-și făcea zob spatele.

Spre deosebire de alte zile, el și Carina se treziseră târziu. Lucrase mult în seara precedentă și se gândise că măcar atât merită.

— Dumnezeule, spuse Carina și puse o mână pe umărul lui. Mi-e somn și acum.

— Și mie, dar cine-a zis că trebuie să ne trezim deja?

Kjell se apropie și o trase spre el.

— Mmmm... sunt prea obosită.

— Voiam să te țin în brațe, atât.

— Și vrei să te și cred, spuse ea, dar întinse gâtul, înfiorată.

Mobilul lui Kjell începu să zbârnâie strident în buzunarul pantalonilor aruncați pe marginea patului.

— Să nu răspunzi, spuse Carina și se lipi de el.

Dar mobilul suna fără oprire și până la urmă Kjell nu mai suportă. Se ridică, smuci pantalonii și scoase mobilul. Pe ecran scria Sven Niklasson. Kjell se împiedică un pic în taste înainte să răspundă.

— Alo, Sven? A, nu, nu dormeam.

Kjell aruncă o privire spre ceas. Era trecut de nouă. Își drese vocea.

— Ai aflat ceva?

Sven Niklasson vorbi mult. Kjell îl ascultă din ce în ce mai surprins. Singurele lui reacții se rezumau la câteva mormăieli. O văzu pe Carina, care îl studia întoarsă pe o parte, cu capul sprijinit de braț.

— Putem să ne vedem la Malöga, spuse într-un final. Apreciez că mă lași să trag și eu cu ochiul, dintr-un colț. Nu toți colegii mei s-ar comporta așa, crede-mă. Ai vorbit și cu poliția din Tanum? ... Göteborg? Da, poate că-i mai bine, având în vedere situația. Da, au ținut conferință de presă și sunt ocupați rău. Dar ai aflat deja, de la colegul vostru care a fost ieri acolo. Vorbim mai mult după ce te iau cu mașina. Ne vedem în curând.

Kjell respira sacadat când închise telefonul. Carina îl privi zâmbitoare.

— Bănuiesc că-i ceva ieșit din comun, din moment ce te întâlnești aici cu Sven Niklasson.

— Dac-ai ști.

Kjell se dădu jos din pat și începu să se îmbrace. Oboseala parcă se evaporase.

— Dac-ai ști, repetă, de data asta mai mult pentru el.

*

Adună repede lenjeria de pat din camera de oaspeți. Ebba plecase. Ar fi vrut să ia cu ea documentele despre familia ei, dar Erica o rugase s-o lase să-şi facă nişte copii, lucru la care ar fi trebuit să se gândească mai devreme, desigur.

— Noel! Nu da în Anton! strigă spre camera de zi, fără a fi nevoită măcar să verifice cine era gălăgiosul. Dar nimeni nu părea s-o asculte şi plânsetele se intensificară.

— Mama! Mamaaaaaaaaaa! Noel se bate, strigă Maja.

Erica lăsă lenjeria, cu un oftat adânc. Tânjea după câteva minute de liniște, cât să poată să termine o sarcină, fără ca vreun copil să țipe și să pretindă să fie băgat în seamă. Avea nevoie de timp şi pentru ea. Avea nevoie să fie adult. Copiii erau cel mai important lucru din viața ei, dar uneori avea impresia că trebuia să renunțe la tot ce îi plăcea. Chiar dacă Patrik își luase câteva luni de concediu de paternitate, ea era managerul de proiect și avea grijă ca totul să meargă strună. Patrik o ajuta mult, dar tocmai asta era problema: că o ajuta doar. Și când vreunul dintre copii se îmbolnăvea, ea era cea care amâna un termen sau contramanda un interviu, ca Patrik să se poată duce la serviciu. Cu toate că se străduia să se abțină, se gândi, cu amărăciune, că nevoile și munca ei erau întotdeauna pe ultimul plan.

— Hai, termină, Noel, spuse și îl trase de lângă fratele lui geamăn, care zăcea pe jos și se smiorcăia.

Noel începu imediat să plângă. Pe Erica o mustră conștiința că îl strânsese prea tare de braț.

— Mama rea, spuse Maja și se holbă la Erica.

— Da, mama e rea, spuse Erica și se așeză pe jos, apoi îi luă în brațe pe gemenii care plângeau în hohote.

— Alo? se auzi o voce dinspre hol.

Erica tresări, dar în clipa următoare își dădu seama cine era. O singură persoană putea fi atât de lipsită de considerație încât să intre în casă fără să sune la ușă.

— Bună, Kristina, spuse și se ridică cu greu.

Gemenii se opriră din plâns și o rupseră la fugă spre bunica.

— Ordin de la șefu'. Cică să preiau cârma, spuse Kristina și șterse obrajii umezi ai lui Noel și Anton.

— Să preiei?

— Mi-a zis să te trimit la secție.

Kristina o privi de parcă ar fi fost de la sine înțeles că trebuia să se ducă.

— Mai mult de atâta nu știu. Sunt doar o pensionară de la care se așteaptă toată lumea să se prezinte la raport, la un minut după ce-a primit un telefon. Patrik m-a sunat să mă întrebe dacă nu pot să trec pe la voi acum, și noroc că eram acasă că, cine știe, puteam să fiu altundeva, poate aveam treabă, poate eram la, cum îi zice, la o întâlnire, dar i-am zis lui Patrik că de data asta treacă de la mine, dar altfel mă aștept să mă anunțați mai din timp. Să știți că am și eu viața mea, chiar dacă voi credeți că sunt prea bătrână pentru așa ceva.

Își trase sufletul, apoi se uită la Erica.

— Ce așteptați? Patrik a zis că trebuie să te duci imediat la secție.

Erica nu înțelegea nici acum nimic, dar hotărî să nu mai pună întrebări. Nu conta despre ce era vorba, important era că avea să primească o clipă de răgaz, adică tocmai ce-i trebuia acum.

— I-am zis lui Patrik că nu pot să stau toată ziua, pentru că diseară e concursul cu premii la tv și nu vreau să-l pierd pentru nimic în lume. Și, înainte de asta, vreau să

spăl și să fac cumpărături, așa că nu pot să rămân mai mult de cinci, că altfel nu apuc să fac nimic pe-acasă. Nu pot să vă servesc chiar așa, deși numai Dumnezeu știe că am ce să fac aici tot timpul.

Erica trânti ușa după ea și zâmbi. Libertate!

Dar când se urcă în mașină, căzu din nou pe gânduri. Ce era așa de urgent? Singurul lucru la care se putea gândi era vizita lui Patrik și a lui Gösta la Olle Fiare Vechi. Probabil că găsiseră bunurile familiei. Porni mașina, fluierând, și o luă spre Tanumshede. Regretă imediat că fusese așa de critică la adresa lui Patrik. Dacă o lăsa să participe la anchetă și să se uite peste lucrurile recuperate, era dispusă să se ocupe de treburile casnice timp de o lună, fără să crâcnească.

Luă curba spre parcarea secției și alergă spre clădirea joasă și urâtă. La recepție nu era nimeni.

— Patrik? strigă spre coridor.

— Suntem aici. În sala de ședințe.

Se luă după voce, dar înmărmuri în cadrul ușii. Masa și podeaua erau pline de lucruri.

— N-a fost ideea mea, spuse Patrik, cu spatele la ea. Gösta zicea că meriți să fii aici.

Erica îi trimise un pupic lui Gösta, care se înroși și își feri privirea.

— Ați găsit ceva interesant? întrebă și privi împrejur.

— Nu, încă n-am apucat să ne uităm peste toate.

Patrik suflă praful de pe câteva albume foto, apoi le așeză pe masa din fața lui.

— Vreți să vă ajut sau să încep să mă uit peste ele?

— Cutiile sunt aproape goale, așa că poți să începi.

Patrik se întoarse și o privi.

— A venit mama?

— Nu, copiii sunt destul de mari de-acum și am zis că se descurcă și singuri un timp, spuse râzând Erica. Sigur că e aici, altfel n-aș fi știut că trebuie să vin.

— Am încercat s-o sun pe Anna mai întâi, dar n-a răspuns la telefon, nici pe fix, nici pe mobil.

— Serios? Ce ciudat.

Erica se încruntă. Anna nu se mișca niciun metru de lângă telefonul ei mobil.

— Știi că Dan și copiii au plecat. Sunt sigur că lenevește în vreun șezlong, pe undeva.

— Ai dreptate.

Erica își alungă gândurile rele și se apucă să se uite peste obiectele din față.

Cei trei lucrară în tăcere un timp. Majoritatea lucrurilor din cutii erau banale: cărți, stilouri, perii pentru păr, pantofi și haine care miroseau a mucegai.

— Ce s-a întâmplat cu tot mobilierul? întrebă Erica.

— A rămas în casă. Bănuiesc că majoritatea pieselor au dispărut de-a lungul anilor, cu mai mulți chiriași. Va trebui să-i întrebăm pe Ebba și pe Mårten. Ceva trebuie să fi găsit când s-au mutat, în primăvară.

— Apropo, Anna zicea, ieri, că se duce la Mårten. A împrumutat barca noastră. Mă întreb cum a ajuns acasă.

— Sigur n-a pățit nimic, dar sună-l pe Mårten dacă îți faci griji și întreabă-l când a plecat spre casă.

— Cred c-o s-o fac chiar acum.

Erica scoase telefonul din geantă și căută numărul lui Mårten. Nu vorbi decât vreun minut. Când termină, se uită la Patrik.

— Anna a stat doar vreo oră și marea era liniștită când a plecat acasă.

Patrik își scutură pantalonii de praf.

— Mă bucur.

Erica dădu din cap, dar o rodea îndoiala. Ceva nu era în regulă. În același timp știa că era prea temătoare și că reacționa de multe ori exagerat, așa că își lăsă deoparte gândurile și continuă să caute printre lucruri.

— Ce ciudat, spuse și ridică o listă de cumpărături. Probabil că-i scrisă de Inez. Mi se pare ireal că a trăit o viață normală și făcea liste de cumpărături: lapte, ouă, zahăr, gem, cafea...

Erica îi dădu lista lui Patrik.

Acesta se uită la ea, oftă și i-o înapoie Ericăi.

— N-avem timp de așa ceva acum. Trebuie să ne concentrăm să găsim ceva relevant pentru caz.

— OK, spuse Erica și puse hârtia pe masă.

Cei trei continuară să cerceteze fiecare lucrușor.

— Rune ăsta era foarte ordonat.

Gösta le arătă un caiet care părea să conțină toate cheltuielile gospodăriei. Scrisul era frumos și arăta de parcă textul ar fi fost dactilografiat.

— Se pare că își nota și cele mai mici sume, spuse Gösta.

— Nu mă mir, după câte am auzit despre Rune, zise Erica.

— Uită-te aici. Am impresia că cineva era leșinat după Leon.

Patrik le arătă o foaie plină de mâzgăluri dintr-un carnețel.

— A inimă L, citi Erica cu voce tare. Și văd că a exersat și viitoarea ei semnătură, Annelie Kreutz. Deci Annelie era îndrăgostită de Leon. Adică exact ce-am auzit.

— Oare ce părere avea taică-său, Rune? întrebă Gösta.

— Dacă ne gândim cât de maniac era cu controlul, probabil c-ar fi declanșat un scandal monstru dacă fiica lui ar fi avut o relație, spuse Patrik.

— Mă întreb dacă era o atracție reciprocă, spuse Erica și se sprijini pe marginea mesei. Annelie se dădea în vânt după Leon, dar oare Leon se dădea în vânt după ea? John zice că nu, dar poate că le-a ascuns chestia asta, cine știe.

— Zgomotele alea nocturne, spuse Gösta. Ziceai că Ove Linder auzea zgomote noaptea. Or fi fost Leon și Annelie, care ieșeau pe furiș din cameră?

— Sau poate niște fantome? spuse Patrik.

— Ei, na, spuse Gösta, apoi apucă un teanc de facturi și începu să le verifice. Ebba a plecat înapoi pe insulă?

— Da, s-a dus cu barca poștei, spuse Erica cu un aer absent.

Luase un album foto de pe masă și se uita atentă la fotografii. Una dintre ele înfățișa o femeie tânără cu păr lung și neted cu un copil mic în brațe.

— Nu pare deloc fericită.

Patrik aruncă o privire peste umărul ei.

— E Inez cu Ebba.

— Da, și ăștia trebuie să fie ceilalți copii ai lui Rune.

Erica le arătă trei copii de vârste și înălțimi diferite, care păreau să fi fost aliniați, fără voia lor, în fața unui perete.

— Ebba o să fie superfericită, spuse Erica și întoarse foaia. O să însemne foarte mult pentru ea. Uite, asta sigur e bunica ei, Laura.

— Tanti aia pare periculoasă rău, spuse Gösta, care se postase lângă Erica pentru a arunca o privire.

— Câți ani avea când a murit? întrebă Patrik.

Erica se gândi.

— Cred că în jur de cincizeci și trei. Au găsit-o moartă în spatele casei, într-o dimineață, devreme.

— Nimic dubios? întrebă Patrik.

— Nu, din câte știu. Ai auzit ceva, Gösta?

Acesta scutură din cap.

— Medicul care s-a deplasat până acolo a constatat că ieșise pentru ceva, nu se știe pentru ce, în noaptea precedentă, atunci a făcut infarct și a murit. N-au existat dubii că n-ar fi fost vorba de moarte naturală.

— Mama ei era cea care a dispărut? întrebă Patrik.

— Da, Dagmar a dispărut în 1949.

— O bețivancă bătrână, spuse Gösta. Cel puțin așa am auzit.

— E o minune că Ebba e așa de normală, cu o astfel de familie.

— Poate pentru că a crescut pe Rosenstigen și nu pe Valö, spuse Gösta.

— Da, sunt sigur, spuse Patrik și continuă să caute printre lucruri.

Două ore mai târziu verificaseră tot și se uitau unii la alții dezamăgiți. Chiar dacă Ebba avea să se bucure pentru fotografiile nou apărute și celelalte obiecte personale care aparținuseră cândva familiei ei, cei trei nu găsiseră nimic care să-i ajute la elucidarea cazului. Ericăi aproape că-i venea să plângă. Avusese așteptări mari, iar acum stătea în mijlocul unei săli de ședințe inundată de obiecte care nu le foloseau la nimic.

Erica îşi privi bărbatul. Ceva părea că-l îngrijorează, dar nu știa ce anume. Erica mai văzuse expresia aceea pe fața lui.

— La ce te gândești?

— Nu știu. E ca și când... în fine, nu contează, o să-mi dau seama mai târziu, spuse el iritat.

— Păi, bine, atunci, asta e. Haideți să le împachetăm la loc, spuse Gösta și începu să umple cutia cea mai apropiată.

Patrik i se alătură, dar Erica rămase pe loc, fără a schița vreun gest să-i ajute. Cercetă camera, încercând pentru ultima oară să găsească ceva interesant și fu cât pe ce să renunțe când privirea i se opri asupra unor carnețele mici, negre, pe care le recunoscu. Erau pașapoartele familiei Elvander, pe care Gösta le așezase frumos pe masă, într-un teanc. Erica mîji ochii ca să vadă mai bine și numără în gând. Apoi luă teancul și le așeză unul lângă altul, într-un șir.

Patrik se opri din împachetat și o privi.

— Ce faci?

— Nu vezi? spuse ea și arătă spre pașapoarte.

— Nu, ce?

— Numără.

Patrik se conformă și Erica văzu cum căscă ochii.

— Sunt patru pașapoarte, spuse ea. N-ar trebui să fie cinci?

— Ba da, dacă presupunem că au apucat să-i facă și Ebbei.

Patrik se apropie de masă și luă pașapoartele. Apoi le deschise pe rând și verifică numele și pozele. După care se întoarse spre soția lui.

— Ei bine? Cine lipsește? îl întrebă ea.

— Annelie. Pașaportul ei.

Fjällbacka, 1961

Mama știa mai bine cum stau lucrurile. Era un adevăr pe care Inez îl accepta și pe care-l auzise toată copilăria ei. De tatăl ei nici nu-și amintea. Avea doar trei ani când acesta făcuse comoție cerebrală. Murise la câteva săptămâni după aceea, în spital. Acum nu mai erau decât ea, mama și Nanna.

Uneori se întreba dacă își iubea mama. Nu era tocmai sigură. O iubea pe Nanna, își iubea ursulețul de pluș cu care dormea de când era mică, dar cum era cu mama? Știa că ar fi trebuit s-o iubească, la fel ca ceilalți copii de la școală. În acele ocazii, rare, când îi dăduseră voie să se ducă acasă la vreo colegă ca să se joace, văzuse cum mama îşi întâmpinase fiica cu ochii strălucind de bucurie, şi cum fetița se aruncase în brațele mamei. Inez simțise cum i se strânge stomacul când îi văzuse pe colegii de clasă cu mamele lor. Apoi făcuse la fel când ajunsese acasă. Se aruncase în brațele calde ale Nannei, tot timpul deschise pentru ea.

Mama nu era rea și nu ridicase niciodată vocea la ea, din câte își amintea Inez. Nanna era cea care o dojenea dacă nu era cuminte. Dar mama hotăra cum trebuiau făcute toate și Inez n-avea voie s-o contrazică sub nicio formă.

Cel mai important era să fie făcute toate cum trebuia. Mama zicea mereu: „Tot ce trebuie făcut merită făcut cum trebuie". Inez n-avea voie să facă nimic de mântuială. Tema pentru acasă trebuia scrisă frumos, cu literele aliniate drept pe linie. Numerele trebuiau scrise în pătrățele din caietul de matematică. Urmele calculelor greșite erau interzise, chiar dacă le ștergea cu guma. Dacă nu era sigură, trebuia să scrie totul pe ciorne înainte de a trece pe curat.

Și era important să nu facă dezordine, pentru că dacă nu era ordine în casă, se putea întâmpla ceva îngrozitor. Ce anume, nu știa, dar camera ei trebuia să fie absolut curată și ordonată. Nu se știa niciodată când avea să arunce un ochi Laura. Dacă nu era ordine își lua expresia aceea dezamăgită și zicea că nu mai vrea să vorbească cu ea. Inez ura discuțiile alea. Nu voia s-o supere pe mama și, de cele mai multe ori, în discuțiile acelea era vorba exact despre asta: despre faptul că Inez o dezamăgea pe mama.

Nu avea voie nici să facă dezordine în camera Nannei sau în bucătărie. În celelalte camere din casă — dormitorul mamei, camera de zi, camera pentru oaspeți și salonul — nu i se permitea să pună piciorul. Putea să strice ceva, spunea mama. Copiii n-aveau ce căuta acolo. Iar Inez o asculta, fiindcă era mai ușor așa. Nu-i plăceau certurile și nici discuțiile cu mama. Și dacă făcea ce-i spunea mama, scăpa de ambele.

La școală era mai tot timpul singură și făcea tot ce trebuia, sârguincioasă. Era clar că învățătoarei îi plăcea de ea. Adulților părea să le placă atunci când copiii ascultau de ei.

Ceilalți copii n-o băgau în seamă, de parcă n-ar fi considerat-o demnă nici măcar să se certe cu ea. De câteva ori râseseră de ea și îi spuseseră ceva despre bunica ei, iar lui

Inez i se păruse ciudat, pentru că ea n-avea nicio bunică. O întrebase pe mama de ea, dar, în loc să-i răspundă, Laura hotărâse să poarte cu ea o discuție. Inez o întrebase chiar și pe Nanna, dar aceasta, fără veste, își încleștase gura, zicându-i că nu era treaba ei. Așa că Inez nu mai întreba nimic. Nu era atât de important încât să riște iar o discuție de-a mamei. Și mama, oricum, știa totul mai bine.

Ebba sări pe ponton și mulțumi de mii de ori pentru drumul până la Valö. Pentru prima oară de când se mutaseră acolo, se simțea fericită în timp ce urca spre casă, pe cărăruie. Avea atât de multe să-i povestească lui Mårten!

Rămase uimită de cât de frumoasă era, de fapt, casa lor. Bineînțeles că avea nevoie de o mulțime de reparații — cu toate că munciseră mult, erau doar la început — dar era clar că avea potențial. Părea o bijuterie albă în mijlocul dealului înverzit și chiar dacă nu vedea apa de acolo, îi simțea prezența peste tot.

Avea să le ia mult timp să se regăsească și viața lor avea să fie diferită. Dar asta nu însemna neapărat nefericire. Poate dimpotrivă, poate că relația lor avea să fie mai solidă. Înainte nici nu îndrăznise să se gândească la așa ceva, dar poate că aveau să găsească loc și pentru un copil. Nu atâta timp cât totul era fragil și nou. Îi aştepta multă muncă, atât la casă, cât și la relația lor, dar mai târziu, poate că Vincent avea să aibă un frățior sau o surioară. Ăsta era planul ei. Un frățior sau o surioară pentru îngerașul lor.

Reușise să-i liniștească și pe ai ei. Își ceruse scuze că nu le-a povestit ce s-a întâmplat și îi convinsese să nu pornească în trombă spre Fjällbacka. Apoi îi sunase și seara ca să le spună că aflase multe despre familia ei și știa că se bucurau și că înțeleseseră cât de mult însemna asta pentru ea. Dar nu erau de acord ca ea să revină pe insulă înainte ca poliția să elucideze ce se întâmpla acolo. Așa că le servise o minciună inofensivă spunând că o să doarmă încă o noapte la Patrik și Erica. Părinții se declaraseră satisfăcuți.

O îngrozea și pe ea faptul că cineva le voia răul, dar Mårten alesese să rămână și ea hotărâse să stea cu el. Pentru a doua oară în viață, îl alegea pe Mårten. Teama de a-l pierde era mai mare decât teama de necunoscutul care-i amenința. Moartea lui Vincent o învățase că nu putea să controleze totul în viață, și știa că-i era menit să stea aici, alături de Mårten, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Alo?

Ebba își aruncă geanta pe jos, în hol.

— Mårten? Unde ești?

În casă era liniște. Ebba trase cu urechea urcând scările. Oare era plecat până la Fjällbacka, cu treabă? Nu, barca se afla lângă ponton. Și mai văzuse o barcă acolo. Poate aveau musafiri?

— Alo! strigă din nou, dar îi răspunse doar ecoul, care reverbera între pereții goi.

Soarele bătea tare în ferestre și ilumina dârele de praf, care se roteau în aer când se mișca. Ebba intră în dormitor.

— Mårten?

Îl privi nedumerită pe bărbatul ei, care stătea pe jos, cu spatele lipit de perete și cu privirea ațintită asupra unui punct imaginar. Nu reacționă.

Ebba fu cuprinsă de neliniște. Se lăsă lângă el și-l mângâie pe păr. Părea obosit și blazat.

— Cum te simți? îl întrebă.

Bărbatul întoarse privirea.

— Te-ai întors acasă? spuse el cu glas inexpresiv.

Ebba dădu din cap, cu entuziasm.

— Da, nici nu-ți poți imagina câte am să-ți povestesc. Am avut timp să mă gândesc puțin, cât am stat la Erica. Mi-am dat seama de ceva ce tu cred că ai înțeles de mult: că n-am mai rămas decât noi și că trebuie să facem un efort. Te iubesc, Mårten. Vincent o să fie mereu aici, oriunde ne-am afla, spuse ea și duse mâna la inimă, dar nu putem să trăim de parcă și noi am fi morți.

Tăcu și așteptă o reacție, dar Mårten nu spuse nimic.

— Toate s-au așezat la locul lor când Erica mi-a povestit despre familia mea.

Se așeză lângă el și începu să-i povestească, entuziasmată, despre Laura, Dagmar și Făuritoarea de îngeri.

Când termină, Mårten dădu din cap.

— Păcatul a fost moștenit.

— Ce vrei să spui?

— Păcatul a fost moștenit, repetă el și vocea începu să-i tremure.

Își trecu mâna prin păr, agitat, zburlindu-l. Ebba întinse mâna ca să i-l aranjeze, dar Mårten o împinse într-o parte.

— Niciodată n-ai vrut să-ți recunoști vina.

— Care vină?

Un fior neplăcut i se furișa în corp, dar Ebba încercă să-l ignore. Doar vorbea cu Mårten, cu bărbatul ei.

— Că a murit Vincent. Cum să mergem mai departe, dacă nu vrei să recunoști niciodată? Dar acum îmi dau

seama de ce. Străbunică-ta a fost o ucigașă de copii și tu l-ai omorât pe copilul nostru.

Ebba tresări, de parcă i-ar fi tras o palmă. Și mai bine ar fi făcut asta, decât să-i arunce în față niște vorbe atât de cumplite. Spunea că ea l-a omorât pe Vincent? Disperarea îi creștea în piept și voia să țipe la el, dar își dădu seama că ceva nu era în regulă. Nu știa ce vorbește, asta era singura explicație. Altfel nu i-ar fi spus ceva atât de oribil.

— Mårten, zise cât putu de calm, dar el întinse mâna spre ea și continuă:

— Tu l-ai omorât. Tu ești vinovată. Mereu ai fost.

— Hai, te rog, ce tot zici acolo? Știi bine că nu-i adevărat. Nu l-am omorât eu pe Vincent. Nu e vina nimănui că a murit, și tu știi asta!

Îl apucă de umeri și încercă să-l scuture, să-și revină.

Dintr-odată însă, rotindu-și privirea prin cameră, observă că patul era nefăcut și pe o tavă de pe jos se vedeau farfurii cu resturi de mâncare și două pahare cu un pic de vin roșu.

— Cine a fost aici? întrebă ea, dar nu primi niciun răspuns.

Mårten o privea doar, cu ochi reci.

Uşor, foarte uşor, începu să se retragă. Instinctul îi spunea să dispară de acolo. Ăsta nu era Mårten, era altcineva, și preț de o secundă se întrebă cât timp fusese persoana asta de acum. De cât timp căpătase privirea aceea rece, fără ca ea să fi observat?

Continuă să se retragă. Mårten se ridică, fără a-și lua ochii de la ea, cu mișcări înțepenite. Ebba se zbătu speriată și încercă să se ridice în picioare, dar Mårten întinse mâna și o împinse înapoi, pe podea.

— Mårten? întrebă ea din nou.

Nu mai ridicase niciodată mâna asupra ei, niciodată. El, care protesta dacă era vorba să omoare un păianjen și insista să-l ducă afară și să-i dea drumul. Ebba începu să înțeleagă că acel Mårten nu mai exista. Poate că dispăruse odată cu moartea lui Vincent. Doar că fusese prea ocupată cu propria-i durere ca să observe, și acum era prea târziu.

Mårten își înclină capul și o studie, de parcă ar fi fost o muscă prinsă în plasa lui. Inima îi bătea tot mai repede, dar nu reușea să se calmeze. Unde să fugă? Era mai simplu să se dea bătută. Avea să i se alăture lui Vincent, moartea n-o speria deloc. Acum nu simțea decât tristețe. Tristețe pentru ce se stricase în Mårten, pentru speranța într-un viitor comun, spulberată atât de repede.

Când Mårten se aplecă și-și puse mâinile pe gâtul ei, îi susținu privirea cu calm. Mâinile lui erau calde. Ebba le recunoscu atingerea, doar o mângâiaseră de atâtea ori. Mårten strângea tot mai tare. Ebba simți cum îi zvâcnește inima. Vedea scântei în spatele pleoapelor și corpul i se împotrivea, se lupta să primească din nou oxigen, dar reuși să se relaxeze, cu puterea minții. Când întunericul se lăsă peste ea, o găsi împăcată cu soarta. Vincent o aștepta.

Gösta rămase în sala de ședințe. Entuziasmul cu care reacționase la descoperirea că unul din pașapoarte lipsea începuse să dispară încet. Probabil că era doar un sceptic bătrân, dar nu putea să se abțină să nu-și spună că dispariția pașaportului putea să aibă o mie de explicații. Poate că pașaportul lui Annelie se rupsese, poate că îl pierduse, sau poate că îl păstra altundeva și dispăruse când au golit casa. Nu s-ar fi mirat, totuși, să fi fost vorba

de un detaliu important, dar asta era treaba lui Patrik. În ceea ce-l privea, simțea nevoia să verifice totul din nou, și mai minuțios decât prima oară. Îi era dator Ebbei cu atâta lucru. Nu trebuia să lase nimic neverificat, trebuia să-și dea seama de importanța fiecărui obiect.

Maj-Britt nu l-ar fi iertat niciodată dacă nu făcea tot ce-i stătea în putință ca s-o ajute pe feticuță. Ebba se întorsese pe Valö. Ceva întunecat și amenințător o aștepta acolo. Gösta trebuia să facă tot ce-i stătea în putință ca să împiedice un nou accident.

Ocupase un loc special în inima lui încă din ziua în care se agățase de el, când trebuise să plece din casa lor. Fusese una din cele mai îngrozitoare zile din viața lui. Dimineața în care asistentul social venise s-o ducă pe Ebba la noua ei familie îi rămăsese întipărită pentru totdeauna în minte. Maj-Britt îi făcuse baie și o îmbrăcase frumos. Îi pieptănase părul, legase o fundiță în el și îi dăduse rochița cea albă, cu panglică la mijloc, pe care o cususe nopți la rând. El abia dacă izbutise să se uite la Ebba în dimineața aceea, la cât era de adorabilă.

De teamă să nu i se frângă inima, nici nu voise să-și ia rămas-bun, dar Maj-Britt insistase că trebuie să-i spună la revedere cum trebuie. Așa că se aplecase și-i întinsese brațele. Ebba alergase spre el, cu fundița fluturând și cu rochia ca o velă albă în spate. Îl cuprinsese pe după gât strângându-l tare de parcă ar fi simțit că n-avea să-l mai vadă.

Gösta înghiți în sec şi scoase cu grijă hainele de bebeluș ale Ebbei dintr-o cutie în care le așezase de curând Patrik.

— Gösta.

Patrik stătea în cadrul ușii.

Gösta tresări și se întoarse. În mâini ținea, încă, un pulover alb de bebeluș.

— De unde știai adresa părinților Ebbei din Göteborg? îl întrebă Patrik.

Gösta tăcu. Gândurile i se învârteau în cap. Încercă să inventeze o scuză, cum că văzuse adresa pe undeva și o reținuse. Era sigur că l-ar fi putut convinge pe Patrik, dar până la urmă oftă și spuse:

— Eu i-am trimis felicitările.

— G, spuse Patrik. Sunt tare încet la minte. Nici prin cap nu mi-a trecut c-ai putea fi tu.

— Ar fi trebuit să-ți spun. Am încercat de câteva ori, spuse Gösta și-și plecă rușinat capul. Dar am vrut doar s-o felicit de ziua ei. Ultima felicitare pe care ți-a adus-o Mårten n-am scris-o eu.

— Nu, îmi dau seama. Sincer să fiu, felicitarea aia mi-a rămas cumva în cap. Tocmai fiindcă era atât de diferită de celelalte.

— Și nu prea au reușit nici să imite scrisul meu.

Gösta lăsă puloverul și își încrucișă brațele pe piept.

— Da, e cam greu să copiezi mâzgălelile tale.

Gösta zâmbi, ușurat că Patrik fusese atât de înțelegător. Nu era sigur că el, unul, ar fi fost atât de mărinimos.

— Știu că ancheta asta e importantă pentru tine, spuse Patrik de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Nu se poate să i se întâmple ceva rău.

Gösta îi întoarse spatele și începu să scoată obiecte noi din cutie.

Patrik rămase pe loc. Gösta se răsuci iarăși spre el.

— Totul ar fi diferit dacă ar trăi Annelie. Sau dacă a trăit, mă rog. L-ai sunat pe Leon să-i zici că vrem să vorbim cu el?

— Prefer să-l iau prin surprindere. Dacă îl scot din apele lui, poate reușesc să-l fac să vorbească.

Patrik amuți și păru că nu știe dacă să continuie sau nu. Apoi spuse:

— Cred că știu cine a trimis ultima felicitare.

— Cine?

Patrik scutură din cap.

— E doar o bănuială. L-am rugat pe Torbjörn să verifice ceva pentru mine. O să știu mai multe când primesc un răspuns de la el. Până atunci prefer să nu zic nimic, dar promit că tu o să fii primul căruia îi spun.

— Sper din tot sufletul.

Gösta se întoarse iarăşi cu spatele. Avea multe de verificat. Un obiect îi captase atenția. N-avea de gând să se dea bătut până când nu-și dădea seama ce era.

Probabil că Rebecka n-avea să înțeleagă nimic, dar Josef îi lăsase, totuși, o scrisoare. Voia să știe măcar că îi era recunoscător pentru viața lor împreună și că o iubea. O neglijase și pe ea, și pe copii pentru visul lui, își dădea seama de asta acum. Rușinea și durerea îl orbiseră, nu-şi dăduse seama cât de mult însemnau pentru el. Și, cu toate astea, îi rămăseseră alături.

Trimise câte o scrisoare și pentru copii. Scrisorile nu conțineau nicio explicație, doar câteva cuvinte de rămas bun și instrucțiuni. Era important să nu uite că aveau o responsabilitate și o sarcină de îndeplinit, chiar dacă el nu mai putea să le fie alături, ca să le reamintească.

Își mâncă fără grabă oul de prânz, fiert exact opt minute. La începutul mariajului lor, Rebecka nu prea ținuse să respecte timpul. Uneori fierbea ouăle șapte minute, alteori nouă. Dar trecuseră mulți ani de când nu mai

greşise. Era o soție bună și conștiincioasă, iar părinții lui o plăcuseră.

În schimb, uneori era cam prea înțelegătoare cu copiii. Cu toate că erau deja mari, trebuiau conduși cu o mână fermă și nu era convins că Rebecka era potrivită pentru așa ceva. Și nu era sigur nici dacă avea să păstreze vie moștenirea evreiască în sufletele lor. Dar avea de ales? Rușinea lui s-ar fi lipit de ei și le-ar fi distrus posibilitatea de-a trece prin viață cu capul sus. Era nevoit să se sacrifice de dragul viitorului lor.

Într-un moment de slăbiciune, îi trecuse prin cap să se răzbune, dar alungă imediat gândul acela. Știa, din proprie experiență, că răzbunarea nu atrăgea după sine nimic bun, doar întuneric, și mai mult întuneric.

După ce-și termină oul, se șterse la gură cu grijă și se ridică de la masă. Ieşi din casă pentru ultima oară, fără a se uita în jur.

Fu trezită de scârțâitul unei uși grele, împinsă în lături. Dezorientată, Anna miji ochii în direcția razei de lumină. Unde era? Tâmplele îi zvâcneau. Cu greu, reuși să se ridice în capul oaselor. Era frig și era înfășurată doar într-un cearșaf subțire. Tremurând, își cuprinse genunchii cu brațele, înfricoşată.

Mårten. Era ultimul lucru de care își amintea. Se culcaseră în patul lui și al Ebbei. Băuseră vin și dintr-odată o cuprinsese un dor nemăsurat. Își amintea clar acum. Încercă să alunge gândurile, dar imaginile cu corpul ei gol lipit de al lui îi apăreau din când în când în minte. Se apropiaseră unul de celălalt și luna le luminase corpurile. Apoi se făcuse întuneric și nu-și mai amintea nimic.

— Alo? strigă în direcția ușii, dar nu-i răspunse nimeni.

Totul părea ireal, de parcă ar fi nimerit într-un alt univers, ca Alice căzută prin vizuina iepurelui în Țara Minunilor.

— Alo?

Strigă din nou, încercând să se ridice, dar genunchii îi cedară și se prăbuși.

Un obiect mare fu aruncat înăuntru și ușa se trânti iar. Anna stătea complet nemișcată. Se făcuse întuneric din nou. Nu venea niciun pic de lumină de nicăieri, dar își dădu seama că trebuie să afle ce era acolo, așa că se târî spre ușă, pipăind în jur. Podeaua era atât de rece, încât simți cum îi amorțesc degetele. Suprafața grunțuroasă îi zgâria genunchii. Până la urmă atinse ceva ce părea o bucată de pânză. Continuă să pipăie și tresări când simți piele sub degete. Era un om. Avea ochii închiși. Anna nu sesiză niciun semn c-ar respira, dar corpul îi era cald. Duse mâna, ezitând, spre gâtul persoanei din fața ei și simți pulsul, bătând slab. Acoperi nasul femeii fără a sta pe gânduri, îi mișcă în față și în spate capul, apoi se aplecă și-și lipi gura de a ei. Știa că e o femeie. Își dădea seama după mirosul ei, după parfumul părului și, când îi suflă aer în gură, avu senzația că îi recunoaște mirosul.

Anna nu mai știu cât timp se străduise s-o trezească la viață. Din când în când, își punea o mână peste cealaltă și apăsa tare pieptul femeii. Nu era sigură că asta era procedura corectă. O cunoștea doar din serialele TV cu spitale de urgență și spera să nu fi fost o versiune fantezistă.

I se păru că trecuse o veșnicie până când femeia începu să tușească. Se auzi un sunet ca de vomă. Anna o întoarse pe o parte și o mângâie pe spate. Tusea se calmă și femeia începu să gâfâie și să tragă aer în piept.

— Unde sunt? rosti, cu voce uscată.

Anna o mângâie încet pe păr. Vocea abia se auzise, așa că-i era greu să distingă cine era, dar avea o bănuială.

— Ebba, tu ești? E așa de întuneric că nu văd nimic.

— Anna? Am crezut că am orbit.

— Nu, n-ai orbit. E întuneric și nu știu unde suntem.

Ebba dădu să spună ceva, dar fu întreruptă de un atac de tuse care îi zgudui tot corpul. Anna continuă s-o mângâie pe păr până când Ebba schiță un gest, de parcă ar fi vrut să se ridice în capul oaselor. Anna o apucă de braț și o ajută să se ridice. Tusea se liniști.

— Nici eu nu știu unde suntem.

— Cum am ajuns aici?

Ebba nu răspunse. Apoi spuse, pe un ton scăzut:

— Mårten.

— Mårten?

Anna se gândi din nou la imaginile cu corpurile lor goale. Sentimentul de vinovăție îi provocă greață și se strădui să nu verse.

— A..., Ebba tuși din nou. A încercat să mă sugrume.

— A încercat să te sugrume? repetă Anna uluită, dar vorbele Ebbei treziră un gând în mintea ei.

Bănuise că ceva nu era chiar în regulă cu Mårten, la fel cum un animal simte când un altul din turmă e bolnav. Dar asta o atrăsese și mai mult. Era obișnuită cu pericolul și îl recunoștea imediat, iar ieri îl recunoscuse pe Lucas în Mårten.

I se făcu rău din nou și răceala podelei i se răspândi în corp. Tremura din ce în ce mai tare.

— Doamne, ce frig e. Unde ne-o fi închis? se întrebă Ebba.

— Sper că ne dă drumul?

Anna își auzi îndoiala din voce.

— Nu l-am mai recunoscut. Era ca un străin. Am văzut în ochii lui că e...

Ebba se opri și dintr-odată izbucni în plâns.

— Zicea că eu l-am omorât pe Vincent. Pe băiatul nostru.

Fără a scoate un cuvânt, Anna o luă în brațe și îi sprijini capul de umărul ei.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă după un timp.

Ebba plângea atât de tare, încât preț de câteva minute nu reuși să scoată niciun cuvânt. Până la urmă începu să respire mai liniștit și își trase nasul.

— Era pe la începutul lui decembrie. Aveam treabă de nu mai știam încotro s-o apucăm. Mårten lucra la trei proiecte, în construcții, în același timp și eu lucram peste program. Probabil că Vincent era afectat de asta, pentru că era tot timpul încăpățânat cu noi și ne testa limitele. Eram terminați.

Ebba își trase iar nasul. Anna o auzi cum se șterge cu mâneca.

— În dimineața aceea trebuia să plecăm la serviciu amândoi. Mårten urma să-l lase pe Vincent la grădiniță, dar a primit un telefon de pe unul din șantiere și a trebuit să plece imediat. Ca de obicei, se întâmplase ceva neprevăzut. Mårten m-a rugat să-l duc eu pe Vincent, ca să poată el pleca imediat, dar eu aveam o ședință importantă de dimineață și m-am enervat fiindcă, pentru el, serviciul lui era tot timpul mai important decât al meu. Am început să ne certăm și până la urmă Mårten a plecat și m-a lăsat singură cu Vincent. Mi-am dat seama că aveam să întârzii la încă o întâlnire și, când Vincent a început cu istericalele, am simțit că nu mai pot. Așa că

m-am încuiat în baie și am început să bocesc. Vincent plângea și bătea în ușă, dar după câteva minute s-a făcut liniște și am presupus că s-a dat bătut și s-a dus în camera lui. Așa că am lăsat să mai treacă câteva minute, timp în care m-am spălat pe față și m-am liniștit.

Ebba turuia atât de iute, încât aproape că amesteca cuvintele. Annei îi venea să-și astupe urechile, ca să nu mai audă continuarea. În același timp, știa că-i era datoare s-o asculte.

— Tocmai ieșeam de la toaletă, când am auzit o bufnitură dinspre cărarea care ducea spre casă. N-a durat mult și l-am auzit pe Mårten urlând. Nu mai auzisem niciodată un asemenea urlet. Nu suna deloc omenește. Mai degrabă ca un animal împușcat.

Vocea Ebbei șovăi, dar reuși să continue:

— Mi-am dat seama imediat ce se întâmplase. Știam că Vincent era mort, o simțeam cu tot corpul. Cu toate astea, m-am năpustit spre ușă și l-am văzut întins în spatele mașinii noastre. N-avea geaca pe el și, deși am văzut că e mort, nu puteam să mă abțin să nu mă gândesc că stătea întins în zăpadă fără salopetă. Că avea să răcească. La asta m-am gândit când l-am văzut acolo. Că o să răcească.

— A fost un accident, spuse Anna încet. N-a fost vina ta.

— Ba da, are dreptate Mårten. Eu l-am omorât pe Vincent. Dacă nu m-aș fi dus la baie, dacă nu mi-ar fi păsat c-o să întârzii la întâlnirea aia, dacă n-aș fi...

Plânsetul ei se transformă într-un țipăt de durere. Anna se trase și mai aproape de ea și o lăsă să plângă, în timp ce o mângâia pe păr bâiguind vorbe de alinare. Simțea durerea Ebbei în tot corpul și, preț de o secundă, uită de nesiguranță, de faptul că nu știa ce urma să li se

întâmple. Deocamdată nu erau decât două mame care își pierduseră copiii.

Când plânsetul amuți, Anna încercă din nou să se ridice. Picioarele ei erau mai puternice. Se ridică încet, nesigură dacă avea să se lovească la cap, dar până la urmă reuși să stea dreaptă. Făcu un pas ezitant înainte. Ceva îi atinse fața și Anna țipă.

— Ce e?

Ebba se agăță de piciorul Annei.

— Am simțit ceva pe față, dar cred că era doar o pânză de păianjen.

Întinse mâna, tremurând. Ceva atârna acolo, în fața ei și fu nevoită să încerce de câteva ori până când găsi lucrul. O sfoară. Trase de ea cu grijă. Lumina care se aprinse o orbi. Anna fu nevoită să închidă ochii.

Încercă să-i deschidă din nou și privi în jur uluită. De jos o auzi pe Ebba luptându-se să respire.

Se bucurase de putere atâția ani, chiar și atunci când alesese să nu profite de situație. Ar fi fost prea periculos să-i ceară ceva lui John. John nu mai era persoana pe care Sebastian o întâlnise în Valö. Acum părea atât de plin de ură, chiar dacă o ascundea bine, încât ar fi fost stupid să profite de ocazia pe care soarta i-o oferise atunci.

Nu avusese pretenții nici de la Leon, pentru simplul motiv că Leon era singurul om, în afară de Lovart, pe care-l respecta pe lumea asta. După incidentul ăla dispăruse repede, dar Sebastian îl urmărise prin ziare și auzise și zvonuri, care ajungeau uneori până la Fjällbacka. Acum Leon se amestecase în jocul dirijat până atunci de Sebastian, dar Sebastian profitase oricum de ocazie. Proiectele prostești ale lui Josef erau doar o amintire

vagă. Terenul și granitul erau singurele care valorau ceva și el le vânduse pentru o sumă frumușică, conform acordului pe care Josef îl semnase fără să arunce măcar un ochi pe el.

Și Percy. Sebastian chicoti conducând Porscheul galben pe străzile înguste ale Fjällbackăi și salutând câte un trecător. Percy trăise cu impresia că era de neatins până când aflase c-o să piardă tot. Nu se gândise niciodată serios că ar putea să piardă ceva ce-i revenea prin dreptul sângelui. Acum, castelul trecuse în posesia fraților lui mai mici doar din vina lui. Nu-și administrase deloc chibzuit moștenirea. Sebastian avusese grijă doar să grăbească declinul.

Câștigase bine și de pe urma acelei afaceri, dar considera banii aceia mai mult un bonus. Puterea era cea care oferea satisfacție. În mod ciudat însă, nici Percy și nici Josef nu pricepuseră asta înainte să fie prea târziu. Dar speraseră c-o să fie milos și c-o să-i ajute. Ce idioți. În fine, Leon avea să pună capăt jocului. Probabil că de asta îi convocase. De fapt, Sebastian nu își făcea griji. La reputația lui, oamenii n-aveau să se mire prea mult. În schimb era curios de reacția celorlalți. Mai ales de cea a lui John care avea cel mai mult de pierdut.

Sebastian parcă mașina și rămase în ea un timp. Apoi coborî, își pipăi buzunarul pantalonilor ca să se asigure că are cheia, se duse la ușă și apăsă butonul soneriei. Se făcuse vremea să înceapă.

Erica sorbea din cafea şi citea. Nu era deloc bună, probabil că stătuse în vas prea mult, dar n-avea chef să facă o porție nouă.

— Încă n-ai plecat?

Gösta intră în bucătărie și își turnă niște cafea în ceașcă.

Erica închise dosarul pe care-l răsfoia.

— Da, mi s-a dat voie să mai stau puțin și să citesc dosarul cel vechi. Și mă gândesc ce înseamnă chestia asta cu pașaportul lipsă.

— Câți ani avea Annelie? Șaisprezece? întrebă Gösta și se așeză la masă.

Erica dădu din cap.

— Da, șaișpe, și se pare că era îndrăgostită lulea de Leon. Poate s-a certat cu el și de asta a dispărut. Am mai văzut tragedii provocate de povești de iubire între adolescenți. În același timp, mi-e greu să cred că o fată de șaisprezece ani putea să-și omoare singură familia.

— Nu, nu sună deloc credibil. Nu putea s-o facă fără ajutorul cuiva. Poate al lui Leon, asta dacă erau împreună. Tatăl a zis nu, ei s-au înfuriat și...

— Da, s-ar putea, dar aici scrie că Leon era cu ceilalți, la pescuit. De ce să fi mințit pentru el? Ca să aibă un alibi? Ce ar fi câștigat ceilalți?

— Bănuiesc că n-au fost cu Annelie toți cinci..., spuse Gösta gânditor.

— Nu, nu cred că jucau ei jocuri din astea, avansate.

— Chiar dacă am presupune că vinovata e Annelie, și, hai să zicem, Leon, tot nu înțeleg ce motiv să fi avut să-i omoare pe toți din familie. Ar fi fost de ajuns să-l omoare pe Rune.

— Da, exact la asta mă gândeam și eu, spuse Erica și oftă. De asta stau aici și rumeg la materialul ăsta vechi. Trebuie să fie o inadvertență în mărturiile băieților, dar vezi că declară același lucru, toți. Că au fost la pescuit macrou și, când s-au întors, familia nu mai era acolo.

Gösta rămase cu cana de cafea înaintea gurii.

— Ce-ai zis? Macrou?

— Da, așa scrie aici.

— Cum naiba mi-a scăpat un detaliu atât de evident?

— Ce vrei să zici?

Gösta lăsă cana din mână și își trecu palma peste față.

— Se pare că poți să citești un raport de o mie de ori, că tot nu vezi ce-i mai bătător la ochi.

Tăcu preț de câteva secunde, apoi îi zâmbi triumfător Ericăi.

— Auzi? Cred că tocmai am demontat alibiul băieților.

Fjällbacka, 1970

Inez voia să fie pe placul mamei. Știa că mama îi voia binele, că voia să îi asigure un viitor cert. Cu toate astea, n-avea cum să nege că nu-i plăcea deloc discuția de pe canapeaua elegantă din salon. Ce bătrân era bărbatul ăla.

— O să vă cunoașteți mai bine în timp.

Laura o privi hotărâtă pe fiica ei.

— Rune e un bărbat bun, demn de încredere și o să aibă grijă de tine. Știi perfect că nu stau bine cu sănătatea și, dacă eu n-o să mai fiu, chiar n-o să mai ai pe nimeni. Nu vreau să fii singură, cum am fost eu.

Mama își lăsă palma uscată pe mâna ei. Era o atingere străină. Inez își amintea doar câteva dăți când mama o atinsese în felul acela.

— Îmi dau seama că e cam din scurt, spuse bărbatul din fața ei și o cercetă din cap până-n picioare, de parcă ar fi fost un cal care câștigase la curse.

Poate că era nedrept din partea ei să gândească în acest fel, dar așa se simțea. Și, da, era foarte din scurt. Mama fusese internată la spital trei zile, cu inima, și când se întorsese acasă, revenise cu o propunere: ca Inez să se mărite cu Rune Elvander, care devenise văduv cu un an în urmă.

Acum, că Nanna nu mai era în viață, rămăseseră doar ele două.

— Soția mea dragă mi-a spus să găsesc pe cineva care să știe să-i educe pe copii. Și mama ta mi-a zis că ești o fată de nădejde, continuă bărbatul.

Inez bănuia, vag, că lucrurile nu se mai rezolvau de mult în felul acela. Era începutul anilor '70, și femeile aveau posibilitatea de-a hotărî singure asupra vieții lor. Dar ea nu fusese lăsată niciodată să iasă în lumea adevărată, ci fusese ținută tot timpul în lumea perfectă creată de mama ei. Și acolo cuvântul mamei era lege, iar dacă mama zicea că-i spre binele ei să se mărite cu un văduv de cincizeci de ani, și cu trei copii, însemna că avea dreptate. Inez n-avea curajul s-o contrazică.

— Am de gând să cumpăr fosta tabără de copii de pe Valö și să înființez un internat pentru băieți. Am nevoie de cineva care să mă ajute. Te pricepi să faci de mâncare, bănuiesc?

Inez dădu din cap. Petrecuse mult timp cu Nanna în bucătărie, de la ea învățase tot ce știa.

— Da, păi, atunci am stabilit, spuse Laura. Logodna trebuie să fie suficient de lungă, bineînțeles, așa că ce ziceți de o nuntă de Sânziene?

— Sună grozav, zise Rune.

Inez tăcea. Își studie viitorul bărbat și-i observă ridurile care începuseră să i se formeze în jurul ochilor, buzele înguste, de om hotărât. În părul închis la culoare se vedeau fire albe. Începuse deja să i se rărească. Deci ăsta era bărbatul cu care trebuia să se mărite. Pe copii nu-i întâlnise încă, știa doar că unul din ei avea cincisprezece, celălalt doisprezece și, cel mai mic cinci ani. Nu avusese de-a face cu prea mulți copii până atunci, dar probabil c-avea să se descurce. Așa zicea mama.

Percy rămase în mașină și se uită spre golfulețul de lângă Fjällbacka, dar abia dacă vedea valurile sau ambarcațiunile. Își vedea doar propria soartă, felul în care trecutul se împletea cu prezentul. Frații lui fuseseră politicoși și rezervați. Ținea de bunele maniere să se comporte frumos, chiar și cu cel învins. Percy știa ce se ascunde sub vorbele lor compătimitoare. Hazul de necaz era același, fie că erai sărac sau bogat.

Ziseseră că au cumpărat castelul, dar asta nu mai era o noutate pentru el. Aflase deja de la avocatul Buhrman că Sebastian îl păcălise. Cu aceleași cuvinte pe care le folosise și Sebastian, îi explicară că vechiul castel avea să fie transformat într-un centru de conferințe exclusivist. Regretau că se ajunsese aici, dar voiau să îi facă vânt până cel târziu la sfârșitul lunii. Sub supravegherea avocatului lor, desigur, ca Percy să nu înhațe nimic din bunurile neincluse oficial în achiziționarea proprietății.

Se mira că Sebastian apăruse totuși. Percy îl văzuse trecând pe lângă el cu mașina și urcând dealul ce ducea spre casa lui Leon. Bronzat, cu cămașa descheiată pe piept, cu ochelari de soare și părul lins. Arăta ca de obicei.

Și probabil că nimic nu se schimbase pentru el. „E doar *business*", avea să-i zică, mai mult ca sigur.

Percy aruncă o ultimă privire spre imaginea lui din oglindă. Arăta oribil. Avea ochii roșii de nedormit și prea mult whisky. Și pielea cenușie și buretoasă. Dar nodul de la cravată era perfect. O chestiune de onoare, desigur. Ridică parasolarul și coborî din mașină. N-avea de ce să mai amâne inevitabilul.

Ia își sprijini capul de geamul rece. Drumul cu taxiul până la aeroportul Landvetter avea să dureze puțin sub două ore, poate mai mult, în funcție de trafic. Încerca să doarmă un pic.

Îl sărutase înainte să plece. Avea să-i fie groaznic de greu să se descurce singur, dar nu intenționa să stea acolo când chastia avea să le explodeze în cap. Leon o asigurase că totul avea să fie în regulă. Era nevoit să facă asta, îi spusese. Altfel n-o să-și liniștească niciodată conștiința.

Se gândi iarăși la călătoria aceea cu mașina, la drumurile abrupte din Monaco. Era pregătit s-o părăsească. Vorbea neîntrerupt. Îndrugase verzi și uscate despre schimbare, despre cum nevoile lui erau diferite acum. Zisese că au petrecut niște ani minunați împreună, dar că el cunoscuse pe cineva de care se îndrăgostise pe neașteptate, că și ea trebuia să își găsească pe cineva alături de care să fie fericită. Își luase privirea de la drumul întortocheat ca să i se uite drept în ochi și, în timp ce el continua cu banalitățile, se gândise la toate sacrificiile pe care le făcuse din dragoste.

Când mașina se clătinase, îl văzuse cum cască ochii. Fluxul de platitudini încetase.

„Trebuie să te uiți înainte când conduci", îi spusese. Neliniștea i se citea pe chipu-i frumos și lui Ia nu-i venea să-și creadă urechilor. Pentru prima oară de când se cunoșteau, lui Leon îi era frică. Sentimentul puterii îi întunecă mintea. Viteza îi împinse corpul în spătarul scaunului.

„Mai încet, Ia", o implorase Leon. „Mergi prea repede!"

Nu răspunsese, doar apăsase pedala și mai mult. Mașina mică, sport, abia se mai ținea pe șosea. Părea că plutește. În clipa aceea Ia se simțise complet liberă.

Leon încercase să apuce volanul dar, văzând că dezechilibrează și mai mult mașina, îi dăduse drumul. O rugase iar și iar să încetinească și teama din vocea lui o făcuse să se simtă mai fericită decât fusese în ultimul timp. Mașina aproape că zbura.

Puțin mai în față văzuse copacul, ca și când o putere externă ar fi luat-o în posesie. Rotise puțin volanul spre dreapta, cu calm, și o apucase drept spre el. De undeva, de departe, auzise vocea lui Leon, dar gâjâitul din urechile ei acoperise totul. Apoi se făcuse liniște. Nimic nu avea să-i mai despartă. Aveau să rămână împreună pentru totdeauna.

Când descoperise că trăiește, rămăsese uimită. Lângă ea stătea Leon, cu ochii închiși și cu fața plină de sânge. Focul se răspândise imediat. Flăcările începuseră să atingă banchetele și să se întindă după ei. Mirosul îi înțepase nările. Trebuia să ia o decizie rapidă: să renunțe și să lase focul să-i mistuie sau să se salveze. Privise chipul frumos al lui Leon. Focul îi ajunsese deja la unul dintre obraji. Ia privise fascinată cum flăcările se agață de pielea lui. În clipa aceea se hotărâse. Leon era al ei de-acum. Și așa

rămăsese din ziua în care îl scosese din mașina cuprinsă de flăcări.

Ia închise ochii și simți răceala geamului pe frunte. Nu voia să fie părtașă la ce avea să facă Leon acum, dar abia aștepta să se reîntâlnească cu el.

Anna aruncă o privire prin încăperea pustie, iluminată acum de un bec. Mirosea a pământ și a încă ceva, greu de identificat. Atât ea, cât și Ebba încercaseră degeaba să deschidă ușa. Era încuiată și nu se putea clinti.

De-a lungul unui perete se vedeau patru coșciuge cu ferecături din fier. Deasupra lor atârna un steag, ăsta fusese primul lucru pe care îl zăriseră când aprinseseră lumina. Culoarea era afectată de umezeală și mucegai, dar svastica încă se vedea clar pe fundalul alb-roșu.

— Poate e vreo cârpă pe-acolo, pe care s-o pui pe tine, spuse Ebba și se uită la ea. Că văd că tremuri.

— Da, orice. Dacă nu, o să mor de frig.

Annei îi era rușine de goliciunea ei, care se putea ghici cu ușurință prin cearșaf. Făcea parte din acea categorie căreia nu-i plăcea să se arate goală la vestiar. După accident, rușinea aceea devenise și mai intensă din cauza cicatricelor care-i brăzdau corpul. Și chiar dacă rușinea era cea mai mică problemă a ei acum, acest aspect o preocupa atât de mult, încât uitase de frică și de frig.

— Alea trei sunt ferecate, dar ăsta de aici e deschis.

Ebba arătă spre coșciugul cel mai apropiat de ușă. Îi scoase capacul și găsi o pătură groasă de lână gri.

— Uite, ține! spuse și aruncă pătura spre Anna, care se înfășură imediat în ea.

Mirosea oribil, dar se bucura că-i ținea de cald și o proteja.

— Am găsit niște conserve, spuse Ebba și scoase din coșciug niște cutii prăfuite. În cel mai rău caz, o să ne descurcăm un timp cu ele.

Anna o privi. Tonul aproape frivol al Ebbei nu se potrivea deloc în context, și nici cu starea ei precedentă, dar Anna își dădu seama că era, probabil, un fel de mecanism de apărare.

— N-avem apă, sublinie ea și lăsă replica să atârne în aer.

Fără apă n-aveau să reziste prea mult, dar Ebba continuă să scormonească în coșciug părând s-o ignore.

— Uită-te! spuse ea și ridică un articol de îmbrăcăminte.

— O uniformă nazistă? De unde provin chestiile astea?

— Am auzit că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial casa i-a aparținut unui moș nebun. Cred că-s ale lui.

— Ce porcărie, spuse Anna.

Tremura și acum. Pătura începuse s-o încălzească, dar îi era încă frig până-n măduva oaselor și avea să treacă un timp până când își redobândea temperatura normală.

— Dar cum se face că ești aici? întrebă dintr-odată Ebba și se întoarse spre Anna.

De parcă ar fi înțeles brusc cât de ciudată era prezența lor împreună.

— Probabil că Mårten m-a atacat și pe mine, spuse Anna și se acoperi mai bine cu pătura.

Ebba se încruntă.

— De ce? Fără niciun motiv, sau...?

Duse mâna la gură și privirea i se întunecă.

— Am văzut tava din dormitor. De fapt, de ce ai venit aici, ieri? Ai rămas la cină? Ce s-a întâmplat?

Cuvintele ei se izbeau de pereți, tari ca niște gloanțe. Anna tresări la fiecare întrebare, de parcă ar fi primit niște

palme. Nu trebuia să spună nimic. Știa că răspunsul era înscris pe chipul ei.

Ochii Ebbei se umplură de lacrimi.

— Cum ai putut? După toate necazurile prin care am trecut, după cât de rău o ducem.

Anna înghiți în sec, iar și iar, dar gura îi era uscată ca o bucată de lemn. Nu știa cum să își explice faptele, cum și să-și ceară iertare. Cu lacrimi în ochi, Ebba continuă s-o privească mult timp. Apoi trase aer în piept și îl dădu afară cu încetineală. Calmă, stăpânindu-se, îi spuse:

— Nu mai vorbim despre asta acum. Trebuie să lucrăm împreună ca să ieșim de aici. Poate găsim ceva în coșciugele alea, cu care să forțăm ușa.

Ebba îi întoarse apoi spatele. Corpul ei întreg părea cuprins de furie reținută.

Anna acceptă recunoscătoare oferta de armistițiu temporar. Dacă nu ieșeau de acolo, nu mai aveau oricum ce să discute. Nimeni n-avea să observe, deocamdată, că lipseau. Dan și copiii era plecați. Părinții Ebbei n-aveau să-și facă griji decât peste câteva zile. Mai rămânea doar sora ei, care se agita imediat dacă nu auzea nimic de Anna. De obicei asta o scotea din sărite, dar acum își dorea opusul, spera că Erica să-și facă griji, să pună întrebări și să nu cedeze, cum îi stătea ei în fire atunci când nu primea răspunsul pe care-l aștepta. Draga și iubita mea Erica, fii sâcâitoare și speriată, cum obișnuiești tu să fii, se rugă Anna în sinea ei, la lumina beculului chior.

Ebba începu să lovească cu piciorul în lacătul de pe sicriul care se afla lângă cel deschis. Acesta nu păru să se miște nici măcar un milimetru, dar Ebba nu se dădu bătută și până la urmă dispozitivul de prindere începu să cedeze.

— Vino aici și ajută-mă, spuse și, cu putere dublă, reușiră să smulgă lacătul.

Se aplecară, apucară câte un capăt al capacului și îl traseră. Judecând după stratul de praf și mizerie, coșciugul nu mai fusese deschis de ani buni și fură nevoite să-și folosească toată puterea. Până la urmă îl deschiseră.

Cele două aruncară o privire înăuntru, apoi se holbară una la cealaltă. Anna își văzu propria groază oglindită în chipul Ebbei. Un strigăt răsună, cu ecou, printre pereții goi. Nu știa dacă era al ei sau al Ebbei.

— Salut, tu ești Kjell?

Sven Niklasson îl întâmpină cu mâna întinsă și se prezentă.

— N-ai niciun fotograf cu tine?

Kjell aruncă o privire prin încăperea cea mică unde se ridicau bagajele.

— O să vină un tip de la Göteborg. Vine cu mașina, așa că ne întâlnim cu el acolo.

Sven trăgea după el un geamantan micuț cu rotile. Cei doi se îndreptară spre parcarea aeroportului. Kjell bănuia că era obișnuit să-și facă bagajul repede și să călătorească ușor.

— Crezi că ar trebui, totuși, să anunțăm poliția din Tanum? îl întrebă Sven după ce se așeză pe scaunul din dreapta șoferului, în breakul încăpător al lui Kjell.

Kjell cugetă în timp ce ieșea din parcare și făcea dreapta.

— Da, cred că-i mai bine. Dar trebuie să vorbești cu Patrik Hedström. Și cu nimeni altul.

Aruncă o privire piezișă spre Sven.

— De obicei nu faceți diferență între secțiile de poliție, bănuiesc.

Sven zâmbi și privi prin geamul din dreapta. Avea noroc. Podul Trolhätte era cel mai frumos în soarele verii.

— Nu se știe niciodată când ai nevoie de o favoare din partea cuiva din provincie. Am ajuns deja la o înțelegere cu cei din Göteborg, conform căreia ne lasă să fim prezenți când fac arestările, pentru că noi le-am furnizat informația. Așa că poliția din Tanum va afla ce se întâmplă numai așa, că suntem noi politicoși.

— Poliția din Göteborg n-ar fi așa de politicoasă, sunt sigur, așa că o să-i zic lui Hedström, cu prima ocazie, ce politicos ai fost, rânji Kjell.

Și el îi era recunoscător lui Sven Niklasson pentru că-i dăduse o firimitură. Nu era vorba doar de un fapt divers, ci de ceva ce avea legătură cu viață politică suedeză și avea să șocheze întreaga populație.

— Mersi că m-ai lăsat să mă uit, bâigui el, și dintr-odată se simți jenat.

Sven ridică din umeri.

— N-am fi putut face nimic dacă n-aș fi primit datele alea de la tine.

— Deci, ați decodificat cifrele?

Kjell nu mai putea de curiozitate. Sven nu apucase să-i povestească în detaliu la telefon.

— A fost ridicol de simplu, râse Sven. Copiii mei ar fi putut să spargă codul într-un sfert de oră.

— Cum?

— Unu îi corespunde lui A, doi lui B, și așa mai departe.

— Glumești.

Kjell se uită perplex la Sven cât pe ce să iasă de pe carosabil.

— Nu, deși mi-ar plăcea. Asta sugerează doar cât de cretini ne cred.

— Și ce ați aflat?

Kjell încercă să-și aducă aminte de combinație, dar memoria lui în privința numerelor lăsa de dorit încă din școală.

— Stureplan. Scria Stureplan. Plus o dată și o oră.

— Măi să fie, spuse Kjell și făcu dreapta după sensul giratoriu de lângă Torp. Putea să fie rău de tot.

— Da, dar poliția i-a anihilat dis-de-dimineață pe cei care urmau să organizeze atentatul. Acum sunt izolați și nu pot să vorbească unii cu alții sau să facă nimic fără supravegherea noastră și a poliției. De asta ne-am grăbit așa. N-o să treacă mult timp până când persoana de legătură din partid o să observe că lipsesc. Băieții ăștia au legături peste tot în lume și ar fi o nimica toată să dispară frumos. Și atunci n-o să mai avem nicio șansă să-i prindem.

— Într-un fel, a fost un plan genial, spuse Kjell.

Nu putea să nu se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reușit. Ar fi fost o tragedie.

— Da, oricum, ar trebui să fim recunoscători că și-au dat arama pe față. Un duș rece pentru multă lume care credea în John Holm. Slavă cerului. Și sper că n-o să mai vedem așa ceva, măcar un timp. Din păcate, cred că noi, oamenii, avem memoria cam scurtă.

Oftă și se întoarse spre Kjell.

— Vrei să-l suni pe Hedman ăla?

— Hedström. Patrik Hedström. Da, sigur.

Cu un ochi pe șosea, formă numărul poliției din Tanum.

*

— Ce gălăgie! spuse Patrik cu un rânjet, intrând în bucătărie.

Erica îl strigase și Patrik se înființase îndată.

— Stai jos, spuse Gösta. Știi de câte ori am trecut prin dosarul ăsta vechi, nu? Băieții ăia ne spuneau aceeași poezie, dar tot mi s-a părut mie ceva ciudat.

— Și acum ne-am dat seama ce anume era ciudat.

Erica își încrucișă mâinile pe piept, cu o expresie satisfăcută.

— Ce?

— Chestia aia cu macroul.

— Care macrou?

Patrik îi aruncă o privire piezișă.

— Scuze, dar puteți să-mi dați și mie o explicație mai detaliată?

— Eu n-am văzut peștele din barca băieților, spuse Gösta. Și, dintr-un motiv necunoscut, nu m-am gândit la asta nici când i-am interogat.

— Nu te-ai gândit... la ce? îl întrebă Patrik nerăbdător.

— Că n-ai cum să prinzi macrou decât după Sânziene, spuse Erica apăsat, de parcă i-ar fi vorbit unui copil.

Patrik începu să-și dea seama ce însemna asta.

— Băieții au declarat că erau la pescuit de macrou.

— Exact. N-ar fi sărit în ochi dacă greșea vreunul, dar când toți cinci spun același lucru, e clar că s-au înțeles în prealabil. Și, fiindcă nu se pricepeau la pescuit, au ales peștele nepotrivit.

— Erica m-a ajutat să îmi dau seama, spuse Gösta cu un aer puțin încurcat.

Patrik îi trimise un sărut soției sale.

— Ești cea mai tare! spuse din tot sufletul.

În clipa următoare îi sună telefonul. Patrik văzu că era Torbjörn.

— Trebuie să răspund, dar felicitări amândurora! Bine lucrat!

Ridică degetul mare, se duse în birou și închise ușa.

Îl ascultă cu atenție pe Torbjörn și își notă câte ceva pe prima foaie găsită la îndemână. O fi fost cam deplasată bănuiala aia a lui, dar Torbjörn i-o confirmase. În timp ce-l asculta, se gândi la ce consecințe ar putea avea teoria asta. Ştia mai multe acum la finalul convorbirilor, dar totodată se simțea și mai confuz decât înainte.

Sunetul unor pași grei se auzi dincolo de ușa biroului. Patrik deschise ușa ca să arunce o privire pe coridor. Era Paula, cu burta cea mare în vânt.

— Nu mai suport să stau acasă și să aștept. Tipa de la bancă cu care am vorbit mi-a promis că mă sună azi, dar deocamdată n-a sunat...

Fu nevoită să se oprească puțin şi să-și tragă sufletul.

Patrik puse o mână, liniştitor, pe umărul ei.

— Respiră, pentru Dumnezeu, spuse el și așteptă până când respirația ei se mai liniști. Crezi că reziști la o ședință de recapitulare?

— Bineînțeles.

— Unde naiba ai dispărut?

Mellberg apăru brusc în spatele ei.

— Rita s-a speriat așa de rău când ai plecat fără să-i zici nimic, încât m-a trimis după tine, spuse el și-și șterse fruntea transpirată.

Paula dădu ochii peste cap.

— N-am pățit nimic.

— Bine că ai venit. Trebuie să facem o recapitulare.

Patrik porni spre sala de ședințe și în drum îl rugă și pe Gösta să li se alăture. După câteva secunde de ezitare, se întoarse și intră în bucătărie.

— Poți să vii și tu, spuse și dădu din cap spre Erica.

După cum era de așteptat, aceasta sări imediat de pe scaun.

Era cam înghesuit în sală, dar Patrik se gândise să țină ședința acolo, printre lucrurile familiei Elvander. Acestea îi aminteau de ce era așa de important că reușiseră să găsească legătura dintre diversele piste.

Le explică pe scurt lui Mellberg și Paula că luaseră lucrurile de la Olle Fiare Vechi și că le verificaseră deja pe îndelete.

— Sunt câteva piese noi care s-au potrivit în imaginea de ansamblu, dar acum va trebui să ne ajutăm reciproc dacă vrem să mergem mai departe. Mai întâi o să vă spun cine e misteriosul „G" care-i trimitea Ebbei felicitările. E nimeni altul decât dragul nostru Gösta Flygare, spuse și arătă spre Gösta, care se făcu roșu ca racul.

— Dar Gösta..., spuse Paula.

Mellberg se înroși și el. Arăta de parcă mai avea puțin și exploda.

— Știu că ar fi trebuit să vă zic și vouă, dar discutasem deja cu Hedström, spuse Gösta și se holbă la Mellberg.

— Ultima felicitare însă nu-i de la Gösta și nici nu se potrivește cu celelalte, spuse Patrik și se sprijini de marginea mesei. M-am întrebat și eu de ce-i așa. Și Torbjörn — tocmai am vorbit cu el la telefon — mi-a întărit bănuiala. Amprentele prelevate de Torbjörn de pe dosul timbrului, care ar trebui în mod normal să aparțină expeditorului, se potrivesc cu cele de pe punga în care se afla felicitarea pe care am primit-o de la Mårten.

— Dar punga aia e de la Mårten sau a mai atins-o cineva? Păi, asta înseamnă că..., Erica păli. Patrik avu impresia că vede cum i se învârteau rotițele în cap.

Începu să caute cu febrilitate telefonul mobil prin poșetă și, cu toate privirile ațintite asupra ei, formă un număr cu apelare rapidă. În cameră se făcu liniște, apoi se auzi o voce de robot.

— În mă-sa! strigă Erica și sună la un alt număr. O sun și pe Ebba.

Telefonul sună fără oprire, dar nu răspunse nimeni.

— Ce mama naibii, înjură iar și formă un al treilea număr.

Patrik nu o întrerupse până nu termină. Începuse să-și facă și el griji pentru că Anna nu le răspunsese la telefon toată ziua.

— Când a plecat încolo? întrebă Paula.

Erica ținea în continuare telefonul la ureche.

— Ieri seara, și de atunci n-am mai reușit să vorbesc cu ea. Dar sun și la Salvamari. Ei au dus-o pe Ebba azi, înainte de masă, poate știu ceva... Alo? Da, bună ziua, numele meu e Erica Falck.... Exact. Ați dus-o pe Ebba... Și ați lăsat-o pe insulă? Ați mai văzut vreo barcă pe acolo? ... O barcă de lemn?... Deci era legată de pontonul de la tabăra de copii... OK. Mersi.

Erica încheie convorbirea. Patrik văzu că-i tremurau mâinile.

— Barca noastră, pe care i-am împrumutat-o Annei ieri, e tot acolo. Așa că sunt pe insulă amândouă, cu Mårten, și nu răspunde nici ea, nici Ebba.

— Probabil că nu s-a întâmplat nimic. Poate că de atunci a pornit spre casă, spuse Patrik străduindu-se se pară mai calm decât se simțea.

— Există sigur o explicație. Ne deplasăm până acolo și vedem, de îndată ce-am terminat.

— Dar de ce să-i trimită Mårten o scrisoare de amenințare propriei soții? întrebă Paula. Vrei să spui că el e cel care a încercat s-o omoare?

Patrik scutură din cap.

— Deocamdată nu știm nimic despre asta. De aceea trebuie să recapitulăm tot ce-am aflat și să vedem dacă a mai rămas vreo gaură de umplut. Gösta, poate ne povestești ce noutăți ai despre interogarea băieților.

— Sigur, spuse Gösta, apoi le povesti despre macrou și de ce n-avea cum să fie adevărate declarațiile băieților.

— Asta dovedește că au mințit, spuse Patrik. Și dacă au mințit despre asta, înseamnă că au mințit despre tot. De ce să se fi înțeles, altfel? De ce să fi inventat povestea asta? Eu zic că putem pleca de la premisa că sunt implicați în dispariția familiei și acum mai avem un motiv să-i presăm.

— Dar ce legătură are asta cu Mårten? întrebă Mellberg. Doar n-a fost acolo. Conform spuselor lui Torbjörn, e vorba de aceeași armă și în cazul dispariției din 1974 și în cazul tentativei de omor de alaltăieri.

— Nu știu, Bertil, spuse Patrik. Hai să le luăm pe rând.

— Și ar mai fi pașaportul lipsă, spuse Gösta și se așeză mai drept pe scaun. Lipsește pașaportul lui Annelie. Ceea ce ar putea să însemne că ea a fost implicată în vreun fel, dar că după aia a fugit peste hotare.

Patrik aruncă o privire spre Erica. Aceasta era palidă cum e ceara. Își dădu seama că nu putea să-și ia gândul de la Anna.

— Annelie? Fata de șaisprezece ani? întrebă Paula în clipa în care telefonul începu să îi sune.

Paula răspunse, cu o expresie atât surprinsă, cât și hotărâtă. Apoi încheie convorbirea și se uită la ceilalți.

— Părinții adoptivi ai Ebbei ne-au povestit, mie și lui Patrik, că cineva a transferat bani în contul Ebbei în fiecare lună, până când a împlinit optsprezece ani. N-au aflat niciodată despre cine era vorba, dar am zis că poate are legătură cu cele întâmplate pe Valö. Așa că am încercat să aflu mai multe...

Se opri să tragă aer în piept. Patrik își aminti că și Erica avusese probleme similare în perioada gravidității.

— Treci la subiect!

Gösta se suci pe scaun.

— Ebba n-avea rude interesate să aibă grijă de ea și probabil că nici bani nu i-a trimis nimeni. Așa că singura variantă la care mă pot gândi e că cineva s-a simțit cu musca pe căciulă și de asta i-a pus bani în cont.

— Habar n-am de motiv, spuse Paula, care părea că se bucură să vină cu date pe care nu le auzise încă nimeni. Dar banii provin de la Aron Kreutz.

Se făcu liniște mormântală. Zgomotul mașinilor de afară pătrunse până la ei. Gösta fu primul care sparse gheața.

— Tatăl lui Leon? Dar de ce...?

— Rămâne să aflăm, spuse Patrik.

Dintr-odată, întrebarea aceasta părea crucială în dezlegarea misterului dispariției familiei Elvander.

Telefonul începu să-i vibreze în buzunar. Patrik aruncă o privire pe ecran. Era Kjell Ringholm de la *Bohusläningen*. Probabil că voia să-i pună niște întrebări complementare, după conferința de presă. N-avea decât să aștepte. Patrik respinse apelul și își îndreptă iarăși atenția asupra colegilor săi.

— Gösta. Noi doi dăm o fugă până la Valö. Înainte să începem audierea celor cinci, e musai să ne asigurăm că Ebba și Anna sunt OK și să-i punem niște întrebări lui Mårten. Paula, tu vezi dacă mai poți să afli ceva despre tatăl lui Leon.

Tăcu și privirea i se opri asupra lui Mellberg. Oare unde ar fi făcut mai puțină pagubă? Era adevărat că Mellberg prefera să nu facă aproape nimic, dar în același timp era important să nu se simtă dat la o parte.

— Bertil, ca de obicei, tu te pricepi cel mai bine la cum să parezi sâcâiala ziariștilor. Ai ceva împotrivă să rămâi la secție și să fii pregătit, în caz că ne caută?

Mellberg se lumină la față.

— Bineînțeles că nu. Am ani buni de experiență în ceea ce privește administrarea stresului. O să fie o nimica toată pentru mine.

Patrik oftă. Trebuia să plătească un preț piperat dacă voia ca lucrurile să decurgă normal.

— Nu pot să merg cu voi la Valö? întrebă Erica.

Strângea în continuare, compulsiv, telefonul mobil.

Patrik scutură din cap.

— Nici nu poate fi vorba.

— Dar mai bine merg și eu, gândește-te, dacă s-a întâmplat ceva...

— N-avem ce discuta, spuse Patrik, apoi își dădu seama că vorbește pe un ton exagerat de dur. Iartă-mă, dar e mai bine să ne ocupăm noi de asta, adăugă și o luă în brațe.

Erica dădu din cap fără chef și plecă spre mașină. Patrik o urmări cu privirea, după care scoase telefonul și îl sună pe Victor, dar intră mesageria vocală.

— La Salvamari nu răspunde nimeni. Tipic, ce să zic. Acum, când barca noastră e pe Valö.

Dinspre ușă se auzi o tuse.

— Din păcate, nu pot să plec nicăieri. Nu reușesc să pornesc mașina.

Patrik îi aruncă o privire neîncrezătoare soției lui.

— Ciudat. Poate o duci tu acasă, Gösta. Până atunci eu termin de făcut niște chestii pe aici. Oricum trebuie să facem rost de o barcă.

— Așa e, spuse Gösta fără a se uita la Erica.

— Bine, atunci ne vedem în port, mai încolo. Încerci tu să-l mai suni pe Victor?

— Sigur, spuse Gösta.

Telefonul îi zbârnâi din nou în buzunar. Patrik îl verifică din reflex. Kjell Ringholm. Mai bine răspundea.

— OK, atunci toți fac ce trebuie, spuse și apăsă pe „răspunde", în timp ce ceilalți părăseau încăperea. Da, Hedström aici, răspunse oftând.

Îi plăcea de Kjell, dar în momentul ăla n-avea timp de jurnaliști.

Valö, 1972

Annelie o urâse încă de la început. La fel și Claes. În ochii lor nu era bună de nimic, cel puțin în comparație cu mama lor, care părea să fi fost o adevărată sfântă. Așa i-o prezentaseră Rune și copiii lui.

În ceea ce o privea, nu învățase prea multe despre viață. Lecția cea mai importantă fusese că mama nu avea deloc dreptate. Căsătoria cu Rune se dovedise cea mai mare greșeală din viața ei, dar Inez nu vedea nicio scăpare, mai ales acum, când era gravidă cu copilul lui.

Își șterse fruntea udă de transpirație și continuă să frece podeaua bucătăriei. Rune avea pretenții mari și casa trebuia să strălucească de curățenie la inaugurarea internatului. Nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării. „E vorba de reputația mea", îi spusese Rune și îi împărțise porunci noi. Inez trudea de dimineața până seara. Între timp, burta îi creștea și era atât de obosită, încât abia mai stătea în picioare.

Dintr-odată, se trezi cu el în spate. Umbra căzu peste ea și Inez tresări.

— Oh, iartă-mă, te-am speriat? spuse pe tonul acela care îi dădea tot timpul fiori.

Îi simțea ura, era ca o undă care mătura totul în cale. Ca de obicei, se încordă simțind că-i e greu să respire. N-ar fi putut să dovedească niciodată nimic. Rune n-ar fi crezut-o în ruptul capului. Era cuvântul ei împotriva cuvântului lor și nu-și făcea iluzii că i-ar fi luat apărarea.

— Vezi că ți-a scăpat o pată, spuse Claes și arătă spre un punct din spatele ei.

Inez își încleștă gura și se întoarse ca să șteargă locul indicat. Se auzi o bufnitură și dintr-odată își simți picioarele ude.

— Iartă-mă, am răsturnat găleata din greșeală, spuse Claes pe un ton plin de regret, dar privirea-i spunea altceva.

Inez îl privi doar. Furia creștea în ea zi de zi, după fiecare poznă și fiecare truc ieftin.

— Te ajut eu.

Era Johan, mezinul lui Rune. În vârstă de doar șapte ani, dar ochi inteligenți și calzi. O ascultase încă de la început. Prima oară când îl întâlnise, își strecurase mâna în palma ei.

Băiețelul aruncă o privire timidă spre fratele lui mai mare și îngenunche lângă Inez. Luă cârpa și începu să șteargă apa care cursese pe toată podeaua.

— O să te uzi și tu, spuse Inez emoționată, văzându-i capul plecat și bretonul care-i atârna peste ochi.

— Nu face nimic, spuse băiatul și continuă să șteargă podeaua.

Claes rămase în spatele lor, cu brațele încrucișate pe piept. Ochii îi scăpărau, dar nu îndrăznea să-și atace fratele mai mic.

— Papă-lapte, spuse și plecă.

Inez răsuflă ușurată. De fapt, era ridicol. Claes avea doar șaptesprezece ani. Chiar dacă nu era cu mult mai în vârstă decât el, era totuși mama lui vitregă și aștepta un copil care

avea să fie fratele sau sora lui. N-ar fi trebuit să-i fie frică de un asemenea netrebnic, dar nu putea să-și explice de ce i se ridica părul pe brațe de fiecare dată când acesta se apropia prea mult de ea. Instinctul îi spunea că era mai bine să se țină departe de el și să nu-l provoace.

Se întrebă cum avea să fie cu băieții acolo. Oare atmosfera din casă urma să fie mai puțin apăsătoare cu atâția copii, ale căror voci aveau să umple pustiul din jurul ei? Inez spera că da. Altfel se sufoca.

— Ești un băiat bun, Johan, spuse și-l mângâie pe băiețel pe creștetu-i blond.

Acesta nu-i răspunse, dar Inez văzu că zâmbea.

Stătuse mult la fereastră înainte ca ei să vină. Privise apa și insula, bărcile care treceau și oamenii care-și petreceau concediul de câteva săptămâni. Îi invidia, chiar dacă n-ar fi putut să trăiască niciodată ca ei. Când sunară la ușă, se îndepărtă de lângă fereastră după ce aruncă o ultimă privire spre Valö. Locul în care începuse totul.

— Era și timpul să punem punct poveștii ăsteia, spuse Leon și îi primi.

Atmosfera fusese apăsătoare încă de la sosirea lor. Observă că nici Percy, nici Josef nu se uitau la Sebastian, care părea cel mai liniștit.

— Ce soartă, să ajungi în scaun cu rotile. Și fața ți-ai distrus-o complet. Tocmai tu care arătai așa de bine, spuse Sebastian și se lăsă pe canapea.

Leon nu se supără. Știa că nu voia să-l jignească. Sebastian fusese mereu mai direct din fire, mai puțin când voia să păcălească pe cineva. Atunci mințea de înghețau apele. Incredibil, dar oamenii se schimbau foarte puțin. Și ceilalți păreau exact la fel. Percy arăta fragil și în ochii lui Josef se citea aceeași seriozitate ca atunci. Iar John degaja același farmec.

Făcuse niște cercetări despre ei, înainte să se întoarcă în Fjällbacka. Angajase un detectiv privat, pe o căruță de bani, dar acesta făcuse o treabă excelentă și Leon știa încotro o luase viața fiecăruia. Dar era ca și când cele întâmplate pe Valö nu mai aveau nicio importanță acum, când se adunaseră din nou.

Nu răspunse la afirmația lui Sebastian, ci repetă:

— E timpul să povestim tot.

— La ce bun? întrebă John. Chestia aia ține de trecut.

— Știu că a fost ideea mea, dar cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât îmi dau mai tare seama că a fost o greșeală, spuse Leon, cu privirea ațintită asupra lui John.

Bănuise că John avea să fie mai greu de convins, dar nu voia să-l lase să-i pună bețe-n roate. Indiferent dacă avea să-i convingă pe toți sau nu, se hotărâse deja să dezvăluie tot, doar că ținea să joace cinstit. Voia să-și împărtășească planurile cu ei înainte să facă ceva ce avea să-i afecteze pe toți.

— Sunt de acord cu John, spuse Josef cu voce înfundată. Nu are rost să scormonim în ceva ce nu-și mai amintește nimeni.

— Dar nu tu erai cel care ne vorbea tot timpul despre importanța trecutului? Despre cum e să-ți asumi răspunderea? Nu-ți mai amintești? îl întrebă Leon.

Josef păli și își feri privirea.

— Nu-i același lucru.

— Ba da, cum să nu? Ceea ce s-a întâmplat are urmări și acum. Eu le-am simțit pe pielea mea toți anii ăștia, și știu că și voi.

— Nu-i același lucru, insistă Josef.

— Nu ne-ai zis că toți cei care au fost responsabili pentru suferința strămoșilor tăi ar trebui puși la zid? Nu crezi

că același lucru e valabil și pentru noi? Că ar trebui să ne recunoaștem vina?

Leon vorbise pe un ton cald, dar vedea cât îl înfuriase, cu vorbele lui, pe Josef.

— N-o să-ți permit, spuse John și își încleștă mâinile în poale.

— Asta nu mai ține de tine, spuse Leon, absolut conștient că prin asta se dădea de gol. Ceilalți știau acum că luase o decizie.

— Fă ce vrei, Leon, spuse dintr-odată Sebastian.

Se căută prin buzunare și scoase o cheie. Se ridică și i-o înmână lui Leon, care o preluă ceremonios. Trecuseră atâția ani de când o ținuse în palmă, atâția ani de când le fusese pecetluită soarta.

În cameră se făcu o liniște de mormânt. Cei cinci revedeau parcă imaginile imprimate în mințile lor.

— Trebuie să deschidem ușa.

Leon strânse cheia în palmă.

— Prefer s-o fac cu voi, dar dacă nu vreți, o s-o fac singur.

— Și Ia..., începu John, dar Leon îl întrerupse.

— Ia e în drum spre Monaco. N-am reușit s-o conving să rămână.

— Da, voi aveți voie să vă sustrageți din peisaj, spuse Josef. Să plecați în străinătate, în timp ce noi trebuie să facem față grozăviei.

— N-am de gând să plec nicăieri înainte să rezolv treaba asta, spuse Leon. Și, oricum, ne întoarcem amândoi.

— Nimeni nu pleacă nicăieri, spuse Percy, care până atunci nu scosese niciun cuvânt, ci stătuse doar pe un scaun aflat ceva mai încolo.

— Adică? îl întrebă Sebastian și se tolăni din nou pe canapea.

— Nimeni nu pleacă nicăieri, repetă Percy, după care se aplecă fără grabă și începu să caute prin servieta lui, sprijinită de piciorul scaunului.

— Glumești? spuse Sebastian uluit și se holbă la pistolul pe care Percy îl așezase pe genunchi.

Percy ridică pistolul și-l îndreptă spre el.

— Nu, de ce, am vreun motiv să glumesc? Doar mi-ai luat totul.

— Dar aia a fost doar *business*. Și nu da vina pe mine. Tu ai irosit ce-ai avut, nu eu.

Se auzi o împușcătură, apoi țipete. Sebastian își atinse uimit obrazul. Un firicel de sânge i se prelinse printre degete. Glonțul îi atinsese obrazul stâng, își continuase apoi traiectoria prin cameră și ieșise prin fereastra panoramică ce dădea spre mare. Toți aveau urechile acoperite. Leon își dădu seama că strângea brațul scaunului cu rotile, atât de tare încât îl dureau degetele.

— Ce dracu faci, Percy? țipă John. Ți-ai pierdut mințile chiar de tot? Lasă jos pistolul ăla înainte să rănești pe cineva.

— E prea târziu. E mult prea târziu pentru orice, spuse Percy și lăsă din nou pistolul pe genunchi. Dar înainte să vă omor pe toți, vreau să vă asumați răspunderea pentru ce-ați făcut. Din punctul ăsta de vedere sunt de acord cu Leon.

— Ce vrei să spui? Suntem victime cu toții în aceeași măsură, în afară de Sebastian, sau nu?

John îi aruncă o privire mânioasă lui Percy, dar își dădeau seama după voce, că-i era frică.

— Suntem părtași cu toții. Povestea asta mi-a distrus viața. Chiar dacă nu tu ești cel mai mare vinovat, o să mori primul, spuse Percy și ținti din nou spre Sebastian.

*

Era liniște peste tot. Nu se auzea decât respirația lor.

— Ei sunt, mai mult ca sigur.

Ebba aruncă o privire în coșciug. Apoi se întoarse cu spatele și vomită. Și Annei îi venea să verse, dar se strădui să nu-și ferească privirea.

În coșciug se afla un schelet. Un craniu cu toți dinții intacți o țintuia cu orbitele sale goale. Pe craniu se vedeau câteva smocuri de păr scurt. Anna ghici că aparținuse unui bărbat.

— Da, probabil că ai dreptate, spuse mângâind de câteva ori spatele Ebbei.

Ebba plânse cu hohote, apoi se ghemui și își lăsă capul în jos. Părea în pragul leșinului.

— Deci aici au fost, în tot acest răstimp.

— Da, și cred că și ceilalți sunt aici, spuse Anna și făcu o mișcare din cap spre cele două coșciuge încă nedeschise.

— Trebuie să le deschidem, spuse Ebba și se ridică.

Anna o privi neîncrezătoare.

— Nu vrei s-o lăsăm baltă până când o să știm că putem ieși de aici?

— Trebuie să știu.

Ochii Ebbei scăpărau.

— Dar Mårten..., spuse Anna.

Ebba scutură din cap.

— N-o să ne lase să plecăm. Am văzut-o în ochii lui. Și-n plus, probabil crede că am murit deja.

Cuvintele ei o îngroziră pe Anna. Știa că Ebba avea dreptate. Mårten n-avea să deschidă ușa. Trebuia să iasă de acolo singure, dacă nu voiau să moară. Chiar dacă Erica avea să-și facă griji și să înceapă să pună întrebări,

asta nu le ajuta cu nimic dacă nu știa unde se află. Încăperea aceea putea fi oriunde pe insulă. Cum să le găsească pe ele dacă nu-i găsiseră, până acum, pe membrii familiei Elvander?

— OK. Hai să încercăm. Poate găsim ceva cu care să forțăm ușa.

Ebba nu-i răspunse, ci începu să dea cu piciorul în lacătul de pe coșciugul din dreapta celui pe care îl deschiseseră. Dar lacătul acestuia părea mai solid decât primul.

— Stai puțin, spuse Anna. Îmi dai un pic pandantivul tău cu îngerașul? Poate reușesc să slăbesc șuruburile cu el.

Ebba își scoase lănțișorul și i-l întinse, ezitând. Anna începu să pilească șuruburile mici din armătură. Când reuși să slăbească ambele încuietori de la coșciugele rămase nedeschise, ridică privirea spre Ebba. Cele două dădură din cap fără un cuvânt și ridicară câte un capac.

— Sunt aici. Cu toții, spuse Ebba.

De data asta rămase cu privirea ațintită asupra rămășițelor familiei ei, care zăceau aruncate acolo ca niște gunoaie.

Între timp, Anna numără craniile din cele trei coșciuge. Apoi repetă numărătoarea ca să fie sigură.

— Lipsește cineva, spuse pe un ton calm.

Ebba tresări.

— Ce vrei să spui?

Pătura aproape că aluneca de pe umerii Annei, așa că o strânse mai tare.

— Erau cinci persoane dispărute, nu?

— Da?

— Dar am găsit doar patru cranii. Adică patru cadavre, asta dacă presupunem că niciunuia nu-i lipsește capul.

Ebba se strâmbă. Se aplecă în față ca să numere și ea. Rămase cu respirația întretăiată.

— Ai dreptate. Lipsește cineva.

— Dar cine?

Anna se uită la schelete. Așa aveau s-o sfârșească și ea, și Ebba dacă nu ieșeau de acolo. Închise ochii și-i văzu, parcă aievea, pe Dan și pe copii. Cumva trebuia să scape de acolo. Lângă ea, Ebba începu să plângă sfâșietor.

— Paula!

Patrik îi făcu semn cu mâna să-l urmeze în biroul lui. Gösta și Erica plecaseră spre Fjällbacka. Mellberg intrase în biroul lui ca să se ocupe, cum declarase, de problema cu mass-media.

— Ce s-a întâmplat?

Paula se așeză greoaie pe unul dintre scaunele incomode din fața biroului lui Patrik.

— Probabil că n-o să putem sta de vorbă cu John azi, spuse el și-și trecu mâna prin păr. Poliția din Göteborg tocmai se pregătește să-l aresteze. Am vorbit la telefon cu Kjell Ringholm. E la fața locului cu Sven Niklasson de la Expressen.

— Să-l aresteze? De ce? Și de ce nu ne-au informat și pe noi? scutură din cap Paula.

— Kjell nu mi-a dat detalii. Mi-a zis ceva de siguranța națională și că e vorba de ceva tare de tot... da, știi cum e Kjell.

— Vrei să mergem până acolo? îl întrebă Paula.

— Nu, și mai ales tu, în starea în care ești. Dacă e vorba de o inițiativă de-a poliției din Göteborg, e mai bine să stăm în banca noastră pentru moment. O să-i sun eu mai

încolo, să văd dacă aflu mai multe. Oricum, se pare că John n-o să fie disponibil o vreme.

— Mă întreb ce s-a întâmplat, spuse Paula și se suci pe scaun.

— O să aflăm în curând, sunt sigur. Dacă și Kjell, și Sven Niklasson s-au deplasat până acolo, o să afli totul din ziare, în curând.

— Atunci să începem cu ceilalți patru.

— Cum ți-am spus, mai bine așteptăm puțin, spuse Patrik și se ridică. Eu trebuie să mă întâlnesc cu Gösta ca să plecăm spre Valö. Să vedem ce se întâmplă acolo.

— Tatăl lui Leon, spuse Paula gânditoare. Ți-ai fi imaginat că banii erau de la el?

— O să stăm de vorbă cu Leon imediat ce ne întoarcem, spuse Patrik.

Simțea cum i se învălmășesc gândurile.

— Leon și Annelie. Poate că toată treaba are legătură cu ei.

Întinse mâna ca s-o ajute pe Paula să se ridice, și femeia i-o apucă, recunoscătoare.

— Atunci eu o să verific situația cu Aron, spuse și ieși pe coridor cu mers legănat.

Patrik își luă geaca de vară și ieși din cameră. Spera că Gösta reușise s-o ducă acasă pe Erica. Bănuia că-i făcuse capul praștie tot drumul până la Fjällbacka ca s-o ia cu el pe Valö, dar Patrik n-avea de gând să cedeze. Chiar dacă nu era la fel de îngrijorat ca Erica, simțea că ceva nu era în regulă pe insulă. Și nu voia să fie cu el, în caz că se întâmpla ceva neprevăzut.

Ajunsese în parcare când Paula îl strigă din ușă. Patrik se întoarse.

— Ce e?

Colega lui flutură din mâini, făcându-i semn să vină și, văzându-i expresia serioasă, Patrik se conformă îndată.

— Împușcături. Acasă la Leon Kreutz, reuși să silabisească Paula cu respirația întretăiată.

Patrik scutură din cap. De ce se întâmplau toate deodată?

— Îl sun pe Gösta și-i zic să mă aștepte acolo. Te duci tu să-l trezești pe Mellberg? Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obține.

Sälvik se întindea în fața lor, iar casele străluceau în lumina soarelui. Dinspre plaja aflată la vreo sută de metri mai încolo se auzeau strigătele copiilor și râsetele lor vesele. Era un loc preferat de familiile cu copii mici. Erica se dusese acolo aproape în fiecare zi în săptămânile de vară în care Patrik lucrase.

— Mă întreb ce face Victor, spuse.

— Da, replică Gösta.

Nu reușise să dea de Salvamari, așa că Erica îl convinsese să aștepte acasă la ei și să bea o cafea cu ea și cu Kristina.

— Încerc să sun din nou, spuse el și formă numărul pentru a patra oară.

Erica îl privi. Trebuia să-l convingă s-o lase să meargă. Așteptarea ar fi înnebunit-o cu siguranță.

— Nu răspunde nimeni. Mă duc până la toaletă, spuse Gösta și ieși.

Telefonul rămase pe masă. După vreo două minute mobilul începu să sune. Erica se aplecă și se uită pe ecran. Hedström, scria cu litere mari. Cântări repede ce să facă. Kristina era în camera de zi și se fugărea cu copiii, iar Gösta era la toaletă. Ezită o secundă, apoi răspunse:

— Telefonul lui Gösta, Erica la telefon... E la toaletă. Să-i transmit ceva?... Împușcături?... OK, o să-i zic... Da, da, închide odată, ca să-l trimit după tine. Da, în cinci minute a și urcat în mașină.

Închise telefonul și în mintea ei se înfățișă un șir lung de alternative. Pe de o parte, Patrik ar fi avut nevoie de întăriri, pe de altă parte trebuia să ajungă cât puteau de repede pe Valö. Trase cu urechea, încercând să-și dea seama dacă apare Gösta. Avea să se întoarcă în curând, și înainte de asta trebuia să ia repede o decizie. Își scoase rapid telefonul și, după câteva secunde de ezitare, sună. Martin răspunse după al doilea semnal. Erica îi explică situația fără să ridice vocea și îi spuse ce trebuia făcut, iar Martin se execută imediat. Deci partea asta era rezolvată. Acum îi rămânea doar să facă un rol demn de Oscar.

— Cine era la telefon? o întrebă Gösta.

— Patrik. A reușit să dea de Ebba și se pare că totul e în regulă pe insulă. Ebba zicea că Anna urma să plece la niște licitații sătești și că de asta n-a avut timp să răspundă la telefon. Dar Patrik e de părere că ar fi bine să ne deplasăm până acolo oricum și să vorbim puțin cu Ebba și Mårten.

— Ce, noi, amândoi?

— Da, Patrik zicea că situația nu mai este periculoasă.

— Ești sută la sută sigură că...?

Gösta fu întrerupt de semnalul telefonului său.

— Salut, Victor... Da, te-am sunat. Am avea nevoie să ne duci până pe Valö. Acum, dacă se poate... OK, suntem acolo în cinci minute.

Închise telefonul și aruncă o privire neîncrezătoare spre Erica.

— Poți să-l suni pe Patrik şi să-l întrebi, dacă nu mă crezi, spuse aceasta zâmbind.

— Nu, bănuiesc că nu-i nevoie. Mai bine plecăm imediat.

— Ce faci, dispari iar?

Kristina scoase capul pe verandă, ținându-l bine pe Noel. Acesta încerca să se elibereze. Dinspre camera de zi se auzea țipătul strident al lui Anton, acompaniat de strigătele Majei:

— Buni! Buniiiiiiiiiii!

— Nu lipsesc mult, vin repede, spuse Erica și își promise să nutrească gânduri mai blânde față de soacra ei dacă izbutea să plece pe insulă.

— E ultima dată când vă ajut. Să nu credeți că pot să sacrific o zi întreagă așa, pur și simplu, și nici nu mai fac față la ritmul și gălăgia asta. Și chiar dacă ăștia micii sunt scumpi, trebuie să-ți spun că ar putea fi mai bine crescuți. Asta nu mai ține de mine, e o muncă zilnică, numai așa poți să-i obișnuiești...

Erica se prefăcu că n-o aude și-i mulțumi de o mie de ori, apoi se strecură afară, în hol.

Zece minute mai târziu se aflau în *MinLouis* și se îndreptau spre Valö. Încercă să se relaxeze și să se convingă că totul era în regulă, exact cum îl minţise pe Gösta. Dar nu credea în asta defel. Instinctul îi spunea că Anna se află în pericol.

— Vreți să vă aștept? întrebă Victor și acostă elegant lângă ponton.

Gösta scutură din cap.

— Nu, nu-i nevoie, dar poate o să avem nevoie de ajutor mai încolo. Putem să te sunăm să ne iei de aici?

— Sigur, numai să anunțați. Până atunci dau o tură, să văd ce se mai întâmplă.

Erica se uită după el, întrebându-se dacă fusese o decizie înțeleaptă. Dar era prea târziu să se răzgândească.

— Auzi, asta nu-i barca voastră? o întrebă Gösta.

— Ba da, ce ciudat, se prefăcu mirată Erica.

— Poate că Anna s-a întors între timp. Vrei să urcăm până la casă? spuse ea și o luă înainte.

Gösta încercă s-o prindă din urmă. Erica îl auzi cum mormăie în spate.

Înaintea lor se ivi clădirea frumoasă, dar dărăpănată. O liniște suspectă domnea peste întregul loc. Simțurile Ericăi erau încordate la maximum.

— Alo! strigă ea când ajunseră la scările late de piatră.

Ușa de la intrare era deschisă. Nu le răspunse nimeni.

Gösta se opri.

— Ce chestie. Se pare că nu-i nimeni acasă. Parcă Patrik zicea că Ebba e aici?

— Da, din câte am înțeles.

— S-or fi dus jos pe plajă, să facă o baie.

Gösta făcu câțiva pași și aruncă o privire pe după colțul casei.

— Poate, spuse Erica și intră în casă.

— Doar nu crezi că o să intrăm pur şi simplu?

— Ba da, haide. Alo! strigă ea înspre interiorul casei. Mårten? Ești acasă?

Gösta o urmă cu pași ezitanți. Era liniște și înăuntru, până când, dintr-odată, Mårten se ivi în pragul ușii de la bucătărie. Banda de delimitare pusă de poliție era smulsă și atârna pe lângă cadru.

— Bună, spuse el cu voce înfundată.

Erica tresări. Părul îi atârna în șuvițe unsuroase, de parcă ar fi transpirat puternic, și avea cearcăne negre sub ochi. Îi privi inexpresiv.

— Ebba e aici? întrebă Gösta și se încruntă.

— Nu, a plecat la părinții ei.

Gösta se uită, mirat, la Erica.

— Dar Patrik a vorbit cu ea adineaori. Zicea că e aici.

Erica ridică din umeri și privirea lui Gösta se întunecă, dar nu spuse nimic.

— N-a venit acasă deloc. M-a sunat și mi-a zis că ia mașina și pleacă direct la Göteborg.

Erica dădu din cap, dar știa că o minte. Maria, care condusese barca îi confirmase c-o lăsase pe Ebba pe insulă. Aruncă o privire în jur, cât putu de discret, și se opri asupra unui obiect aflat între perete și ușa de la intrare. Geanta Ebbei. Cea pe care o luase cu ea când dormise la ei. N-avea cum să fi plecat direct la Göteborg.

— Unde-i Anna?

Mårten continuă să-i privească cu ochii lui goi. Apoi ridică din umeri.

Fu ultima picătură din pahar. Fără a mai sta pe gânduri, Erica se năpusti înainte, aruncă poșeta cât-colo și o rupse la fugă pe scări, strigând:

— Anna! Ebba!

Niciun răspuns. În spatele ei se auziră pași repezi. Erica își dădu seama că Mårten o urmărește. Continuă să urce spre etaj, năvăli în dormitor și înmărmuri în mijlocul camerei. Lângă o tavă cu resturi de mâncare și două pahare de vin goale se afla poșeta Annei.

Mai întâi barca, și acum poșeta. Erica ajunse la concluzia că Anna era pe insulă, la fel ca și Ebba.

Se răsuci ca să-l confrunte pe Mårten, dar țipătul i se opri în gât. În spate, acesta ridicase spre ea un revolver. Îl văzu pe Gösta, cu coada ochiului, înlemnit.

— Nu te mișca, șuieră Mårten și făcu un pas înainte.

Țeava revolverului se afla la un centimetru de fruntea Ericăi și mâna lui nu tremura deloc.

— Și tu, du-te acolo! spuse Mårten și arătă din cap spre un punct aflat la dreapta Ericăi.

Gösta îi făcu pe plac numaidecât. Cu mâinile ridicate și cu privirea ațintită asupra lui Mårten, intră în dormitor și se postă lângă Erica.

— Stați jos! spuse Mårten.

Cei doi se așezară pe podeaua raşchetată recent. Erica se uită la revolver. De unde făcuse rost Mårten de așa ceva?

— Lasă arma aia și hai să rezolvăm chestia asta împreună, spuse încercându-și norocul.

Mårten îi aruncă o privire amară.

— Cum? Băiatul meu e mort din cauza curvei ăleia. Cum crezi tu că putem să rezolvăm asta?

Pentru prima oară, privirea goală se trezise la viață. Erica simți cum se înfioară de nebunia ce se citea în ochii lui. Fusese, oare, acolo tot timpul, sub exteriorul acela reținut al lui Mårten? Sau ieșise la iveală odată ce se mutaseră în locul acela?

— Sora mea...

Abia mai respira de neliniște. Măcar dacă ar fi aflat că Anna e vie.

— N-o să le găsiți niciodată. Așa cum nu i-ați găsit nici pe ceilalți.

— Care ceilalți? Familia Ebbei? întrebă Gösta.

Mårten tăcu. Se lăsase pe vine, cu revolverul ațintit şi acum asupra lor.

— Anna trăiește? întrebă Erica fără a se aștepta la vreun răspuns.

Mårten zâmbi și-i susținu privirea. Erica își dădu seama că decizia de a-l minți pe Gösta fusese mai prostească decât ar fi crezut.

— Ce vrei să faci? întrebă Gösta, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Mårten ridică iarăşi din umeri. Nu spuse nimic. Se așeză doar pe podea, cu picioarele unul peste altul și continuă să se uite la ei. Era ca și când ar fi așteptat ceva, dar nu știa ce anume. Părea cuprins de o stranie pace lăuntrică. Doar revolverul și strălucirea rece din ochii lui contraziceau impresia aceea. Și, undeva pe insulă, se aflau Anna și Ebba. Moarte sau vii.

Valö, 1973

Laura se sucea și se învârtea pe salteaua incomodă. Inez și Rune ar fi putut face rost de un pat mai bun pentru ea, la cât de des îi vizita. Nu era cazul să uite că nu mai era chiar tânără. Și acum trebuia să se mai ducă și la baie.

Puse picioarele pe podea și se înfioră. Frigul de noiembrie nu ceda deloc și era un proiect sortit eșecului să încălzești casa aia veche. Rune se cam zgârcea cu căldura, ca să scadă din cheltuielile gospodăriei. Nu fusese niciodată prea darnic, ginerele ăsta al ei. Dar micuța Ebba era o scumpete, asta trebuia s-o admită, deşi nu-i plăcea s-o țină în brațe mai mult de câteva minute, din când în când. Nu se prea dădea în vânt după bebeluși și nici nu avea puterea și energia să se implice prea mult în creșterea nepoatei ei.

Laura păși cu grijă pe scândurile care scârțâiau sub greutatea ei. Kilogramele în plus începuseră în ultimii ani să se depună pe furiș, într-un ritm alarmant, și silueta zveltă cu care se mândrise atâta în trecut era doar o amintire. De cele mai multe ori stătea acasă, în apartamentul ei, și amărăciunea îi creștea pe măsură ce treceau zilele.

Rune nu se ridicase la așteptările ei. Sigur, îi cumpărase o locuință, dar Laura regreta amarnic că nu așteptase să

găsească o partidă mai bună pentru Inez. La cât de frumoasă era, s-ar fi putut mărita cu oricine. Rune Elvander ținea prea tare la banii lui și o obliga pe Inez să muncească neîntrerupt. Se făcuse slabă ca un țâr și alerga toată ziua încoace şi încolo. Dacă nu făcea curat, de mâncare sau nu-l ajuta pe Rune să-i disciplineze pe elevi, era obligată să aibă grijă de copiii lui neobrăzați. Ăla micu' era un dulce, dar cei mari erau de-a dreptul nesimțiți.

Scările scârțâiră sub paşii ei în timp ce se furișa spre parter. Vezica ei era o pacoste, nu mai rezista o noapte întreagă. Mai ales pe frigul ăsta nu-i venea deloc să iasă la toaletă. Se opri. Mai era cineva acolo, jos. Laura se opri și ciuli urechea. Ușa de la intrare se deschise. Asta îi trezi de-a binelea curiozitatea. Cine era treaz la ora asta și se furișa prin întuneric? N-avea niciun motiv să se plimbe pe aici dacă nu pregătea vreo năzdrăvănie. Sigur erau copiii răsfățați ai lui Rune, pe cale de-a comite iar vreo farsă, dar nu, n-avea să le permită.

Când auzi că ușa se închide în hol, coborî ultimele trepte cu pași repezi și își puse cizmele. Se înfășură într-un șal călduros, deschise ușa de la intrare și scoase capul. Era greu să distingi ceva pe întunericul ăla, dar când păși pe prima treaptă din pridvor văzu o umbră dispărând după colțul din stânga. Gata, aici era nevoie de viclenie. Coborî cu grijă scările de afară, de teamă să nu alunece pe chiciura de pe treptele din piatră. Dar o luă spre dreapta în loc de stânga. Avea să-i taie calea din cealaltă parte și să-l prindă pe netrebnic asupra faptei, nu conta ce punea la cale.

Se furișă pe după colț și merse lipită de peretele scurt. La colțul următor se opri și aruncă o ocheadă, ca să vadă ce se întâmplă în spatele casei. Nu se vedea nimeni. Laura se încruntă și privi în jur dezamăgită. Unde o fi dispărut umbra aceea? Făcu încă doi pași și cercetă terenul din fața casei. S-o

fi dus spre plajă? Acolo n-ar fi îndrăznit s-o urmeze, risca să alunece și să rămână înțepenită. Medicul o avertizase să nu facă prea mult efort. Avea inima slabă și nu putea s-o forțeze. Își strânse șalul pe ea cu dinții clănțănind de frig. Gerul începea să-i pătrundă prin haine.

Dintr-odată, în fața ei apăru o siluetă întunecată. Laura tresări. Apoi văzu cine era.

— Ah, tu eşti. Ce cauți pe-afară la ora asta?

Ochii reci o făcură să tremure și mai mult. Erau la fel de întunecați ca noaptea din jur. Laura începu să se retragă încetişor. Își dădea seama că făcuse o greșeală, fără ca cineva să i-o spună. Încă doi pași. Doar câțiva pași și ajungea la colț, iar de acolo putea să alerge până la intrarea din față. Nu era departe, dar parcă se afla la câțiva kilometri. Se uită îngrozită în ochii negri ca tăciunele, conștientă că n-avea să mai ajungă niciodată în casă. Şi își aduse aminte de Dagmar. Avea același sentiment. Era prinsă și neputincioasă, fără a ști încotro s-o apuce. Ceva i se rupse în piept.

Patrik își privi ceasul.

— Unde naiba e Gösta? Ar fi trebuit să ajungă înaintea noastră.

El și cu Mellberg stăteau în mașină și așteptau, cu privirile ațintite asupra casei lui Leon.

În clipa următoare, o mașină bine-cunoscută parcă în spatele lor și Patrik constată uimit că era Martin.

— Ce cauți aici? întrebă și ieși din mașină.

— M-a sunat nevastă-ta și mi-a zis că e criză și că aveți nevoie de ajutor.

— Ce...? dădu să întrebe Patrik, dar se opri și își mușcă buzele.

A naibii Erica! Reușise, bineînțeles, să-l păcălească pe Gösta s-o ia cu el pe Valö. Nervii se amestecau cu o senzație sâcâitoare de neliniște. Numai de asta n-avea nevoie acum. Nu știau ce se întâmpla în casa lui Leon. Acum îşi făcea griji şi din cauza lor. În schimb, se bucură de apariția lui Martin. Acesta părea obosit și terminat dar, într-o situație de criză, chiar și un Martin obosit era mai bun decât un Gösta Flygare.

— Ce s-a întâmplat?

Martin își umbri ochii cu palma și se uită spre casă.

— A tras cineva. Nu știm mai mult.

— Cine-i înăuntru?

— Nici asta nu știm.

Patrik simți cum îi creşte pulsul. Era genul de situație care-i displăcea cel mai mult ca polițist. Aveau prea puține date ca să poată estima gravitatea ei și, tocmai de aceea, putea fi ceva extrem de grav.

— Să cerem întăriri? îl întrebă Mellberg, din mașină.

— Nu, nu cred că avem timp pentru așa ceva. Trebuie să sunăm la ușă.

Mellberg părea pe cale să protesteze, dar Patrik i-o luă înainte.

— Tu poți să rămâi aici, Bertil, pentru orice eventualitate. Mă ocup eu cu Martin.

Se uită spre Martin, care dădu din cap tăcut și își scoase arma din toc.

— Am trecut pe la secție și am luat-o, m-am gândit că poate o să am nevoie de ea.

— Bine.

Patrik îi urmă exemplul și se apropie cu grijă de ușa de la intrare. Apăsă butonul soneriei. Aceasta zbârnâi strident și, aproape imediat, se auzi o voce care strigă:

— Intră, e deschis.

Patrik și Martin se uitară unul la altul, uimiți. Apoi intrară. Când văzură cine era în camera de zi, se mirară și mai tare. Îi văzură pe Leon, Sebastian, Josef și John. Și un bărbat cărunt, probabil Percy von Bahrn, ghici Patrik. Ținea un pistol în mână și clipea des.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Patrik.

Își ținea arma din dotare pe lângă corp. Văzu că Martin făcea la fel.

— Întreabă-l pe Percy, spuse Sebastian.

— Leon ne-a chemat ca să terminăm cu povestea asta. Și am zis să mă conformez.

Vocea lui Percy tremura. Când Sebastian se mișcă puțin pe canapea, tresări și îndreptă arma asupra lui.

— Calmează-te, la naiba.

— Să terminați ce? întrebă Patrik.

— Tot. Tot ce s-a întâmplat. Ce n-ar fi trebuit să se întâmple. Ce am făcut, spuse Percy și coborî pistolul.

— Ce ați făcut?

Nu-i răspunse nimeni. Patrik se hotărî să-i ajute.

— Când ați fost interogați, ați zis că erați la pescuit. Dar n-aveați cum să pescuiți macrou de Paști.

Se făcu liniște. Într-un final, Sebastian pufni:

— Tipic, copii de oraș. Numai voi puteați s-o dați în bară în halul ăsta.

— Atunci n-ai comentat, spuse Leon pe un ton amuzat.

Sebastian ridică din umeri.

— De ce i-a pus tatăl tău bani în cont Ebbei, an de an, înainte să împlinească optsprezece ani? întrebă Patrik, cu ochii pe Leon. L-ați sunat în ziua aceea? Un om puternic și bogat, cu o rețea de contacte utile. V-a ajutat după ce i-ați omorât pe membrii familiei Elvander? Ce s-a întâmplat? A depășit Rune măsura? Ați fost nevoiți să-i omorâți și pe ceilalți ca să eliminați martorii?

Își dădea seama cât de agitat pare, dar voia să-i zgâlțâie un pic și să-i facă să vorbească.

— Sper că ești mulțumit, Leon, spuse Percy în batjocură. Acum ai șansa să dai cărțile pe față.

John se ridică brusc.

— Asta-i o nebunie. N-am de gând să mă las implicat în așa ceva. Am plecat.

Făcu un pas înainte, dar Percy ținti în dreapta lui și apăsă pe trăgaci.

— Ce faci? țipă John și se așeză la loc.

Patrik și Martin ridicară armele spre Percy, dar le lăsară în jos văzând că ține în continuare asupra lui John. Era prea riscant.

— Data viitoare n-o să trag pe lângă. Măcar atât am moștenit de la taică-meu. În sfârșit, pot să profit de orele de tir la care m-a obligat să iau parte. Aș putea oricând să-ți ciufulesc bretonul ăla șmecher.

Percy înclină capul și se uită la John, care se făcuse alb ca varul.

Abia acum își dădu Patrik seama că poliția din Göteborg îl căuta cu siguranță pe John acasă, neștiind că e aici.

— Ia-o ușurel, Percy, spuse Martin răspicat. Ca să nu rănești pe nimeni. Nu plecăm nicăieri până nu rezolvăm treaba asta.

— Despre ce-a fost vorba? Despre Annelie?

Patrik se întoarse iarăși spre Leon. De ce ezita, de ce nu voia să admită ce se întâmplase, de fapt, în ajunul acela de Paști din 1974? Se răzgândise în ultimul moment?

— Credem că după crimă și-a luat pașaportul și a fugit peste hotare. Pentru că a fost o crimă, nu?

Sebastian izbucni în râs.

— Ce-i așa de amuzant? întrebă Martin.

— Nimic. Absolut nimic.

— Cine a ajutat-o să dispară? Tatăl tău? Nu-i așa că Annelie și tu erați o pereche și lucrurile au luat-o razna când a aflat Rune? Cum i-ai convins pe ceilalți să te ajute și să nu zică nimic, timp de atâția ani?

Patrik schiță un gest spre grupul restrâns format din bărbați ajunși în floarea vârstei. Își aminti de fotografiile

făcute după dispariția familiei. Chipurile lor îndârjite. Autoritatea naturală a lui Leon. Păreau neschimbați, în ciuda părului grizonat și a fețelor îmbătrânite. Și erau uniți.

— Da, povestește-le despre Annelie, spuse Sebastian rânjind. Tu, care te dai în vânt după adevăr. Spune-le de Annelie.

Lui Patrik îi trecu prin cap un gând neașteptat.

— Am întâlnit-o deja pe Annelie, nu-i așa? E Ia.

Nu clipi nimeni. Cei patru se uitară la Leon, cu un amestec ciudat de teamă și de ușurare în privire.

Leon se îndreptă greoi de spate, în scaunul cu rotile. Apoi întoarse capul spre Patrik, astfel încât obrazul lui brăzdat de cicatrice fu iluminat de razele soarelui, și spuse:

— O să vă povestesc despre Annelie. Și despre Rune, Inez, Claes și Johan.

— Gândește-te la ce faci, Leon, spuse John.

— M-am gândit destul. E vremea să spun adevărul.

Trase aer în plămâni, dar nu apucă să spună nimic pentru că ușa de la intrare se deschise și Ia intră. Își plimbă privirea peste toți și se opri asupra pistolului din mâna lui Percy cu ochii îngroziți. Preț de o clipă, păru că nu știe ce să facă. Apoi se duse la bărbatul ei, îi puse mâna pe umăr și spuse, cu voce blândă:

— Ai avut dreptate. Nu mai poți să fugi de asta.

Leon dădu din cap. Apoi începu să vorbească.

*

Anna își făcea mai multe griji pentru Ebba decât pentru ea însăși. Era palidă și avea gâtul plin de pete roșii și

niște urme suspecte, ca de mâini. Mâinile lui Mårten. Pe ea n-o durea gâtul. Poate o drogase? Nu știa, ceea ce era și mai înspăimântător. Adormise în brațele lui, beată de apropierea și de sentimentul acela reconfortant, apoi se trezise acolo, pe dalele reci de piatră.

— Mama mea e aici, spuse Ebba privind într-unul dintre sicrie.

— Nu poți fi sigură.

— Doar unul dintre cranii are părul lung. Sigur e mama mea.

— Poate fi și sora ta, spuse Anna.

Se întrebă dacă să închidă sau nu capacul. Dar Ebba se gândise mult la familia ei, iar acum primise un soi de răspuns.

— Ce-i locul ăsta? întrebă Ebba, cu privirea ațintită în continuare asupra scheletului.

— Un soi de cameră de refugiu, aș zice. Și, dacă e să ne luăm după steagul ăla și uniforme, cred că a fost construită în jurul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Îți dai seama cât au zăcut aici? De ce nu i-a găsit nimeni?

Ebba părea distrată. Anna își dădu seama că trebuie să preia comanda dacă voia să iasă de acolo.

— Să vedem dacă găsim ceva cu care să forțăm armătura ușii, spuse Anna și o înghionti ușor pe Ebba. Dacă te uiți tu printre dărâmăturile alea din colț, eu mă apuc de..., spuse, apoi ezită. Mă uit prin sicrie.

Ebba o privi, îngrozită.

— Dar dacă... dacă se fărâmă?

— Dacă nu reușim să deschidem ușa, o să murim aici, spuse Anna calm și răspicat. S-ar putea să fie vreun instrument, ceva, în sicriele alea. Ori cauți tu, ori o fac eu. Poți să alegi.

Ebba stătu nemișcată, preț de câteva secunde, părând că se gândește la spusele Annei. Apoi întoarse spatele și începu să scormonească în mormanul de gunoaie. De fapt, Anna nu credea că aveau să găsească ceva acolo, dar era mai bine să-i dea o ocupație Ebbei.

Trase aer în piept și-și strecură mâna într-unul din sicrie. Simți cum i se face rău când atinse din greșeală oasele. Un smoc de păr uscat și aspru îi gâdilă pielea. Nu putu să se abțină să nu scoată un țipăt.

— Ce s-a întâmplat? spuse Ebba și se întoarse.

— Nimic, spuse Anna luându-și inima în dinți și băgând mai adânc mâna.

Ajunse la fundul de lemn al sicriului și se aplecă încercând să vadă dacă e ceva acolo. Simți ceva dur și prinse obiectul între degetul mare și cel arătător. Prea mic ca să-l poată folosi la ceva, dar îl ridică oricum, din curiozitate. Era un dinte. Anna îl aruncă înapoi dezgustată și se șterse pe pătură.

— Ai găsit ceva? o întrebă Ebba.

— Nu, încă nu.

Cu un ultim efort, Anna scormoni prin celălalt sicriu și când termină, îngenunche. Nu găsise nimic. N-aveau să iasă niciodată. Aveau să sfârșească acolo.

Apoi se strădui, din nou, să se ridice. Mai rămăsese un sicriu și n-avea voie să se dea bătută, chiar dacă i se făcea scârbă la gândul că trebuia să încerce din nou. Păși hotărâtă spre ultimul sicriu. Ebba renunțase să mai caute. Stătea prăbușită lângă perete și plângea. Anna îi aruncă o privire înainte să-și strecoare mâna în sicriu. Când simți iar fundul de lemn cu vârful degetelor, pipăi cu grijă suprafața. Era ceva acolo. Părea un teanc de hârtii, mai alunecoase pe o parte. Scoase mâna și ridică teancul spre bec.

— Ebba, spuse ea.

Văzând că nu primește niciun răspuns, se așează pe jos, lângă Ebba. Apoi îi întinse teancul. Erau fotografii.

— Uite.

Era dornică să le frunzărească, aproape că o mâncau degetele, dar bănuia că făceau parte din povestea familiei Ebbei. Ceea ce însemna că Ebba era îndreptățită să le vadă prima.

Cealaltă apucă fotografiile polaroid cu mâini tremurânde.

— Ce-s astea? întrebă și clătină din cap.

Atât ea, cât și Anna se holbară îndelung la fotografii, deși ar fi preferat să întoarcă capul. Își dădeau seama, acum, că imaginile din fața lor erau explicația pentru ceea ce se întâmplase în ajunul acela de Paști.

Mårten devenise tot mai absent. Pleoapele lui păreau grele, capul îi atârna într-o parte. Erica își dădu seama că mai avea puțin și adormea. Nici nu îndrăznea să se uite la Gösta. Mårten strângea în continuare revolverul în mână și o mișcare bruscă ar fi fost fatală.

Până la urmă, ochii i se închiseră. Erica întoarse cu precauție capul spre Gösta și duse degetul arătător la buze. Acesta dădu din cap. Erica privi spre cadrul ușii din spatele lui Mårten, dar Gösta scutură din cap. Nu, nici ea nu credea că ar fi reușit. Dacă îl trezeau când încercau să se strecoare afară, Mårten putea să înceapă să tragă la nimereală.

Erica se gândi temeinic. Trebuia să facă rost de ajutor. Se uită din nou la Gösta și imită un receptor cu mâna lipită de ureche. Gösta se prinse imediat și începu să scormonească în buzunarele gecii, dar se răzgândi şi o

privi cu o mină dezamăgită. Poșeta Annei se afla la doar câțiva metri de ei. Erica începu să se apropie, uşurel, de ea. Mårten tresări în somn. Erica înlemni în mijlocul gestului, dar bărbatul dormea de-a binelea, cu capul atârnând greu deasupra pieptului. În curând atinse geanta cu vârfurile degetelor și o trase câțiva centimetri într-o parte. Reuși să prindă o toartă. Ținându-și respirația, ridică geanta și o trase spre ea fără să facă vreun zgomot. Apoi începu să caute în ea cu grijă, simțind privirea lui Gösta ațintită asupra ei. Acesta îşi reținu tusea. Erica ridică o sprânceană și îl privi. N-aveau voie să-l trezească pe Mårten.

În sfârșit, găsi telefonul mobil al Annei. Se asigură că e setat pe „silențios" și, dintr-odată, își dădu seama că nu știa parola din patru cifre. N-avea de ales, trebuia să dea cu presupusul. Formă data de naștere a Annei. „Parolă greșită", lumină ecranul. Erica înjură în gând. Poate că Anna nici măcar nu schimbase parola originală și atunci n-avea cum s-o ghicească. Dar n-avea voie să gândească negativ. Mai avea două încercări. Erica se gândi puțin, apoi formă data de naștere a lui Adrian. „Parolă greșită", citi din nou. După care îi veni o idee. Mai exista o dată importantă în viața Annei: ziua fatală în care murise Lucas. Erica formă cele patru cifre și o lumină verde îi ură bun-venit în universul minunat al telefonului.

Aruncă o privire spre Gösta, care răsuflă uşurat. Trebuia să acționeze repede. Mårten putea să se trezească oricând. Din fericire, Anna avea același model de telefon ca și ea, așa că găsi repede meniul. Începu să scrie un mesaj scurt, dar cu suficiente detalii ca Patrik să o ia în serios. Mårten se mișcă, agitat. Erica se opri, chiar în secunda în care voia să trimită mesajul. Adăugă repede mai mulți destinatari, apăsă pe „trimite" și împinse geanta

mai încolo. Ascunse telefonul sub pulpă, ca să-l poată folosi repede la nevoie, dar în așa fel încât să nu fie descoperit de Mårten, în caz că se trezea. Acum nu puteau decât să aștepte.

Kjell se sprijini de mașină și privi în direcția spre care plecase una dintre mașinile poliției. Acțiunea dăduse greș. Se aleseseră doar cu soția lui John Holm pe bancheta din spate.

— Unde dracu' e John?

În casă și în jurul ei se desfășura în continuare o activitate febrilă. Trebuiau să cerceteze fiecare centimetru. Fotograful ziarului *Expressen* abia reușea să țină pasul și să capteze totul pe film. Nu îl lăsau să se apropie prea mult de casă, dar cu obiectivul lui performant, acest lucru nu prea părea să-l deranjeze.

— O fi plecat din țară? întrebă Sven Niklasson.

Scrisese deja în mașină o variantă preliminară a articolului și o trimisese la redacție.

Kjell știa că ar trebui să fie la fel de ahtiat ca și el, că era cazul să se fi întors deja la redacția lui Bohusläningen, unde colegii lui aveau să-l sărbătorească, era sigur, ca pe un erou. Când sunase să-i dea raportul, redactorul-șef aproape că-i spărsese timpanele cu uralele lui. Dar nu voia să plece înainte să afle unde dispăruse John.

— Nu, nu cred că pleca așa, fără Liv. Care, sincer să fiu, nu părea deloc pregătită pentru o vizită din partea poliției. Și, dacă ea nu știa nimic, cred că același lucru e valabil și pentru John. Am înțeles că sunt foarte apropiați.

— Dar în comunitățile astea mici veștile circulă mai repede decât vântul și chiar dacă n-a șters-o încă, există riscul s-o facă de-acum încolo.

Sven Niklasson se uită spre casă și strânse buzele.

— Mmm, spuse Kjell distrat.

Încercă să treacă în revistă toate informațiile pe care le dețineau despre John. Se întrebă unde putea să fie. Căsuța de lângă mare fusese deja cercetată de poliție, dar fără folos.

— Ai mai auzit ceva de chestia aia din Stockholm? întrebă Kjell.

— Säpo[12] și Poliția par să fi colaborat perfect. De data asta, cel puțin. Toți responsabilii din partid au fost reținuți fără scandal. Știi că tipii ăștia se pierd rău de tot când îi calci pe bombeu.

— Da, așa este.

Kjell se gândi la titlurile scrise cu litere mari care aveau să umple ziarele în următoarele zile. Nu numai că avea să fie o chestiune de importanță națională, dar întreaga lume avea să se mire că așa ceva se putea întâmpla în micuța Suedie, țara pe care o mulțime de oameni de peste tot o considerau, într-o măsură aproape absurdă, o țară în care ordinea era lege.

În clipa următoare îi sună telefonul.

— Salut, Rolf... Da, e cam zăpăceală pe aici. Nu, pe John nu l-am găsit... Ce naiba? Împușcături... OK, plecăm imediat.

Încheie convorbirea și făcu un semn din cap lui Sven.

— Urcă repede. Au fost raportate împușcături acasă la Leon Kreutz. Plecăm acum.

— Nu știu ce să zic. John poate să apară din clipă-n clipă.

Kjell își lăsă brațul pe capota mașinii și se uită la Sven.

---

[12] Säkerhetspolisen — Serviciile de Securitate Suedeze.

— Nu mă pune să-ți explic de ce, dar cred că John e acolo. Hotărăște-te. Vii cu mine sau nu? Poliția din Tanum e acolo deja.

Sven deschise ușa din dreapta șoferului și urcă. Kjell se așeză în spatele volanului, trânti ușa și demară în trombă. Știa că avea dreptate. Băieții de pe Valö ascundeau ceva și acum aveau să fie dați în vileag. Un lucru era clar: n-avea de gând să piardă această ocazie unică.

Valö, 1974

Inez se simțea tot timpul urmărită. Era singurul mod în care ar fi putut descrie senzația aceea greu de definit. Se simțea așa încă din dimineața în care au găsit-o pe mama ei, moartă. De ce ieșise în toiul nopții aceleia de noiembrie, nu știa nimeni. Medicul care sosise la fața locului ca s-o examineze constatase că inima ei cedase, pur și simplu. O avertizase, zicea.

Dar Inez stătea în cumpănă. Ceva se schimbase în casă odată cu moartea Laurei. O simțea peste tot. Rune devenise mai tăcut și mai sever. Annelie și Claes o provocau pe față de-acum. Era ca și când Rune n-ar fi văzut nimic, iar asta le dădea și mai mult apă la moară.

Noaptea auzea plânsete din dormitorul băieților. Nu tare, ci abia sesizabil. Cineva încerca să-și astupe gura cât de bine putea.

Îi era frică. Trecuseră câteva luni bune până când își dăduse seama că, de fapt, ăsta era sentimentul pe care încercase să-l identifice până atunci. Ceva nu era în regulă. Toți umblau pe vârfuri și știa că, dacă ar fi încercat să discute cu Rune despre presentimentele ei, acesta ar fi pufnit doar și n-ar

fi luat-o deloc în seamă. Dar vedea că și el era conștient de acea atmosferă stranie.

Și mai era și oboseala. Munca de la școală și responsabilitatea pentru Ebba o epuizau, la fel ca efortul de-a nu vorbi despre lucrul acela, care trebuia păstrat secret.

— Mammmamamamam, gânguri Ebba în țarcul ei.

Se agățase de capătul lung și o fixa cu privirea pe Inez.

Inez o ignoră. N-avea putere pentru așa ceva. Fetița îi cerea ceva ce nu putea să-i ofere și-n plus, era și a lui Rune. Nasul și gura semănau leit cu ale lui și asta o împiedica și mai mult să se atașeze de copil. Avea grijă de ea, o schimba, o hrănea, o ridica în brațe și o consola când se lovea, dar mai mult de atât nu putea să-i dea. Frica ocupa un loc prea mare în inima ei.

Din fericire, mai era și altceva. Ceva ce o împingea să mai reziste un timp, să nu ia pur și simplu barca și să fugă pe uscat, să lase în urmă totul. În orele întunecate în care se juca cu acel gând, nu îndrăznea niciodată să-și pună întrebarea: ar fi luat-o și pe Ebba? Nu era sigură că voia să știe răspunsul.

— Pot să o iau în brațe?

Vocea lui Johan o făcu să tresară. Nu-l auzise intrând în spălătorie, unde stătea și împăturea cearșafuri.

— Sigur, ia-o, spuse ea.

Probabil că Johan era unul dintre motivele pentru care nu plecase încă. O iubea, și îşi iubea și sora mai mică. Iar sentimentul era reciproc. Când o vedea, Ebba se lumina la față și întindea brațele spre el din țarcul de joacă.

— Haide, Ebba, spuse Johan.

Surioara i se agăță de gât și-l lăsă să o ridice din țarc, apoi își lipi imediat fața de obrazul lui.

Inez se opri din împăturit și îi privi. O cuprinse o gelozie intensă. Ebba n-o privise niciodată cu aceeași dragoste

necondiționată. În schimb, în ochii ei se citea tot mereu un amestec de tristețe și de dor.

— Vrei să mergem să ne uităm la păsări? o întrebă Johan și își frecă nasul de năsucul ei, făcând-o să râdă în hohote. Pot s-o duc până afară?

Inez dădu din cap aprobator. Avea încredere în Johan și știa că n-ar fi permis să i se întâmple nimic Ebbei.

— Sigur, duceți-vă.

Se aplecă și continuă să împăturească rufele. Ebba râdea și gângurea neîncetat.

După un timp, nu-i mai auzi. Liniștea răsuna, parcă, între pereți. Inez se lăsă pe vine și-și lăsă capul între genunchi. Casa o ținea prizonieră, abia mai reușea să respire și sentimentul acela era tot mai acut pe măsură ce treceau zilele. Se apropiau de marginea prăpastiei, dar nu putea să facă nimic, absolut nimic, ca să împiedice asta.

La început, Patrik se gândi să ignore semnalul. Percy părea în pragul unei crize și, având în vedere că era înarmat, treaba aia putea să se termine urât de tot. În același timp, toți păreau hipnotizați de vocea lui Leon. Le povestea despre Valö, despre cum s-au împrietenit, despre familia Elvander și Rune și despre felul în care, încet, dar sigur, lucrurile au început să ia o turnură urâtă. Ia stătuse tot timpul lângă el și îl mângâiase pe mână. După ce descrisese amănunțit situația, părea acum că ezită. Patrik înțelese că se apropia de motivul pentru care luase sfârșit prietenia lor.

În curând aveau să afle adevărul, dar nu putea să se abțină să nu-și facă griji pentru Erica. Scoase telefonul și îi aruncă o privire. Un mesaj de la Anna. Îl deschise repede și îl citi, iar mâna începu să i se bâțâie incontrolabil.

— Trebuie să plecăm spre Valö! Chiar acum! spuse brusc, întrerupându-l pe Leon în mijlocul propoziției.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ia.

— Liniștește-te și spune-ne ce s-a întâmplat, îl sfătui Martin.

— Cred că Mårten e cel care a dat foc casei și a vrut s-o împuște pe Ebba acum câteva zile. Și acum Erica și Gösta sunt prinși pe insulă cu el. Anna și Ebba au dispărut, nimeni nu știe nimic despre ele de ieri, și...

Patrik se auzi cum turuie și se strădui să se calmeze. Dacă voia s-o ajute pe Erica, trebuia să-și păstreze mintea limpede.

— Mårten are o armă, care credem noi c-a fost folosită și în ajunul acela de Paști. Știți ceva de vreo armă?

Bărbații făcură schimb de priviri. Apoi Leon scoase o cheie.

— Înseamnă că a găsit camera de refugiu. Revolverul era ascuns acolo. Nu-i așa, Sebastian?

— Da, eu n-am pus mâna pe nimic de când am încuiat ușa aia. Nu înțeleg cum a putut să intre. Asta e singura cheie, din câte știu eu.

— Faptul c-ați găsit doar una nu înseamnă neapărat că nu sunt mai multe.

Patrik se apropie de Leon și îi smulse cheia din mână.

— Unde e camera aia de refugiu?

— La subsol, după o ușă secretă. N-ai cum s-o găsești dacă nu știi unde e ușa aia, spuse Leon.

— Poate că Ebba e..., spuse Ia și se făcu albă ca varul.

— S-ar putea, spuse Patrik și porni spre ușa de la intrare.

Martin arătă spre Percy.

— Și cu el cum rămâne?

Patrik se răsuci, înaintă până la Percy și-i smulse pistolul din mână, înainte ca acesta să apuce să reacționeze.

— Gata cu prostiile. O să rezolvăm chestia asta mai târziu. Martin, tu sună din mașină după întăriri și între timp eu sun la Salvamari, să fac rost de o barcă. Cine vine cu noi să ne arate camera de refugiu?

— Eu, spuse Josef și se ridică.
— Vin și eu, spuse Ia.
— Ajunge dacă vine Josef.
Ia scuturã din cap.
— Vin și eu. Să nu încercați să mă convingeți.
— Bine, haideți atunci, spuse Patrik și le făcu semn.
Fu cât pe ce să se ciocnească cu Mellberg în drum spre mașini.
— John Holm e înăuntru?
Patrik încuviințã cu un gest.
— Da, dar noi trebuie să plecăm spre Valö. Erica și Gösta au dat de bucluc.
— Serios? întrebă Mellberg, absolut nedumerit. Dar tocmai am vorbit cu Kjell și Sven. Se pare că John a fost dat în urmărire. Băieții de la Göteborg nu au aflat încă unde e, așa că m-am gândit să...
— Bine, ocupă-te tu de asta, spuse Patrik.
— Încotro?
Kjell Ringholm se apropie de ei, însoțit de un bărbat blond care i se părea oarecum cunoscut.
— Treabă de polițiști. Dar dacă îl căutați pe John Holm, să știți că-i acolo, înăuntru. Mellberg vă stă la dispoziție.
Patrik o luă spre mașina lui cu pași repezi. Martin ținea pasul cu el, dar Josef și Ia rămaseră puțin în urmă. Patrik ținu portiera din spate deschisă pentru ei, cu o expresie nerăbdătoare. Să iei cu tine civili când te deplasai într-un loc posibil periculos însemna o încălcare totală a regulilor, dar avea nevoie de ajutorul lor.
În drum spre Valö, bătu neîntrerupt, cu piciorul în probă de parcă ar fi vrut să grăbească barca și mai mult. În spatele lui, Martin discuta pe un ton scăzut cu Josef și Ia. Patrik auzi cum îi instruiește să se țină cât mai

departe și să respecte indicațiile lor. Nu se putu abține să nu zâmbească. De-a lungul anilor, Martin se transformase dintr-un polițist fricos și agitat într-un coleg stabil și demn de încredere.

Când se apropiară de Valö, apucă balustrada și o strânse tare. Își verificase telefonul cel puțin o dată pe minut, dar nu mai primise niciun mesaj. Se gândi să răspundă că sunt pe drum, dar nu voia să o desconspire pe soția lui, care ascunsese telefonul.

Observă că Ia îl privea. Avea multe lucruri s-o întrebe. De ce fugise și nu revenise mai de mult? Ce rol avea în moartea tatălui și a familiei ei? Dar toate astea trebuiau să aștepte. La timpul potrivit avea s-o descoasă pe îndelete. Deocamdată nu se putea concentra decât pe faptul că Erica se afla în pericol. Nimic nu mai conta. Nu lipsise mult s-o piardă în accidentul ăla de mașină, cu un an și jumătate în urmă, și își dăduse seama cât de mult depindea de ea, ce loc important ocupa în viața și în viitorul lui.

Când săriră din barcă, el și Martin își scoaseră simultan armele, de parcă s-ar fi înțeles. Îi îndrumară pe Josef și pe Ia să rămână în spatele lor. Apoi începură să se apropie, pas cu pas de casă.

Percy se uita fix la un punct nedefinit de pe perete.

— Mda, spuse într-un final.

— Ce naiba te-a apucat? îl întrebă John, trecându-și mâna prin bretonu-i blond. Chiar aveai de gând să ne împuști pe toți?

— Păi, de fapt, cred că voiam să mă împușc pe mine, nu pe voi. Dar mai întâi voiam să mă distrez un pic. Să vă sperii puțin.

— De ce ai vrea să te sinucizi?

Leon își privi cu tandrețe prietenul vechi. Părea atât de fragil, cu stilul ăla superior al lui. Leon intuise deja, din perioada petrecută pe Valö că putea să o ia razna oricând. Mare minune că nu s-a întâmplat mai demult. Era ușor de prezis că lui Percy n-avea să-i fie ușor să trăiască alături de amintirile alea, dar poate că moștenise capacitatea de-a nega adevărul.

— Sebastian mi-a luat totul. Și Pyttan m-a părăsit. O să mă damblagesc, clar!

Sebastian ridică mâinile.

— Cine naiba mai zice „damblagesc"?

Erau ca niște copii. Leon vedea acum totul clar. Se opriseră din dezvoltare cu toții. Se aflau tot în trecut. În comparație cu ei, știa că fusese norocos. Îi privi pe bărbații din fața lui și se gândi la băieții care fuseseră odată. Și, oricât de ciudat ar fi fost, îi îndrăgea pe toți. Împărtășiseră aceeași experiență care le schimbase radical viețile, iar legătura dintre ei era atât de puternică, încât nu putea fi nicicum desfăcută. În ceea ce-l privea, știa că avea să se întoarcă aici, că avea să vină și ziua asta, dar nu crezuse că Ia avea să-i stea alături. Rămăsese surprins de curajul ei. Poate alesese s-o subaprecieze, ca să nu se simtă vinovat pentru sacrificiul ei suprem.

Și de ce îndrăznise Josef să se ridice și să-i urmeze pe polițiști? Leon bănuia răspunsul. Încă din clipa în care intrase pe ușă, citise în ochii lui că era pregătit să moară în ziua aceea. Recunoștea privirea. O văzuse pe Everest, când furtuna trecuse pe deasupra lor, și pe pluta salvamarilor, după ce barca se scufundase în Oceanul Indian. Privirea unui om care renunțase la viață.

— N-am de gând să particip la chestia asta, spuse John, ridicându-se și aranjându-și pantalonii șifonați. Farsa

asta durează de prea mult timp. O să neg totul, oricum nu există dovezi, iar tu n-ai decât să-ți asumi răspunderea pentru ce susții.

— John Holm? spuse o voce dinspre ușă.

John întoarse capul.

— Bertil Mellberg. Asta mai lipsea. Ce vreți? Dacă aveți de gând să-mi vorbiți pe același ton ca data trecută, n-aveți decât să discutați cu avocatul meu.

— Nu comentez.

— Ce bine. Atunci eu îmi iau catrafusele și plec. Mă bucur că ne-am întâlnit.

John o apucă spre ușa de la intrare, dar Mellberg nu-l lăsă să treacă. În spatele lui se aflau trei bărbați. Unul dintre ei avea o cameră foto imensă și făcea poză după poză.

— Veniți cu noi, spuse Mellberg.

John oftă.

— Ce-i cu prostiile astea? Asta e hărțuire, nimic altceva. Și pot să vă promit c-o să aibă urmări.

— Vă reținem pentru instigare la omor. Veniți cu noi chiar acum, spuse Mellberg și zâmbi cu toată gura.

Leon urmărea spectacolul din scaunul său cu rotile. Percy și Sebastian stăteau și ei încordați și priveau ce se întâmplă. John era stacojiu la față. Încercă să se strecoare pe lângă Mellberg, dar acesta îl lipi de perete, îi apropie mâinile, cu gesturi largi, apoi îi puse cătușele. Fotograful continuă să facă poze și cei doi bărbați din spate se apropiară.

— Cum comentați faptul că poliția a deconspirat ceea ce Prietenii Suediei numeau „Proiectul Gimle"? întrebă unul dintre ei.

Lui John i se înmuiară genunchii. Leon privi totul cu real interes. Mai devreme sau mai târziu, toți aveau

să răspundă pentru faptele lor. Dintr-odată se îngrijoră pentru Ia, dar îşi alungă gândul rău. Totul era stabilit, orice s-ar fi întâmplat. Trebuia să ducă asta la bun sfârşit, ca să scape de sentimentul de vină şi de dorul care o făcuse să-şi dedice viaţa numai lui. Dragostea ei pentru el devenise aproape obsesivă, dar ştia că era mânată de aceeaşi pasiune înfocată care îl mânase pe el spre fiecare provocare nouă. Până la urmă, îşi zise, au ars amândoi pe panta aceea din Monaco. Nu aveau de ales, trebuiau să termine asta împreună. Era mândru de ea, o iubea şi ştia că, în sfârşit, avea să găsească drumul spre casă. Totul avea să se termine astăzi. Leon spera să aibă parte de un final fericit.

Mårten deschise lent ochii şi se uită la ei.

— Ce-am obosit!

Nu-i răspunse nici Gösta, nici Erica. Dintr-odată, Erica se simţi şi ea incredibil de obosită. Adrenalina dispăruse, şi gândul că sora ei mai mică ar putea fi moartă îi paraliză membrele. Nu voia decât să se întindă pe podeaua de lemn şi să se facă ghem, un ghem cât mai mic. Să închidă ochii, să adoarmă şi să se trezească abia când toate astea aveau să se termine. Într-un fel sau altul.

Văzuse deja ecranul iluminându-se. Dan. Dumnezeule, probabil că era extrem de neliniştit după ce îi citise mesajul. Dar Patrik nu-i răspunsese. Poate era ocupat cu altceva şi nu-l văzuse?

Mårten îi studie în continuare. Părea relaxat şi, după expresia de pe faţă, absolut dezinteresat. Erica regreta că n-o întrebase pe Ebba ce se întâmplase cu fiul lor. Ceva trebuie să-l fi dezechilibrat atunci, ceva ce până la urmă îl făcuse să-şi piardă minţile. Poate ar fi reuşit să vorbească

cu el dacă ar fi știut ce s-a întâmplat. Nu puteau să stea acolo și să aștepte să fie omorâți de Mårten. Pentru că nu se îndoia de intențiile lui. Își dăduse seama că era capabil de asta de când îi văzuse ochii aceia reci. Îi spuse pe un ton blând:

— Povestește-ne despre Vincent.

La început nu răspunse. Nu se auzea decât respirația lui Gösta și zgomotul bărcilor cu motor din depărtare. Erica aștepta și, până la urmă, Mårten rosti, cu voce monotonă:

— Vincent e mort.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost vina Ebbei.

— De ce zici că a fost vina Ebbei?

— Până acum n-am înțeles-o nici eu.

Erica simți cum își pierde încet, dar sigur, răbdarea.

— Ea l-a omorât? întrebă și își ținu respirația.

Observă cu coada ochiului că Gösta urmărea cu atenție conversația.

— De asta ai încercat s-o omori pe Ebba?

Mårten se jucă cu revolverul. Îl cântări în palme.

— Nu voiam să ia foc chiar așa de tare, spuse el și lăsă arma în poale din nou. Voiam doar să înțeleagă că are nevoie de mine. Că doar eu puteam s-o protejez.

— De asta ai tras spre ea?

— Trebuia să înțeleagă că nu puteam să ne despărțim. Dar nimic nu avea importanță. Abia acum îmi dau seama. M-a jucat pe degete ca să nu descopăr ce era de evident. Că ea l-a omorât.

Dădu din cap, ca și când ar fi vrut să sublinieze ce zisese. Privirea lui o îngrozi atât de tare pe Erica, încât fu nevoită să facă un efort ca să se calmeze.

— Ea l-a omorât pe Vincent?

— Da, exact. Și n-am înțeles asta decât mai târziu, după ce-a venit de la tine. A moștenit vina. Atâta răutate n-are cum să dispară pur și simplu.

— Te referi la stră-străbunica ei? La Făuritoarea de îngeri? spuse Erica mirată.

— Da. Ebba zicea că a înecat copii într-o albie și i-a îngropat în pivniță pentru că a crezut că nu-i vrea nimeni, că n-o să vină nimeni să-i caute. Dar eu îl voiam pe Vincent. L-am căutat, dar dispăruse deja. L-a înecat. Era îngropat printre ceilalți copii morți și nu reușea să iasă de acolo.

Mårten părea că scuipă fiecare cuvânt. Un firicel de salivă i se prelinse din gură.

Erica își dădu seama că nu se putea discuta cu el. Planurile se amestecaseră în capul lui și formaseră un univers ciudat, din umbre în care nu puteai să pătrunzi. Fu cuprinsă de panică și aruncă o privire spre Gösta. Expresia resemnată de pe chipul lui îi transmitea însă că și el ajunsese la aceeași concluzie. Nu puteau decât să se roage și să spere că aveau să rămână în viață.

— Șșșșt, spuse Mårten și își îndreptă spatele.

Erica și Gösta tresăriră din cauza mișcării neașteptate.

— Vine cineva.

Mårten strânse revolverul și sări în picioare.

— Șșșșt, spuse iar și duse degetul arătător la buze.

Alergă la fereastră și privi afară. Preț de o clipă rămase nemișcat. Părea să cântărească alternativele. Apoi arătă spre Gösta și Erica.

— Voi doi rămâneți aici. Eu mă duc să le păzesc. Nu se poate să le găsească.

— Ce vrei să faci?

Erica nu se putea abține. Speranța că cineva era în drum spre ei ca să-i ajute se amesteca cu groaza că asta putea să pună în pericol viața Annei — dacă nu era deja prea târziu.

— Unde e sora mea? Trebuie să-mi spui unde e, rosti cu voce ascuțită.

Gösta îi puse o mână liniștitoare pe braț.

— Noi o să așteptăm aici, Mårten. Nu plecăm nicăieri. Stăm aici până te întorci, spuse cu privirea ațintită asupra lui.

Până la urmă, Mårten dădu din cap, făcu stânga împrejur și coborî grăbit treptele. Erica încercă să se ridice imediat și să alerge după el, dar Gösta o apucă de braț și șuieră:

— Calm. Mai întâi va trebui să ne uităm pe geam să vedem încotro o ia.

— Dar Anna..., spuse ea disperată și încercă să se elibereze.

Însă Gösta nu cedă.

— Mai bine gândește-te înainte să faci ceva necugetat. Ne uităm pe geam, după care coborâm și îi așteptăm pe cei care vin. Sunt sigur că e Patrik și ceilalți. Și ei or să ne ajute.

Erica și Gösta se uitară pe furiș după Mårten.

— Vezi pe cineva?

— Nu, spuse Gösta. Nici tu?

— Nu, nu cred că s-a dus spre ponton. Ar risca să dea nas în nas cu cei care se îndreaptă spre noi.

— S-o fi dus spre spatele casei. Unde altundeva să fi dispărut?

— Eu nu-l văd. Gata, cobor.

Erica păși cu grijă spre scări și apoi către hol. Era liniște și nu se auzea nicio voce, dar știa că cei de afară

încercau să se apropie cât puteau de discret. Aruncă o privire prin ușa întredeschisă de la intrare și simți că-i vine să plângă. Afară nu se vedea nimic.

În clipa următoare sesiză mișcare între copaci. Își mări ochii ca să vadă mai bine și răsuflă ușurată. Era Patrik, urmat de Martin și de încă două persoane. Îi luă un timp să-l recunoască pe Josef Meyer. Lângă el se vedea o femeie îmbrăcată elegant. Să fie Ia Kreutz? Făcu din mână, ca să îi atragă atenția lui Patrik, apoi intră din nou în casă.

— Stăm aici, îi spuse lui Gösta, care cobora de la etaj.

Cei doi se lipiră de perete ca să nu fie văzuți prin ușa întredeschisă. Mårten putea fi oriunde și nu voiau să riște să devină ținte vii.

— Unde s-o fi dus? întrebă Gösta, întorcându-se spre ea. Oare n-a ieșit?

Erica își dădu seama că putea să aibă dreptate și se uită în jur panicată, de parcă Mårten ar fi putut să apară oricând. Dar nici urmă de el.

Când Patrik și Martin ajunseseră în sfârșit, privirea ei se cufundă în ochii lui Patrik. Părea ușurat, dar și neliniștit.

— Mårten? șopti.

Erica îi povesti repede ce se întâmplase de când auzise zgomotele.

Patrik dădu din cap. Martin trecu în revistă parterul, cu arma pregătită. Când se întoarse, scuturâ din cap. Ia și Josef stăteau complet nemișcați. Erica se întrebă ce căutau acolo.

— Nu știu unde-i Anna sau Ebba. Mårten băiguia ceva, că trebuie să le vegheze. Le-o fi închis undeva? întrebă, neputându-și stăpâni un smiorcăit.

— Intrarea de la pivniță e acolo, spuse Josef și arătă spre o ușă din hol.

— Și ce-i acolo? întrebă Gösta.

— O să-ți explicăm mai încolo, acum n-avem timp, spuse Patrik.

— Stai în spatele nostru. Și voi stați aici, le spuse femeilor.

Erica încercă să protesteze, apoi văzu expresia de pe chipul lui Patrik. Nu era cazul să-l contrazică.

— Coborâm, spuse Patrik aruncându-i o ultimă privire.

Erica își dădu seama că era la fel de îngrozit ca și ea de ce avea să găsească acolo jos.

Valö, ajunul Paștelui, 1974

Totul trebuia să fie ca de obicei. Rune se aștepta la asta. Majoritatea elevilor erau acasă, și Inez întrebase discret dacă băieții rămaşi n-ar putea să ia masa de Paști cu ei, dar Rune nici măcar nu o considerase demnă de un răspuns. Un prânz de Paști nu putea fi consumat decât în familie.

Gătise două zile necontenit: friptură de miel, ouă umplute, somon rasol... Dorințele lui Rune nu mai luau sfârșit. De fapt, „dorință" era un cuvânt nepotrivit. Era vorba mai mult de porunci.

„Carla gătea mereu felurile astea. În fiecare an", o anunțase el, înmânându-i lista cu meniul pentru primul lor Paști petrecut împreună.

Inez știa că n-avea rost să protesteze. Dacă era vorba de ceva făcut de Carla, trebuia să se supună numaidecât. Doamne ferește să fi făcut altfel.

— O pui tu pe Ebba în scaunul pentru copii, Johan? întrebă ea în timp ce așeză pe masă friptura cea mare de miel, rugându-se în sinea ei să fie bine pătrunsă.

— Ce să caute piciul ăla la masă? Doar ne deranjează, spuse Annelie intrând agale, apoi se așeză.

— Și ce-ai vrea să fac cu ea? întrebă Inez.

După atâta robotit în bucătărie, chiar n-avea chef de comentariile răutăcioase ale fiicei sale vitrege.

— Nu știu, dar e așa de grețoasă. Îmi vine să vomit când o văd la masă.

Inez simți cum îi plesnește capul.

— Dacă e așa de grav, poate n-ar trebui să mănânci cu noi, se răsti ea la Annelie.

— Inez!

Inez tresări. Rune intrase în sufragerie și avea fața roșie ca r cul.

— Ce tot zici tu acolo? Vrei să spui că fiică-mea nu e bine-venită la masă?

Vocea lui era rece ca gheața.

— În familia asta, toți sunt bine-veniți.

Annelie nu spuse nimic, dar Inez văzu că er mulțumită de vorbele aspre ale tatălui ei. Mai avea puțin și exploda de bucurie.

— Iartă-mă, m-a luat gura pe dinainte, spuse Inez, apoi se întoarse și mută oala cu cartofi.

Dar fierbea pe dinăuntru. Îi venea să țipe cât o țineau plămânii, să-și urmeze inima și să evadeze de acolo. Nu voia să mai fie prinsă în iadul acela.

— Ebba a vomitat puțin, spuse Johan îngrijorat și-i șterse bărbia surioarei lui cu un șervețel. Doar nu-i bolnavă, nu?

— Nu-i bolnavă, doar a mâncat prea multă fiertură de ovăz, spuse Inez.

— Ce bine, zise el, dar nu păru convins.

Devenea tot mai protector în fiecare zi, își spuse Inez și se întrebă din nou cum de putea să fie atât de diferit de ceilalți.

— Friptură de miel. Sigur n-o să fie la fel de gustoasă ca a mamei.

Claes intră și se așeză lângă Annelie. Aceasta chicoti și îi făcu din ochi, dar el n-o băgă în seamă. De fapt, cei doi ar fi trebuit să se înțeleagă perfect, dar lui Claes nu părea să-i pese de nimeni. În afară de mama lui, pe care o amintea tot timpul.

— Am făcut ce-am putut, spuse Inez.

Claes pufni.

— Unde ai fost? întrebă Rune și se întinse după cartofi. Te-am căutat. Olle a descărcat scândurile alea pe care i le-am cerut. Sunt jos, lângă ponton. Am nevoie de ajutor să le car în casă.

Claes ridică din umeri.

— Eram afară, am făcut o plimbare. O să iau eu scândurile mai târziu.

— Atunci după ce mâncăm, spuse Rune.

— Ar trebui să fie mai roz, spuse Annelie și strâmbă din nas la felia de friptură de miel de pe farfuria ei.

Inez strânse din dinți.

— Avem un cuptor cam prost. Temperatura fluctuează tot timpul. M-am străduit cât am putut.

— Ce grețos, spuse Annelie și împinse carnea într-o parte. Îmi dai sosul? zise și dădu din cap spre Claes, care avea sosiera în stânga lui.

— Sigur, spuse el și întinse mâna după sosieră. Aoleu..., zise fără să-și ia ochii de la Inez.

Sosiera ateriză cu zgomot pe podea. Sosul maro se împrăștie și începu să pătrundă printre scândurile podelei. Inez se uită în ochii lui. Știa că o făcuse dinadins. Și el știa că ea știe.

— Ești neîndemânatic, zise Rune, privind în jos. Adună sosul ăla de acolo, Inez.

— Sigur, spuse ea, zâmbind forțat.

Bineînțeles că nu-i trecuse prin cap să-i spună lui Claes să strângă.

— Mai aduci și niște sos? o întrebă Rune, văzând-o că se duce în bucătărie.

Inez se întoarse.

— Nu mai e.

— Carla păstra mereu un pic în bucătărie, în caz că se termina.

— Eu n-am făcut asta. Am servit tot sosul.

După ce, în sfârșit, curăță toată podeaua stând în patru labe lângă scaunul lui Claes, se așeză din nou pe scaun. Mâncarea ei se răcise între timp, dar oricum nu mai avea poftă.

— A fost foarte gustos, Inez, spuse Johan și își întinse farfuria pentru o nouă porție. Faci mâncare foarte bună.

Ochii lui erau atât de albaștri, atât de inocenți, că lui Inez îi veni să plângă. În timp ce îi umplea farfuria, Johan o hrăni pe Ebba cu lingurița ei de argint.

— Uite ce cartofi buni. Mmm, ce ți-a plăcut, spuse el și fața i se lumină când fetița deschise gura și luă o îmbucătură.

Claes râse grosolan.

— Ești un papă-lapte.

— Nu vorbi așa cu fratele tău, se răsti la el Rune. Are numai zece la toate materiile și e mai deștept decât voi amândoi la un loc. Tu n-aș zice că ai excelat la școală, așa că să vorbești politicos cu frate-tău, până când ne poți demonstra că și tu ești bun la ceva. Mamei i-ar fi fost rușine dacă ți-ar fi văzut media pe anul ăsta și cât de neserios ai fost.

Claes tresări. Inez văzu că fața i se contracta din cauza nervilor. Ochii lui păreau de un negru fără fund.

Preț de câteva secunde se făcu liniște. Nici măcar Ebba nu mai scotea vreun sunet. Claes se uita drept la Rune. Inez

își încleștă degetele pe sub masă. Asista la o luptă între două puteri și nu era sigură că voia să vadă cum avea să se termine.

Cei doi se holbară unul la celălalt timp de câteva minute. Apoi Claes își feri privirea.

— Iartă-mă, Johan, spuse.

Inez se înfioră. Vocea lui era plină de ură și Inez simți c-ar trebui să-și asculte instinctul. Încă mai avea ocazia să se ridice de la masă și să fugă. Ar fi trebuit să profite de ea, oricare ar fi fost consecințele.

— Îmi cer mii de scuze că vă deranjez de la masă. Dar aș vrea să stau puțin de vorbă cu tine, Rune. E urgent.

Leon stătea în cadrul ușii, cu capul plecat politicos.

— Nu poate aștepta? Suntem la masă, spuse Rune încruntându-se.

Nu tolera să fie deranjat de la masă și nu făcea excepții de la regulă.

— Te înțeleg și nu te-aș fi rugat dacă n-ar fi fost ceva important.

— Despre ce este vorba? întrebă Rune și se șterse la gură cu un șervețel.

Leon stătu în cumpănă. Inez se uită la Annelie. Aceasta nu-și putea lua privirea de la el.

— S-a întâmplat ceva grav acasă. Tata m-a rugat să vorbesc cu tine.

— Aha, taică-tău. Păi, de ce nu mi-ai zis așa de la început?

Rune se ridică de la masă. Pentru părinții bogați ai elevilor găsea mereu timp.

— Voi mâncați, că nu cred să dureze prea mult, spuse el și se îndreptă spre ușă, unde-l aștepta Leon.

Inez îl urmări cu privirea. Stomacul i se strânse. Tot ce simțise în ultimele luni se adunase într-un ghem în stomac. Ceva era pe cale să se întâmple.

Peisajul se derula rapid prin fața lui și, pe scaunul din față, enervantul de Mellberg vorbea agitat la telefon. Părea că refuză să-l predea pe John polițiștilor care îi așteptau în Fjällbacka și insista să-l ducă personal până la Göteborg. În orice caz, lui nu-i păsa.

John se întrebă cum avea să treacă Liv peste toate astea. Și ea mizase totul pe o singură carte. Poate ar fi trebuit să se mulțumească cu realizările lor de până acum, dar erau prea tentați de ideea de a schimba totul dintr-o singură mișcare, ceva ce niciun alt partid nu mai reușise în Suedia: să dobândească o majoritate politică covârșitoare. Dansk Folkeparti din Danemarca pusese deja în practică mai multe puncte din agenda politică la care visau Prietenii Suediei. Oare era așa de greșit să grăbească și aici lucrurile?

Proiectul Gimle ar fi urmat să-i strângă laolaltă pe suedezi, ca aceștia să-și poată, în sfârșit, reconstrui țara împreună. Fusese un plan simplu și, cu toate că-și făcuse din când în când griji, era ferm convins că aveau să reușească. Acum totul era distrus. Tot ce construiseră avea să fie demolat și uitat în contracurentul tulbure

rămas în urma lui Gimle. Nimeni n-avea să înțeleagă că voiau să clădească un viitor nou pentru poporul suedez.

Totul începuse cu o propunere, rostită spontan în cadrul unei discuții între prieteni. Liv înțelesese imediat potențialul ei. Le explicase că o schimbare radicală ar fi avut nevoie, în mod normal, de încă o generație. Dar ei aveau ocazia să facă revoluție peste noapte, să mobilizeze suedezii în lupta împotriva dușmanilor care își făcuseră cuibul în țara lor și amenințau întreaga societate. Era un raționament logic și prețul părea acceptabil.

O singură bombă. Plasată în mijlocul magazinului universal Sturegallerian, la o oră de vârf. Și poliția ar fi pornit pe urme false, conform cărora ar fi fost vorba de niște teroriști musulmani. Plănuiseră totul mai bine de un an, trecuseră prin toate detaliile și avuseseră grijă să nu se poată trage altă concluzie decât că era vorba de niște islamiști care au comis un atac terorist în Stockholm, chiar în inima Suediei. Oamenii s-ar fi speriat și, când se speriau, se și înfuriau. Și atunci Prietenii Suediei ar fi ieșit în față, i-ar fi luat în brațe cu drag, le-ar fi confirmat temerile și le-ar fi spus ce trebuiau să facă pentru a trăi din nou în siguranță. Ca niște suedezi adevărați.

Nimic din toate astea nu avea să se mai îndeplinească. Grija de mai înainte, pentru ce putea să dezvăluie Leon, i se părea ridicolă și absurdă în comparație cu scandalul care-l aștepta. Avea să fie în miezul evenimentelor, doar că nu așa cum își închipuise. Proiectul Gimle îl ruinase, în loc să-l ridice pe cele mai înalte culmi.

Ebba se uită la fotografiile răspândite pe jos. Băieții, goi, se uitau în obiectivul camerei cu priviri pierdute.

— Par atât de neajutorați, spuse ea și întoarse capul.

— Asta n-are nimic de-a face cu tine, spuse Anna și o mângâie pe braț.

— Ar fi fost mai bine dacă nu aflam nimic despre familia mea. E singura mea imagine despre ei în caz că...

Nu termină fraza, dar Anna știa că nu voia să o rostească cu voce tare: vom putea să ieșim de aici.

Ebba se uită din nou la fotografii.

— Probabil că sunt elevi de-ai lui taică-meu. Dacă el le-a făcut asta, îi înțeleg pentru ce l-au omorât.

Anna încuviință. Se vedea că băieții încercau să se acopere cu mâinile, dar că fotograful nu le permitea. Suferința de pe chipurile lor era ușor de distins. Anna nu-și putea închipui cât de furioși fuseseră după o astfel de umilință.

— Ce nu înțeleg e de ce a fost nevoie să moară toți, spuse Ebba.

Dintr-odată, în fața ușii se auziră pași. Cele două se ridicară și priviră încordate ușa. Cineva încerca să descuie.

— Probabil că-i Mårten, spuse Ebba, îngrozită.

Din instinct, Anna și Ebba se uitară după un loc pe unde ar fi putut ieși, dar erau prinse în cursă ca niște șoareci. Ușa se deschise lent și Mårten intră cu un revolver în mână.

— Ce, tu trăiești? îi spuse Ebbei.

Annei i se făcu rușine pentru el, pentru cât de indiferent părea față de soarta soției lui.

— De ce faci asta?

Ebba păși spre el, plângând.

— Stai pe loc.

Bărbatul ridică revolverul și ținti asupra ei. Ebba se opri în mijlocul gestului.

— Lasă-ne să ieșim de aici.

Anna încercă să-i capteze atenția.

— Promitem că n-o să spunem nimănui nimic.

— Și chiar vrei să te cred? Mă rog, oricum nu mai contează.

Se opri și se uită la mormanele de oase care se iveau din sicrie.

— Ce-i asta?

— Familia Ebbei, spuse Anna.

Mårten rămase cu ochii la schelete.

— Și au zăcut aici tot timpul?

— Da, așa se pare.

Anna începu să spere că reușise să-l zdruncine suficient pe Mårten încât să ajungă la el și se aplecă. Mårten tresări și îndreptă revolverul spre ea.

— Vreau să-ți arăt ceva.

Anna ridică fotografiile și i le întinse lui Mårten, care le luă cu o mutră sceptică.

— Ce-i asta? întrebă el și, pentru prima oară după mult timp, vocea-i păru aproape normală.

Anna simțea cum îi zvâcnește inima. Undeva, înăuntru, mai exista o fărâmă din Mårten cel normal și echilibrat.

— Cred că tata i-a pus să facă asta, spuse Ebba.

Părul îi atârna peste față și se vedea după poziția corpului ei că se dăduse bătută.

— Rune? spuse Mårten, dar tresări.

De afară se auzi un zgomot. Mårten trânti ușa.

— Cine o fi? întrebă Anna.

— Vor să distrugă totul, spuse Mårten.

Luciditatea din privirea lui dispăruse. Anna își dădu seama că nu mai avea la ce să spere.

— Dar n-o să intre aici. Cheia e la mine. Am găsit-o deasupra cadrului ușii, aici, în pivniță, uitată și ruginită. Am testat-o în fiecare broască, dar nu se potrivea nicăieri. Și acum o săptămână și ceva am găsit intrarea asta de aici. Întâmplător. A fost construită atât de bine, încât e aproape imposibil s-o găsești.

— De ce nu mi-ai spus nimic? îl întrebă Ebba.

— Am început să-mi dau seama încă de atunci cum se legau lucrurile. Că tu erai de vină pentru moartea lui Vincent, doar că nu voiai s-o recunoști. Că ai încercat să dai vina pe mine. Și am găsit ăsta în sicriul ăla deschis, zise el și flutură revolverul. Am știut eu c-o să-mi fie de folos cândva.

— Or să intre oricum, știi bine, spuse Anna. Mai bine deschizi ușa acum.

— Nu pot s-o deschid acum. Se pare că pe vremuri era și un zăvor care se închidea pe dinăuntru, dar cineva l-a demontat între timp. Ușa se încuie automat și ei n-au cheie. Chiar dacă ar găsi ușa secretă, tot n-ar reuși să intre aici. Ușa a fost construită de un om paranoic și rezistă la multe.

Mårten zâmbi.

— Până să ajungă aici cu instrumente ca să spargă zăvorul o să fie prea târziu.

— Te rog, Mårten, spuse Ebba, dar Anna își dădu seama că nu avea rost să vorbească cu el.

Mårten avea să moară acolo, cu ele, dacă nu făcea repede ceva.

În clipa următoare, cineva strecură o cheie în zăvor. Mårten întoarse capul, uimit. Era exact ocazia pe care o aștepta Anna. Apucă lănțișorul cu pandantiv în formă de îngeraș de pe jos și se aruncă spre el. Îl zgârie pe obraz și

cu cealaltă mână pipăi după revolver. Dar chiar în clipa în care simți oțelul rece sub mână, se auzi o împușcătură asurzitoare.

De fapt, se hotărâse să moară în ziua aceea. I se părea o consecință logică a eșecului lui și decizia aceea îl făcuse să se simtă ușurat. Dar plecase de acasă fără să știe exact ce avea să se întâmple, însă când Percy începuse să fluture cu pistolul în sus și-n jos, îi trecuse prin cap că ar putea să-și dea viața ca un erou.

Acum decizia aceea i se părea ridicol de grăbită. Coborând treptele, Josef simți că vrea mai mult decât oricând să trăiască. Nu voia să moară și, mai ales, nu în locul acesta, care-i apăruse de atâtea ori în coșmaruri. În față îi văzu pe polițiști și se simți neplăcut de descoperit fără o armă. Nu se punea problema să nu-i urmeze în pivniță. Era singurul care putea să le arate drumul. Singurul care știa unde se afla iadul.

Polițiștii îl așteptau la capătul treptelor. Patrik Hedström ridică o sprânceană, întrebător, și Josef arătă spre peretele mai scurt din fața lor. Părea un perete obișnuit, cu rafturi înclinate, pline de cutii cu vopsea. Ghici scepticismul de pe fața lui Patrik și o luă înainte, ca să le arate ușa secretă. Își aducea bine aminte de toate: mirosurile acelea, betonul de sub picioare, duhoarea pe care o inhalaseră.

Aruncă o privire spre Patrik și apăsă marginea dreaptă a raftului din mijloc. Peretele cedă, se roti înăuntru și dezvălui un tunel care dădea spre o ușă imensă. Josef păși într-o parte. Polițiștii îl priviră uimiți, apoi își reveniră și intrară în tunel. Ajunși la ușă, se opriră și traseră cu urechea. Din partea cealaltă se auzeau voci înfundate.

Josef știa exact cum arăta înăuntru. Nu trebuia decât să închidă ochii ca să aibă impresia că nu părăsise camera aceea decât adineauri. Pereții goi, becul fără abajur care atârna din tavan. Și cele patru sicrie. Ascunseseră revolverul într-unul din ele. Probabil că acolo îl găsise bărbatul Ebbei. Josef se întrebă dacă deschisese și sicriele zăvorâte, dacă știa ce conțineau. Oricum, toți aveau să afle acum. Nu exista cale de întoarcere.

Patrik scoase cheia din buzunar, o strecură în încuietoare și o răsuci. Aruncă spre Josef și colegii lui o privire din care se vedea că se temea de o catastrofă.

Patrik deschise ușa cu grijă. Se auzi o împușcătură și Josef îi văzu pe polițiști repezindu-se înăuntru, cu armele în mână. El rămase în tunel. Din cauza agitației era greu de distins ce se întâmpla, dar Josef îl auzi pe Patrik strigând:

— Aruncă arma!

Se văzu o flacără și explozia care urmă aproape că-l făcu să simtă durerea pe dinăuntru. Un corp se prăbuși la pământ, cu o bufnitură seacă.

În liniștea ce urmă, lui Josef i se înfundară urechile şi-şi auzi propria respirație, regulată și clară. Trăia, simțea că trăiește și era recunoscător. Rebecka avea să-și facă griji când va găsi scrisoarea lui, dar putea să încerce să-i explice situația. Pentru că n-avea să moară în ziua aceea.

Cineva coborî cu pași repezi scările pivniței și, când se întoarse, Josef o zări pe Ia. Părea speriată de moarte.

— Ebba! spuse ea. Unde-i Ebba?

Sângele sărise pe sicrie și pe pereți. În spate o auzi pe Ebba țipând, dar ecoul răsuna de undeva, de departe.

— Anna.

Patrik o apucă de umeri și o scutură. Anna arătă spre urechi.

— Cred că mi-ați spart timpanele. Nu aud mai nimic.

Vocea proprie i se păru înfundată și stranie. Toate se petrecuseră atât de repede. Anna se uită la mâinile ei. Erau pline de sânge. Își cercetă tot corpul, să vadă dacă sângera de undeva, dar nu. Strângea și acum îngerașul Ebbei. Își dădu seama că se umpluse de sânge când îl zgâriase pe Mårten. Acesta zăcea pe podea, cu ochii deschiși. Un glonț îi făcuse o gaură mare în cap.

Anna își feri privirea. Ebba țipa și acum și, dintr-odată, o femeie se năpusti înăuntru și o strânse în brațe. Începu s-o legene. Ebba încetă să mai țipe și glasul ei se transformă într-un scâncet. Anna arătă spre sicrie, fără să spună nimic, iar Patrik, Martin și Gösta se holbară la scheletele care fuseseră împroșcate pe ici-colo cu sângele lui Mårten.

— Trebuie să vă scoatem de aici.

Patrik le conduse grijuliu spre ușă pe Anna și Ebba. Ia îi urmă îndeaproape.

Când ieșiră din pivniță, Anna o zări pe Erica gonind spre ea pe niște scări abrupte aflate ceva mai încolo. Sărea treptele două câte două și Anna se grăbi s-o întâmpine. Lacrimile începură să-i curgă abia când își lipi fața de gâtul surorii mai mari.

Când urcară în hol, Anna mijii ochii în lumina puternică. Tremura în continuare îngrozitor. Erica îi citi gândurile și plecă să-i aducă hainele de la etaj. Nu comentă nimic referitor la faptul că le găsise în dormitorul soților Stark, dar Anna știa că va trebui să dea o mulțime de explicații, chiar și lui Dan. I se strânse inima gândindu-se

cât de mult avea să-l rănească, dar n-avea puterea să se gândească, acum, la asta. Era ceva ce trebuia să rezolve mai târziu.

— Am sunat după întăriri, vin acum, spuse Patrik și le ajută pe Anna și pe Ebba să se așeze pe treptele de afară.

Ia se așeză lângă Ebba și o strânse tare în brațe. Gösta luă loc pe partea cealaltă și le cercetă îndeaproape. Patrik se aplecă spre el și-i șopti:

— E Annelie. Îți povestesc mai târziu.

Gösta îi aruncă o privire nedumerită. În clipa următoare, fu cuprins de o bănuială neașteptată și scutură din cap.

— Scrisul. E clar că asta e.

Știa că îi scăpase ceva când verificase toate cutiile alea. Ceva ce văzuse și ar fi trebuit să înțeleagă. Se întoarse spre Ia.

— Ar fi putut să ajungă la noi, dar a avut o viață fericită acolo unde a crescut.

Gösta vedea că ceilalți îl ascultau, fără a înțelege despre ce vorbește.

— N-am putut să mă gândesc la asta. La cine a avut grijă de ea. N-am putut să mă gândesc la ea deloc. A fost mai ușor așa, spuse Ia.

— Era o scumpete. Am îndrăgit-o tare mult în vara aia și probabil c-am fi păstrat-o. Doar că pierduserăm deja un copil și ne-am dezobișnuit, cred, cu..., spuse Gösta și își feri privirea.

— Da, era o scumpete. Un adevărat îngeraș, spuse Ia și zâmbi trist.

Ebba îi privea nedumerită.

— Cum ți-ai dat seama? întrebă Ia.

— După lista de cumpărături. Am găsit un bilețel scris de mână printre lucrurile pe care le-ați lăsat în urmă. Și

știi că mi-ai dat bilețelul ăla, cu adresa din Monaco. Era același scris.

— Poate să-mi explice cineva ce se întâmplă aici? întrebă Patrik. De pildă tu, Gösta.

— A fost ideea lui Leon să folosim pașaportul lui Annelie în loc de al meu, spuse Ia. E drept că era o diferență de vârstă de câțiva ani între noi, dar semănam destul de mult. Putea să funcționeze.

— Nu înțeleg, zise Ebba și clătină din cap.

Gösta o privi drept în ochi. O vedea pe fetița care alergase prin grădina lui și a lui Maj-Britt și lăsase o urmă atât de clară în sufletul lor. Era timpul să-i dea răspunsul pe care-l așteptase atâta timp.

— Ebba. Ea e mama ta. Inez.

Ceilalți amuțiră. Se auzea doar vântul printre mestecenii din jur.

— Dar, dar..., se bâlbâi Ebba.

Arătă în spatele ei, spre pivniță.

— Atunci cine e acolo, cu părul lung?

— Annelie, spuse Ia. Aveam părul lung și castaniu amândouă, spuse ea și-o mângâie cu tandrețe pe obraz pe Ebba.

— De ce nu m-ai...?

Vocea lui Ebba tremura de atâtea sentimente copleșitoare.

— Nu-ți pot da un răspuns simplu. Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le pot explica, pentru că nu le înțeleg nici eu. Am fost nevoită să nu mă gândesc la ele. Altfel n-aș fi putut să te părăsesc.

— Leon n-a apucat să termine povestea, spuse Patrik. Cred că e timpul să aflăm ce s-a întâmplat.

— Da, ai dreptate, spuse Inez.

În larg se vedeau câteva bărci care se îndreptau spre Valö. Gösta se bucura că altcineva avea să preia ancheta, dar mai întâi avea să asculte, în sfârșit, ce se întâmplase în ajunul acela de Paști din 1974. O luă pe Ebba de o mână. Inez i-o strângea pe cealaltă.

Valö, ajunul Paștelui, 1974

— Ce-i asta?

Rune se albise la față în pragul ușii sufrageriei. În spatele lui se zăreau Leon și ceilalți băieți: John, Percy, Sebastian și Josef.

Inez îi privea, nedumerită. Nu-l mai văzuse niciodată pe Rune pierzându-și cumpătul, dar de data asta tremura de furie. Se duse și se postă în fața lui Claes. În mână ținea un teanc de fotografii și un revolver.

— Ce-i asta? repetă el.

Claes rămase tăcut, cu o figură inexpresivă. Băieții făcură câțiva pași ezitanți spre cameră. Inez încercă să surprindă privirea lui Leon, dar acesta evită să se uite la ea. Întoarse privirea spre Claes și Rune. Fu liniște mult timp. Aerul părea încărcat și greu de respirat. Inez strânse tare marginea mesei. Ceva îngrozitor era pe cale să se întâmple chiar în fața ei și, orice ar fi fost, știa că urmările aveau să fie grave.

Un zâmbet se întinse încet peste buzele lui Claes. Înainte ca tatăl lui să apuce să schițeze vreun gest, smulse revolverul din mâinile lui, i-l lipi de frunte și apăsă pe trăgaci. Rune se prăbuși lipsit de suflare. Sângele țâșni dintr-o gaură neagră ca tăciunele din mijlocul frunții. Inez își auzi propriile țipete.

Părea altcineva, dar știa că era vocea ei răsunând între pereți și amestecându-se cu cea a lui Annelie într-un duet macabru.

— Gura! țipă Claes, cu revolverul îndreptat în continuare spre Rune. Gura!

Dar Inez nu reuși să se stăpânească. Țipa de groază și privea înmărmurită cadavrul bărbatului ei. Ebba plângea sfâșietor.

— Taci din gură, am spus!

Claes mai trase un glonț în tatăl lui și corpul acestuia tresări pe podea. O pată roșie crescu pe cămașa albă.

Șocul o făcu pe Inez să amuțească. Annelie se opri și ea din țipat, dar Ebba continuă să plângă.

Claes își trecu o mână peste față. Cu cealaltă ridică revolverul. Arăta ca un băiețel care se juca de-a cowboyul, își spuse Inez, dar alungă imediat gândul acela absurd. Înfățișarea lui Claes nu avea nimic copilăros. Nici măcar uman nu părea. Avea ochii goi și zâmbea și acum în felul ăla înfiorător al lui, de parcă ar fi avut fața paralizată. Și respira repede, sacadat.

Apoi se întoarse brusc spre Ebba și ținti asupra ei. Fetița continuă să țipe, cu fața stacojie și Inez văzu cu groază că degetele lui Claes se încleștau pe trăgaci. Johan se aruncă spre el, dar rămase dintr-odată înmărmurit. Privi în jos, cu mirare, spre pata roșie care se întindea pe cămașa lui. Apoi se prăbuși.

În cameră se făcu liniște din nou. O liniște nefirească. Ebba tăcu și ea și-și vârî degetul în gură. În fața scaunului ei înalt zăcea Johan, întins pe spate. Bretonul blond îi atârna peste față și ochii albaștri se holbau orbi spre tavan. Inez își stăvili un hohot de plâns.

Claes se retrase, cu spatele lipit de un perete scund.

— Acum faceți ce spun eu. Și, cel mai important, tăceți din gură.

Vocea lui părea înfiorător de calmă, de parcă s-ar fi bucurat de situație.

Cu coada ochiului, Inez surprinse mișcare lângă ușă. Claes observă și el. Îndreptă imediat revolverul spre băieți.

— Nu pleacă nimeni.

— Ce vrei să faci cu noi? întrebă Leon.

— Nu știu. Încă nu m-am decis.

— Taică-meu e plin de bani, spuse Percy. Poate să-ți dea cât vrei, dacă ne lași să plecăm.

Claes râse monoton.

— Nu bani îmi trebuie mie acum. Am crezut că ți-ai dat seama.

— Promitem să nu spunem nimic, se rugă de el John, dar Claes nu-l băgă în seamă.

Inez știa că n-avea rost. Avusese dreptate în legătură cu Claes. Simțise ea că-i lipsește ceva. Nu știa ce le făcuse băieților, dar vedea că voia să-și ascundă faptele cu orice preț. Omorâse deja două persoane și n-avea să-i lase să plece de acolo vii. Aveau să moară acolo cu toții.

Dintr-odată, Leon îi căută privirea și Inez înțelese că se gândise la același lucru. N-aveau să aibă parte de mai multe ore împreună, în afară de cele câteva în treacăt, de până acum. Își făcuseră planuri și se gândiseră de atâtea ori cum să trăiască împreună. Dacă ar fi așteptat și ar fi avut răbdare, ar fi avut un viitor comun. Dar n-avea să fie așa.

— Știam eu că ștoarfa asta coace ceva, spuse dintr-odată Claes. Privirea aia n-are cum să-i scape nimănui. De cât timp i-o tragi maică-mii vitrege, Leon?

Inez tăcu. Annelie se uită la ea, apoi la Leon.

— E adevărat ce spune?

Preț de o secundă, Annelie păru să fi uitat de frică.

— Curvă nenorocită! N-ai găsit pe nimeni de vârs...

Dar nu mai apucă să termine. Claes ridică liniștit revolverul și o împușcă în frunte.

— V-am zis să vă țineți gura, spuse pe un ton plictisit.

Inez simți că ochii o ustură din pricina lacrimilor. Cât timp mai avea? Erau neputincioși și nu puteau decât să aștepte să fie măcelăriți, unul după altul.

Ebba începu să țipe din nou și Claes tresări. Fetița plângea tot mai strident. Inez simți cum i se încordează tot corpul. Ar fi trebuit să se ridice, dar nu îndrăznea nici acum.

— Fă-o să tacă! spuse Claes, uitându-se la ea. Închide-i gura mucoasei ăleia, ți-am spus!

Inez dădu să zică ceva, dar nu reuși să scoată niciun cuvânt. Claes ridică din umeri.

— Așa, deci. O să am eu grijă să tacă, în cazul ăsta, spuse și țintì din nou arma asupra Ebbei.

Chiar în clipa în care apăsă pe trăgaci, Inez se aruncă înainte, s-o apere pe Ebba cu corpul ei.

Dar nu se întâmplă nimic. Claes apăsă din nou trăgaciul. Nu se auzi nicio împușcătură. Claes își privi revolverul, uluit. În clipa următoare, Leon se năpusti înainte și se aruncă peste el.

Inez o ridică pe Ebba și o lipi de pieptul ei, unde inima îi bătea nebunește. Claes era prins sub greutatea lui Leon, dar se suci, încercând să se elibereze.

— Ajutați-mă! strigă Leon și scoase un țipăt când primi un pumn în stomac.

Se părea că pierde teren. Claes se zvârcolea în stânga și-n dreapta, cât putea de tare. Dar un șut bine plasat al lui John îl nimeri în cap și ceva pocni, cu un sunet înfiorător. Corpul lui Claes se înmuie și lupta încetă.

Leon se aruncă repede într-o parte și aterizà în patru labe pe podea. Percy trase un șut în burta lui Claes, în timp ce John

continua să-l lovească în cap. La început, Josef stătu doar și privi. Apoi se apropie de masă, cu o expresie înverșunată, păși peste cadavrul lui Rune și se întinse după cuțitul pe care-l folosiseră la împărțirea fripturii de miel. Se lăsă în genunchi lângă Claes și se uită spre John și Percy, care se opriră din tras șuturi, răsuflând greu. Din gura lui Claes se auzea un gâlgâit. Dădu ochii peste cap. Încet, de parcă i-ar fi făcut plăcere, Josef înălță cuțitul cel mare și lipi lama ascuțită de gâtul lui Claes. Apoi îl crestă cu un gest rapid și sângele începu să țâșnească.

Ebba tot mai țipa. Inez o lipi și mai mult de ea. Instinctul de protecție era mai puternic decât și-ar fi imaginat vreodată. Îi tremura tot corpul, dar Ebba se ghemuise ca un animal micuț în brațele ei. Se agăța atât de tare de gâtul ei, că Inez abia mai putea să respire. Pe podea, în fața lor, Percy, Josef și John stăteau pe vine. Arătau ca niște lei în jurul prăzii.

Leon veni la ea și la Ebba. Trase de câteva ori aer în piept și spuse domol:

— Trebuie să facem curat. Nu-ți face griji. O să mă ocup eu de asta.

Apoi o sărută tandru pe obraz.

Inez îl auzi, parcă de undeva de departe, cum începe să le dea ordine băieților. Câteva cuvinte răzlețe ajunseră până la ea, despre ce le făcuse Claes, despre dovezi ce trebuiau ascunse, despre rușine, dar avea impresia că veneau de undeva, de foarte departe. O legănă pe Ebba, cu ochii închiși. În curând, toate aveau să se termine. Leon avea să se ocupe de tot.

Se simțeau ciudat de pustiiți. Era luni seara și începuseră să înțeleagă ce se petrecuse. Erica repeta iar și iar ce i se întâmplase Annei — și ce putea să i se întâmple. Patrik o cocoloșise ieri, toată ziua, ca pe un bebeluș. La început i se păruse drăguț, dar nu peste mult timp se săturase.

— Vrei o pătură? o întrebă Patrik și o sărută pe frunte.

— Când sunt aproape treizeci de grade în casă? Nu, mersi, nu vreau nicio pătură. Și jur: dacă mă mai pupi o dată pe frunte, fac grevă de sex o lună.

— Scuză-mă că mă ocup de soția mea, spuse Patrik și ieși în bucătărie.

— Ai citit ziarul de azi? strigă după el, dar nu primi decât un mormăit drept răspuns.

Erica se ridică de pe canapea și îl urmă. Căldura nu voia să cedeze, chiar dacă se făcuse opt seara. Pe Erica o apucase pofta de înghețată.

— Da, din păcate. Mi-a plăcut mai ales prima pagină, cu Mellberg pozând cu John lângă mașina poliției, sub titlul „EROUL DIN FJÄLLBACKA".

Erica pufni pe nas. Deschise frigiderul și scoase o cutie de înghețată cu ciocolată.

— Vrei?

— Da, mulțumesc.

Patrik se așeză la masa din bucătărie. Copiii dormeau și era liniște în toată casa. Trebuiau să profite de asta cât puteau.

— Bănuiesc că e mulțumit.

— Plesnește, nu alta. Și cei de la poliția din Göteborg sunt supărați că John le-a fost suflat de sub nas. Dar important e că planurile au fost date în vileag și că au reușit să oprească atentatul. O să le ia ceva timp Prietenilor Suediei să își revină.

Erica ar fi vrut să-l poată crede. Se uită la soțul ei, serioasă.

— Povestește-mi cum a fost la Leon și Inez.

Patrik oftă.

— Nu știu. Da, am primit răspuns la întrebările pe care le-am pus, dar nu sunt sigur că am înțeles tot.

— Ce vrei să zici?

— Leon mi-a povestit cum s-a întâmplat totul, dar nu-mi dau seama ce era în capul lui. Toată povestea a început când a mirosit că ceva nu era în regulă la școală. Și, până la urmă, Josef a cedat nervos și i-a povestit la ce îi supunea Claes, atât pe el, cât și pe John și pe Percy.

— Deci a fost ideea lui Leon să-i povestească lui Rune?

Patrik dădu din cap.

— Ceilalți nu erau de acord, dar până la urmă i-a convins. Aveam impresia că se gândea tot timpul la ce s-ar fi întâmplat, cum ar fi fost viețile lor dacă n-ar fi făcut-o.

— Trebuia s-o facă. N-avea cum să știe cât de nebun era, cu adevărat, Claes. N-avea cum să prevadă ce avea să se întâmple.

Erica râcâi și ultimele resturi de înghețată din bol, fără a-și lua privirea de la Patrik. Ar fi preferat să fie cu el când îi vizitase pe Leon și pe Inez, dar Patrik stabilise o limită. Trebuia să se mulțumească cu relatarea lui.

— Asta am zis și eu.

— Și după aceea? De ce n-au sunat imediat la poliție?

— Se temeau că n-o să-i creadă nimeni. Și bănuiesc că erau și șocați. N-aveau capul limpede. Și nu trebuie scoasă din calcul nici umilința aia. Gândul că lumea putea să afle prin ce au trecut era de ajuns ca să-i convingă să accepte planul lui Leon.

— Dar Leon n-avea nimic de pierdut dacă lăsa poliția să se ocupe de tot, sau nu? Doar nu era una dintre victimele lui Claes. Și nu el l-a omorât.

— Risca s-o piardă pe Inez, spuse Patrik și puse jos linguriță.

Abia dacă gustase din înghețată.

— Dacă ar fi ieșit la iveală ce-au făcut, probabil că se isca un scandal monstruos și sigur n-ar fi putut rămâne împreună.

— Și Ebba? Cum au putut s-o lase acolo?

— Se pare că asta l-a chinuit cel mai tare în toți anii ăștia. Nu mi-a spus-o în mod explicit, dar cred că nu s-a iertat niciodată pentru că a convins-o pe Inez să renunțe la Ebba. Și nici eu n-am vrut să-l întreb. Cred că au suferit destul, amândoi, pentru decizia aia.

— Nu înțeleg cum a putut s-o convingă.

— Erau îndrăgostiți nebunește. Și se temeau că Rune avea să descopere aventura lor. Cu dragostea interzisă nu te pui. Și probabil că o parte din vină i-o putem atribui lui Aron, tatăl lui Leon. Când l-a sunat să-i ceară ajutorul,

Aron i-a spus clar că Inez putea să plece din țară, dar nu împreună cu un copil mic.

— Da, și pot să înțeleg că Leon a fost de acord. Dar Inez? Chiar dacă era îndrăgostită până peste cap, cum a putut să-și părăsească propriul copil?

Vocea Ericăi era pe punctul de-a se frânge: cum ar fi fost să-și părăsească vreunul dintre copii și nici să nu poată spera să-l revadă?

— Probabil că nu gândea clar. Și Leon a convins-o că era pentru binele Ebbei. Parcă văd că a speriat-o bine, spunându-i că o să ajungă la închisoare dacă rămâneau și că oricum avea s-o piardă pe fetiță.

Erica scutură din cap. Nu reușea să priceapă cum putea un părinte să-și părăsească de bunăvoie copilul.

— Și zici că au ascuns cadavrele și au inventat povestea cu pescuitul?

— Leon spune că tatăl lui i-a sfătuit să arunce cadavrele în mare, dar Leon se temea ca nu cumva să se ridice la suprafață și atunci i-a venit ideea cu camera de refugiu. I-au cărat acolo împreună și i-au pus în sicrie, împreună cu fotografiile. Și s-au gândit să ascundă și revolverul în același loc unde au presupus că îl găsise Claes. Apoi au încuiat și au presupus că ușa aia e suficient de camuflată ca să nu poată fi găsită niciodată de poliție.

— Și așa a și fost, spuse Erica.

— Da, partea aceea a planului a funcționat perfect, doar că Sebastian a avut grijă să pună laba pe cheie. Și se pare că-i șantaja cu asta încă de atunci.

— Dar de ce n-a găsit poliția vreo urmă, când a cercetat toată casa?

— Băieții au curățat pe îndelete podeaua din sufragerie și au înlăturat toate petele de sânge, cel puțin la

suprafață. Gândește-te că asta se întâmpla în 1974 și cei care au prelevat probele erau doar niște polițiști de la țară. Nu cred că aveau echipament din ăla ca în seriale. Și-apoi s-au îmbrăcat în haine curate și au ieșit cu barca în larg, după un apel anonim la poliție.

— Și Inez? Unde a dispărut?

— S-a ascuns. Leon mi-a spus că a fost ideea lui Aron. Au spart o casă de vacanță de pe o insulă apropiată, unde a putut să stea liniștită până când s-au calmat lucrurile suficient cât să poată părăsi țara împreună cu Leon.

— Deci în tot acel timp, cât poliția a căutat familia, ea se afla în apropiere, într-o casă de vacanță? întrebă Erica neîncrezătoare.

— Probabil că familia care deținea acea casă de vacanță a făcut o sesizare despre spargere mai încolo, spre vară, dar nimeni n-a făcut legătura cu dispariția celor de pe Valö.

Erica dădu din cap. Faptul că piesele se potriveau, în sfârșit, o umplea de o satisfacție profundă. Până la urmă, după zeci de ore dedicate misterului familiei Elvander, aflase tot ce era mai important.

— Mă întreb ce-o să se întâmple cu Inez și Ebba de acum încolo, spuse ea și se întinse după bolul lui Patrik, ca să mănânce repede înghețata lui, pe cale de-a se topi. N-am vrut s-o deranjez, dar am presupus că Ebba a plecat la părinții ei, la Göteborg.

— Ah, n-ai auzit? spuse Patrik și fața i se lumină pentru prima oară de când începuseră să discute despre acel caz.

— Nu, ce?

Erica îl privi curioasă.

— Ebba s-a mutat în camera de oaspeți a lui Gösta pentru câteva zile ca să se odihnească. Și Inez urma să-i

viziteze și să ia cina cu ei diseară. Presupun că vor să încerce să se apropie una de cealaltă.

— Sună bine. Ebba chiar are nevoie de asta. Probabil că-i în stare de șoc după ce a pătimit cu Mårten. Îți dai seama cum e să trăiești cu un om pe care crezi că-l iubești și în care ai cea mai mare încredere și să afli că-i capabil de așa ceva...

Erica scutură din cap.

— Dar Gösta e bucuros s-o aibă lângă el, bănuiesc. Gândește-te cum ar fi fost...

— Da, știu. Și probabil că Gösta s-a gândit la asta de o mie de ori. Dar Ebba a avut o copilărie fericită oricum și, într-un fel, cred că asta-i important pentru el.

Patrik schimbă subiectul, de parcă i s-ar fi părut prea dureros să mediteze la ce pierduse, de fapt, colegul lui.

— Anna ce face?

Erica se încruntă.

— Încă nu m-a sunat. Știi că Dan a plecat spre casă de îndată ce-a primit mesajul meu și știu că Anna o să-i povestească totul.

— Totul?

Erica dădu din cap.

— Și cum crezi c-o să reacționeze Dan la chestia asta?

— Nu știu.

Erica mai luă două linguriță de înghețată și amestecă în bol până când obținu un lichid gros. Era un obicei din copilărie. Anna obișnuia să facă la fel.

— Rezolvă ea cumva, sper.

— Mmm, spuse Patrik, dar Erica îi surprinse expresia sceptică de pe chip.

Era rândul ei să schimbe subiectul.

Nu voia să admită, nici față de ea, nici față de Patrik, dar în ultimele zile își făcuse atâtea griji pentru Anna, încât nu se mai putuse gândi la nimic altceva. Însă reușise să se abțină și să n-o sâcâie cu telefoane. Dan și Anna aveau nevoie de liniște ca să-și poată rezolva problemele. Probabil că avea s-o sune ea.

— Dar Leon și ceilalți? Vor trebui să suporte vreo consecință juridică?

— Nu, cazul a fost închis. Singurul care putea fi tras la răspundere ar fi fost Mårten. Și o să vedem ce se întâmplă și cu Percy.

— Sper că Martin n-are mustrări prea mari de conștiință că l-a împușcat pe Mårten. Asta i-ar mai lipsi, spuse Erica. Și am impresia că e vina mea c-a fost atras în povestea asta.

— N-ai de ce să gândești așa. E cât poate fi de OK și pare că vrea să se întoarcă la serviciu cât mai repede. Tratamentul Piei o să dureze mult timp, și Martin primește ajutor și de la părinții lui, și de la ai ei. A discutat cu ea și i-a zis că până una-alta, o să lucreze cu jumătate de normă.

— O idee bună, spuse Erica, dar nu putea să scape de mustrările de conștiință.

Patrik o privi cu atenție. Se aplecă spre ea, o mângâie pe obraz, iar Erica se uită în ochii lui. Nu discutaseră deloc despre cât de puțin lipsise să o piardă din nou, ca și când ar fi avut o înțelegere tacită. Era lângă el acum. Și se iubeau. Nimic nu mai conta.

Stockholm, 1991

DOUĂ CARIN GÖRING?

Institutul de Medicină Legală din Linköping a analizat rămășițele recuperate cu câtva timp în urmă dintr-un coșciug de zinc aflat în apropierea fostei moșii a lui Hermann Göring, numită Karinhall. Conform experților, este vorba de rămășițele lui Carin Göring, născută Fock, decedată în anul 1931. În mod ciudat însă, câteva resturi dintr-un schelet uman, găsite în 1951 de un pădurar, i-au fost deja atribuite soției lui Göring. Acestea au fost incinerate în secret și cenușa a fost returnată în Suedia, de către un pastor suedez, pentru a fi îngropată acolo.

Este pentru a treia oară când Carin Göring e înmormântată. Prima înmormântare a avut loc în cimitirul Lovö, în mormântul familiei Fock, apoi în Karinhall și, ultima oară, în Suedia.

Un nou capitol se adaugă acestei povești stranii. Conform celei mai recente analize ADN, rămășițele îi aparțin într-adevăr lui Carin Göring. Întrebarea însă rămâne: cui îi aparțin, atunci, resturile pământești din cimitirul Lovö de lângă Stockholm?